NU RIȘTI, NU CÂȘTIGI

JEFFREY ARCHER

EDITURA VIVALDI

JEFFREYARCHER

NU RIŞTI, NU CÂŞTIGI
Seria William Warwick 1

Traducere Ana Andreescu
Titlul original:*NothingVentured*, 2019

Editura Vivaldi, 2020

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2021

Cuprins

Comandantului William HucklesbyQPM

Mulţumesc pentru sfaturile şi cercetările lor nepreţuite lui: Simon Bainbridge, Jonathan CaplanQC,Gregory Edmund, Colin Emson, Eric Franks, VickiMeilor, AlisonPrince, Ellen Radley (ForensicHandwritingand Document Examiner, rtd), Catherine Richards, Susan Watt and Johnny Van Haeften.

Mulţumiri speciale sergentului detectiv Michelle Roycroft (rtd)şi superintendentului-şef John Sutherland (rtd).

Dragă cititorule,

După ce am terminat de scris ultimul volum din Cronicile Clifton, au fost cititori care mi-au scris că doresc să ştie mai multe despre William Warwick, eroul eponim al romanelor lui Harry Clifton.

Mărturisesc că mă gândisem oarecum la acest lucru înainte de a începe să lucrez la primul roman din seria William Warwick.

NU RIŞTI, NU CÂŞTIGI începe când William părăseşte şcoala şi decide, spre marea nemulţumire a tatălui său, să intre în Poliţia Metropolitană, în loc să-i urmeze cariera de avocat. William perseverează şi, în acest roman, îi urmărim viaţa în înfruntarea cu personajele, unele pozitive, altele nu aşa de pozitive, care îi ies în cale, în timp ce el încearcă să devină detectiv şi se transferă la Scotland Yard.

Veţi urmări, de-a lungul seriei, întâmplările prin care trece William pe parcursul său de la calitatea de poliţist la cea de comisar al Poliţiei Metropolitane.

În prezent, lucrez la al doilea roman din serie, care se va concentra asupra perioadei sale de tânăr sergent în Unitatea de elită pentru droguri.

Dacă va reuşi vreodată să ajungă comisar depinde în egală măsură de hotărârea şi de abilitatea sa, precum şi de speranţele mele de longevitate – ale mele, nu ale tale, cititorule.

JeffreyArcher, septembrie 2019.

Acesta nu este un roman poliţist,
acesta este un roman despre un detectiv.

1

14 iulie 1979

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Mai serios de-atât nu se poate, tata, şi ţi-ai fi putut da seama de lucrul acesta, dac-ai fi ascultat vreodată ceea ce ţi-am tot spus eu, în ultimii zece ani.

— Dar ţi s-a oferit un loc la vechiul meu colegiu de la Oxford, la drept, şi, după absolvire, vei putea să lucrezi cu mine în barou. Ce altceva mai mult de-atât şi-ar putea dori un tânăr?

— Să i se permită să urmeze cariera pe care şi-o alege singur şi să nu se aştepte de la el să meargă pe urmele tatălui său.

— Asta ar fi un lucru chiar aşa de rău? La urma-urmelor, eu mă bucur de o carieră fascinantă şi meritorie şi, îndrăznesc să sugerez, de oarecare succes.

— De un succes strălucitor, tata, dar nu despre cariera ta discutăm noi, ci despre a mea. Şi poate că eu nu vreau să fiu un avocat de vârf care îşi petrece întreaga viaţă apărând o şleahtă de tâlhari pe care niciodată nu s-a gândit să-i invite la masă la clubul său.

— Pari să fi uitat că acei tâlhari ţi-au plătit educaţia şi stilul de viaţă de care te bucuri în prezent.

— Niciodată nu mi se permite să uit lucrul acesta, tata, şi acesta este motivul pentru care intenţionez să-mi petrec viaţa asigurându-mă că asemenea răufăcători sunt închişi pe lungi perioade de timp şi nu să fie eliberaţi şi să-şi continue o viaţă de crime, mulţumită talentului tău avocăţesc.

William a crezut că, în sfârşit, îl redusese la tăcere pe tatăl său, dar s-a înşelat.

— Poate că eşti de acord cu un compromis, băiete, dragă.

— Nicio şansă, tata, a spus cu fermitate William. Semeni cu un avocat care pledează pentru reducerea pedepsei, deşi ştie că apără o cauză pierdută. Dar, de această dată, elocinţa ta se loveşte de nişte urechi surde.

— Nu-mi permiţi nici măcar să-mi expun cazul, înainte de a-l respinge fără ezitare?

— Nu, pentru că eu nu sunt vinovat şi nu trebuie să dovedesc unui juriu că sunt nevinovat, numai ca să-ţi fac ţie plăcere.

— Dar ai fi gata să faci ceva care să-mi facă plăcere, nu-i aşa, dragul meu?

În iureşul bătăliei, William şi uitase că mama lui stătea aşezată, tăcută, la celălalt capăt al mesei, urmărind îndeaproape turnirul dintre soţul şi fiul ei. William se pregătise bine să lupte cu tatăl lui, dar ştia că, pentru mama lui, nu era loc de niciun meci. A tăcut încă o dată. Tatăl s-a folosit de tăcerea lui.

— La ce te gândeşti, Onorată Instanţă? a întrebat sir Julian, netezindu-şi reverele jachetei şi adresându-se soţiei ca şi cum ea ar fi fost judecător la Înalta Curte.

— Lui William i se va permite să meargă la ce universitate vrea, să-şi aleagă materiile de studiu pe care le doreşte şi, odată ce va absolvi, să urmeze ce carieră vrea să urmeze, a spus Marjorie. Şi, mai important, tu vei renunţa cu graţie şi niciodată nu vei mai deschide acest subiect.

— Mărturisesc că, deşi accept judecata ta înţeleaptă, aş putea considera ultima parte cam dificilă, a spus sir Julian.

Mama şi fiul au izbucnit în râs.

— Mi se permite să pledez pentru moderaţie? a întrebat sir Julian, cu inocenţă.

— Nu, a spus William, pentru că eu voi fi de acord cu termenii mamei numai dacă, timp de trei ani, îmi vei susţine necondiţionat decizia de a intra în Poliţia Metropolitană.

Sir Julian Warwick QC s-a ridicat de la locul lui din capul mesei, i-a adresat soţiei o scurtă înclinare a capului şi a spus fără convingere:

— Dacă aşa doreşte Înălţimea Voastră...

***

William Warwick îşi dorise să devină detectiv încă de la vârsta de opt ani, când rezolvase misterul dispariţiei „tabletelor de Mars". A fost o misiune simplă care nu a necesitat existenţa unei lupe i-a explicat el directorului internatului.

Dovada – ambalajul dulce – a fost descoperită în coşul pentru hârtii al vinovatului şi acesta nu a putut demonstra că-şi cheltuise din banii de buzunar la magazinul din perimetrul şcolii, în acea perioadă de timp.

Şi ceea ce a înrăutăţit situaţia pentru William a fost faptul că Adrian Heath era unul dintre cei mai apropiaţi tovarăşi ai lui şi el considerase că între ei va urma o prietenie pentru toată viaţa. Când a discutat cu tatăl lui, pe la jumătatea trimestrului, acesta i-a spus: „Trebuie să sperăm că Adrian a învăţat ceva din această experienţă, altfel cine ştie ce va deveni băiatul acesta".

În ciuda faptului că William a fost ironizat de colegii lui, care visau să devină doctori, avocaţi, profesori, chiar şi contabili, responsabilul pentru cariere nu s-a arătat deloc surprins când William l-a informat că el va deveni detectiv. Înainte de încheierea trimestrului, ceilalţi băieţi îl porecliseră Sherlock.

Tatăl lui William, sir Julian Warwick, dorea ca fiul său să meargă la Oxford să studieze dreptul, aşa cum făcuse şi el cu treizeci de ani înainte. Dar, în ciuda celor mai mari eforturi din partea tatălui său, William rămăsese hotărât să lucreze în poliţie, în ziua în care va termina şcoala. Cei doi bărbaţi încăpăţânaţi au ajuns, în cele din urmă, la un compromis aprobat de către mama lui William. Acesta

va merge la Universitate, în Londra, pentru a studia Istoria artei – un subiect pe care tatăl a refuzat să-l considere serios – şi dacă, după trei ani, fiul său va continua să-şi dorească să devină poliţist, sir Julian era de acord să renunţe de bunăvoie la dorinţa lui. William ştia că asta nu se va întâmpla niciodată.

William s-a bucurat de fiecare clipă din cei trei ani ai săi la King's College London, unde s-a şi îndrăgostit de câteva ori. Prima dată de Hannah şi Rembrandt, apoi de Judy şi Turner şi, în cele din urmă, de Rachel şi Hockney, înainte de a se stabili definitiv la Caravaggio, un amor care va dura toată viaţa chiar dacă tatăl lui subliniase că marele artist italian fusese un ucigaş şi că ar fi trebuit să fie spânzurat. Un motiv destul de bun pentru abolirea pedepsei cu moartea, a sugerat William. Încă o dată, tatăl şi fiul nu s-au înţeles unul cu celălalt.

În timpul vacanţelor de vară, William a călătorit cu rucsacul în spate prin Europa, la Roma, Paris, Berlin şi chiar la St. Petersburg, pentru a se aşeza la cozile formate de alţi pasionaţi care voiau să-i venereze pe maeştrii din trecut. Când a sosit, în cele din urmă, momentul absolvirii, profesorul lui i-a sugerat să se gândească la un doctorat cu subiectul părţii mai întunecate a lui Caravaggio. Partea mai întunecată era exact ceea ce intenţiona să cerceteze, a răspuns William, dar mai degrabă dorea să afle mai mult despre criminalii din secolul al douăzecilea, decât despre cei din secolul al şaisprezecelea.

***

La ora trei fără cinci minute, în după-amiaza zilei de duminică, 5 septembrie 1982, William s-a prezentat la Hendon Police College din nordul Londrei. Din momentul în care a jurat credinţă reginei până la parada de absolvire petrecută cu şaisprezece săptămâni mai târziu, s-a bucurat de fiecare minut de instrucţie.

În ziua următoare, a fost dotat cu uniforma din serj albastru-marin, casca şi bastonul de poliţist şi nu se putea stăpâni să nu-şi privească imaginea, ori de câte ori trecea pe lângă o fereastră. Comandantul l-a informat din prima zi de paradă că uniforma de poliţist poate schimba personalitatea omului şi nu întotdeauna în bine.

Cursurile la Hendon începuseră din a doua zi şi se împărţeau în ore de clasă şi exerciţii fizice. William a învăţat toate capitolele legii până a putut să le repete pe de rost. S-a desfătat cu analizele juridice şi ale scenelor în care au avut loc crimele, cu toate că, atunci când i-a fost prezentat simulatorul, a descoperit repede că talentele lui în condusul autovehiculelor erau de-a dreptul rudimentare.

Cum suportase ani de zile o atmosferă de competiţie şi ceartă cu tatăl lui în timpul micului dejun, William s-a simţit în largul lui în sala de judecată, unde, aşezat în boxa martorilor, a fost examinat serios de către ofiţerii – instructori şi chiar şi-a susţinut lecţiile de autoapărare, unde a învăţat cum să dezarmeze, să pună cătuşele şi să reţină pe cineva care este mult mai mare decât el. I s-au predat, de asemenea, cunoştinţe despre dreptul unui agent de poliţie de a aresta, cerceta şi intra, despre folosirea forţei rezonabile şi, cel mai important dintre toate, despre discreţie. „Să nu rămâi întotdeauna la litera legii. Uneori, trebuie să foloseşti bunul simţ, care, atunci când ai de-a face cu oameni simpli, vei afla că nu este chiar aşa de comun.” Aşa l-a sfătuit instructorul său.

Examenele erau la fel de regulate ca bătăile ceasului, în comparaţie cu cele din timpul cursurilor de la universitate, şi William n-a fost surprins că mai mulţi candidaţi au renunţat, înainte de terminarea cursului.

După ceea ce el a resimţit ca interminabilă o pauză de două săptămâni, după parada de absolvire, William a primit, în sfârşit, o scrisoare în care era anunţat să se prezinte la poliţia Lambeth, la ora

opt dimineaţa, în următoarea zi de luni. O zonă a Londrei pe care el nu o vizitase niciodată.

***

Agentul de poliţie 565LD se alăturase Poliţiei Metropolitane ca absolvent, dar a decis să nu se folosească de schema de promovare accelerată care i-ar fi permis să avanseze mai repede, pentru că a vrut să se alinieze, în prima zi, cu fiecare celălalt nou recrut, în termeni de egalitate.

A acceptat ca, fiind poliţist în perioada de probă, să rămână cel puţin doi ani la patrulare, înainte de a spera să devină detectiv şi, era adevărat, abia aştepta să fie aruncat în vâltoare.

În prima zi ca poliţist-stagiar, William a fost ghidat de mentorul său, agentul de poliţie Fred Yates, care avea douăzeci şi opt de ani în serviciul poliţiei sub cureaua lui şi i se spusese de către inspectorul-şef „să aibă grijă de băiat”.

Cei doi bărbaţi aveau puţine în comun în afară de faptul că voiseră amândoi să fie ofiţeri de poliţie de la o vârstă fragedă şi taţii lor făcuseră tot ce le stătuse în puterea lor pentru a-i împiedica să-şi urmeze cariera aleasă.

— ABC a fost primul lucru pe care l-a spus Fred, când i-a fost prezentat tânărului recrut ud de sudoare până în dosul urechilor. Nu a aşteptat întrebarea lui William şi a continuat:

— Nu accepţi nimic. Nu crezi pe nimeni. Verifici tot. Este singura lege cu care trăiesc eu.

În decursul următoarelor câteva luni, Fred i-a făcut cunoştinţă lui William cu lumea hoţilor, vânzătorilor de droguri şi proxeneţilor, precum şi cu primul său cadavru. Cu zel de sir Galahad, William voia să aresteze fiecare răufăcător şi să facă din lume un loc mai bun; Fred era mai realist, dar, niciodată, nici măcar o dată, nu a încercat să stingă flacăra entuziasmului tineresc al lui William. Tânărul

stagiar a aflat repede că oamenii nu ştiu dacă poliţistul poartă uniforma de două zile sau de douăzeci de ani.

— E vremea să opreşti prima ta maşină, i-a spus Fred lui William în a doua lui zi pe teren, oprindu-se la un semafor. Ne învârtim pe-aici, până când trece cineva pe roşu şi atunci, tu poţi merge în mijlocul străzii şi-l tragi pe dreapta.

William arăta neîncrezător.

— Lasă restul în seama mea, a continuat Fred. Vezi copacul acela, la o sută de yarzi depărtare? Mergi şi te ascunde după el şi aşteaptă până când îţi dau eu semnalul.

William îşi auzea inima bătându-i când s-a oprit în spatele copacului. N-a avut mult de aşteptat, până când Fred a ridicat un braţ şi a strigat:

— Hillman-ul albastru! Pune mâna pe el!

William a ieşit în stradă, şi-a ridicat braţul şi i-a indicat şoferului să tragă la marginea trotuarului.

— Să nu spui nimic, a spus Fred, când s-a alăturat proaspătului recrut. Urmăreşte cu atenţie şi notează tot.

Au mers amândoi la maşină, în timp ce şoferul cobora geamul.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus Fred. Ştiţi că aţi trecut pe roşu?

Şoferul a aprobat dând din cap, dar nu a vorbit.

— Pot să vă văd permisul de conducere?

Şoferul a deschis torpedoul, a extras permisul şi i l-a dat lui Fred. După ce-a studiat documentul câteva secunde, Fred a spus:

— Este deosebit de periculos, în acest moment al dimineţii, pentru că, în apropiere, sunt două şcoli, domnule.

— Îmi pare rău, a spus şoferul. Nu se va mai întâmpla.

Fred i-a dat înapoi permisul.

— De această dată, primiţi numai avertisment, a spus el, în timp ce William nota numărul maşinii. Poate veţi fi un pic mai atent, în viitor, domnule.

— Vă mulţumesc, domnule poliţist, a spus şoferul.

— De ce numai avertisment când îi puteai da amendă? a întrebat William, în timp ce maşina se îndepărta încet.

— Datorită atitudinii. Omul a fost politicos, a recunoscut greşeala, şi şi-a cerut scuze. De ce să enervezi un cetăţean care preţuieşte legea în mod normal?

— Aşadar, cum ar fi trebuit să fie pentru a-l amenda?

— Dacă ar fi spus: „Nu ai nimic altceva mai bun de făcut, domnule poliţist?" sau, mai rău, „N-ar trebui să te ocupi de adevăraţii criminali?" sau favorita mea „Nu eşti conştient de faptul că eu îţi plătesc salariul?". Dacă mi s-ar fi adresat cu oricare din aceste exprimări, l-aş fi amendat fără ezitare. Ţine minte, odată a trebuit să duc la sediu un individ şi să-l arestez pentru câteva ore.

— A fost violent?

— Nu, cu mult mai rău. Mi-a spus că era prieten bun cu comisarul şi că voi mai auzi de el. Aşa că i-am spus că-l poate suna pe comisar de la sediu. William a izbucnit în râs. Gata, a spus Fred, du-te în spatele copacului. Data următoare, poţi purta tu conversaţia şi eu o voi urmări.

***

Sir Julian Warwick QC stătea în capul mesei, cu capul îngropat în *Daily Telegraph.* Scotea ocazional câte un sunet ţ-ţ, în timp ce soţia sa, aşezată la celălalt capăt al mesei, continua să se lupte cu cuvintele încrucişate. În zilele bune, Marjorie completa ultimul cuvânt înainte ca soţul ei să se ridice de la masă pentru a pleca la Lincoln's Inn. În zilele proaste, trebuia să-i ceară lui sfatul, un serviciu pe care el îl taxa de obicei, cu o sută de lire pe oră. În asemenea situaţie, el îi amintea cu regularitate că îi datorează peste 20.000 de lire sterline. Zece pe orizontală şi patru pe verticală o jefuiau, pur şi simplu?

Sir Julian ajunsese la conducători în momentele în care se lupta cu ultimul cuvânt. Tot nu era convins că pedeapsa cu moartea ar trebui să fie abolită, în mod special când victima era un poliţist sau un funcţionar public, dar nici *Daily Telegraph* nu era. A întors pagina pentru a afla scorul cu care câştigase clubul de rugby Blackheath împotriva echipei Richmond, în derby-ul lor anual. După ce-a citit raportul meciului, a abandonat pagina de sport, deoarece considera că jurnalul acorda prea mult spaţiu fotbalului. Încă un semn că naţiunea se ducea de râpă.

— Încântătoare fotografie a lui Charles şi a Dianei, în *The Times*, a spus Marjorie.

— Asta nu va dura, a spus Julian, în timp ce se ridica de la locul lui şi se îndrepta spre celălalt capăt al mesei, cum făcea în fiecare dimineaţă, şi şi-a sărutat soţia pe frunte. Au făcut schimb de ziare, aşa încât să poată studia raportul juridic în timpul călătoriei cu trenul, spre Londra.

— Să nu uiţi că duminică vin copiii să mâncăm împreună la prânz, i-a reamintit Marjorie

— William şi-a susţinut examenul de detectiv? a răspuns, el cu o întrebare.

— După cum ştii foarte bine, nu-l poate susţine decât după ce-şi încheie cei doi ani de muncă pe teren, ceea ce nu se va întâmpla decât peste minimum şase luni.

— Eu încă nu am renunţat, a spus sir Julian.

— Fii măcar mulţumit că cel puţin fiica noastră a mers pe urmele tale.

— Dacă mă asculta, acum era deja un avocat calificat.

— Dacă l-ai fi ascultat, ai fi ştiut că este de departe mai interesat să caute criminali decât să afle căi de a-i lăsa în libertate.

— Grace n-a făcut deloc acest lucru, a pufnit sir Julian. Fata asta va ajuta pe orice om lipsit de speranţă pe care-l va întâlni.

— Are o inimă de aur.

— Atunci te urmează pe tine, a spus sir Julian, studiind soluţia pe care nu o găsise pentru careu: *personaj care arată ca un baston.* Şapte. Subţire, a spus sir Julian, pe ton triumfător. Singurul bărbat care intră în armată ca soldat şi sfârşeşte ca mareşal.

— Parcă eşti William, a spus Marjorie. Dar, abia după ce el închisese uşa în urma lui.

2

William şi Fred au părăsit secţia imediat după ora opt să-şi facă patrularea matinală. „Nu prea se petrec crime la această oră a dimineţii”, l-a asigurat Fred pe tânărul stagiar. „Criminalii sunt ca bogătaşii, nu se trezesc înainte de ora 10.”

În cele optsprezece luni trecute, William se obişnuise cu des-repetatele perle de înţelepciune ale lui Fred, care se dovediseră mult mai folositoare decât orice se putea găsi în manualul Poliţiei Metropolitane despre îndatoririle unui poliţist.

— Când îţi dai examenul de detectiv? l-a întrebat Fred, în timp ce mergeau agale pe Lambeth Walk.

— Nu mai devreme de un an, a răspuns William. Dar nu cred că vei scăpa de mine prea repede, a adăugat el, în timp ce se apropiau de chioşcul de ziare local. A aruncat o privire peste titluri: PC (Partid Conservator) Yvonne Fletcher ucisă în faţa Ambasadei Libanului.

— Mai mult ca sigur ucisă, a spus Fred. „Sărmana!.” Un timp, Fred n-a mai spus niciun cuvânt. Am fost poliţist toată viaţa, şi mi se potriveşte foarte bine, a reuşit el să spună, în cele din urmă. Dar tu...

— Dacă voi reuşi, a spus William. Ţie va trebui să-ţi mulţumesc.

— Eu nu sunt ca tine, Coristule, a spus Fred.

William s-a temut că va rămâne cu porecla asta, toată cariera sa. Prefera Sherlock. Nu recunoscuse niciodată în faţa vreunui coleg de-al lui de la poliţie că fusese corist şi îşi dorise întotdeauna să pară mai în vârstă, cu toate că mama lui îi spusese odată „Cândva, vei dori să pari mai tânăr”. „Oare nimeni nu este mulţumit cu vârsta pe care o are?” s-a întrebat William în sinea lui.

— Când vei ajunge comisar, a continuat Fred, eu voi fi depus într-un azil de bătrâni şi tu îmi vei fi uitat numele.

Nu-i trecuse vreodată prin minte că putea ajunge comisar, deşi era sigur că niciodată nu-l va uita pe agentul de poliţie Fred Yates.

Fred l-a zărit pe tânărul care ieşise alergând din chioşcul cu ziare. Un moment mai târziu, l-a urmat domnul Patel, dar nu a reuşit defel să-l prindă. William a început urmărirea, cu Fred la numai un yard în urma lui. Amândoi l-au depăşit pe domnul Patel, exact când băiatul dădea colţul. După alţi 100 de yarzi, William a pus mâna pe el. Cei doi poliţişti l-au dus pe flăcău înapoi la chioşcul de ziare, unde acesta i-a înapoiat domnului Patel un pachet de Capstan.

— Veţi depune plângere, sir? a întrebat William, care îşi deschisese deja caietul şi-şi scosese creionul.

— La ce bun? a spus vânzătorul, punând pachetul de ţigări înapoi pe etajeră. Dacă-l închideţi pe el, îi va lua locul imediat fratele lui mai mic.

— Asta e ziua ta norocoasă, Tomkins, a spus Fred, apucându-l pe băiat de-o ureche. Fă bine să ajungi la şcoală până ne întoarcem noi, altfel s-ar putea să-i spun tatălui tău ce era să faci. Ţine minte, a adăugat el, întorcându-se spre William, ţigările erau probabil pentru taică-său.

Tomkins a luat-o la fugă. Când a ajuns la capătul străzii s-a oprit, s-a întors şi a strigat tare: „Poliţişti buni-de-nimic!" şi a făcut un gest obscen.

— Poate ar fi trebuit să-l ţintuieşti.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat Fred.

— În secolul al XVI-lea, când un băiat era prins furând, era ţintuit de un stâlp, cu un cui trecut prin lobul uneia din urechile lui şi singurul mod de a se elibera era să se smulgă sfâşiindu-şi propria ureche.

— Nu e o idee rea, a spus Fred. Pentru că trebuie să recunosc că eu nu pot înţelege practicile poliţiei moderne. Când vei ajunge tu la pensie, va trebui probabil să le spui criminalilor „sir". Totuşi, eu nu mai am decât optsprezece luni până la prima pensie şi, atunci, tu vei fi la Scotland Yard. Deşi, a adăugat Fred pe punctul să-i furnizeze doza zilnică de înţelepciune, când am intrat eu în poliţie, acum

aproape treizeci de ani, obişnuiam să-i legăm pe flăcăii asemenea acestuia de radiatoare, cu cătuşele, să dăm drumul la căldură, la maximum, şi să nu-i eliberăm până când nu mărturiseau.

William a izbucnit în râs.

— Nu glumeam, a spus Fred.

— Cât crezi că va dura până când Tomkins va ajunge în închisoare?

— Eu aş paria pe o scurtă trecere pe la reeducare, înainte de a merge la închisoare. Ceea ce înrăutăţeşte cu adevărat lucrurile este faptul că, odată ce este închis, va avea propria celulă, trei mese pe zi şi va fi înconjurat de criminali de carieră care vor fi foarte fericiţi să-l înveţe secretele meseriei, înainte de a absolvi Universitatea de Crimă.

În fiecare zi, lui William i se reamintea cât de norocos era că se născuse într-un cuibuşor din clasa mijlocie, cu părinţi iubitori şi o soră mai mare care îl adora, cu toate că niciodată nu recunoscuse în faţa vreunuia dintre colegii lui că fusese educat la una dintre cele mai bune şcoli publice din Anglia şi că îşi luase diploma de Istoria artei la King's College din Londra. Şi, cu siguranţă, niciodată nu spusese că tatăl lui primea în mod regulat plăţi substanţiale de la unii dintre cei mai notorii criminali ai naţiunii.

În timp ce-şi continuau rondul, localnicii remarcau prezenţa lui Fred şi, unii, chiar îi spuneau lui William „Bună dimineaţa".

Când, după câteva ore de patrulare, s-au întors la sediu, Fred nu s-a gândit să-i raporteze sergentului de serviciu întâmplarea cu micul Tomkins, pentru că avea aceeaşi părere proastă despre documente ca şi despre practicile poliţiei moderne.

— Nu simţi nevoia de o cană de ceai? l-a întrebat Fred pe William, îndreptându-se spre cantină.

— Warwick!, s-a auzit o voce puternică în spatele lor.

William s-a întors şi l-a văzut pe sergentul de la arest arătând spre el cu degetul.

— A leşinat un prizonier, în celulă. Ia reţeta asta şi mergi la cea mai apropiată drogherie să cumperi medicamente. Repede.

— Să trăiţi, domnule sergent! a spus William.

A apucat plicul în care era reţeta şi a pornit alergând spre farmacia de pe strada principală, unde a găsit o coadă formată din câteva persoane care aşteptau cu răbdare în faţa ghişeului. Şi-a cerut scuze de la doamna aflată în fruntea cozii şi i-a dat plicul farmacistei.

— Este o urgenţă, a spus el.

Tânăra farmacistă a deschis plicul, a citit cu atenţie indicaţiile şi a spus:

— Costă o liră şaizeci, domnule poliţist.

William s-a căutat prin buzunare după ceva mărunţiş şi i-a plătit farmacistei. Ea a marcat vânzarea, s-a întors cu spatele, a luat un pachet de prezervative de pe o etajeră şi i l-a dat lui William. Acesta a deschis larg gura, dar nu a scos niciun cuvânt. A remarcat cu durere că unii dintre cei aflaţi la coadă zâmbeau. Când era pe punctul să se strecoare afară, farmacista a spus:

— Să nu uitaţi să vă luaţi reţeta, domnule poliţist. Apoi, i-a înapoiat plicul. Mai multe perechi de ochi amuzaţi l-au urmărit, în timp ce ieşea în stradă. El a aşteptat până a ieşit din raza lor vizuală, a deschis plicul şi a citit reţeta.

Stimate Domn sau Doamnă,

Eu sunt un poliţist timid care are, în sfârşit, o fată cu care să iasă şi sper să am noroc în seara aceasta. Dar, cum nu vreau s-o las însărcinată, vă rog să mă ajutaţi, dacă puteţi.

William a izbucnit în râs, a pus pachetul cu prezervative în buzunar şi s-a întors la sediu; primul lui gând a fost: „Aş vrea eu să am o prietenă”.

3

Agentul Warwick şi-a închis stiloul fixându-i capacul, convins fiind că a trecut examenul de detectiv cu ceea ce tatăl lui ar fi numit „vântul în pânze”.

Când a revenit, în aceeaşi seară, în camera sa single de la Trenchard House, pânzele coborâseră pe la mijlocul catargului şi, când a stins veioza, era sigur că va mai rămâne în uniformă şi la patrulare, cel puţin încă un an.

— Cum a mers? l-a întrebat poliţistul de serviciu, când William s-a prezentat la slujbă, în dimineaţa următoare.

— Am ratat fără speranţă, a spus William, în timp ce verifica registrul de deplasări. El şi Fred urmau să patruleze în zona Barton, măcar pentru a le reaminti borfaşilor locali că Londra mai are încă poliţişti de teren.

— Înseamnă că va trebui să încerci din nou anul viitor, a spus sergentul, nedorind să-l încurajeze pe tânăr. Dacă agentul Warwick voia să se complacă în neîncredere în sine, el n-avea nicio intenţie să-l scoată din această stare.

***

Sir Julian a continuat să ascută cuţitul, până a fost sigur că va curge sânge.

— Două felii sau una singură, băiete? şi-a întrebat el fiul.

— Două, te rog, tată.

Sir Julian a tăiat feliile de pâine cu îndemânarea unui sculptor experimentat.

— Deci, ai luat examenul de detectiv? l-a întrebat întinzându-i farfuria.

— Nu voi şti decât peste vreo două săptămâni, a răspuns William, dându-i mamei castronul cu varza de Bruxelles. Dar nu sunt optimist. Cu toate acestea, vei fi încântat să auzi că sunt în finala campionatului de snooker[1] al secţiei de poliţie.

— Snooker? s-a uitat mirat tatăl, de parcă nu auzise de acest joc.

— Da, încă ceva ce am învăţat în ultimii doi ani.

— Dar vei câştiga? a întrebat tatăl.

— Nu cred. Lupt împotriva favoritului, care a câştigat competiţia mereu, în ultimii şase ani.

— Deci ai căzut la examenul de detectiv şi eşti pregătit să rămâi pe locul doi în...

— Întotdeauna m-am întrebat de ce i se spune varză de bruxel şi nu numai varză, ca la morcovi şi cartofi, a spus Marjorie, încercând să împiedice un alt duel între tată şi fiu.

— Au început prin a-i spune varză de Bruxelles, a intervenit Grace, şi, în decursul anilor, majuscula B a devenit literă mică şi s-ul a dispărut şi, în cele din urmă, toată lumea a ajuns să accepte bruxel ca pe un substantiv comun, cu excepţia unora dintre noi mai pedanţi.

— Ca în situaţia lui OED, a sugerat Marjorie, zâmbindu-i fiicei sale.

— Şi, dacă ai luat examenul, cât mai durează până devii detectiv, a spus sir Julien, refuzând să se lase atras de etimologia verzei de bruxel.

— Şase luni, posibil un an. Va trebui să aştept eliberarea unui loc pentru a fi promovat.

— Poate vei merge direct la Scotland Yard? a spus tatăl, ridicând o sprânceană.

---

1 Joc sportiv, variantă a biliardului apărut în India, ca modalitate de relaxare pentru soldaţii britanici (1870).

— Asta nu-i posibil. Trebuie să-ţi dovedeşti calităţile într-o altă divizie, înainte chiar de a face cerere pentru ocuparea unui alt post la Sfântul Graal. Oricum, mâine, voi intra, pentru prima oară, în Yard.

Sir Julian s-a oprit din tăiatul pâinii.

— De ce? a întrebat el.

— Nici eu nu ştiu, a recunoscut William. Vineri, m-a chemat superiorul la el şi mi-a spus să mă prezint luni dimineaţă la ora nouă la comandantul Hawksby, dar nu mi-a spus pentru ce.

— Hawksby... Hawksby... a repetat Sir Julian, în timp ce ridurile de pe frunte i se adânceau. De unde ştiu eu acest nume? Ah, da! Ne-am încrucişat odată săbiile, într-un caz de fraudă, pe când el era inspector-şef. O inteligenţă impresionantă. Îşi făcuse lecţiile şi a fost aşa de bine pregătit încât nu am avut de unde să-l apuc. Nu e un bărbat pe care să-l subestimezi.

— Spune-mi mai multe, l-a rugat William.

— Neobişnuit de scund pentru un poliţist. Să te păzeşti de oamenii scunzi; deseori, au creierele mai mari. I se spune Uliul. Se roteşte deasupra ta înainte de a te ataca năprasnic şi de a trage totul în favoarea lui.

— Inclusiv pe tine te-a atacai, după cât se pare, a spus Marjorie.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat sir Julian, turnându-şi un pahar cu vin.

— Tu îţi aminteşti, întotdeauna, numai martorii care îţi ţin piept, a spus Marjorie.

— *Touché,* a spus sir Julian, ridicând paharul, în timp ce Grace şi William au izbucnit în aplauze spontane.

— Te rog să-l saluţi din partea mea pe comandantul Hawksby, a adăugat sir Julian, neluând în seamă reacţia celor doi.

— Este ultimul lucru pe care am de gând să-l fac, a spus William. Sper să-i fac o impresie bună, nu să mi-l fac duşman pe viaţă.

— Aşa de proastă e reputaţia mea? a întrebat sir Julian, cu un oftat de exasperare demn de un îndrăgostit respins de iubita lui.

— Mă tem că reputaţia ta este atât de bună, a spus William, încât simpla menţionare a numelui tău în secţie stârneşte exclamaţii de dezaprobare, toţi dându-şi seama că va fi eliberat încă un criminal, care ar trebui să stea închis pe viaţă.

— Cine sunt eu să-i contrazic pe cei doisprezece bărbaţi demni de toată încrederea, care formează juriul?

— Tata, e posibil să-ţi fi scăpat, dar, din 1920, au fost cooptate în jurii şi femeile, a intervenit Grace.

— Mai mult decât păcat, a replicat sir Julian. Eu nu le-aş fi dat niciodată dreptul de vot.

— Nu răspunde la asta, Grace! a spus mama. Nu vezi că încearcă să te provoace?

— Aşadar, care este următoarea cauză fără speranţă pentru care te vei bate? şi-a întrebat sir Julian fiica, înfigând mai adânc cuţitul în rană.

— Drepturile ereditare, a spus Grace, sorbind o gură de vin.

— Ale cui anume, îndrăznesc să te întreb?

— Ale mele. Poţi să fii tu sir Julian Bt., dar când vei muri...

— Ceea ce sper să nu se întâmple prea curând, a spusMarjorie.

— William va moşteni titlul tău, în ciuda faptului că eu sunt prima-născută în familie, a continuat Grace ignorând întreruperea.

— O situaţie degradantă, a spus în zeflemea Sir Julian.

— Tata, asta nu e ceva de care să râzi şi eu îţi prezic că vei apuca să vezi legea schimbată, în cursul vieţii tale.

— Nu-mi pot imagina că Luminăţiile-Lor lorzii vor accepta cu uşurinţă propunerea ta.

— Şi, tocmai de aceea, ei vor fi următorii la rând, pentru că odată ce Camera îşi dă seama că e vorba de voturi aici, încă o citadelă sacră se va prăbuşi sub greutatea proprie-i absurdităţi.

— Cum veţi proceda? a întrebat Marjorie.

— Vom începe de la vârf, cu Familia Regală. Ave, deja un conte fără drepturi ereditare care doreşte să prezinte în Cameră un proiect de lege privitor la dreptul de primogenitură, care va permite unei femei să urmeze ca monarh, dacă este prima-născută, şi să nu fie înlăturată de la succesiunea la tron de fratele mai tânăr. Nimeni nu a sugerat vreodată că prinţesa Anne nu ar face o treabă la fel de bună ca şi prinţul Charles. Şi vom cita în sprijinul cauzei noastre exemplele reginei Elisabeta I, reginei Victoria şi reginei Elisabeta a II-a.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— În cursul vieţii tale, tata, a repetat Grace.

— Eu credeam că tu nu eşti de acord cu titlurile, Grace, a intervenit William.

— Dar dacă ai deveni comisar şi ţi-ai câştiga titlul ca pe un drept al tău? a intervenit tatăl.

William a ezitat destul de mult timp să răspundă şi tatăl a ridicat din umeri.

— Sărmana fată pe care ai apărat-o săptămâna trecută a reuşit să scape? a întrebat-o Marjorie pe Grace, sperând la o întrerupere a ostilităţilor.

— Nu. A primit şase luni.

— Şi va ieşi după trei luni, când, fără nicio îndoială, se va întoarce direct în stradă, a spus tatăl.

— Tati, nu deschide acest subiect.

— Eu i-aş fierbe cu bucurie în ulei încins, a spus Grace, dar el n-a fost nici măcar acuzat.

— În ulei? a întrebat tatăl. Aşadar, vei vota cu conservatorii.

— Niciodată!, a răspuns Grace.

Sir Julian a pus mâna pe cuţit.

— Mai vrea cineva o serie?

— Să îndrăznesc să te întreb dacă ai cunoscut pe cineva, recent? a întrebat Marjorie, adresându-se fiului ei.

— Mai multe persoane, mama, a răspuns William, amuzat de eufemismul mamei lui.

— Ştii bine la ce mă refer, l-a mustrat ea.

— Nicio şansă. În ultima lună, am fost prins cu sarcinile de serviciu şapte nopţi la rând, ieşind din tură la ora şase dimineaţa, moment în care tot ce vrei să faci este să dormi. Apoi, eşti aşteptat să te prezinţi la muncă, şi, două zile mai târziu, să începi tura de dimineaţă. Mama, hai să spunem lucrurilor pe nume, P(oliţistul) S(tagiar) Warwick nu prea este un cuceritor.

— În timp ce, dacă mi-ai fi urmat sfatul, ai fi fost de-acum un avocat eligibil şi, te pot asigura, sunt câteva tinere atrăgătoare, în barou, a intervenit tatăl.

— Am cunoscut eu una, a spus Grace, ceea ce l-a redus la tăcere pe tatăl ei, pentru prima oară. Acesta a pus cuţitul şi furculiţa jos şi a ascultat cu interes. Este avocat consultant în City, a continuat Grace, dar mă tem că tata n-ar fi de acord cu ea, pentru că e specializată în divorţuri.

— Eu abia aştept s-o cunosc, a spus Marjorie.

— Oricând vrei, mama, dar te previn că nu i-am spus cine este tatăl meu.

— Ce? Sunt eu vreo combinaţie între Rasputin şi judecătorul Jeffreys? a întrebat Sir Julian, punând vârful cuţitului în dreptul inimii.

— Nu eşti aşa de fain, i-a răspuns soţia, dar chiar eşti folositor şi tu la câte ceva.

— Dă-mi un exemplu, a spus Grace.

— În careul de ieri există un cuvânt pe care nu l-am identificat încă.

— Îţi stau la dispoziţie. Consultă-mă, a spus sir Julian.

— „Doamnă îngrijorată că evenimentul social nu avansează”, treisprezece litere. A treia literă e „s”, a zecea e „o”.

— „Disfuncţional”! au strigat ceilalţi trei la unison şi au izbucnit în râs.

— Îşi cere cineva scuze?

***

William îi spusese tatălui său că nu credea că va câştiga, dar, acum, era ca şi sigur, sau, pentru a fi mai explicit, era gata să lovească ultima bilă de pe masă şi să câştige campionatul de snooker al secţiei Lambeth şi să încheie, astfel, şirul de şase victorii ale lui Fred Yates.

„E oarecum ironic” se gândea William, pentru că cel care-l învăţase pe el să joace snooker era chiar Fred. De fapt, William nici n-ar fi intrat în sala de snooker, dacă Fred nu i-ar fi sugerat că aceasta l-ar putea ajuta să-i cunoască pe câţiva din băieţii care nu erau prea lămuriţi în legătură cu „băiatul de la cor”.

Fred îl învăţase pe pupilul său să joace snooker cu acelaşi zel pe care-l dovedise la introducerea flăcăului în viaţa de poliţist de teren şi, acum, pentru prima dată, William era să-l învingă pe mentorul său, la propriul său joc.

La şcoală, William excelase pe terenul de rugby în timpul iernii, ca aripă pe trei sferturi şi, în timpul verii, ca sprinter, la atletism. În ultimul său an la Universitatea din Londra, primise mult râvnitul premiu Purple, în urma câştigării Campionatului între facultăţi. Chiar şi tatăl său reuşise să arboreze un zâmbet crispat de fiecare dată când William atingea finişul la 100 de yarzi, distanţă scurtă cum zicea el, cu toate că William bănuia că RERACK, şansă maximă, şi IN OFF nu făceau încă parte din vocabularul tatălui său.

William s-a uitat pe tabela cu scorul. Trei jocuri câştigate. Rămânea acum runda finală. Pornise bine cu un break de 42, dar Fred nu se grăbise, a analizat, a evaluat poziţia, până când jocul s-a echilibrat frumos. Cu toate că William conducea cu 26 de puncte

încă, toate culorile erau la locurile lor, aşa încât, când Fred s-a întors la masă, tot ce-a avut de făcut a fost să rezolve ultimele şapte bile, pentru a pune mâna pe trofeu.

Sala de la subsol era plină cu ofiţeri de toate rangurile; unii erau cocoţaţi pe calorifere, alţii stăteau pe trepte. Peste cei adunaţi acolo s-a lăsat tăcerea când Fred s-a aplecat deasupra mesei pentru a ataca pe galben. William s-a resemnat cu pierderea şansei de a deveni campion în timp ce urmărea bilele galbenă, verde, maron şi albastră dispărând în buzunare şi lăsându-l pe Fred numai cu cea roz şi cea neagră, care urmau să dispară şi ele de pe masă şi el să câştige meciul.

Fred a aliniat bila colorată înainte de a lovi bila albă. Numai că a lovit-o puţin prea puternic şi, cu toate că bila roz a pornit spre buzunarul din mijloc şi a dispărut în gaură, bila albă s-a oprit pe-o margine, într-o poziţie dificilă pentru tac, chiar şi pentru un profesionist. Mulţimea şi-a ţinut respiraţia când Fred s-a înclinat. Nu s-a grăbit în timp ce-şi poziţiona lovitura finală şi, dacă introducea bila în buzunar, prelua conducerea cu 73 la 72, devenind prima persoană care a câştigat titlul timp de 7 ani la rând.

Stătea ţeapăn, în mod clar nervos, dădea încă o dată cu talc pe tac, în timp ce se străduia să-şi recapete stăpânirea de sine, înainte de a se întoarce la masă. S-a aplecat cu degetele întinse şi concentrate, apoi a lovit. A urmărit neliniştit cum bila neagră se îndreaptă spre buzunarul din colţ; câţiva din suporterii lui i-au susţinut traseul, dar, spre dezamăgirea lor, bila s-a oprit la numai câţiva inch de margine. A urmat un oftat de exasperare din partea celor din asistenţă, care erau conştienţi că William rămăsese să dea o lovitură pe care chiar şi un novice o putea finaliza prin introducerea bilei în buzunar şi au acceptat că un nume nou era pe punctul să fie adăugat la panoul de onoare.

Concurentul a tras adânc aer în piept, apoi a tras cu ochiul la panoul de onoare pentru a-şi aminti că numele lui Fred era imprimat

cu aur lângă anii 1977–1982. „Dar nu şi lângă 1983”, s-a gândit William în timp ce-şi da tacul cu talc. Se simţea ca Steve Davis înainte de a deveni campion mondial. Era pe punctul să-şi trimită bila neagră finală, când l-a zărit pe Fred, în picioare, pe cealaltă latură a mesei, arătând resemnat şi abătut. William s-a aplecat deasupra mesei, a aliniat cele două bile şi a dat o lovitură perfectă cu tacul. A văzut bila neagră atingând marginea buzunarului, rotindu-se imprecis deasupra găurii şi rămânând în echilibru pe buza găurii, nereuşind să cadă. Mulţimii uluite nu-i venea să creadă. Tânărul cedase presiunii. Fred nu a irosit a doua şansă şi sala a erupt în urale când a introdus ultima bilă şi a câştigat runda şi campionatul cu 73 la 72.

Cei doi şi-au dat mâna în timp ce câţiva ofiţeri îi înconjurau, îi băteau prietenos pe spate spunând „Bine jucat”, „Ai fost aproape”, „Ghinion, William”. William s-a aşezat pe o margine când superiorul i-a înmânat cupa lui Fred. Campionul a ridicat-o în aer, ceea ce a intensificat ovaţiile.

Un bărbat mai în vârstă îmbrăcat într-un costum elegant la două rânduri, pe care nu-l remarcase niciunul dintre gladiatori, s-a strecurat în tăcere afară din încăpere, a ieşit din sediul poliţiei şi i-a spus şoferului personal să-l ducă acasă. Tot ce se spusese despre tânăr se dovedise a fi adevărat şi el abia aştepta ca detectivul Warwick să se alăture echipei lui, la Scotland Yard.

4

Când a ieşit din subteran în staţia de metrou St James, primul lucru pe care l-a văzut poliţistul William Warwick pe cealaltă parte a drumului, a fost firma triunghiulară rotitoare a noului Scotland Yard. S-a uitat cu respect şi teamă ca un actor aspirant care s-ar putea apropia de Teatrul Naţional sau ca un artist care intră în curtea Academiei Regale, pentru prima dată. Şi-a ridicat gulerul spre a se apăra de vântul aspru şi s-a alăturat panicii generale a sinucigaşilor super-matinali, aflaţi în drum spre muncă.

William a traversat Broadway şi a continuat să meargă spre Cartierul General al Forţelor Poliţiei Metropolitane, o clădire cu 19 etaje, acoperită în decursul anilor de murdărie şi crimă. I-a prezentat poliţistului de la intrare legitimaţia şi s-a îndreptat spre recepţie. A fost întâmpinat de zâmbetul tinerei de la recepţie.

— Sunt poliţistul Warwick. Am întâlnire cu comandantul Hawksby.

Ea a urmărit cu degetul lista întâlnirilor de dimineaţă.

— Ah, da. Biroul comandantului este la etajul al cincilea, la capătul coridorului.

William i-a mulţumit şi s-a îndreptat spre zona lifturilor, dar, când a văzut cât de multe persoane aşteptau, a decis s-o ia pe scări. Când a ajuns la etajul întâi – DROGURI – a continuat să urce. A trecut pe lângă FRAUDĂ, la etajul al doilea şi pe lângă OMORURI, la al treilea, şi a ajuns la al cincilea, unde a fost întâmpinat de SPĂLARE DE BANI, ARTĂ ŞI ANTICHITĂŢI.

A deschis o uşă ce dădea pe un culoar lung, luminat puternic. A mers încet, ştiind că mai are de aşteptat ceva timp. Mai bine să ajungi mai devreme cu câteva minute, decât cu un minut mai târziu, după cum spunea Evanghelia după Sf. Julian. În fiecare încăpere pe lângă care trecea, era o lumină strălucitoare. Lupta împotriva crimei

nu ţinea cont de ore. O uşă era întredeschisă şi William a rămas fără respiraţie când a zărit o pictură sprijinită de peretele opus.

Doi bărbaţi şi o femeie examinau pictura.

— Bună treabă, Jackie, a spus bărbatul mai în vârstă, cu un clar accent de scoţian. Un triumf personal.

— Îţi mulţumesc, comandante, a răspuns ea.

— Să sperăm că asta îl va pune pe Faulkner după gratii, pentru cel puţin şase ani, a spus bărbatul mai tânăr, arătând spre pictură. Dumnezeu e martor la cât de mult a durat până l-am încolţit pe bastard.

— De acord, DC (Comandant Detectiv) Hogan, a spus bărbatul cel în vârstă, care s-a întors şi l-a văzut pe William în uşă. Vă putem fi de folos cu ceva? a întrebat el direct.

— Nu, sir, vă mulţumesc.

Fred îl avertizase că atâta timp cât va fi poliţist să se adreseze oricui cu sir. În felul acesta nu poţi greşi.

— Admiram şi eu pictura.

Bărbatul în vârstă era pe punctul să închidă uşa, când William a adăugat.

— Eu am văzut originalul.

Cei trei ofiţeri s-au întors să se uite mai cu atenţie la intrus.

— Originalul este acesta, a spus tânăra, aparent enervată.

— Nu e posibil, a spus William.

— Ce te face să fii atât de sigur? l-au întrebat colegii ei.

— Originalul a fost expus la Muzeul Fitzmolean, în Kensington până când a fost furat, cu câţiva ani în urmă. Un furt care n-a fost încă rezolvat.

— Tocmai l-am rezolvat noi, a spus cu convingere femeia.

— Nu prea cred, a spus William. Originalul a fost semnat de Rembrandt în colţul din dreapta-jos cu iniţialele sale RvR. Cei trei ofiţeri s-au uitat cu atenţie la colţul dreapta-jos al pânzei, dar nu era nicio urmă de iniţiale.

— Tim Knox, directorul de la Fitzmolean, ni se va alătura în câteva minute, băiete, a spus bărbatul mai în vârstă. Cred că mă voi baza pe judecata lui mai degrabă decât pe a ta.

— Bineînţeles, sir, a răspuns William.

— Ai idee cât valorează pictura asta? a întrebat tânăra.

William a intrat în încăpere şi s-a uitat mai de aproape la tablou. S-a gândit că e cel mai bine să nu-i amintească tinerei despre comentariul lui Oscar Wilde cu privire la deosebirea dintre valoare şi preţ.

— Eu nu sunt un expert, dar m-aş gândi la ceva între două şi trei sute de lire sterline.

— Şi originalul? a întrebat tânăra, nemaifiind aşa de sigură pe ea.

— Habar n-am, dar toate marile galerii de pe pământ ar vrea să aibă o asemenea capodoperă în colecţiile lor, ca să nu mai vorbim de mai mulţi colecţionari de top, pentru care banii n-ar fi o piedică.

— Deci nu ai niciun indiciu cu privire la valoarea lui, a spus ofiţerul cel tânăr.

— Nu, sir. Un Rembrandt de această calitate se vede rar pe piaţa liberă. Ultimul prezentat la o licitaţie a fost la Sotheby Parke Bernet, la New York.

— Ştim ce este Sotheby Parke Bernet a spus bărbatul mai în vârstă neîncercând deloc să-şi ascundă sarcasmul.

— Atunci ştiţi că s-a vândut cu 23 de milioane de dolari, a spusWilliam, regretându-şi imediat cuvintele.

— Îţi suntem cu toţii recunoscători pentru opinia exprimată, băiete, dar nu ne permitem să te mai reţinem, pentru că sunt sigur că ai lucruri mai importante de făcut, a spus bărbatul, indicându-i, cu capul, uşa.

William a încercat să se retragă cu discreţie, mergând de-a îndăratelea, şi a ieşit pe coridor; uşa s-a închis ferm în urma lui. S-a uitat la ceas: ora şapte cincizeci şi şapte. S-a îndreptat grăbit spre capătul coridorului, nevoind să întârzie la întâlnire.

A bătut la o uşă pe care era scris cu litere aurii:

COMANDANT JACK HAWKSBYO.B.E. Şi a intrat.

La un birou, stătea o secretară care s-a oprit din scris, l-a privit şi l-a întrebat:

— PC Warwick?

— Da, a răspuns William cu emoţie.

— Comandantul vă aşteaptă. Vă rog să intraţi, a spus ea, indicându-i o altă uşă.

William a bătut a doua oară într-o uşă şi a aşteptat până a auzit cuvântul: „Intră."

Din spatele biroului s-a ridicat un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat elegant, cu ochi albaştri pătrunzători şi o frunte ridată, ceea ce-l făcea să arate mai în vârstă decât era. Hawksby a strâns mâna pe care i-a întins-o William şi l-a invitat să se aşeze pe scaunul din faţa biroului. A deschis un dosar şi l-a studiat câteva minute, apoi a spus:

— Permite-mi să încep prin a te întreba dacă nu cumva eşti rudă cu sir Julian Warwick QC.

Lui William i-a sărit inima din piept.

— Este tatăl meu, a spus el, apreciind că interviul era pe punctul de a se încheia prematur.

— Un bărbat pe care îl admir în mod deosebit, a spus Hawksby. Niciodată nu încalcă regulile, niciodată nu ocoleşte legea şi, totuşi, îi ajută pe cei mai dubioşi şarlatani ca şi cum ar fi nişte sfinţi şi nu cred că a întâlnit mulţi în activitatea lui profesională. (William a râs nervos). Am vrut să te cunosc personal pentru că ai trecut primul examenul pentru a deveni detectiv şi la o distanţă considerabilă de ceilalţi candidaţi, a continuat Hawksby, care era, în mod evident, un bărbat care nu-şi pierdea timpul cu conversaţii agreabile. (William nu-şi dăduse încă seama că luase examenul). Felicitări, a adăugat Comandantul. Am remarcat, de asemenea, că ai şi diplomă, dar ai preferat să nu profiţi de schema noastră de promovare accelerată.

— Nu, sir, am vrut să...

— Să-ţi dovedeşti ţie. Aşa am făcut şi eu. După cum ştii, Warwick, dacă vrei să devii detectiv, acum vei fi transferat într-o altă zonă de activitate. Ştiind lucrul acesta, am decis să te trimit la Peckham, să înveţi cu ce se mănâncă meseria asta. Dacă vei fi bun, ne vom vedea din nou peste vreo doi ani şi atunci voi decide dacă eşti pregătit să ni te alături la Scotland Yard şi să treci la criminalii de prim rang sau dacă trebuie să rămâi în zone mai marginale şi să-ţi continui ucenicia.

William şi-a permis un zâmbet şi s-a aşezat mai comod în scaun, numai pentru a fi pur şi simplu şocat de următoarea întrebare a comandantului.

— Eşti absolut sigur că vrei să fii detectiv?

— Da, sir. De la vârsta de opt ani.

— Nu vei avea de-a face cu răufăcătorii cu gulere albe, cum s-a întâmplat în cazul tatălui tău, ci cu cele mai rele scursori de pe pământ. Va trebui să te aştepţi să te ocupi de orice grozăvie, de la sinuciderea unei mame însărcinate carenu a mai putut suporta să fie abuzată de partenerul ei, până la a găsi un tânăr dependent de droguri, nu mult mai în vârstă decât tine, cu un ac înfipt în braţ. Cinstit, nu întotdeauna vei putea dormi liniştit, noaptea. Şi vei fi plătit mai puţin decât un manager la Tesco.

— Vorbiţi ca tatăl meu, sir, şi el n-a putut să mă convingă să renunţ.

Comandantul s-a ridicat de pe scaun.

— Atunci, aşa să fie, Warwick. Ne vedem peste doi ani, a spus el, şi şi-au strâns din nou mâinile; interviul obligatoriu s-a încheiat.

— Vă mulţumesc, sir, a spus William.

După ce-a închis încet uşa în urma sa, lui William i-a venit să sară în sus şi să strige Aleluia, dar a văzut trei persoane stând în picioare în secretariat şi uitându-se direct la el.

— Nume, rang? a întrebat bărbatul mai în vârstă, pe care-l văzuse mai devreme.

— Warwick, sir. Poliţist William Warwick.

— Ai grijă ca poliţistul Warwick să nu facă vreo mişcare, sergent, i-a spus bărbatul cel în vârstă tinerei lui colege, înainte de a bate în uşa comandantului şi să intre în biroul acestuia.

— Bună dimineaţa, Bruce, a spus Hawksby. Aud că eşti gata să-l arestezi pe Miles Faulkner. Niciodată nu e prea devreme.

— Mă tem că nu, sir. Dar nu pentru asta am venit... numai atât a putut auzi William prin uşa întredeschisă, înainte ca aceasta să se închidă.

— Cine este domnul? a întrebat-o William pe tânăra sergent.

— Inspectorul-şef Lamont. Conduce unitatea Artă şi Antichităţi şi-i raportează direct comandantului Hawksby.

— Şi tu lucrezi tot la brigada de artă?

— Da. Sunt DS Roycroft şi şeful este şeful brigăzii.

— Am făcut vreo prostie?

— Sus capul, sergent. Să zicem că sunt bucuroasă că nu sunt eu în locul tău.

— Dar, eu încercam numai să fiu de ajutor...

— Şi din pricina ajutorului tău, ai reuşit dintr-o mişcare să ruinezi o operaţiune sub acoperire care a durat şase luni...

— Cum aşa?

— Bănuiesc că urmează să afli, a spus DS Roycroft, în timp ce uşa se deschidea cu putere şi inspectorul-şef Lamont a reapărut, uitându-se fix la William.

— Intră, Warwick, a spus el. Comandantul vrea să mai vorbească ceva cu tine.

William a intrat cu timiditate în biroul lui Hawksby, presupunând că i se va spune că va merge înapoi la patrularea pe străzi. Zâmbetul comandantului fusese înlocuit cu un rânjet şi, de această dată, nu s-a mai deranjat să dea mâna cu PC 565LD.

— Eşti o pacoste, Warwick, a spus el, şi îţi pot spune, acum, că nu vei mai merge la Peckham.

5

— Ultima ta zi în uniformă, a spus Fred când au ieşit din secţie şi au pornit în patrularea de seară.

— Dacă nu sunt eliminat, a spus William, caz în care, mă voi întoarce instantaneu.

— Prostii. Vei deveni faimos, şi toată lumea ştie lucrul acesta.

— Numai datorită ţie, Fred. Tu m-ai învăţat mai multe despre lumea reală decât am învăţat eu vreodată la universitate.

— Numai pentru că tu ai dus o viaţă aşa de protejată, băiatule de cor. Spre deosebire de mine. Aşadar, la ce unitate te vei alătura?

— Artă şi Antichităţi.

— Eu credeam că aceasta este numai un hobby pentru oamenii cu prea mult timp liber şi prea mulţi bani, nu o crimă, a spus Fred.

— Poate fi o crimă foarte profitabilă pentru cei care au găsit o cale de a ocoli legea, a spus William.

— Ce vrei să spui? a întrebat Fred.

— În prezent, funcţionează o schemă prin care hoţii profesionişti fură picturi, fără a avea nicio intenţie de a le vinde, a răspuns William.

— M-ai pierdut de tot, a spus Fred. De ce să furi ceva ce nu ai intenţia să vinzi sau să trafichezi?

— Companiile de asigurări vor uneori să facă afaceri prin intermediari mai degrabă decât să plătească integral o poliţă.

— Cu intermediari în costume Armani... a spus Fred. Şi cum îi încolţiţi?

— Trebuie să aştepţi până devin prea lacomi, şi compania de asigurări refuză să plătească.

— Mie mi se pare că e prea multă birocraţie, aşa că n-aş fi fost bun de detectiv, a spus Fred.

— Pe unde patrulăm, în noaptea asta? a întrebat William, ştiind bine că Fred nu urma întotdeauna litera ordinului de patrulare.

— E sâmbătă noaptea. Cel mai bine, verificăm proprietatea Barton şi ne asigurăm că nu pun de-un jaf clanurile Sutton şi Tucker. Apoi, ne vom îndrepta spre Luscombe Road, înainte de închiderea cârciumilor. S-ar putea să dăm de vreun beţivan turbulent pe care să-l arestezi în ultima ta noapte de patrulare.

Cu toate că William îşi petrecuse cei doi ani de probă împreună cu Fred, nu ştia aproape nimic despre viaţa privată a acestuia. Cu greu se putea plânge de asta, pentru că şi el era la fel de secretos, dar, cum aceasta era ultima lor patrulare împreună, s-a hotărât să-l întrebe pe Fred despre ceva ce-l uluise întotdeauna în legătură cu el.

— Ce te-a determinat să intri în poliţie, la început? l-a întrebat el.

Ceva timp, Fred n-a răspuns, aproape ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea.

— Cum n-am de gând să te mai văd din nou, Coristule, o să-ţi povestesc, a spus el, în cele din urmă. Ca să încep cu asta, n-a fost niciun „la începuturi”. A fost mai degrabă un accident decât un plan.

William a păstrat tăcerea cât timp s-au întors pe aleea care ducea în spatele proprietăţii Barton.

— M-am născut într-un bloc de chiriaşi din Glasgow. Tatăl meu şi-a trăit cea mai mare parte a vieţii din ajutorul social, aşa că mama a fost singura noastră sursă de venit.

— Ce a lucrat?

— A fost barmaniţă. A învăţat destul de curând că putea câştiga mai mult, oferind, pe alături, anumite favoruri. Treaba e că eu nu sunt încă sigur dacă nu am fost rezultatul unuia din aceste favoruri.

William n-a făcut niciun comentariu, iar Fred a continuat:

— Dar cash-ul a secat când a început să-şi piardă din nuri şi nu a ajutat la nimic faptul că tata îi înnegrea în mod regulat câte un ochi dacă nu venea sâmbăta noaptea acasă cu destui bani pentru ca el

să-şi cumpere următoarea sticlă de whisky şi şansa să parieze pe o mârţoagă de categoria a patra.

Fred a tăcut. William se gândea la părinţii lui, care, de obicei, ieşeau la cină şi la teatru, sâmbătă seara. Încă i se părea greu să înţeleagă tirania violenţei domestice. Nu-şi auzise niciodată tatăl ridicând vocea în faţa mamei lui.

— Londra e departe de Glasgow, l-a provocat William pe Fred, sperând să afle mai multe.

— Pentru mine n-a fost destul de departe, a spus Fred, îndreptând lumina lanternei spre o alee şi rânjind când un cuplu tânăr a luat-o la sănătoasa. La 14 ani, când am plecat de acasă, am sărit pe primul vapor cu abur care m-a vrut. Am văzut jumătate din lume până la 18 ani şi am acostat la Londra.

— Atunci ai intrat în poliţie?

— Nu. Încă îi consideram pe poliţişti „duşmanul".Am petrecut câteva luni punând marfă pe rafturile dintr-un supermarket, apoi am devenit şofer de autobuz. M-am plictisit repede de munca asta şi aşa am decis să intru fie în armată, fie în poliţie. Dacă nu m-ar fi intervievat mai întâi poliţia, poate că astăzi aş fi fost general.

— Sau ai fi fost mort, a spus William, în timp ce intrau pe proprietate.

— Poţi la fel de uşor să fii ucis şi în munca asta, cum poţi fi şi în armata modernă, a spus Fred. Am pierdut şapte colegi în ultimii douăzeci de ani şi cu mult mai mulţi au fost răniţi sau au ajuns invalizi, lucrând în poliţie. Şi, cel puţin în armată ştii cine e duşmanul şi ai voie să-l ucizi. De la noi poliţiştii se aşteaptă să ai de-a face cu traficanţi de droguri, înjunghieri şi conflicte stradale între găşti, atâta timp cât cei mai mulţi oameni preferă să nu ştie de aceste lucruri.

— Atunci, de ce-ai rămas în poliţie, dacă ai fi putut alege o viaţă mai uşoară?

— Poate că tu vii de pe cealaltă parte a căii, Coristule, dar noi doi chiar avem ceva în comun – suntem amândoi un pic cam căpiaţi, dar, cel puţin ne facem meseria care ne-a fost destinată. Şi, hai să recunosc: Niciodată n-am avut o slujbă mai atrăgătoare şi care să-mi ofere mai multă satisfacţie decât cea de a fi agent de poliţie.

— Satisfacţii?

— Nu mă refer la bani, deşi, dacă ţin cont de orele suplimentare, plata nu este prea proastă. „DeprehendoDeprehensioVitum”, „Suplimentele rezolvă crima” a spus Fred.

William nu se putea opri din râs şi Fred a adăugat:

— Nu te îngrijora, este tot ce ştiu din limba latină. Ceea ce îmi place cel mai mult la această slujbă este că nu există două zile la fel. Şi, mai important chiar, acesta este domeniul meu şi cunosc aproape fiecare persoană care locuieşte aici. Locuitorii nu pot fi întotdeauna o singură mare familie fericită, dar ei sunt familia mea şi, cu toate că nu am admis niciodată lucrul acesta, îmi place să mă laud că eu am făcut diferenţa.

— Şi, ca dovadă, ai obţinut două decoraţii.

— Ca să nu menţionăm cele trei suspendări, dar, cum nu mai am decât câteva luni până îmi pun în cui bastonul, nu voi încălca regulamentul, din nou. Nu vreau să fac ceva care să-mi afecteze pensia, a adăugat el, în timp ce ieşeau de pe proprietatea Barton.

— E o noapte liniştită, a spus William.

— Ne-au văzut venind şi, ca nişte şobolani, s-au făcut nevăzuţi în cel mai apropiat canal. Îşi vor face apariţia din nou, în clipa în care dispărem noi din raza lor vizuală. Dar, n-am vrea să avem vreun necaz în ultima ta noapte de patrulare, nu-i aşa, domnule detectiv?

William a râs şi era pe punctul să-i mai pună o întrebare lui Fred, când acesta şi-a aruncat privirea spre cealaltă parte a drumului şi a spus:

— Femeie bătrână şi proastă! Dar, cred că altceva nu ştie. William a presupus că urma să-i fie oferită o altă mostră de filosofie

domestică, cu toate că nu-şi putea da seama ce avea de gând să facă Fred.

— Numărul 23. Doamna Perkins, a spus Fred.

— Casa jefuită cu două săptămâni în urmă, a spus William. Un televizor şi un recorder, dacă-mi amintesc corect.

— Cinci din zece. Acum câştigă celelalte cinci. (William s-a uitat lung la nr. 23, dar nu s-a lămurit). Ce vezi, Coristule? a continuat Fred.

— Două cutii de carton goale.

William a încercat să gândească ca unul care capturează hoţi, o acoladă dată numai celor care, ca Fred, puteau mirosi o crimă chiar înainte ca aceasta să aibă loc.

Fred a lăsat să-i scape un oftat exagerat.

— Probabil compania de asigurări a doamnei Perkins a plătit, aşa că, acum, ea este posesoarea mândră a unui nou televizor şi recorder. Dar ceea ce nu ştie ea este faptul că un hoţ din locuinţe se întoarce adesea la locul crimei, după câteva săptămâni, convins că va găsi probabil un televizor nou bun de furat. Şi, în cazul ei, mai şi anunţă că şi-a cumpărat aparatură nouă. Tot ce are de făcut hoţul este să aştepte până când, într-o seară, ea pleacă de acasă în vizită la prietena ei doamna Cassidy de la numărul 19, apoi îşi face apariţia, intră în casă şi o jefuieşte a doua oară.

— Aşadar, ce trebuie să facem noi? a întrebat William.

— Să stăm liniştiţi de vorbă cu ea şi să-i sugerăm să distrugă dovezile, a spus Fred, în timp ce bătea la uşa casei de la numărul 23.

Doamna Perkins a răspuns aproape instantaneu şi, îndată ce Fred i-a explicat de ce se aflau doi poliţişti la uşa ei, a îndepărtat în grabă cutiile, le-a mulţumit poliţiştilor şi le-a oferit o ceaşcă cu ceai.

— Drăguţ din partea dvs., doamnă Perkins, dar preferăm să ne continuăm treaba, a spus Fred, care şi-a atins bordul caschetei, înainte de a-şi relua patrularea. Când începi noua ta slujbă? l-a întrebat el pe William, după ce parcurseseră câţiva yarzi.

— Îmi iau două săptămâni de concediu; plec în Italia, înainte de a mă prezenta la Scotland Yard, pe 1 octombrie, a răspuns William.

— Multe fete frumoase, în Italia, aşa mi s-a spus.

— Multe dintre ele înrămate.

— Înrămate?

— În aur.

Fred a râs.

— Eu n-am fost niciodată în Italia şi nici chiar la Scotland Yard, dar mi s-a spus că au cea mai frumoasă sală de snooker din MET[2].

— Voi veni să-ţi spun cum este...

— Nu te vei mai întoarce niciodată, Coristule. Lambeth a fost numai primul tău pas pe ceea ce mă aştept că va fi o scară foarte lungă. Dar, te previn, în calea ta vei întâlni mulţi şerpi care abia vor aştepta să te trimită înapoi pe scară în jos şi unii dintre ei vor purta uniforme albastre, a spus el, încercând uşa unui magazin, pentru a se asigura că era încuiată.

William a chicotit. Niciodată nu s-a încheiat vreun rond, fără ca el să nu înveţe ceva de la Fred.

— Bună seara, Jacob.

— Bună, Fred.

William a privit spre bărbatul care stătea cu picioarele încrucişate pe paviment, ocupându-se de o sticlă cu whisky pe jumătate goală. La prima lui patrulare, Fred îl învăţase pe William că existau patru tipuri de beţivi: cei care adorm, care cad într-o letargie şi, când se trezesc, în cele din urmă, merg acasă; cei care sunt răniţi, care îşi îneacă de obicei amărăciunile şi rareori provoacă scandaluri; îndrăgostiţii, care vor să te ia acasă la ei şi să încerce uniforma ta; şi cei agresivi, care caută să declanşeze o luptă şi consideră asta un joc cinstit pentru poliţist. Fred putea identifica fiecare categorie de la 12 paşi, în special pe cei care căutau scandal, care sfârşeau cu

[2]Poliţia Metropolitană

regularitate prin a petrece noaptea într-o celulă şi, în dimineaţa următoare, erau, deseori, o persoană diferită. William întâlnise toate cele patru tipuri în cei doi ani şi mulţumită bunului simţ şi braţului puternic al lui Fred, a căpătat numai una sau două vânătăi de arătat după aceea.

— Acesta din ce categorie e? a întrebat William.

— Îşi îneacă supărările în alcool. Probabil că a pierdut Spurs (Tottenham Hotspur Football Club) în după-amiaza asta.

— De unde ştii?

— Jacob e bun ca aurul când câştigă ei, dar, dacă pierd, este şi el o cauză pierdută.

Fred şi William s-au întors pe Luscombe Road, unde au văzut câţiva localnici îndreptându-se spre casă de la MalboroughArms.

— Dezamăgitor, a spus Fred. Luscombe Road nu mai e ce era odată din momentul în care primăria a făcut curăţenie. Speram să dăm peste vreun vânzător de droguri sau chiar peste Lenny theSnitch, ca să ai şi tu ceva de care să-ţi aminteşti din ultima ta noapte de patrulare.

— Putem s-o arestăm oricând, a spus William, arătând spre o fată cu fustă scurtă şi neagră de piele care stătea de vorbă cu un bărbat, prin geamul coborât al unei maşini.

— În ce scop? Ar petrece o noapte în celulă, ar plăti dimineaţa amenda şi s-ar întoarce la treabă în stradă, mâine-seară. Nu pe fată aş vrea eu s-o arestezi, ci pe codoşii care trăiesc de pe urma ei. În special, pe unul anume, a adăugat Fred.

Maşina a pornit în viteză când şoferul i-a zărit pe cei doi poliţişti în oglinda retrovizoare. Ei au pornit spre centrul oraşului, în timp ce Fred îl răsfăţa pe William cu poveştile lui, dintre care pe unele le mai auzise deja, dar merita să le asculte din nou, şi altele despre care nu era sigur că nu fuseseră înfrumuseţate cu trecerea anilor. William voia să-l întrebe pe Fred despre planurile de pensionare, când acesta l-a apucat de braţ şi l-a tras în cea mai apropiată intrare, transformat

instantaneu dintr-un poliţai local prietenos într-un poliţist care a identificat un criminal.

— Asta-i noaptea noastră norocoasă, a spus Fred, arătând cu o mişcare a capului înspre un bărbat uriaş care o apuca de gât pe o fată îngrozită. Îl urmăresc pe nenorocitul ăsta de ani de zile. Nu te obosi să-i citeşti drepturile. Lucrul acesta poate aştepta până când este închis într-o celulă.

Fred şi-a pregătit bastonul, a sărit ieşind din întuneric şi a început să alerge spre atacator, făcându-le semn celorlalte fete să se împrăştie ca nişte porumbei în toate părţile în momentul în care l-au văzut. William l-a urmat şi l-a depăşit repede pe senior, care nici nu câştigase vreo cursă de 100 de yarzi, în ultimul lui an de şcoală.

Tipul s-a uitat în jur şi, văzându-l pe William că se îndreaptă spre el, i-a dat drumul fetei, care a căzut în genunchi, plângând. Acela a fost momentul în care William a văzut cuţitul, dar era la numai câţiva paşi depărtare şi s-a angajat în atac. A plonjat şi l-a lovit pe bărbat sub genunchi şi, astfel, au căzut amândoi pe asfalt. Când William şi-a revenit, bărbatul era deja în picioare. Instinctiv, William a ridicat un braţ pentru a se proteja, în clipa în care cuţitul se înfigea. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era durerea provocată de lama cuţitului care-i intra în piept.

— Ofiţer la pământ, ofiţer la Pământ! Avem nevoie urgentă de asistenţă pe Luscombe Road, a strigat Fred în staţie, în timp ce sărea pe atacator.

***

A deschis ochii. A clipit şi a dat ocol camerei nefamiliare, cu privirea. Lângă pat stăteau părinţii şi sora lui şi un ofiţer în vârstă, pe care nu l-a recunoscut, era de pază la uşă. Cele trei trese de pe umerii lui indicau faptul că era inspector-şef. În timp ce încerca să se ridice în şezut, William le-a adresat membrilor familiei sale un

zâmbet slab, dar tot ce-a reuşit să facă a fost să se ridice câţiva centimetri şi să realizeze brusc că pieptul lui era bine bandajat. S-a lăsat să cadă pe spate.

— Cum este Fred? au fost primele lui cuvinte şovăielnice.

Niciunul dintre cei de faţă nu părea doritor să răspundă la întrebare. În cele din urmă, ofiţerul de poliţie a înaintat câţiva paşi şi a spus:

— Sunt inspector-şef Cuthbert şi îmi pare rău de întâmplare, poliţist William, dar trebuie să vă pun câteva întrebări despre ce s-a petrecut sâmbătă noaptea, pentru că, după cum bine ştiţi, nu putem reţine un suspect mai mult de 24 de ore, dacă nu avem destule dovezi pentru a-l acuza.

— Bineînţeles, sir, a spus William, încercând încă o dată să se ridice în şezut.

Inspectorul-şef a deschis un plic mare, maron, şi a extras câteva fotografii alb-negru cu figuri de bărbaţi, dintre care, pe unul, William nu-l va uita niciodată.

— Acesta este bărbatul pe care ai încercat să-l arestezi, sâmbătă noaptea? a întrebat Cuthbert.

William a aprobat, dând din cap.

— Dar de ce e nevoie să mă întrebaţi pe mine, când Fred îl poate identifica personal? a întrebat William.

Inspectorul-şef Cuthbert a tăcut îndelung, în timp ce a pus fotografiile înapoi în plic.

***

Biserica parohială Sf Mihail şi Sf Gheorghe era rareori plină de credincioşi, chiar şi cu ocazia concertului anual de colinde oferit de primar, dar, de această dată, stranele fuseseră strânse cu mult timp înainte de intrarea corului. Funeraliile poliţistului Fred YatesQGM erau organizate de poliţie, iar garda de onoare în uniformă era

aliniată în vecinătatea bisericii. Cortegiul funerar era escortat de ofiţeri călare şi sicriul era decorat în culorile albastru şi argintiu alePoliţiei Metropolitane, împreună cu Medalia Gallantry a reginei şi un trofeu de argint pe capac. În interiorul bisericii, ofiţerii în vârstă erau aşezaţi în faţă, iar cei care nu găsiseră locuri satisfăcătoare stăteau în picioare, în spate. William, în scaun cu rotile, era împins pe aleea centrală de către tatăl lui şi adunarea s-a ridicat să-l vadă. Un angajat al bisericii i-a condus la locurile rezervate lor, în primul rând.

Cel care ar fi viteaz...

William s-a ţinut bine până când sicriul purtat pe umeri de opt ofiţeri a înaintat pe aleea centrală înspre altar; atunci n-a mai fost în stare să-şi stăpânească lacrimile. Preotul stătea pe treptele altarului şi a făcut rugăciuni pentru cei din asistenţă – localnici din aria de responsabilitate a lui Fred, dintre care mulţi participaseră rareori, dacă participaseră vreodată, la slujbă. Aceştia veniseră să-i aducă omagiu lui Fred, chiar dacă unii dintre ei nici măcar nu-i ştiau numele de familie. William a privit în jur şi a zărit-o pe doamna Perkins printre participanţi.

A fi pelerin...

Când adunarea a îngenuncheat pentru a se ruga, William şi-a plecat capul şi a rememorat cuvintele lui Fred*: „Îmiplace să mă răsfăţ considerând că am făcut diferenţa, am făcut ceva în viaţă, pentru oameni.”* Tot ce-şi dorea era ca Fred să fi fost acolo ca să constate că făcuse diferenţa.

Imnurile erau cântate cu vigoare de către colegii şi prietenii lui Fred, ceea ce William ştia că Fred ar fi apreciat, deşi ar fi considerat elogiul făcut de super-intendentul-şef al secţiei de poliţie ca mult exagerat. William parcă îl auzea pe Fred chicotind când superiorul a început să vorbească despre recunoaşterea meritelor lui. „Dar cu suspendările mele cum rămâne?”, îl auzea, parcă, spunând.

După ce preotul a dat ultima binecuvântare, adunarea s-a ridicat în picioare şi purtătorii sicriului şi-au îndeplinit obligaţia, purtându-l înapoi pe aleea centrală, scoţându-l afară din biserică şi ducându-l la mormânt. William a încercat să se ridice în picioare când sicriul a trecut pe lângă el, dar nu a reuşit până când sergentul şi superiorul nu i-au venit în ajutor.

Când au ajuns acasă, în seara aceea, tatăl a sugerat că nu ar fi nepotrivit dacă William ar simţi că trebuie să părăsească poliţia. Era sigur că toţi colegii l-ar înțelege. „Ai putea merge la seral, ai studia dreptul şi mi te-ai alătura mie la tribunal, unde te-ai lupta tot cu răufăcători, dar în siguranţa oferită de tribunal, în timpul zilei, nu noaptea, pe străzi." William ştia că tatăl lui avea dreptate, dar cel care a avut ultimul cuvânt a fost Fred.

Poate că tu ai venit din partea opusă a cărărilor, Coristule, dar noi chiar avem un lucru în comun – suntem amândoi puţin anapoda, dar măcar facem meseria care ne-a fost menită.

6

Comandantul Hawksby s-a aşezat în capul mesei ce se potrivea pentru preşedintele comitetului. Ceilalţi trei directori aşteptau ca el să deschidă lucrările.

— Aş vrea să încep prin a-i spune „Bun-venit” în echipa noastră noului recrut. Cu toate că DS Warwick nu are prea mare experienţă ca detectiv – asta ca să fie spus cu blândeţe, s-a gândit William – el se pricepe considerabil de bine la domeniul artei, care a fost specialitatea aleasă de el la Universitate. De fapt, a renunţat la un doctorat PFD, pentru a putea să intre în Poliţia Metropolitană. Aşa că aş spera mai degrabă că specializarea lui în domeniul artei va face diferenţa când vom ajunge, în sfârşit să-l încolţim pe Miles Faulkner. Bruce, a continuat el întorcându-se spre ofiţerul responsabil de caz, poate ne poţi pune la curent cu situaţia.

Detectivul-inspector-şef Lamont avea mai multe dosare în faţa lui, dar nu a avut nevoie să deschidă vreunul dintre ele, pentru că tot conţinutul lor era întipărit fără putinţă de ştergere în mintea lui. S-a adresat direct detectivului poliţist Warwick, pentru că nu avea nimic nou de spus celor doi colegi ai lui.

— În ultimii şapte ani, am încercat să prindem un hoţ care, după toate standardele, este un maestru al crimei şi de atunci ne tot ocoleşte. Miles Faulkner a organizat un sistem aproape infailibil care-i permite să fure mari opere de artă şi să se îmbogăţească fără să pară că încalcă legea. (Lui William i-au venit în minte mai multe întrebări, dar a hotărât să nu-l întrerupă pe noul lui coleg.) Întâi, tu va trebui să-ţi dai seama, Bill...

— William, sir.

Lamont s-a încruntat.

— Va trebui să-ţi dai seama că, dacă ai văzut cumva filmul Afacerea Thomas Crown, trebuie să-l uiţi. E pură ficţiune.

Antrenant, accept, cu toate acestea, ficţiune. Miles Faulkner este Steve McQween. Ei nu fură capodopere din simplă plăcere şi numai pentru a le ascunde în pivniță, unde numai el poate petrece ore, admirându-le. Asta-i pentru iubitorii de filme cărora le place să se bucure câteva ore imaginându-şi cum ar fi să-i prostească pe colegii noştri din Boston, în timp ce ar dormi cu o femeie frumoasă care se-ntâmplă să fie chiar broker-ul de asigurări care lucrează la caz. Deşi aceasta-i singura persoană care seamănă oarecum cu lumea reală: broker-ul de asigurări, cu excepţia cazului nostru, este mai degrabă de vârstă mijlocie, un scârţa-scârţa pe hârtie mediocru care pleacă acasă la ora şase în fiecare seară, la nevastă şi la cei doi copii ai lui. Şi, mai important, el nu va fi în liga lui Faulkner.

— Warwick, mai eşti aici? a întrebat Hawksby.

— Da, sir.

— Atunci, ne vei putea spune ce urmează să spună DCI Lamont.

— Că Faulkner fură picturi de valoare din galerii sau de la colecţionari, cu intenţia de a face afaceri cu o companie importantă de asigurări care vrea să lucreze pentru o sumă considerabil mai mică decât suma asigurată.

— De obicei, cam la jumătate, a spus Lamont. Dar Faulkner tot sfârşeşte prin a face un profit frumos.

— Oricât de inteligent poate fi el, nu poate duce singur la bun sfârşit o operaţie atât de complexă, a spus William.

— Nu, nu este singur. Are o mică echipă de profesionişti de primă mână care lucrează cu el dar ori de câte ori am prins pe vreunul din asociaţii lui, gurile lor au fost ferecate.

— Odată, a intervenit sergent-detectiv Roycroft, am prins chiar doi dintre hoţi asupra faptei. Dar Faulkner era la Monte Carlo, în timpul jafului, dormind în pat cu o soţie care să-i confirme alibiul.

— Şi noi credem că soţia lui este de asemenea unul dintre cei mai de încredere asociaţi? a întrebat William.

— L-a acoperit de multe ori în trecut, a spus Hawksby, dar am descoperit recent că Faulkner are o amantă.

— Asta nu e totuşi o crimă, a spus William.

— Adevărat. Dar dacă ar fi să aflăm că...

— N-aţi putut reveni la banda pe care aţi arestat-o, să faceţi o plângere? a fost următoarea întrebare a lui William.

— În niciun caz, a spus Lamont. Faulkner avea un contract nesemnat cu cei doi hoţi, fără nicio clauză de retragere.

— Amândoi au fost condamnaţi la şase ani de închisoare, a spus Hawksby, continuând ideea, şi familiile de afară au fost foarte bine supravegheate, cu toate că niciodată nu am putut să facem vreo legătură a faptelor cu Faulkner. Un al treilea netrebnic care era implicat în spargerea de la Fitzmolean a avut buzele cusute, tocmai pentru a i se reaminti ce s-ar putea întâmpla dacă ar decide să toarne.

— Dar, dacă Faulkner este paravanul?

— După TVA-ul plătit, Faulkner este fermier, a spus Lamont. Locuieşte într-o vilă cu nouă dormitoare, în Hampshire, înconjurată de 300 de acri de teren, pe care pasc câteva vaci, dar nu merge niciodată la piaţă.

— Să presupunem că există totuşi cineva care negociază cu companiile de asigurări.

— Faulkner lasă asta în grija unuia din acoliţii săi, a spus Lamont. Dl Booth Watson QC. Un avocat care acționează întotdeauna în numele unui client fără nume. Oricât de mult îl presăm ne aminteşte, pur şi simplu, de confidențialitatea dintre avocat şi clientul său.

— Da, dacă Booth Watson ştie că tratează direct cu un criminal, nu are responsabilitatea profesională să raporteze?

— Noi nu colaborăm cu tatăl tău la cazul acesta, Warwick, a spus Hawksby, ci cu un bărbat care a compărut de două ori în fața

Consiliului pentru conduita sa nedemnă în exercitarea profesiei. În ambele situaţii, abia a scăpat de eliminarea din barou.

— Dar, practică încă avocatura, a spus William.

— Da, dar, în prezent, apare rareori la Curte, a spus Hawksby, pentru că a găsit o modalitate de a cere taxe exorbitante, fără ca măcar să iasă din birou. Ori de câte ori este furată o operă de artă, nu e nicio coincidenţă că primul apel pe care-l face compania de asigurări este la domnul Booth Watson, pe care-l roagă să activeze ca intermediar. Surpriză! Pictura reapare peste câteva zile, în stare perfectă, şi compania de asigurări plăteşte uneori chiar şi fără a se deranja să ne informeze.

— Greu de crezut că Faulkner s-a bucurat de un record de succes fără să lase vreo urmă. Asta seamănă foarte mult a ficţiune, asemeni celei din Afacerea lui Thomas Crown.

— Corect, a spus Hawksby. Măcar una din cele mai puternice companii de asigurări a refuzat să plătească şi, dacă galeria interesată nu are resursele pentru a oferi o recompensă, atunci Faulkner rămâne cu pictura.

— Dacă aşa stau lucrurile, a spus William, Rembrandt-ul furat de la Fitzmolean ar putea fi încă acolo.

— Dacă nu cumva Faulkner l-a distrus pentru a fi sigur că cercetarea furtului nu va duce niciodată la el.

— Cu siguranţă nimeni nu ar distruge un Rembrandt.

— Eu aş aştepta până să cunoşti omul, înainte de a trage această concluzie. Nu avem de-a face cu un iubitor de artă, ci cu un individ care şi-ar vinde propria mamă, dacă asta ar însemna că scapă de necaz.

— Ce altceva mai ştim despre Faulkner? a întrebat William, domolit.

De această dată, cea care a deschis un dosar a fost DS Roycroft.

— Născut la Sevenoaks în 1942, singurul copil al unui agent imobiliar şi al unei coafeze. Cu toate că nu aceasta le spune

prietenilor de la clubul de golf. A primit o bursă la Harrow la vârsta de 11 ani şi în ultimul an de studiu a câştigat premiul pentru artă al şcolii. La terminarea studiilor la Harrow, a ocupat un loc la Şcoala de Artă Slade, dar şi-a dat rapid seama că, deşi era unui dintre cei mai străluciţi studenţi din anul său, pentru a cita din raportul directorului, nu va reuşi niciodată să-şi câştige existenţa ca artist. I-au recomandat să se gândească ia o carieră de profesor. A ignorat acest sfat.

— Când a părăsit Slade, a intervenit Lamont, stabilise deja exact ce rol avea de gând să joace în lumea artei. Dar avea nevoie să câştige ceva experienţă înainte de a porni o afacere pe cont propriu. S-a angajat cursant la o galerie de vârf din West End, şi a învăţat cât de mulţi bani se pot face în lumea artei, în special dacă eşti un om fără scrupule. După vreo doi ani a fost concediat în circumstanţe pe care nu le cunoaştem pe deplin, cu toate că ştim că nici o altă galerie nu l-a angajat. A dispărut de pe scenă pentru o perioadă, până când a fost furat de la Courtauld un SalvadorDalí, cu mult timp înainte să fie înfiinţată Secţia de Artă şi Antichităţi.

— Ce te face să crezi că a fost implicat în acel jaf? a întrebat William.

— L-am surprins pe o cameră de supraveghere, făcând o fotografie picturii respective, cu o lună înainte de a fi furată. O greşeală pe care, de-atunci încoace, nu a mai făcut-o, a spus Hawksby.

— Şi trebuie că a făcut un profit destul de mare din această afacere, printre altele pentru că a dispărut din radarul nostru încă o dată, până când a fost furat Rembrandt-ul de la Fitzmolean, în urmă cu vreo şapte ani. Dar, cu acea ocazie, domnul Booth Watson nu a putut ajunge la o înţelegere cu asigurătorii, ceea ce pare a fi singurul eşec al lui, până în prezent. Chiar dacă modul în care a făcut furtul l-ar fi impresionat şi pe Thomas Crown. (William nu a intervenit).Într-o sâmbătă după-masă, imediat după ce galeria a fost

închisă, în fața galeriei Fitzmolean a apărut o maşină de poliție. Doi bărbați îmbrăcați în polițişti au intrat în muzeu cu pretextul că se primise o alarmă, l-au lovit cu o măciucă pe paznic şi l-au imobilizat. Zece minute mai târziu, au ieşit pe uşa din față cu Rembrandt-ul sub braț.

— Unde erau gardienii?

— Au spus că patrulau la ultimul etaj şi nu s-au întors la parter decât după o jumătate de oră, la 4:48 după-masă.

— Ora 4:48 este relevantă? a întrebat William.

— Aşa e el, exact, a spus Lamont.

— Manchester United jucau cu Liverpool în Cupa F.A., în acea după-amiază şi meciul era transmis direct la BBC. Fluierul final a fost exact la 4:46.

— Unde era televizorul? a întrebat William.

— În cantina de la subsol, a răspuns Lamont, lucru pe care bănuiesc că Faulkner îl ştia pentru că hoții au ajuns exact după ce s-a fluierat începutul celei de-a doua reprize şi, mai târziu, am descoperit că amândoi gardienii erau suporterii lui Manchester United, ceea ce, n-am nicio îndoială, Faulkner ştia, de asemenea, foarte bine.

— Dacă diavolul înseamnă detaliu, el este diavolul, a adăugat Hawksby.

— Aşa că acum ştii cu ce ne confruntăm, a spus DS Roycroft. Un criminal profesionist, organizat, care trebuie numai să fure o pictură importantă o dată la zece ani pentru a trăi viața lui Riley şi care poate termina întreaga operație în numai câteva minute.

— Cred că mi-a scăpat ceva, a spus William. De ce Booth Watson nu a făcut o înțelegere cu asigurătorii şi nu a plătit polița imediat după ce Faulkner a furat Rembrandt-ul?

— Muzeul Fitzmolean era sub-asigurat în mod lamentabil. O problemă cu care se confruntă mai multe galerii de top, în acest

moment. Picturile şi sculpturile lor au crescut ca valoare în decursul anilor şi, pur şi simplu, nu-şi permit să le asigure la sume realiste.

— Totuşi, a intervenit Lamont, amânarea îl va învăţa pe Faulkner o lecţie. Nu fura din galerii care nu sunt asigurate la valoarea reală şi nu au suficiente resurse pentru a oferi recompense.

— Ai vreo întrebare, Warwick? a întrebat Hawksby.

— Da, sir, a răspuns Wiliam. Ştim acum că Rembrandt-ul despre care credeaţi că este originalul este, de fapt, o copie.

— Unde vrei să ajungi? a întrebat Jackie.

— Copia probabil că a fost pictată de cineva.

— Poate de Faulkner? a sugerat Lamont. La urma urmelor, el şi-a început viaţa ca student la arte.

— Nu şi dacă opinia celor de la Slade despre talentul lui este credibilă. Dar asta nu înseamnă că el n-ar cunoaşte un artist capabil să facă treaba aceasta. Ar putea fi unul din cei care au învăţat în aceeaşi perioadă cu el la Slade.

— Dacă aşa stă situaţia, în mod evident tu eşti omul care să descopere cine este acea persoană.

— De acord, a spus comandantul Hawksby, uitându-se la ceas. Mai ai alte întrebări, DC Warwick?

— Numai una, sir. Cum aţi pus mâna pe copie?

— Am putut convinge un magistrat local că avem motive să credem că Faulkner ar putea avea în posesie o lucrare de artă importantă care a fost furată de la Fitzmolean. El a semnat un mandat de percheziţie şi noi am intrat în casa lui Faulkner, mai târziu, în acea noapte. Până la apariţia ta, am crezut că am pus mâna pe lozul cel mare.

— Aţi avut posibilitatea să studiaţi restul colecţiei lui, în timpul în care aţi fost în casa lui?

— Da, a spus Lamont, şi niciuna din lucrări nu era pe lista noastră cu lucrările care lipsesc, iar el ne-a prezentat, de asemenea, chitanţe pentru toate celelalte picturi.

— Deci îşi reinvesteşte câştigurile ilicite în lucrări de artă, ceea ce mă face să fiu şi mai convins că n-ar fi distrus Rembrandt-ul.

— Nu-ţi paria pensia pe chestia asta, a spus Hawksby, în timp ce-şi închidea dosarul. Asta ne aduce în actualitate şi nu trebuie să vă reamintesc că acesta nu este singurul caz pe care îl investigăm în prezent. Aşa că nu neglijaţi celelalte hârţoage care se prăfuiesc pe birourile voastre. Îmi este destul de greu să mai justific orice altă cheltuială către comisionar şi câteva dovezi convingătoare, oricât de neînsemnate, ar fi în sprijinul cauzei noastre. Guvernul ăsta pare a fi mai interesat de jocul numerelor decât de prinderea adevăraţilor criminali. Aşa că înapoi la muncă!

Toţi cei adunaţi în jurul mesei şi-au strâns dosarele şi s-au îndreptat spre uşă. Dar, înainte ca William să iasă din încăpere, Hawksby a spus:

— Warwick, am o vorbă cu tine.

Comandantul a aşteptat să se închidă uşa şi apoi a început să vorbească.

— William, ştiu că eşti sclipitor, şi colegii tăi ştiu că eşti sclipitor, aşa că nu e nevoie să le tot aminteşti că ai transformat ceea ce ei credeau că era un triumf într-un dezastru. Dacă vrei să sfârşeşti într-o zi în scaunul acesta, nu mai pierde timpul umilindu-i pe oamenii cu care vei lucra. Îți sugerez să le ceri ocazional sfatul, nu să-l refuzi numai. Poate ar trebui să petreci puţin mai mult timp în sala de snooker, pentru că nu pare ca asta să-ți fi făcut vreun rău în Lambeth.

William şi-a amintit cuvintele tatălui său. Să nu subestimezi niciun om.

A părăsit rapid încăperea, cu capul plecat. A meditat la cuvintele comandantului în timp ce mergea încet pe coridor. Încă nu vizitase sala de snooker de la Scotland Yard.

Când s-a întors la biroul pe care-l împărţea cu colegii lui, a găsit două dosare de caz aruncate în dezordine pe biroul lui. Era pe la

jumătatea celui intitulat Churchill, când DS Roycroft şi-a făcut apariţia lângă el.

— Cu care crezi c-ar trebui să încep, sergent? a întrebat-o el.

— Aminteşte-mi care sunt, a răspuns Jackie.

— Winston Churchill sau praf de lună?

— Praf de lună ar trebui să fie uşor. Profesorul nu este, în mod clar, un criminal, şi, cinstit vorbind, domnul Underwood, subsecretarul de la Ambasada Americană, reacţionează disproporţionat. Dar, nu ne dorim un incident diplomatic, aşa că fii atent să acţionezi cu grijă.

— Şi Churchill?

— Churchill va fi mai mult decât o provocare, dar, după cum ne-a amintit Hawk, în zilele noastre, totul are legătură cu numerele, aşa că asigură-te că ai prins vinovatul şi l-ai arestat cu toate că eu bănuiesc că va primi numai o sentinţă de şase luni cu suspendare. Asta va însemna totuşi încă o sentinţă la dosar. Mai important, sunt sigură că n-ai uitat că vei fi singur în găsirea falsificatorului Rembrandt-ului, în speranţa că acesta ne va conduce la Faulkner. Îţi dau un sfat, Bill, a spus ea apăsat. Nici să nu-ţi treacă prin minte să pleci acasă înainte ca lumina de sub uşa lui Hawk să nu fi fost stinsă.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, a spus William, în timp ce redeschidea dosarul praf de lună. După ce-a citit toate detaliile cazului, a trebuit să fie de acord cu Jackie că se putea ca profesorul să fi fost naiv, chiar şi vinovat, dar, cu siguranţă, nu era un răufăcător.

Când Big Ben-ul a bătut de şase ori, William a decis că era prea târziu să telefoneze la sub-secretarul de la Ambasada Americană, pentru că dl Underwood nu trebuie să aştepte până când era stinsă lumina din biroul lui Hawk, ca să poată pleca acasă.

7

— Îmi poţi face legătura cu dl Chuck Underwood?

— Cine întreabă?

— Detectiv William Warwick de la Scotland Yard.

— Să văd dacă sub-secretarul este disponibil.

William a avut de aşteptat atât de mult timp încât să se întrebe dacă nu cumva s-a întrerupt legătura. În cele din urmă, s-a auzit o voce în aparat.

— Warwick?

— Da, sir.

— Ce s-a întâmplat cu sergent Roycroft?

— Am preluat eu cazul, sir.

— E mai jos de un detectiv de investigaţii?

— E numai stagiară, sir. Şi eu am fost stagiar, nu cu mult timp în urmă.

— Şi vei fi din nou, dacă nu-mi aduci înapoi praful de lună.

— De asta mă ocup, sir, dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Nu din nou!

— La început, Guvernul American i-a dat fiola cu praful de lună profesorului Francis Denning de la Universitatea Manchester, ca pe un cadou?

— Da, aşa am făcut. Dar existau nişte condiţii. I-am spus clar că nu avea voie să o dea nimănui altcuiva şi că, în nicio circumstanţă, fiola nu putea fi vândută unui terţ.

— S-a făcut această înțelegere în scris, la momentul acela?

— Cu siguranţă, şi avem documentaţia care dovedeşte aceasta. Şi, acum, pentru că sunt sigur că ştii lucrul acesta, un anume dr. Reith Talbot a pus fiola în vânzare la Licitaţia Sotheby's.

— Da, ştiu asta, sir. Am catalogul în faţa mea.

— Atunci, la pagina 31, vei vedea Lotul 19, o fiolă cu praf de lună, raritate, adusă de misiunea Apollo 11, de către dl Neil Armstrong.

— Cu toate acestea, a spus William, fostul profesor Denning a lăsat prin testament fiola lui dr. Talbot.

— Nu era a lui ca să o poată lăsa prin testament, detectiv Warwick, după cum i-am explicat şi detectivului stagiar Roycroft.

— Într-adevăr, sir. Dar, sunt sigur că înţelegeţi că noi trebuie să urmăm litera legii.

— În ritm de melc, aşa se pare, în ciuda faptului că echipa noastră legală este la dispoziţia voastră.

— Asta-i bine de ştiut, sir, pentru că nu vrem să facem ceva care să deterioreze relaţia specială dintre cele două ţări ale noastre, nu-i aşa?

— Gata cu sarcasmul, Warwick, şi adu-mi înapoi praful meu de lună.

Telefonul s-a închis. William a pivotat cu scaunul şi a văzut-o pe Jackie rânjind la el.

— Începe să te placă, a spus ea, dar Underwood este unul din acei americani care consideră Marea Britanie unul din statele lor mai mici. Nu va dura mult până îţi va aminti că Texasul este aproape de trei ori mai mare decât Regatul Unit. Aşa că, dacă vrei să eviţi un eveniment diplomatic major, îţi sugerez să-i duci înapoi praful de lună.

— Înţeleg, a spus William. Dar, la fel de important este cum pot avea un bilet de tren spre Manchester?

— Faci raport către Mavis, de la Călătorii, de la parter. Dar, te previn că, dacă ai considerat că dl Underwood este dur, în comparaţie cu Mavis el este un sentimental. Dac-arfi după ea, regina ar călători la clasa a doua şi cei ca noi ar alimenta locomotiva cu cărbuni.

— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit.

***

— Mavis...

— Doamna Walters, pentru tine, tinere. Tu nu-mi poţi spune mie Mavis până nu ajungi cel puţin inspector-şef. Încă o dată!

— Îmi cer scuze, a spus William. Doamnă Walters, am nevoie...

— Nume, rang şi departament.

— Warwick, detectiv de investigaţii, Artă şi Antichităţi.

— Deci la ce speri?

— Să devin comisar.

— Mai încearcă o dată, a spus d-na Walters, dar a reuşit măcar să schiţeze un zâmbet.

— Un bilet dus-întors pentru Manchester.

— Care este scopul călătoriei şi cât timp vei rămâne în Manchester?

— Voi face o vizită la Universitate şi sper să mă întorc în aceeaşi zi.

— Aşadar, va trebui să iei trenul de 7:42, de la Euston şi ultimul tren înapoi, în timpul săptămânii, este la 10:43. Dacă îl pierzi, îţi vei petrece noaptea pe o bancă la peronul 12. Ai permis pentru o masă care să coste nu mai mult de două lire optzeci, bani pe care-i poţi solicita prin ordinul 232, dar îţi voi cere chitanţa. Dna Walters a început să scrie un permis de tren pentru Manchester-Piccadilly. Dacă mergi la Universitate va trebui să iei autobuzul 147. Vei avea, de asemenea nevoie de umbrelă.

— De umbrelă?

— E evident că n-ai mai fost până acum la Manchester.

***

— Bună dimineaţa, domnule Warwick, a spus tânăra care l-a întâmpinat, la recepţie. Sunt Melanie Clore. Cu ce vă pot ajuta?

— Aveţi la vânzare un obiect care a intrat pe 17 iulie...

— Lot pe care doriţi să-l retrageţi?

— Cum de ştiţi lucrul acesta?

— Poliţia nu vine la Sotheby's ca să pună ceva în vânzare.

William a zâmbit.

— Lotul 19. O fiolă cu praf de lună adus cu Misiunea Apollo 11, de Neil Armstrong.

Domnişoara Clore a verificat în catalog.

— Oferit de dr. Keith Talbot, care ne-a prezentat o copie după testament, pentru a confirma că praful de lună i-a fost lăsat lui.

— Ambasada Americană afirmă că este proprietara fiolei şi spune că vor da în judecată pe toată lumea, dacă o puneţi în vânzare.

— Şi noi nu am vrea aşa ceva, nu-i aşa, domnule Warwick?

— Pe mine nu m-ar îngrijora, dacă aş crede că dl. Talbot are legea de partea lui, a spus William.

— Chiar dacă o are, bătălia legală ar putea dura ani de zile.

— Şeful meu se aşteaptă să rezolv asta în câteva zile.

— Da? Bine. Dacă dl Talbot vrea să semneze un formular standard de retragere, noi vom fi fericiţi să-i returnăm fiola şi să vă lăsăm să o predaţi americanilor. Să sperăm numai că dl Talbot nu e un alt domn Finlay Isles.

— Să îndrăznesc să vă întreb cine este Finlay Isles?

— Ne-a dat în judecată în 1949 pentru o pictură în valoare de 100 de lire şi noi încă aşteptăm ca tribunalul să decidă cine este posesorul de drept.

— Cum aşa? a întrebat William.

— Este vorba de un Turner care valorează acum peste un milion.

În dimineaţa următoare, în timp ce trenul troncănea la macazuri în drum spre Manchester, William a studiat, din nou, dosarul *Praf de lună,* dar nu a găsit nimic nou. Şi-a lăsat gândurile să se întoarcă spre Rembrandt-ul de negăsit şi la cum ar fi posibil să afle numele artistului care făcuse copia. Era convins că pentru a face o copie atât

de convingătoare, artistul trebuia să fi lucrat după original. William încă avea dificultăţi în a crede că o persoană care studiase la Slade ar fi capabilă să distrugă o comoară naţională, dar şi-a amintit cuvintele lui Hawk: „Aşteaptă să cunoşti omul, înainte de a trage această concluzie.”

William citise dosarul lui Faulkner din scoarţă-n scoarţă şi, cu toate că nu apărea în public prea des, era un eveniment de la care nu lipsea niciodată – noaptea de prezentare a noului film cu James Bond – şi era, de asemenea, şi colecţionar al primelor ediţii din cărţile lui Jan Fleming. Recent, William citise un fragment de jurnal, în *Daily Mail,* în care se spunea că *A Viewto a Kill*[3] se va lansa la Odeon Leicester Square, într-o lună. Dar, cum să facă el rost de bilet? Şi, chiar dacă ar face, n-ar putea s-o vadă pe d-na Walters tratând asta ca pe o cheltuială legitimă.

Mintea i s-a întors la dr. Talbot. Un apel telefonic prezentase informaţia că profesorul va ţine o prelegere în sala de conferinţe a departamentului de geologie, la ora şapte. William se întreba ce fel de om era Talbot, amuzat la gândul că Imperiul American stătea pe umerii unui inocent geolog conferenţiar, din nordul Angliei. Ştia încotro se îndreptau simpatiile lui. A pus dosarul înapoi în servietă şi a luat ultima ediţie a revistei R.A., dar, după ce a răsfoit câteva pagini, a hotărât că revista avea de aşteptat până la călătoria de întoarcere.

Când trenul a tras în Manchester Piccadilly, la ora 10:49, William a fost printre primii care au prezentat biletul la control. A trecut alergând pe lângă un şir de taxiuri spre cea mai apropiată staţie de autobuz şi s-a aşezat la coadă. Câteva minute mai târziu, s-a urcat în 147, care l-a lăsat în faţa intrării principale a Universităţii. Cum de ştiuse dna Walters şi lucrul acesta? William a zâmbit când a văzut un grup de studenţi trecând prin porţi şi continuând să se îndrepte

3 O vedere asupra unui omor.

spre campus într-un ritm lent, de care el uitase, din momentul în care se alăturase Poliţiei Metropolitane. L-a întrebat pe unul dintre ei în ce direcţie era departamentul de geologie şi a ajuns cu întârziere de câteva minute, dar el nu era acolo pentru a participa la conferinţă. A urcat câteva trepte spre etajul întâi, a intrat în sala de teatru prin uşa din spate şi s-a alăturat celor câţiva studenţi care-l ascultau cu interes pe dr. Talbot. Din locul său din rândul din spate, William l-a studiat cu atenţie pe conferenţiar. Dr. Talbot nu era mai înalt nici cu un inch peste 5 picioare şi avea o claie de păr negru cârlionţat, care arăta de parcă nu avea contact regulat cu peria sau pieptenul. Purta o jachetă din catifea reiată, cămaşă în carouri şi cravata croşetată. Roba lui lungă şi neagră era acoperită cu praf de cretă. Vorbea cu o voce clară, autoritară, aruncând numai ocazional câte-o privire spre notiţe.

William a fost aşa de captivat de raportul lui Talbot despre cum descoperirea unei fosile necunoscute anterior începutului anilor '70 contrazisese, în cele din urmă, teoria speciilor singulare de care el era dezamăgit, când s-a auzit semnalul că era ora douăsprezece, ceea ce însemna că s-a încheiat conferinţa. William a aşteptat până când au plecat toţi studenţii şi dr. Talbot a început să-şi strângă notiţele şi a pornit pe intervalul central dintre scaune, pentru a-i ţine calea maestrului-răufăcător.

Talbot şi-a ridicat privirea şi l-a cercetat pe William prin ochelarii lui marca National Health.

— Vă cunosc? i s-a adresat el lui William. Acesta i-a prezentat legitimaţia şi Talbot şi-a încleştat degetele pe marginea biroului de lemn din faţa lui. Dar cred că am plătit taxa pentru parcare, a spus el.

— Sunt sigur că aţi plătit-o, sir. Dar eu tot trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Desigur, a spus Talbot, netezindu-şi cu degete nervoase roba.

— Pot începe prin a vă întreba cum s-a întâmplat să intraţi în posesia unei fiole cu praf de lună?

— Despre asta e vorba? a întrebat Talbot, nevenindu-i să creadă.

— Da, sir.

— A fost un cadou de la răposatul profesor Denning, care mi l-a lăsat mie, prin testament. Americanii i-au dăruit-o după ce el şi-a publicat descoperirile privitoare la structura suprafeţei lunare.

— Şi de ce v-a lăsat dvs. acest artefact istoric important?

— Eu am fost asistentul său din vremea în care a scris această dizertaţie şi, după ce s-a retras, am ocupat eu locul lui ca şef al departamentului.

— Îmi pare rău să vă informez, dr. Talbot, că americanii vor înapoi praful lor de lună.

— Ce-i face să creadă că este al lor? Doar nu deţin ei luna.

— Adevărat, dar ei chiar au adus praful pe Apollo 11 şi prof. Denning probabil a uitat că a semnat un document prin care se angaja să nu îl vândă sau să-l dea unei terţe persoane.

— Şi dacă refuz să-l dau înapoi? a întrebat Talbot, părând un pic mai încrezător.

— Americanii vor declanşa proceduri legale şi eu am sentimentul că buzunarele lor sunt mai adânci decât ale dumneavoastră.

— De ce nu cumpără ei, pur şi simplu, blestemata de fiolă, din moment ce ea este dată pentru licitaţie la Sotheby's?

— Admit că aceasta ar fi soluţia uşoară, a spus William. Dar ei nu au nicio îndoială că praful de lună le aparţine acum, şi Sotheby's au retras deja lotul din catalog. Şi, vă vine să credeţi? fiola este acum sub lacăt într-un seif de mare siguranţă.

Talbot a izbucnit în râs, a îndreptat un deget strâmb înspre William şi, într-o încercare palidă de a-l imita pe Clint Eastwood, a spus:

— Continuă, aranjează-mi definitiv ziua!

— Dacă aţi binevoi să semnaţi o renunţare, sir, aş putea ridica fiola de la Sotheby's şi aş returna-o Ambasadei Americane, ceea ce ar rezolva amândouă problemele noastre.

— Ştiţi, domnule Warwick, dac-aş fi milionar, aş paria pe Yankei, cu toate că praful de lună va aduce numai vreo două mii de lire.

— Şi eu v-aş susţine, dar bănuiesc că noi tot am pierde.

— Probabil că aveţi dreptate. Deci, unde semnez?

William a deschis servieta, a extras trei formulare identice şi le-a aşezat pe birou.

— Aici, aici şi aici.

Talbot a citit documentul cu atenţie, înainte de a-şi pune semnătura pe cele trei linii punctate.

— Vă mulţumesc, sir, a spus William, punând la loc în servietă două dintre formulare şi înmânându-i-l pe al treilea lui Talbot.

— Aveţi timp să mă însoţiţi la prânz, a întrebat Talbot, scoţându-şi roba acoperită de un nor de praf de cretă.

— Numai dacă ştiţi o cârciumă care serveşte şi pentru până la două lire optzeci.

— Cred că ne putem descurca mai bine decât atât.

***

La întoarcerea spre Euston, William a verificat semnăturile domnului Talbot. Se bucurase de un prânz excelent, în cantina facultăţii, împreună cu profesorul care s-a dovedit a fi o persoană dependentă de artă, acerb căutător al lucrărilor unui artist local pe care-l cunoscuse în timpul liceului. Dr. Talbot achiziţionase un desen de L.S. Lowry, de pe o stradă lăturalnică din Salford, cu 50 de lire, ceea ce nu-şi prea permitea în vremea aceea şi, cu siguranţă, nu-şi permitea să cumpere nici acum, deşi a recunoscut în faţa lui William că încă nu a vândut acel tablou.

— Deci, ce artişti ar trebui să caut acum, ţinând cont de ce salariu am? a-ntrebat William.

— Diana Armfield, CraigieArtchison şi Sydney Harpley. Îi vei găsi pe toţi ia Expoziţia de vară a R.A.

William şi-a notat aceste nume.

În timpul prânzului, William îi sugerase, în glumă, să pună câteva fire de nisip de pe plaja Blackpool în locul prafului de lună, pentru că susţinea cu tărie că sub-secretarul american nu va observa diferenţa. Talbot râsese, dar subliniase că omologul lui de la Smithsonian, cu siguranţă, ar face-o, chiar dacă nu fusese, probabil, niciodată la Blackpool.

În cele din urmă, William a deschis revista R.A., pentru a verifica ce expoziţii nu îşi permitea să rateze. A selectat trei, le-a încercuit şi şi-a notat datele lor de deschidere, în agendă: Picasso – anii timpurii, California lui Hockney sau bust şi Expoziţia anuală a R. A., unde îi va căuta pe cei trei artişti recomandaţi de dr. Talbot. Dar ele au fost rapid uitate, când William a întors pagina şi a aflat că dr. Tim Knox, directorul de la Fitzmolean va susţine o conferinţă despre istoria muzeului, urmată de un tur ghidat, peste două săptămâni. Biletele costau 5 lire şi, la tur, erau admise numai 50 de persoane. S-a întrebat de ce ar considera doamna Walters că această cheltuială este legitimă. Oricum, nu avea de gând să rateze acest eveniment.

În noaptea aceea, William nu a dormit, deşi singura lui tovarăşă era o servietă încuiată. Voia să rupă amândouă copiile renunţării, dar a acceptat că americanii îşi vor găsi singuri calea, în cele din urmă.

William nu s-a dus direct la Scotland Yard în dimineaţa următoare, ci a luat metroul spre Green Park, apoi a traversat New Bond Street. Stătea în faţa Casei de licitaţii de mult timp, când portarul a deschis uşile, la ora nouă fix. Melanie Clore a studiat cu grijă semnătura lui Talbot şi a comparat-o cu cea de pe documentul de vânzare, înainte de a vrea să se despartă de Lotul 19. Apoi, a dispărut mergând să ia fiola din seif şi s-a întors câteva minute mai târziu. Lui William nu-i venea să creadă când a văzut fiola pentru prima oară. Era mai mică decât degetul lui mic. A învelit-o într-o bucată de pânză, apoi a pus-o înapoi în cutia ei. Au fost de semnat

mai multe formulare înainte de a putea pleca şi s-a îndreptat spre Grosvenor Square. A urcat treptele Ambasadei Americane şi s-a adresat sergentului de marină de la recepţie. A solicitat să-l vadă pe dl Underwood.

— Aveţi stabilită o întrevedere, sir?

— Nu, a răspuns el, prezentându-şi legitimaţia.

Sergentul a apăsat trei butoane de pe telefonul său şi, când s-a auzit o voce pe linie, a repetat cererea lui William.

— Mă tem că sub-secretarul este într-o întâlnire, în acest moment, dar l-ar putea primi pe domnul Warwick la ora patru după-amiază.

— Spune-i că am praful de lună, a insistat William.

A putut auzi vocea, spunând:

— Trimite-l acum la mine!

William a luat liftul până la etajul al IV-lea şi l-a găsit pe sub-secretar aşteptându-l în picioare, pe coridor. Şi-au strâns mâinile, înainte ca Underwood să spună „Bună dimineaţa, domnule detectiv”, dar apoi nu a mai vorbit nimic până când nu a închis uşa biroului lui, în urma lor.

— Vă mişcaţi destul de repede pentru un englez.

William nu a răspuns, ci a deschis servieta şi a scos cutiuţa. A deschis-o, a desfăcut încet pânza şi, ca un magician, a dezvelit fiola cu praf de lună.

— Asta este? a întrebat Underwood, neîncrezător.

— Da, sir, a spus William, în timp ce-i înmâna cauza tuturor neînţelegerilor.

— Îţi mulţumesc, a spus Underwood, punând cutia pe birou. Mă voi asigura că pe dumneavoastră vă voi contacta, dacă mai apare vreo problemă.

— Nu mai puţin, dacă fură cineva unul din focoasele dvs. Nucleare, a spus William.

8

— Pot cere 5 lire pentru a plăti participarea la o conferinţă de artă, la Fitzmolean?

— Este ceva legat direct de o crimă pe care o investigaţi? a întrebat doamna Walters.

— Da şi nu.

— Hotărâţi-vă!

— Da, este legat de o crimă pe care o investighez, dar trebuie să admit că m-aş fi dus oricum.

— Atunci răspunsul este NU. Mai aveţi şi altă problemă?

— Îmi puteţi da un bilet la lansarea noului film cu James Bond? a întrebat William, aşteptându-se la o explozie din partea doamnei Walters.

— Este legat de o crimă la care lucrezi?

— Da.

— Pe ce rând aţi vrea să staţi?

— Glumiţi?

— Nu glumesc, domnule detectiv. Pe ce rând?

— În rândul din spatele domnului Faulkner. El este...

— Ştim cu toţii cine este domnul Faulkner. Să văd ce pot face.

— Dar, cum...

— Nu puneţi întrebări. Şi, dacă nu mai aveţi alte solicitări, la revedere.

***

William a sosit la Fitzmolean cu câteva minute mai devreme. S-a oprit pe pavimentul de la Prince Albert Crescent să admire vila Palladion, care se cuibărea în spatele lui Imperial College. Era conştient că, din motive de securitate, de la furtul Rembrandt-ului,

numai câte 50 de persoane puteau vizita concomitent galeria, acum. Reuşise să obţină biletul numărul 47, pentru conferinţa din seara aceea. O jumătate de oră mai târziu, n-ar mai fi găsit bilet.

A prezentat biletul gardianului în uniformă de la uşă şi a fost îndrumat spre al doilea etaj, unde s-a alăturat unei mici adunări de entuziaşti ce stăteau de vorbă aşteptând cu nerăbdare să-şi facă apariţia dr. Knox, autoritatea naţională de vârf pentru perioada Renaşterii.

La ora 19:00 fără un minut, o tânără şi-a croit drum prin asistenţă, în fruntea unui mic grup, şi a bătut din palme de câteva ori, apoi a spus:

— Bună seara, domnilor şi doamnelor! Mă numesc Beth Rainsford şi sunt una din asistentele pentru cercetare ale galeriei. A aşteptat să se facă linişte, înainte de a continua: Îmi pare rău să vă informez că domnul Knox suferă de laringită şi abia dacă poate vorbi. Vă trimite scuzele sale.

S-a auzit o exclamaţie de neplăcere şi una sau două persoane din asistenţă au pornit spre ieşire.

— Cu toate acestea, directorul este încrezător că profesorul se va reface în câteva zile, aşa că, dacă puteţi să veniţi în următoarea joi, seara, îşi va susţine conferinţa. Pentru cei care nu pot veni săptămâna următoare, taxa de intrare va fi returnată. Dacă cineva vrea să rămână, voi fi fericită să vă prezint colecţia. Dar, nu vă îngrijoraţi, a adăugat ea, banii vă vor fi returnaţi, chiar dacă rămâneţi în această seară.

Acest anunţ a provocat un val de râsete.

Ceea ce începuse ca o adunare de 50 de persoane s-a redus repede la o duzină. William printre ei. Dar el nu era în stare să-şi ia ochii de la înlocuitoarea directorului. Părul ei roşu tuns scurt încadra o faţă ovală care nu se bizuia pe machiaj pentru a fi privită a doua oară. Dar nu lucrul acesta şi nici silueta ei subţire au fost considerate captivante pentru William. Era vorba despre entuziasmul ei

contagios din momentele în care vorbea despre danezii care o înconjurau eleganţi în pantalonii lor negri şi gulere scrobite. William s-a uitat la mâna ei stângă, cu care indica prima pictură, încântat să vadă că nu există niciun inel pe degetul ei inelar. Chiar şi aşa, s-a gândit el, această apariţie trebuie să aibă cu siguranţă un iubit. Dar, cum să afle el asta?

— Muzeul Fitzmolean, spunea Beth, cu ochii ei căprui intens scânteietori în timp ce vorbea, a fost ideea doamnei van Haasen, soţia distinsului economist Iacob van Haasen. O femeie remarcabilă care, după moartea soţului ei, a constituit o colecţie olandeză şi flamandă care este considerată a fi depăşită ca importanţă numai de Rijksmuseum şi Ermitaj. Prin testament, întreaga ei colecţie a fost lăsată moştenire unei naţiuni, în memoria soţului ei, pentru a fi expusă în casa în care locuiseră împreună, ca soţi, timp de 43 de ani.

Beth s-a întors şi şi-a condus micuţul grup în galeria următoare. S-a oprit în faţa unui portret de tânăr.

— Frans Hals, a început ea, s-a născut la Anvers, în jurul anului 1982. Cea mai reprezentativă lucrare a lui este considerată *Cavalerul care râde,* pe care-l vedeţi în Colecţia Wallace.

William a încercat să se concentreze asupra lui Hals, dar a hotărât să se întoarcă în joia următoare, când, era sigur, dr. Knox nu va mai avea acelaşi efect destabilizator asupra lui. A continuat s-o urmărească pe Beth, până ce aceasta s-a oprit în faţa unei rame mari, aurite, dar goală, cu eticheta Rembrandt 1606–1669, pictată pe o mică placă fixată sub ea.

— Acesta este locul în care se afla capodopera *Funcţionarii de eşantioane,* înainte de a fi fost furată din galerie, cu şapte ani în urmă, a spus ea cu respect. Din păcate, ea nu a fost recuperată.

— Galeria a oferit recompensă pentru recuperarea ei? a întrebat o voce care suna de parcă venea din Boston.

— Nu. Din nefericire, doamnei van Haasen nu i-a trecut prin minte că va fura cineva una din capodoperele ei, posibil pentru că ea a plătit numai şase mii de dolari pentru pictură, la vremea aceea.

— Cât ar fi valorat, astăzi? a întrebat o voce mai tânără.

— Pictura este nepreţuită şi de neînlocuit, a spus Beth. Cei mai romantici dintre noi cred că ea există undeva şi că *Funcţionarii* se va întoarce, într-o bună zi, în casa ei de drept.

Un ropot de aplauze a urmat acestei afirmaţii, apoi Beth a continuat:

— Rembrandt era un bărbat ambiţios şi, la un moment dat, cel mai apreciat artist al epocii de aur olandeze. Din păcate, şi-a permis un trai dincolo de posibilităţile sale şi a ajuns în situaţia să scoată la licitaţie cea mai mare parte a posesiunilor sale, inclusiv mai multe pânze majore, pentru a-şi plăti datoriile. Cu greu a evitat falimentul şi şi-a sfârşit zilele în închisoare. După moartea sa, care s-a petrecut în 1669, a fost înmormântat în cimitirul săracilor şi opera lui a ieşit din modă, pentru peste un secol. Dar doamna van Haasen nu s-a îndoit deloc de geniul lui şi s-a preocupat continuu să-i reînvie reputaţia de cel mai mare maestru olandez. Cunoscătorii călătoreau din toată lumea să vadă *Funcţionarii,* care era considerată una din cele mai mari opere şi doamna van Haasen nu a ascuns niciodată faptul că aceasta era pictura favorită din colecţia ei.

Beth şi mica ei trupă s-au deplasat spre pictura următoare şi a continuat să răspundă la toate întrebările, depăşind cu mult ora programată. În cele din urmă, a sfârşit cu lucrarea *Nunta din Cana* a lui Jan Steen, prezentându-l pe acesta ca povestitorul artiştilor.

— Mai sunt întrebări? s-a adresat ea grupului.

William a decis să nu-i adreseze întrebarea, până nu pleacă restul persoanelor.

— Ce prezentare frumoasă! a spus el.

— Mulţumesc, a răspuns Beth. Aveţi o întrebare?

— Da. Sunteţi liberă diseară, pentru cină?

Ea n-a răspuns imediat, dar, în cele din urmă, a reuşit să spună:

— Mă tem că nu. Întotdeauna am aranjată o întâlnire.

William a zâmbit.

— Bine, a fost o seară memorabilă. Mulţumesc, Beth.

Când s-a întors pentru a pleca, a auzit în spatele lui o voce care spunea:

— Dar, sunt liberă mâine-seară.

***

Când William a ajuns la birou, în dimineaţa următoare, a găsit lipit pe teancul lui de dosare un bilet galben, pe care scria URGENT – Sun-o pe Liz 01735 3000.

— Despre ce e vorba? a întrebat-o el pe Jackie.

— Tot ce ştiu este că Hawk a spus că este urgent. Trebuie să notezi cu exactitate tot ce are de spus Liz şi să-i prezinţi un raport scris.

— Aşa voi face, a spus William, în timp ce forma numărul de telefon. O clipă mai târziu, s-a auzit pe fir o voce de femeie.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt detectiv Warwick. Vă sun de la Scotland Yard. Am fost sunat de Liz.

— Îi ştiţi numele de familie lui Liz sau în ce departament lucrează?

— Nu. Ştiu numai că e urgent să vorbesc cu ea. Aşteaptă apelul meu.

— Sir, aţi sunat la centrala telefonică a Palatului Buckingham. Aici, avem o singură Liz şi nu cred că este disponibilă în acest moment.

William s-a înroşit până în vârful urechilor.

— Scuze, a spus el. Cred c-am greşit numărul.

Când a pus telefonul în furcă, Jackie şi DCI Lamont au izbucnit în râs.

— Sunt sigură că Liz va reveni cu telefonul, a spus Jackie.

— Şi, apropo, a spus Lamont, Hawk a primit un apel de la ambasadorul american, care i-a mulţumit pentru returnarea prafului de lună. Bravo, băiete, poate că acum e timpul să te ocupi de Winston Churchill.

William a deschis dosarul pe care scria Churchill şi a încercat să se concentreze, dar nu-i ieşea din minte seara anterioară. Nu-şi putea aminti când mai fusese atât de preocupat de o femeie, ultima oară. Cu siguranţă, va pleca în seara aceasta înainte de ora 19:00 de la birou, chiar dacă lumina va străluci încă pe sub uşa comandantului. Şi-a adunat gândurile şi a citit despre o schemă ingenioasă pe care-o imaginase un mic falsificator pentru a-şi suplimenta venitul. Când a ajuns la ultima pagină, William şi-a dat seama că va trebui să viziteze o serie de librării din West End, dacă vrea să-l prindă pe hoţ asupra faptului. L-a prevenit pe SCI Lambert, care era preocupat de vânarea unui hoţ de bijuterii internaţional, că era pe punctul să dea o lovitură în apreciatul stil vechi şi că s-ar putea să nu se întoarcă până la închiderea programului. William a decis să înceapă cu Hatchards, de pe Piccadiliy, unde şeful, – a verificat din nou numele – Peter Giddy, făcuse plângerea iniţială. A ieşit din Scotland Yard şi s-a îndreptat spre Mall – când a trecut pe lângă Buckingham Palace, nu şi-a putut controla stânjeneala cauzată de încercarea de a o suna pe Liz – apoi a luat-o pe St. James spre Piccadiliy şi a trecut prin pasajul unde erau dislocate cu mândrie trei gărzi regale. William a întrebat-o pe femeia aflată la tejgheaua din faţă dacă-l putea vedea pe domnul Giddy.

După ce managerul i-a verificat lui William legitimaţia, l-a condus în biroul său de la etajul al patrulea şi i-a oferit o ceaşcă cu cafea.

— La început, ce anume v-a trezit suspiciunea? a-ntrebat William aşezându-se şi scoţându-şi carneţelul de note.

— Ca să încep cu asta, eu nu am fost suspicios, a recunoscut Giddy. La urma-urmelor, Churchill a fost un politician, aşa că putea să semneze un număr mare de cărţi. Totuşi, este destul de rar să găseşti un set complet din *Al Doilea Război Mondial,* cu toate cele 6 volume semnate. Dar, când am dat de un alt set, în Heywood Hill, şi, apoi, după numai o săptămână, de un alt set în Maggs, am început să am bănuieli.

— Vă puteţi aminti ceva în mod special despre bărbatul care s-a oferit să vă vândă cărţile? a întrebat William.

— Destul de greu de descris. Cam 60–65 de ani, păr cărunt, destul de gârbovit, înălțime mijlocie şi cu un accent de să-l tai cu cuțitul. De fapt, un client tipic pentru Hatchards.

William a zâmbit.

— Presupun că nu v-a spus cum îl cheamă.

— Nu. A spus că nu vrea să afle copiii că vinde moştenirea familiei.

— Dar, nu a trebuit să-i semnaţi un cec?

— În circumstanțe normale, da, dar el a insistat să plătesc cu bani peşin. S-a întors cu câteva minute înainte de închidere, convins că afacerea va fi încheiată.

— Cât ar face un set complet?

— O sută de lire, dacă legătura e în stare precară.

— Şi unul semnat?

— Trei sute, posibil trei sute cincizeci, dacă volumele sunt în stare bună.

— Vă pot întreba cât aţi dat pe ele?

— Două sute cincizeci de lire.

— Deci, omul nostru ar fi putut să primească 100 de lire pentru un set nesemnat, să adauge semnăturile şi să facă un profit de o sută

cincizeci de lire. În acest caz, nu avem de-a face chiar cu... marele jaf de tren, a spus William.

— De acord, a spus Giddy, în mod clar, deloc amuzat de vorbele lui William. Dar, dacă unul din clienţii noştri ar afla că le-am vândut un fals şi ar afla şi presa, ne-am putea pierde Licenţa Regală.

William a dat din cap.

— Credeţi că se va întoarce?

— Nicio şansă. Nu va risca să repete escrocheria, la aceeaşi librărie. Şi, cinstit vorbind, suntem destui în zonă ca să-l determinăm să continue ani de zile.

— Aşadar, de unde credeţi c-ar trebui să încep?

— Vă pot da o listă de librării specializate în prime ediţii semnate, a spus Giddy, deschizând un sertar de la birou şi înmânându-i o broşură subţire.

— Mulţumesc, a spus William, răsfoind filele.

— Nu vă îngrijoraţi, sunt pe puţin o duzină pe un perimetru de o milă în jur, a spus managerul, însoţindu-l pe William spre lift.

Detectivul de investigaţii şi-a petrecut restul zilei mergând de la o librărie la alta şi a descoperit curând că falsificatorul semnăturii lui Churchill era un individ sârguincios. Când nu cumpăra, vindea. Tipul de industrie domestic pe care guvernul era aşa de doritor să o încurajeze.

Fiecare manager i-a promis că îi va aduce la cunoştinţă dacă bărbatul care se potrivea cu descrierea le va oferi un set semnat din lucrarea *Al Doilea Război Mondial* a lui Churchill, dar au fost cu toţii de acord cu Giddy, că individul nu va intra de două ori în aceeaşi librărie.

— Dacă îşi face apariţia, vă rog să mă sunaţi la numărul de telefon SY 2301212, interior 2150, spunea William, înainte de a porni spre următoarea librărie.

William nu s-a oprit din interogatorii până când nu s-a închis ultima uşă în urma sa, la ora 18:00. A luat metroul spre Victoria

Station, apoi a mers pe jos tot drumul înapoi spre Trenchard House. A făcut rapid un duş, şi-a schimbat hainele petrecând un timp neobişnuit de lung până a decis cu ce să se îmbrace. În cele din urmă, a ales un sacou albastru, o cămaşă albă descheiată la gât şi o pereche de pantaloni gri, dar s-a hotărât să nu poarte vechea lui cravată din şcoală.

În timp ce închidea uşa de la intrare în urma lui, şi-a dat seama că trebuie să ia un taxi, dacă nu are de gând să întârzie; o cheltuială pe care doamna Walters n-ar fi aprobat-o. Taxiul l-a lăsat lângă Elena I, pe Fulham Road, cu şapte minute înainte de ora fixată.

— Întâlnirea asta este una foarte specială pentru mine, Gino, i-a spus William chelnerului, după ce acesta s-a prezentat. De fapt, e prima. Aşadar, se poate să am nevoie de ajutorul tău.

— Contaţi pe mine, domnule Warwick. Vă rezerv un separeu liniştit.

— Oh! Ajutor! A sosit, a şoptit William.

— Ah, signorina, a spus Gino, înclinându-se uşor, înainte de a-i lua mâna. Domnul Warwick a sosit şi s-a aşezat la masa lui obişnuită.

Wiliam a sărit în picioare, încercând să nu o privească insistent. Ea era îmbrăcată cu o rochie galbenă simplă, cu umerii goi, care-i venea până la genunchi, cu o eşarfă de mătase verde-pal şi un colier de jad, care-i completau ţinuta.

Gino a tras scaunul pentru ea, în timp ce William aştepta, în picioare, ca ea să ia loc.

— Aceasta trebuie să fie una din haltele tale obişnuite, a spus Beth, în timp ce se aşeza pe scaun.

— Nu. Este prima oară. A fost recomandat de un prieten.

— Dar, chelnerul a spus că...

— L-am cunoscut acum cinci minute, a recunoscut William, în timp ce Gino şi-a făcut apariţia şi le-a dat meniul.

Beth a râs.

— Domnule Warwick, veţi lua băutura dumneavoastră obişnuită?

— Şi care este băutura mea obişnuită? a-ntrebat William. Gino a rămas interzis, până când William a adăugat: Beth ştie că n-am mai fost niciodată aici, până acum. Ce ne recomanzi?

— Pentru o frumoasă signorina...

— Gino, nu exagera.

— Nu credeţi că e frumoasă?

— Ba da, dar nu vreau să fugă înainte de a mânca primul fel.

Beth a început să consulte meniul.

— Nu-ţi face griji. N-am de gând să fug. În sfârşit, nu până după al doilea fel.

— Şi ce vă pot aduce de băut, signorina?

— Un pahar cu vin alb, te rog.

— Vom avea o sticlă de Trascati, a spus William, amintindu-şi de vinul pe care-l comanda adeseori tatăl lui, cu toate că el nu avea idee cât de mult va costa.

— După ce Gino le-a luat comanda, Beth a întrebat:

— William sau Bill?

— William.

— Lucrezi în lumea artei sau eşti admirator?

— Ambele. Am devenit admirator de artă la o vârstă, dar, acum, lucrez la unitatea pentru Artă şi Antichităţi de la Scotland Yard.

Beth a părut a ezita o clipă, înainte de a spune:

— Deci vizita la Fitzmolean a fost parte a muncii tale.

— A fost, până ce te-am văzut pe tine.

— Eşti mai rău decât Gino.

— Şi tu? a întrebat William.

— Nu. Eu nu sunt mai rea decât Gino.

— Nu. Nu asta am vrut să spun... a început William, dureros de conştient de cât de mult timp trecuse de când avusese ultima întâlnire.

— Ştiu la ce te-ai referit, l-a tachinat Beth. Eu predau istoria artei la Durham.

— Ştiam eu că m-am dus la universitatea greşită!

— Deci, unde ai studiat? l-a întrebat ea, când Gino a apărut cu două boluri fierbinţi cu stracciatella.

— La King's College. Tot istoria artei. Şi, după Durham?

— Am mers la Cambridge şi am făcut un doctorat în Rubens diplomatul.

— Şi eu aproape c-am făcut un doctorat în Caravaggio criminalul.

— Ceea ce ar explica de ce ai ajuns în Poliţie.

— Şi-ai mers direct la Fitzmolean, după doctorat?

— Da. A fost prima mea slujbă, după Cambridge. Şi trebuie să fi fost dureros de evident că seara trecută a fost prima mea încercare de a ţine un discurs.

— Ai fost sclipitoare!

— Abia dacă m-am apropiat de subiect, ceea ce va deveni evident, de asemenea, dacă vei participa la conferinţa lui Tim Knox, săptămâna viitoare.

— Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost să-i ţii locul şefului tău, în ultimul moment.

— A fost terifiant. Aşa că, să-ndrăznesc să te întreb dacă eşti cumva mai aproape de a găsi Rembrandt-ul meu dispărut?

— Al tău?

— Da. Dar, toţi cei care lucrează la Fitzmolean sunt la fel de posesivi cu *Funcţionarii*.

— Pot să înţeleg de ce, dar, după şapte ani, mă tem că urma s-a şters.

— Nu se poate să fi lucrat la acest caz, în ultimii şapte ani!

— Mai puţin de şapte săptămâni, a recunoscut William. Dar sunt încrezător că Rembrandt-ul se va întoarce la locul său, spre sfârşitul lunii viitoare.

Beth nu a râs.

— Încă vreau să cred că tabloul e undeva pe-aici şi că, în cele din urmă, va fi returnat galeriei.

— Mi-ar plăcea să fiu de acord cu tine, a spus William, în timp ce Gino îndepărta bolurile goale. Dar, nimeni dintre cei din departament nu este de acord cu mine.

— Ei cred că a fost distrus? a-ntrebat Beth. Mie tot nu-mi vine să cred că poate exista cineva atât de incult.

— Nici chiar dacă asta înseamnă că a evitat, astfel, să ajungă în închisoare, pentru mulţi ani?

— Vrei să spui că ştii cine l-a furat?

William n-a răspuns şi s-a simţit uşurat când a apărut Gino cu felurile principale.

— Scuze, a spus Beth. N-ar fi trebuit să pun o asemenea întrebare. Dar, dacă va exista vreodată ceva cu care să pot ajuta, te rog să-mi spui.

— Există ceva în legătură cu care mi-ai putea da un sfat. Am dat recent peste o copie excelentă a *Funcţionarilor* şi mă întreb dacă ştii pe cineva specializat în asemenea lucrări.

— Nu e domeniul meu, a spus Beth. Eu lucrez cu artiştii morţi şi, atunci, numai în cazul în care sunt olandezi sau flamanzi. Dar, presupun că ai vizitat deja Fake Gallery[4] din Notting Hill.

— Nici n-am auzit de ea, a spus William, în timp ce-şi pipăia buzunarul de la haină în căutarea carneţelului de notiţe, uitând total că nu era în timpul serviciului.

— Au un număr de artişti care lucrează pentru ei şi pot identifica un fals după oricare maestru doreşti, viu sau mort.

— Este legal?

— N-am idee. Aceasta ţine de departamentul tău, a spus Beth, cu un zâmbet ironic. Dar, dacă nu-ţi petreci fiecare oră încercând să

4 Galeria de Falsuri

găseşti Rembrandt-ul meu, trebuie că încerci să rezolvi nişte crime încă şi mai mari.

— Furtul unei fiole cu praf de lună şi câteva copii semnate din cartea lui Churchill, *Al Doilea Război Mondial*.

— Ai voie să-mi spui mai mult?

Beth nu se putea opri din râs când William i-a povestit despre Talbot şi sub-secretarul american. A venit chiar cu o sugestie, când William a menţionat ediţiile din lucrarea lui Churchill cu semnătura lui în fals.

— Poate ar trebui să cauţi un exemplar nesemnat, în felul acesta vei face un pas înaintea falsificatorului.

— Bună idee, a spus William, luând decizia să nu-i spună că era exact ce făcuse el, toată ziua aceea. Poate că ar trebui să ne întâlnim cu regularitate, pentru c-ai putea fi un bun detectiv.

— În mod clar, şi tu ar trebui să susţii conferinţe la Fitzmolean, a replicat Beth.

Au râs amândoi.

— Ce ciudate sunt primele întâlniri! a spus William, zâmbindu-i cu căldură.

— Aceasta este o primă întâlnire? a întrebat Beth.

— Aşa sper.

— Doriţi cafea? a intervenit Gino.

William n-a remarcat trecerea timpului, până când Beth nu a spus în şoaptă:

— Cred că personalul vrea să plece acasă.

William s-a uitat în jur şi a constatat că ei erau ultimii doi clienţi rămaşi în restaurant şi a cerut repede nota.

— Locuieşti în apropiere? a întrebat-o el.

— În Fulham. Împart apartamentul cu o prietenă. Dar, nu-ţi face griji, pot lua un autobuz, de aici.

— Nu-mi permit biletul de autobuz, a spus William, după ce-a văzut nota. Deci, te pot conduce eu acasă, dacă mergem pe jos.

— Sper să ne revedem curând, signora, a spus Gino, deschizându-le uşa.

— Încă nu m-am decis, a spus Beth, răsplătindu-l cu un zâmbet.

William a ţinut-o de mână în timp ce-au traversat drumul şi nu s-au oprit din vorbit despre tot şi nimic până n-au ajuns în faţa uşii lui Beth, unde el s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz. Când ea a pus cheia în uşă, el a întrebat-o:

— Ți-ar face plăcere să vii cu mine la Galeria de Falsuri?

— Ai vreodată liber de la serviciu, domnule detectiv Warwick? a întrebat ea.

— Nu cât timp există vreo şansă, în afara serviciului, de a găsi Rembrandt-ul tău, miss Rainsford.

9

Regula era simplă. Dacă a sunat telefonul, primeşti apelul ca şi cum ai lua taxiul care urmează la rând. Notezi detaliile şi i le prezinţi apoi, pe scurt, lui DCI Lamont, care va decide cine se va ocupa de caz, dacă ar fi vorba de rezolvat un caz. Destul de des, apelul vine de la un membru din comunitate căruia i s-au furat rezervele familiei şi vrea să ştie ce intenţionează poliţia să facă într-un asemenea caz. Tu trebuie să-i explici omului că cele mai multe asemenea furturi sunt în responsabilitatea secţiei de poliţie locale, că Departamentul de Artă şi Antichităţi are numai patru oameni, aşa că nu dă curs tuturor solicitărilor. Cu toate acestea, Comandantul Hawksby nu înceta să le reamintească faptul că, pentru o doamnă în vârstă care şi-a pierdut broşa victoriană care, pentru ea, este egală cu Bijuteriile Coroanei, ca, de altfel, pentru mulţi alţii, acesta era singurul ei contact direct cu poliţia.

— Când pui telefonul în furcă, i-a spus el lui William, să fii sigur că cel care a apelat este fericit şi satisfăcut, nu un client care consideră că poliţia nu este de partea lui.

William a ridicat receptorul.

— Scuze pentru deranj, a spus o voce clară. Sper că nu vă răpesc din timp.

— Nu, nu-mi răpiţi deloc din timp, dacă aţi aflat că s-a comis o crimă şi-mi aduceţi la cunoştinţă, a răspuns William.

— Asta-i problema. Nu sunt total sigur că s-a comis o crimă, dar pare oarecum ciudat.

William a zâmbit amuzat la auzul expresiei.

— Sir, pot începe prin a vă ruga să-mi spuneţi numele? a întrebat el, luând stiloul în mână, conştient că, între timp, apelantul poate pune telefonul în furcă, după această întrebare.

— Jeremy Web. Lucrez în City, la London Silver Vaults. Se poate să nu fi auzit de noi.

— Tata m-a dus acolo într-o vacanţă când a avut de cumpărat un cadou pentru ziua de naştere a mamei. N-am uitat niciodată. Erau acolo câteva duzini de standuri diferite, cu tot felul de mărfuri grămadă.

— 37 de magazine, a spus Web. Anul acesta, eu sunt preşedintele Asociaţiei LSV şi, de aceea, vă sun. Mai mulţi membri ai Asociaţiei mi-au ridicat o problemă.

— Ce fel de problemă? a întrebat William. Nu vă grăbiţi, domnule Web, şi nu ezitaţi să menţionaţi orice detaliu, oricât de neînsemnat vi s-ar părea.

— Vă mulţumesc, a spus Web. Asociaţia Galeriile Argintului din Londra este formată dintr-un grup de membri asociaţi a căror principală activitate este să cumpere şi să vândă argint. Poate fi orice, de la o linguriţă victoriană până la un platou mare pentru masa de servit cina. După cum ştiţi cu siguranţă, argintul trebuie să fie marcat şi acceptat de Biroul de Expertiză, înainte de a fi prezentat ca argint de bună calitate. Niciun colecţionar serios nu s-ar gândi vreodată să achiziţioneze un obiect, dacă acesta nu e marcat corect.

William a rămas cu stiloul pregătit, conştient că domnul Web va continua, în ritmul lui.

— În ultima lună, galeriile au fost vizitate de un domn al cărui interes este să cumpere argint vechi de cel puţin 100 de ani. Pare că nu-i pasă dacă este o medalie de încoronareGeorge V sau un premiu şcolar pentru săritura în lungime. Una din cele patru mărci indică anul fabricaţiei şi câţiva din colegii mei au remarcat faptul că acest domn verifică întotdeauna vechimea piesei folosind o lupă, înainte de a-şi manifesta interesul pentru obiectul respectiv.

— O lupă?

— Scuze, a spus Webb. Este o bucată de sticlă care măreşte imaginea, folosită des de către bijutieri şi ceasornicari.

— Înţeleg, a spus William, deşi nu-şi prea dădea seama încotro se îndrepta povestea aceasta.

— Un alt lucru care i-a făcut suspicioşi pe colegii mei este faptul că omul plăteşte întotdeauna cash.

— Cu bancnote de valoare mare?

— Nu. Suntem întotdeauna prevăzători cu acest aspect, urmare a recentelor directive ale Monetăriei cu privire la spălarea de bani. Mă fac înţeles, domnule ofiţer?

— Da, domnule Webb. Cunoaşteţi numele acestui domn?

— Asta-i problema, a răspuns Webb. Noi notăm întotdeauna numele şi adresa fiecărui client, dar acest bărbat ne-a dat mai multe nume diferite şi niciodată aceeaşi adresă.

Brusc, William a devenit mai interesat.

— Are idee vreunul dintre vânzători cine ar putea fi?

— A spus unul că-l recunoaşte, dar nu ştie de unde. Pretinde că nu ştie cum îl cheamă.

— Aţi spus pretinde... Asta sugerează că nu sunteţi convins.

— În urmă cu câţiva ani, respectivul proprietar de stand a primit sentinţa de şase luni de închisoare pentru trafic de bunuri furate. Ni s-a cerut să-i mai dăm o şansă, ceea ce am şi făcut, fără entuziasm. Dar l-am prevenit că, dacă mai încalcă o dată Regulamentul, va fi exclus din Societate.

— Cum îl cheamă?

— Ken Appleyard.

William şi-a notat numele şi a continuat:

— Dată fiind experienţa dvs. în domeniu, aveţi deja o idee, domnule Webb, cu privire la motivaţia pentru care omul nostru misterios cumpără atât de mult argint vechi?

— Ca să încep cu asta, presupun că ar putea fi vorba de spălare de bani, numai că el continuă să vină. Aşadar, dacă nu e tâmpit, lucrurile nu au nicio logică. Apoi, m-am întrebat dacă nu cumva topeşte argintul, dar nici asta nu se susţine, pentru că, în ultima

vreme, preţul argintului a scăzut. Mărturisesc că sunt complet confuz. Totuşi, Comitetul meu de împuterniciţi a considerat că trebuie să vă aduc ia cunoştinţă lucrurile acestea, pentru a fi noi în siguranţă.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Webb. Îi voi prezenta şefului meu neliniştile dvs. şi e posibil să revin cu un telefon.

Primul lucru pe care l-a făcut William, după ce-a închis telefonul, nu a fost să-l informeze pe Lamont, ci să ia liftul până la nivelul -1, unde era instalat calculatorul poliţiei naţionale. Un poliţist care arăta chiar mai tânăr decât el a tastat numele lui Ken Appleyard şi, în câteva minute, condamnările anterioare ale acestuia erau deja printate. S-a confirmat că Appleyard fusese condamnat la şase luni pentru că primise lucruri furate. William a fost încântat să constate că Appleyard nu mai avusese nici o altă condamnare şi, de la eliberare, nu primise nici măcar o amendă pentru parcare. William s-a întors în biroul lui cu cazierul printat. Lamont vorbea la telefon, dar i-a făcut semn lui William să ia loc pe un scaun, lângă el. William ştia că şeful lui supraveghea un interogatoriu INTERPOL, în legătură cu un caz de trafic ilegal de diamante între Ghana şi Dubai.

Îndată ce a pus telefonul jos, Lamont şi-a întors atenţia spre William.

— Ce crezi că pune la cale, şefu'? a întrebat William, după ce-a terminat de prezentat raportul.

— Habar n-am. Dar, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să afli cine este bărbatul misterios, pentru că, până nu ştim asta, nu facem decât să orbecăim în întuneric.

— De unde să încep?

— Foloseşte-te de singurul indiciu. Du-te la Silver Vaults şi vorbeşte cu Appleyard. Dar fă-o cu prudenţă. Va fi foarte sensibil în legătură cu sentinţa de trimitere în închisoare, în special faţă de colegii cu care lucrează îndeaproape, încearcă să pari un simplu client, nu un poliţai.

— S-a-nţeles, sir.

— Şi... William de ce nu l-ai arestat pe falsificatorul semnăturii lui Churchill?

— S-a dat la fund, sir. Dar, dacă iese la suprafaţă, voi pune laba pe el şi-l voi strânge bine de...

Lamont a zâmbit şi s-a întors la traficanţii lui de diamante.

***

William ştia exact unde erau Silver Vaults, dar, înainte de a pleca de la birou, l-a sunat pe tatăl lui să-l întrebe dacă era liber şi puteau lua prânzul împreună, pentru că avea nevoie să-i ceară un sfat.

— Îţi pot oferi o oră, a răspuns sir Julian, dar nu mai mult.

— Exact atât am şi eu la dispoziţie, tata. Oh, şi nu pot participa la nota de plată decât cu două lire şi optzeci de pence.

— Îţi accept suma, cu toate că este considerabil mai puţin decât iau eu de obicei pentru o oră. Hai să ne întâlnim în faţa intrării la Lincoln's Inn, la ora unu. În sfârşit, îmi vei putea spune dacă este mai bună cantina ta decât a noastră.

William a ieşit de la Yard şi a luat autobuzul spre City. După o scurtă plimbare pe Chancery Lane, a intrat în London Silver Vaults. În zona de recepţie, era afişată o listă cu deţinătorii de standuri. Magazinul domnului Ken Appleyard avea numărul 23. William a coborât pe scara largă spre subsol, unde a găsit o galerie lungă cu standuri înşirate pe ambele laturi. I-ar fi plăcut să se oprească şi să se uite mai îndeaproape la câteva piese excelente care-i captau privirile, dar nu s-a lăsat distras de la căutarea standului cu numărul 23.

Appleyard îi arăta unui client o zaharniţă, în momentul în care William a observat numele de deasupra standului. S-a oprit la comerciantul de vizavi, a luat în mână un vas de argint pentru piper, în formă de sirenă, şi a început să-l studieze. Cadoul ideal de

Crăciun pentru Grace, s-a gândit el. Era pe punctul să întrebe cât costă, când clientul lui Appleyard s-a îndepărtat, aşa că a lăsat vasul şi s-a dus la standul lui Appleyard.

— Bună dimineaţa, sir. Căutaţi ceva, în mod special?

— Caut pe cineva, a spus William liniştit şi i-a prezentat legitimaţia.

— N-am făcut nimic rău, a spus Appleyard, cu aroganţă.

— Nimeni nu sugerează că aţi făcut. Vreau numai să vă pun câteva întrebări.

— Despre tipul care cumpără argint vechi?

— Spuneţi pe scurt.

— Nu-s prea multe pe care să le pot spune. L-am întâlnit în Pentonville, dar nu-mi amintesc numele lui. Mi-am petrecut ani de zile încercând să uit acea perioadă din viaţa mea, nu să mi-o amintesc.

— Înţeleg, a spus William. Dar ne-ar fi de mare ajutor dacă v-aţi putea aminti ceva despre omul acesta: vârstă, înălţime, oarecare trăsături deosebite...

Appleyard şi-a fixat privirile în gol ca şi cum încerca să-l vizualizeze.

— Ras în cap, cincizeci de ani, peste şase picioare înălţime.

— Ştii de ce era închis?

— N-am nicio idee. Regula de aur în puşcărie, să nu întrebi niciodată ce crimă a comis un alt prizonier şi niciodată să nu spui de bună voie de ce te afli acolo.

William şi-a adăugat această informaţie în banca memoriei sale. Appleyard a continuat:

— Avea un mic tatuaj pe antebraţul drept, o inimă cu numele Angie, scris transversal, pe ea.

— Asta-i o informaţie foarte de ajutor, domnule Appleyard, a spus William, înmânându-i cartea de vizită. Dacă vă mai amintiţi ceva, vă rog să mă sunaţi.

— Nu-i nevoie să vorbesc despre vizita dvs. vreunuia dintre colegii mei?

— Numai că sunt încă un client, a spus William, în timp ce pornea spre standul de vizavi, unde a întrebat cât costă vasul pentru piper-sufragetă. Salariul lui pe o lună...

De jur-împrejur, erau destule ceasuri de perete care să-i amintească lui William că trebuia să se întâlnească cu tatăl lui în cincisprezece minute şi ştia că bătrânul va începe să mănânce primul fel, dacă el nu este punctual.

A urcat alergând scările şi, ajuns în stradă, a luat-o la dreapta, continuând să alerge. A ajuns la intrarea în Lincoln's Inn la ora douăsprezece şi cincizeci şi şase; l-a zărit pe tatăl lui pe cealaltă latură a pieţei, mergând în direcţia sălii principale.

— Ce te aduce în zona asta? a întrebat sir Julian, în timp ce-şi conducea fiul pe coridorul lung, cu portrete ale unor judecători eminenţi expuse pe ambii pereţi.

— Treburile şi plăcerea. Îţi voi explica în timpul prânzului. Dar, mai întâi, ce face mama?

— Este bine şi-ţi transmite dragostea ei.

— Şi Grace?

— La fel de implicată, ca de obicei. Apără un rastafarian[5] care are cinci soţii şi paisprezece copii şi încearcă să se declare mormon, ca să nu intre sub incidenţa legilor care interzic poligamia. Bineînţeles că va pierde procesul, dar asta face de obicei.

— Poate că, într-o zi, te va surprinde, a spus William, când au intrat în sala de mese.

— Este autoservire, aşa că ia-ţi o tavă, a spus tatăl, ca şi cum nici n-ar fi auzit ce spusese William. Evită cu orice preţ să iei carne. De obicei, salatele sunt sigure.

5 Membru al unei religii monoteiste, abrahamice, etiopiene

William a ales un platou cu cârnaţi şi piure şi o tartă cu sirop de zahăr, apoi a mers la o masă în fundul sălii.

— M-ai chemat ca să socializăm sau ai nevoie de sfatul meu? a întrebat sir Julian, în timp ce lua solniţa. Pentru că taxa mea este de 100 de lire pe oră şi ceasul ticăie, deja.

— Atunci, vei recupera din banii mei de buzunar, pentru că sunt câteva lucruri despre care vreau să am opinia ta.

— Dă-i drumul!

Lui William i-a luat ceva timp pentru a-i povesti de ce-şi petrecuse dimineaţa în Silver’s Vaults.

— Fascinant! a spus tatăl, când William şi-a încheiat povestea. Deci, ai nevoie să afli cine este misteriosul cumpărător şi de ce topeşte argint vechi de peste 100 de ani.

— Da, dar nu putem fi siguri că face chiar aceasta.

— Atunci, ce altceva să fie, în afară de faptul că este un colecţionar bogat şi excentric? Şi, dacă ar fi aşa, nu şi-ar fi dat nume false şi adrese diferite.

— Tata, mai ai altă idee?

Sir Julian n-a răspuns, până nu şi-a terminat supa.

— Monede, a spus el. Trebuie să fie vorba despre monede.

— De ce monede? a întrebat William.

— Trebuie să fie ceva care valorează considerabil mai mult decât argintul original, altfel nu are sens. Sir William a împins farfuria goală în cealaltă parte a mesei şi a atacat salata. Care-i cealaltă problemă a ta?

— L-ai cunoscut pe QC[6] numit Booth Watson? Şi, dacă da, ce părere ai despre el?

— Nu este un nume pe care să-l pomeneşti într-o societate stilată, a spus sir Julian, serios pentru prima oară. Va ocoli legea până în punctul în care o va încălca. Dar, de ce întrebi?

---

6 Consilierul regal.

— Investighez un client de-al lui, a început William.

— Atunci, această conversaţie trebuie să înceteze acum, pentru că nu am nici cea mai mică dorinţă să apar în tribunal alături de acest bărbat special.

— Tata, asta nu seamănă cu tine! Tu, rareori, vorbeşti urât despre colegii tăi.

— Booth Watson nu este colegul meu. Se întâmplă numai să avem aceeaşi profesie.

— De ce eşti aşa de pornit?

— Totul a început pe când eram amândoi la Oxford şi el candida la postul de preşedinte al Societății Juridice. Cinstit să fiu, voiam din tot sufletul să susţin orice candidat i-ar fi făcut opoziţie. După ce bărbatul pe care l-am propus a fost ales, Booth Watson m-a condamnat şi, de atunci, n-am mai schimbat niciun cuvânt, ca persoane civile. De fapt, el este chiar acolo, în cealaltă parte a sălii. Mănâncă singur şi asta este tot ce trebuie să ştii despre el. Nu te uita, pentru că te va da în judecată pentru hărţuire.

— Pe cine aperi, în acest moment? a întrebat William, schimbând subiectul, în timp ce nu se putea stăpâni să nu-şi arunce pe furiş privirile spre cealaltă latură a sălii.

— Un şef nigerian care şi-a ciopârţit nevasta şi, apoi, i-a trimis soacrei lui diferite părţi din corpul fiicei ei.

— Prin urmare, nu-l vei salva?

— Nicio şansă, mulţumesc lui Dumnezeu. De fapt, mă gândesc să renunţ total la omoruri. Agatha Christie a renunţat exact când trebuia.

— Ce vrei să spui?

— Poirot n-a trebuit niciodată să se confrunte cu ADN-ul, care este pe punctul să facă aproape imposibil să construieşti o apărare rezonabilă, pentru vreun client. Nu, pe viitor, mă voi concentra pe fraudă şi calomnie. Procese mai lungi şi revigorant mai bune şi ai

încă 50 % şanse să câştigi, a spus el, înainte de a-şi şterge gura cu şervetul.

William s-a uitat la ceasul de la mână.

— Ar trebui să plec.

— Am înţeles, dar, întâi, spune-mi cum e viaţa ta socială, pentru că mama ta m-a obligat să te întreb.

— Puţin mai promiţătoare. Am cunoscut pe cineva care este, cred, foarte specială. De fapt, mă întâlnesc cu ea din nou, în seara asta.

— Îi pot spune mamei?

— Te rog să nu cumva să-i spui vreo vorbă, altfel va dori să ne invite pe amândoi la prânz, duminică, şi eu n-am pregătit-o încă pe Beth pentru acest chin.

— Mama are ultimul cuvânt, a spus sir Julian, râzând de propriul lui acces de slăbiciune.

În timp ce părăseau sala de mese, William nu s-a putut abţine să nu mai arunce o ultimă privire spre Booth Watson, care se ocupa de tarta cu sirop de zahăr.

— Băiete, mă bucur că te-am văzut, a spus Sir Julian, când au fost în curte.

— Şi eu, de asemenea, tata!

William zâmbea, în timp ce-l urmărea cu privirea pe tatăl său, care se îndepărta cu paşi mari. Cât de mult îi datora William tatălui său!

10

Primul lucru pe care l-a făcut William când a ajuns înapoi la Yard a fost să-l informeze pe scurt pe şeful său despre întâlnirea cu Appleyard.

— O singură informaţie pe care a furnizat-o ar putea să se dovedească folositoare, a spus Lamont. Ai identificat-o?

— Tatuajul?

— Da. Pentru că, dacă-o găseşti pe Angie, ea ne-ar putea conduce la misteriosul conducător.

— Dar... tot ce avem este un tatuaj...

— Care s-ar putea să fie suficient.

— De ce?

— Băiete, ia gândeşte tu ca un criminal, nu ca un corist, a spus Lamont, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Pentonville, a spus William, după un scurt moment de tăcere.

— Eşti pe drumul cel bun. Dar cu cine trebuie să vorbeşti la Pentonville?

— Cu guvernatorul.

— Nu. E prea bătrân pentru ce ne trebuie nouă.

William arăta pierdut şi, încă o dată, a trebuit să aştepte ca Lamont să-i vină în ajutor.

— Mi-ai spus că Appleyard a fost închis la Pentonville numai trei săptămâni, apoi a fost transferat la Ford Open.

— Da, sir.

— În acest timp a avut dreptul la trei vizite. Aşa că tu ar trebui să afli dacă o persoană pe nume Angie a vizitat pe cineva la Pentonville în timp ce Appleyard se afla acolo. Dacă s-a întâmplat aşa, numele ei se va regăsi notat în registrul închisorii.

— Va trebui să sperăm, de asemenea, că ea este încă iubita lui.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă. Un tatuaj pe un puşcăriaş este ca un inel, pentru mine sau pentru tine. Este un angajament şi, hai să recunoaştem, este tot ce avem pentru a continua. Vorbeşte cu ofiţerul responsabil pentru evidenţa vizitelor. Îl cheamă Leslie Rose. Pentru tine, sir. Nu uita să-i transmiţi cele mai bune urări din partea mea.

William s-a întors în biroul lui şi a căutat numărul de telefon al ofiţerului de la evidenţa vizitelor de la închisoarea de mare siguranţă (HMP) Pentonville. A format numărul şi i-a răspuns o voce tunătoare:

— Rose.

— Bună seara, sir. Sunt detectiv Warwick şi sun la sugestia şefului meu, inspector-şef Lamont.

— Onanistul.

— Îmi cer scuze, sir?

— Orice idiot care crede că Arsenal va câştiga Cupa este un idiot de onanist! Cu ce vă pot ajuta, domnule detectiv?

— În 1981, aţi avut un prizonier pe nume Appleyard, la Pentonville. Ken Appleyard. A stat la dvs. numai trei săptămâni, între 9–30 aprilie, apoi a fost mutat la Ford.

— Ce-i cu el?

— Cât a fost la dvs., un alt prizonier ai cărui nume nu şi-l aminteşte...

— Sau nu vrea să şi-l amintească...

— ...posibil... a primit vizita iubitei lui, pe care ştim că o cheamă Angie.

— Ce vă face să fiţi atât de sigur de lucrul acesta?

— Appleyard îşi aminteşte că a văzut un tatuaj pe braţul drept al bărbatului. O inimă roşie cu numele Angie înscris transversal, spiralat, pe ea.

— Asta da muncă de detectiv, tinere! Nu sunt şanse prea mari, dar te voi suna.

— Vă mulţumesc, sir.

— Transmite-i lui Bruce salutările mele. Spune-i că n-are nicio speranţă pentru sâmbătă.

— Nicio speranţă în legătură cu ce, sir?

— Să bată Arsenal pe Spurs.

— Să presupun că ţineţi cu Tottenham Hotspur?

— Constat că Yard-ul recrutează numai sclipitori şi pe cei mai buni dintre ei. Deci, tu cu cine ţii?

— Cu Fulham, sir. Şi trebuie să menţionez că nu ne-aţi bătut în ultima vreme.

— Şi eu ar trebui să menţionez, comisare, că asta s-ar datora numai faptului că n-am jucat cu voi de câţiva ani şi nu cred că vom juca curând de vreme ce lânceziţi în divizia a doua.

Telefonul a început să sune.

William şi-a petrecut restul după-amiezii scriindu-şi raportul referitor la întâlnirea cu Appleyard şi la conversaţia cu Rose de la Pentonville. A decis să renunţe la înjurături şi la referinţele la Arsenal şi să pună pe biroul Inspectorului-şef Lamont o versiune curată, cu puţin timp înainte de ora 17:30.

William plănuia să o şteargă înainte de ora 18:00, ca să nu întârzie la conferinţa lui Tim Knox, deja amânată o dată, de la Fitzmolean, şi la cina de după, împreună cu Beth. Era chiar pe punctul să iasă când a sunat telefonul. Jackie a ridicat receptorul.

— E pentru tine, Bill, a spus ea şi a transferat apelul la biroul lui William.

El a zâmbit, aşteptându-se să audă vocea veselă a lui SO Rose, la celălalt capăt al firului.

— Detectiv Warwick? a întrebat o voce pe care abia o auzea.

— Da. Cine este la telefon?

— Mă numesc Martin. Lucrez la John Sandoe Books, în Chelsea şi dvs. aţi vizitat magazinul nostru în urmă cu o săptămână. Omul dvs. a revenit, dar, de această dată, s-a uitat la o primă ediţie Dickens.

William a ridicat o mână în aer, semn că toţi ceilalţi ofiţeri trebuie să ridice receptoarele şi să asculte conversaţia.

Mai spuneţi-mi o dată adresa.

— Blacklands Terrace, lângă King's Road.

— Ţineţi-l de vorbă, a spus William. Am pornit spre dvs.

— Te aşteaptă o maşină de poliţie afară, a spus Lamont, punând jos telefonul. Porneşte!

Wiliam a ieşit alergând din birou, a coborât scara sărind câte două trepte deodată, a trântit uşa de la intrare în urma lui şi a mers la maşina care-l aştepta cu motorul pornit şi portiera din faţă-dreapta deschisă. Şoferul a demarat cu sirenele puse în funcţie şi luminile intermitente aprinse, înainte, chiar, ca William să fi închis portiera.

— Danny Ives, a spus şoferul, întinzându-i mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă ţinea strâns volanul şi accelera.

În mod clar, nu era nevoie să i se spună unde să meargă.

— William Warwick, a spus William, care a acceptat că, dacă un coleg ofiţer nu-şi spune gradul, se înțelege că e polițist. Adevărul era că cei mai mulţi şoferi din Poliţia Metropolitană se considerau ca aparţinând unei anumite clase numai a lor iar capitala nu era cu nimic mai puţin decât un circuit de Formula Unu, la care se adăuga provocarea datorată pietonilor.

Ives a intrat rapid pe Victoria Street, evitând traficul de seară, croindu-şi drum spre Piaţa Parlamentului. A trecut pe roşu la Clădirea Parlamentului. Cu toate că William folosise de câteva ori, în trecut, luminile albastre de semnalizare, încă se simţea ca un şcolar care-şi împlinea cel mai sălbatic vis al lui, în timp ce toate maşinile, camionetele, camioanele şi autobuzele trăgeau pe dreapta, pentru a le face lor loc să treacă. Apropiindu-se de semaforul de la Chelsea Bridge, Ives a încetinit şi a ignorat semnul de INTERZIS VIRARE LA DREAPTA, scurtând cursa cu câteva minute. A accelerat pe Chelsea Bridge Road spre Sloane Street, întotdeauna deosebit de aglomerată, la orele de vârf. A ajuns la semaforul de la

Sloane Square chiar când se punea roşu şi s-a strecurat pe banda pentru autobuze, fără să oprească. Când au virat, brusc, la stânga, pe Peter Joanes şi au continuat pe RingsRoad, Ives a oprit sirena, dar a păstrat semnalizarea cu lumină intermitentă.

— N-am vrea să-l anunțăm că suntem pe drum spre el, nu-i aşa? a spus Ives. Asta-i o greşeală care se face des, în filme.

A continuat drumul pe Blacklands Terrace, unde William a observat un tânăr care stătea în picioare în faţa librăriei, făcând semn cu braţele. A sărit din maşină şi s-a dus la el.

— Tocmai l-aţi ratat! Nu l-am putut reţine. Acela este, cel cu trenci bej, care se îndreaptă spre Sloane Square.

William a privit în direcţia înspre care arăta librarul, dar, abia l-a zărit pe bărbat, când acesta dădea colţul pe o altă stradă.

— Îți mulțumesc! i-a strigat el tânărului, luând-o la goană.

Ochii lui cercetau încontinuu mulţimea din faţă, dar, cum nu se mai bucura de ajutorul sirenei, avea de făcut slalom printre pietoni. Şi, apoi, l-a zărit pe bărbatul cu trenci bej. Era gata să pună mâna pe ei, când William a sesizat că acesta împingea un coş cu o mână şi cu cealaltă ţinea de mână un copil. A continuat să alerge, devenind, cu fiecare pas, mai neîncrezător, dar a zărit cu coada ochiului un alt trenci bej, dispărând în staţia de metrou Sloane Square. Când a ajuns la aparatele de acces la metrou, şi-a scos legitimaţia, dar nu i-a dat ocazia controlorului să o verifice, pentru că şi-a continuat cursa în alergare. L-a văzut pe bărbat la baza scării rulante, dar acesta a dispărut din nou. William s-a rostogolit pe scări împingându-i pe navetiştii de seară şi aproape că-l prinsese, când acesta a luat-o la dreapta, îndreptându-se spre linia pentru zona de est.

William a ajuns pe peronul aglomerat în timp ce trenul se oprea scrâşnind. S-a uitat spre stânga şi spre dreapta şi l-a zărit pe bărbat urcându-se în tren, cam la cinci vagoane depărtare de el. A sărit în cel mai apropiat vagon chiar când uşile începeau să se închidă şi, abia respirând, s-a prins cu mâna de o bară ca să nu cadă. Când

trenul a oprit în staţia următoare, a sărit din vagon, dar trenciul bej nu a apărut, aşa că, precum un rege pe tabla de şah, a înaintat câte un pătrat la fiecare pas, strecurându-se în vagonul următor la fiecare oprire. Pasagerul în trenci nu a coborât şi, după patru opriri, William se afla în vagonul alăturat. S-a aşezat în faţă şi a privit prin fereastra uşii care separa cele două vagoane, pentru a-şi vedea mai de aproape prada. Bărbatul răsfoia *Evening Standard* şi, când trenul s-a oprit în staţia următoare, nici măcar nu şi-a ridicat privirile de pe pagini. Se pare că urma o călătorie lungă. Când bărbatul a împăturit ziarul, trenul făcuse 21 de opriri, ceea ce-i dăduse lui William destul timp pentru a fi sigur că urmărea pe cine trebuie. Şaizeci şi cinci – şaizeci şi şase de ani, păr cărunt, uşor încovoiat de spate. Nu a fost nevoie să-i audă accentul ca să ştie că era acelaşi client pe care i-l descrisese managerul de la Hatchards. În cele din urmă, bărbatul a coborât la staţia DangenhamEast. William a păstrat distanţa, când a ieşit din staţie. Ca să spunem aşa, a fost în stare să se piardă în mulţime, dar, cum pasagerii se împuţinau, a trebuit să se menţină la o distanţă din ce în ce mai mare, în urma lui. S-a gândit să-l aresteze pe om, acolo şi în acel moment, dar avea nevoie să afle, mai întâi, unde locuia acesta, ca să ştie unde erau ascunse dovezile.

Bărbatul a luat-o pe o stradă laterală şi s-a oprit în faţa unei portiţe oarecare. William a continuat să meargă şi şi-a notat în minte numărul 13, în timp ce bărbatul şi-a descuiat uşa din faţă a casei şi a dispărut înăuntru. Când William a ajuns la capătul străzii şi-a adăugat în memorie numele străzii – Monkside Drive – şi a decis, fără tragere de inimă, că este mai înţelept să nu încerce să intre în locuinţa omului, înainte de a-i raporta CVI Lamont situaţia şi de a fi obţinut mandat de percheziţie. Avea sentimentul că bărbatul în trenci bej nu avea de gând să plece curând de acolo.

William s-a întors şi-a pornit spre staţia de metrou, simţindu-se triumfător, dar, câteva minute mai târziu, starea lui de spirit s-a schimbat. S-a uitat la ceasul de la mână: 7:21. Probabil că Beth deja se

întreba pe unde umbla el. A alergat tot drumul înapoi spre staţie, dar, cât a stat în frig pe peron în aşteptarea următorului tren, a ştiut cu exactitate că nu avea nicio şansă să ajungă în Kensington la timp pentru conferinţa doctorului Knox. Deplasarea clătinat-agale dintre staţii, pe care William n-o remarcase în timpul călătoriei spre Dagenham, când adrenalina clocotea şi el trebuia să se concentreze în fiecare secundă, părea acum interminabilă. În sfârşit, trenul a tras în staţia South Kensington, la 8:15. William a luat-o la goană spre lift şi apoi, afară, pe ThurloePlace, dar, când a ajuns la intrarea în Fitzmolean, clădirea era total întunecată. Mergând încet spre casa lui Beth, a început să-şi pregătească cuvântul prin care să-i explice acesteia de ce nu venise la timp pentru conferinţă. Când a ajuns în faţa uşii ei, perfectase aproape tot ce avea să-i spună. A aşteptat puţin, înainte de a bate, uşor, de două ori, în uşă. Peste câteva minute, uşa s-a deschis şi un tânăr înalt şi chipeş l-a întrebat:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Lui William aproape că i s-a făcut rău.

— Speram s-o pot vedea pe Beth, a îngăimat William, când o siluetă şi-a făcut apariţia, îmbrăcată într-un halat şi cu părul prins într-un prosop.

— Intră, William, a spus Beth. Abia aştept să aflu pentru ce m-ai deranjat. Pot să presupun că ai găsit Rembrandt-ul? Jez, i s-a adresat ea tânărului chipeş, vrei să-l conduci tu pe William în camera de zi şi să-i oferi ceva de băut, cât timp îmi usuc eu părul? Nu că ar merita să bea ceva...

11

— Ai ajuns la timp la librărie? a întrebat Lamont, când William a păşit în birou, în dimineaţa următoare.

— Da, sir.

— Deci l-ai arestat?

— Nu, sir.

— De ce nu?

— Când l-am ajuns din urmă, era în metroul spre Dagenham East. Am decis să aflu unde locuieşte, apoi să mă întorc cu mandat de percheziţie, în această dimineaţă.

— Cretinule, a spus Lamont. Ar fi trebuit să-l arestezi în acel moment şi să-i percheziţionezi imediat casa. Să sperăm că nu va trebui să-i dau explicaţii lui Hawk cu privire la motivul pentru care el a dispărut, în timpul nopţii.

— Nu pleacă nicăieri, sir.

— De unde ştii tu asta, detectiv Warwick? Eşti poliţist, nu prezicător! A văzut că-l urmăreşti?

— Nu cred, sir.

— Să sperăm că nu te-a văzut, pentru că i-ai oferit mult mai mult timp decât cel necesar pentru ca el să distrugă probele şi chiar să dispară.

William s-a simţit ca un şcolar care primeşte o mustrare de la director, pentru că nu şi-a făcut tema cum trebuia.

— Şi... te pot întreba, băiete, de ce eşti îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le purtai ieri?

— M-am trezit târziu, sir, şi mi-am pus pe mine primele lucruri pe care le-am găsit, pentru că nu am vrut să întârzii la serviciu.

— Şi tot din această cauză nu te-ai ras? William şi-a plecat capul, iar Lamont a continuat: Bine, sper că fata a meritat, pentru că ai destule probleme şi fără ea. Am să-ţi spun ce urmează să se întâmple

în continuare. Te vei duce acasă, vei face un duş, te vei rade şi-ţi vei schimba hainele şi vei fi înapoi într-un interval de timp de o oră, timp în care eu va trebui să obţin un mandat de percheziţie la domiciliul suspectului. Tu şi DC Roycroft veţi merge în Dagenham, îl veţi aresta pe suspect, îi veţi comunica acuzaţia şi veţi strânge fiecare probă, cât de mică, pe care o găsiţi, pentru a ne asigura că-l putem închide pe nenorocit, când cazul ajunge în tribunal. Apoi, îl veţi escorta la arestul local, unde poate să rămână până ajunge în faţa magistraţilor, mâine-dimineaţă. Şi, Warwick, dacă opune rezistenţă sau dacă a distrus dovezile, te vei prezenta la comandant şi eu s-ar putea să trebuiască să recomand că nu-ți va pricinui niciun rău o perioadă mai lungă la patrulare. Şi, acum, mişcă-te, până nu moare el de bătrânețe.

În drum spre staţia Victoria, William nu se putea stăpâni să nu se gândească la ceea ce se petrecuse în noaptea trecută. El şi Jez, colegul de cameră al lui Beth, băuseră bere, în timp ce Jez vorbise încontinuu. Îi explicase că el şi Beth fuseseră împreună la Universitate şi că relaţia lor era platonică. William nu a avut nevoie să-i explice de ce. Când li s-a alăturat Beth, încă în rochie de casă, Jez a dispărut instantaneu.

— Nu trebuia să-ţi speli părul numai pentru mine, a spus William.

— Nu încerca să scapi aşa uşor, a spus Beth, când s-a aşezat lângă el pe canapea. Încă vreau să ştiu de ce mi-ai dat plasă.

William n-a ajuns nici până la Dagenham cu povestirea, când a sărutat-o pentru prima oară şi, în timpul micului dejun, ar fi terminat de relatat urmărirea falsificatorului lui Churchill, dacă Beth nu i-arfi spus ce oră era.

— Mâine vreau să mă duc la Galeria de Falsuri, a spus el, în timp ce se-ndrepta spre ieşire. Ai vrea să vii cu mine?

— Da, presupunând că nu vei fi răpit de ucigaşul- ştrangulator din Boston.

Când, mai târziu în dimineaţa aceea, William a ajuns la Scotland Yard, şi-a petrecut câteva minute în baie, străduindu-se din răsputeri să-şi construiască un aspect prezentabil. Dar eforturile lui nu l-au înşelat pe Lamont.

Când a ajuns în cămăruţa lui din Trenchard House, şi-a făcut duş, s-a ras, şi-a pus haine curate pe el. În interval de o oră, a fost la birou. Între timp, Lamont îl identificase pe suspect, după adresa din Dagenham – un oarecare Cyril Amhurst. De asemenea, obţinuse un mandat de percheziţie, de la un magistrat local.

— Te va însoţi Jackie, i-a spus el lui William, pentru că este clar că ai nevoie de o dădacă, ca să te ţină de mână. Hai să sperăm, pentru binele tău, că dl Amhurst nu s-a evaporat, lăsând totul în urmă.

William a ales o maşină din parcul auto şi a luat-o spre est, de-a lungul Embankment, spre Dagenham, cu doica pe scaunul de alături. Era prima dată când aveau mai mult timp împreună, în afară de întâlnirile ocazionale ale echipei de la Tank – popularul bar de la parterul clădirii Scotland Yard. El nu descoperise încă sala de snooker. În timp ce călătoreau spre Est End, William a aflat că Jackie era divorţată, avea o fiică, pe care o chema Michelle, şi o mamă înţelegătoare, care făcea imposibilul pentru ca ea să aibă slujba pe care o iubea. William n-a povestit despre părinţii şi sora lui, dar i-a spus lui Jackie că avea de gând să viziteze Galeria de Falsuri din Notting Hill, în ziua următoare, împreună cu o asistentă de cercetare de la Fitzmolean.

— Din cauza ei ai întârziat, de dimineaţă?

— Da, a răspuns William, întorcându-se să privească pe fereastră.

— Să sperăm că e înţelegătoare, a spus Jackie.

— Ce vrei să spui?

— În poliţie, sunt mai multe divorţuri decât în orice altă profesie. Eu încă îl ador pe fostul meu soţ, dar el s-a săturat să nu ştie niciodată când voi ajunge acasă şi dacă voi rămâne acasă, aşa că şi-a găsit pe alta, care vine întotdeauna acasă pentru cină, nu la micul

dejun. Apropo, ar fi mai înţelept să-i spui şefului nostru despre planul tău de a vizita mâine Galeria de Falsuri.

— De ce? Este ziua mea liberă.

— Chiar şi-aşa, nu-i place să afle lucruri la mâna a doua.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, a spus William, în timp ce intrau în Dagenham.

William aflase mai multe despre Jackie, în ultimele patruzeci de minute, decât aflase în luna anterioară.

— Ce facem dacă nu e acasă? a-ntrebat el, când au oprit maşina în faţa numărului 43, de pe Monkside Drive.

— Aşteptăm până îşi face apariţia. O mare parte din munca poliţistului constă în a pierde timpul, în aşteptare.

— Tu sau eu? a întrebat William, în timp ce porneau pe alee.

— Tu. Tu eşti ofiţerul de caz.

William era emoţionat când a bătut la uşă şi, cum secundele treceau, a început să se teamă de ce era mai rău.

Era chiar pe punctul să se întoarcă la maşină, când s-a deschis uşa.

— Domnul Cyril Amhurst?

— Da, a răspuns bărbatul, adresându-i un zâmbet cald. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt detectiv Warwick şi ea este colega mea sergent Roycroft. I-au prezentat legitimaţiile şi zâmbetul lui Amhurst a dispărut. Putem intra, sir?

— Da, desigur, a spus el mai puţin binevoitor.

I-a condus în camera din faţă, dar nu s-a aşezat.

— Deci, despre ce este vorba? a întrebat el.

— Am primit plângeri de la mai multe librării din Londra că le-aţi vândut exemplare din cartea *Al Doilea Război Mondial,* de Winston Churchill, cu semnătura autorului.

— Nu ştiam că este o crimă.

— Este, dacă semnătura este a dvs. şi nu a lui Churchill, a spus, cu fermitate, Jackie.

— Trebuie să vă informez, de asemenea, că am mandat de percheziţie pentru acest imobil, a spus William.

Amhurst s-a albit la faţă şi s-a prăbuşit pe canapea. Pentru o clipă, William s-a temut că omul va leşina.

William şi Jackie şi-au petrecut următoarele două ore îndeplinindu-şi ordinul, unul rămânând permanent în camera de zi, unde Amhurst stătea liniştit pe canapea. Lui William i-a fost repede clar că DC Roycroft practicase de multe ori procedura.

— Aţi dori o ceaşcă de ceai? a-ntrebat Amhurst, în timp ce, în mijlocul încăperii, stiva de cărţi s-a transformat într-un munte.

— Nu, mulţumim, a spus William, punând două sticle cu cerneală neagră lângă mai multe foi de hârtie liniată, acoperite, rând cu rând, cu semnături ale lui Wiston S.Churchill. Jackie s-a declarat satisfăcută de rezultatul muncii lor, când, între ei, s-au găsit mai multe bijuterii de cărţi, inclusiv un set complet din lucrarea *Al Doilea Război Mondial* a lui Wiston Churchill, între care, trei volume erau semnate, deopotrivă cu cărţi scrise de Lewis Carroll, FieldMarshal, Montgomery şi preşedintele Eisenhower, nesemnate. Dar preţul cel mai mare îl avea un exemplar din prima ediţie din *Colind de Crăciun*, semnat de Charles Dickens. După ce Jackie a pus fiecare obiect într-o casetă specială şi a pus etichetă pe fiecare casetă, William l-a reţinut pe dl. Amhurst şi l-a prevenit ARRESTED AND CAUTIONED.

— Voi merge la închisoare? a întrebat, neliniştit, Amhurst.

— Nu, pentru moment. Dar va trebui să ne însoţiţi la sediul poliţiei Dagenham, unde veţi fi interogat şi, posibil, acuzat. Sergentul de la Reţineri va decide apoi dacă puteţi ieşi pe cauţiune. Ca să vă fie comod, v-aş recomanda să vă luaţi într-o sacoşă ce vă trebuie pentru noapte.

Amhurst nu se putea stăpâni să nu tremure.

William şi Jackie l-au escortat până la secţia de poliţie locală, l-au predat şi au predat şi obiectele confiscate ofiţerului de serviciu. Când Amhurst a fost acuzat, n-a făcut niciun comentariu, cu

excepţia întrebării dacă îşi poate suna avocatul. I s-au luat amprentele şi a fost fotografiat. William şi Jackie au semnat de plecare şi au pornit spre Scotland Yard.

William a predat cheile maşinii şi s-a dus la recepţie, unde se afla Jackie şi au urcat amândoi cu liftul până la etajul cinci. Cum au păşit pe culoar, William a remarcat lumina ce ieşea pe sub uşă din biroul comandantului.

— Crezi că lasă lumina aprinsă şi când nu e aici?

— Nu m-ar surprinde, a răspuns Jackie. Dar nu există nicio cale de a afla.

Când au intrat în biroul lui, l-au găsit pe Lamont vorbind la telefon, dar, imediat ce-a terminat conversaţia, s-a lăsat pe spătarul scaunului său şi le-a ascultat celor doi raportul.

— Ai avut noroc, William, a spus el, când aceştia au terminat. Să nu cumva să mai faci vreodată asemenea prostie. Şi ţine minte că responsabilitatea ta în acest caz nu s-a încheiat încă. Dacă Amhurst pledează nevinovat, vei fi nevoit să prezinţi tu dovada vinovăţiei lui.

— Cu siguranţă va pleda vinovat, a spus William. Dovezile sunt copleşitoare.

— Niciodată nu poţi conta pe asta. N-am avut timp să-ţi spun câte cazuri uşor de câştigat am pierdut. Dar, admit că acest caz arată destul de solid. Apropo, SO Rose a sunat de la Pentonville. Vrea să-l contactezi..

După ce s-a întors la biroul lui, William a rămas tăcut câteva momente, aşa de multe gânduri i se învârteau în cap. Amhurst, urmat de Beth, înlocuit de Rose. A ridicat receptorul, a format numărul de HHPPentonville şi a cerut să i se facă legătura la SO.

— Rose.

— Warwick, sir. M-aţi sunat.

— Ai noroc DC Warwick. William şi-a deschis carnetul de notiţe. Trei femei cu numele Angie au vizitat prizonieri de la Pentonville,

între nouă şi treisprezece aprilie 1981. O doamnă Angie Oldburry, Angela Ibrahim şi Angie Carter.

— Dac-aş putea avea detaliile referitoare la toate cele trei, sir?

— Nu-i nevoie, a spus Rose, pentru că unul dintre prizonierii vizitaţi de Angie este încă în Pentonville şi unul era negru, ceea ce, am sentimentul, că Appleyard ar fi putut remarca. Cel de-al treilea a fost eliberat cu peste un an în urmă.

— Cum se numeşte?

— Răbdare, tinere. Cel care te-ar putea interesa este un mic pungaş, Kevin Carter, care locuieşte în Barnstaple. Asta este în Davon, în caz că nu ştii. Ziua, este gravor şi, noaptea, hoţ. Deci, acum e rândul tău să dovedeşti că meriţi prefixul din faţa numelui tău.

— Mă voi ocupa de asta, sir.

— Şi i-ai transmis salutările mele şefului tău?

— Desigur, sir.

— Şi el ce-a spus?

— Cred că e mai bine să-l întrebaţi dvs., sir.

— Ăsta nu-i semn bun, a spus Rose, înainte de a pune receptorul jos.

William a scris un memo detaliat al conversaţiei cu SO Rose şi i l-a înaintat şefului.

— Şi care-i cuvântul care-ţi sare-n ochi de pe pagină? a întrebat Lamont, după ce-a citit raportul.

— Gravor.

— Înveţi repede, a spus Lamont. Totuşi, Carter şi Barnstaple ar fi al doilea şi ai treilea, la mică distanţă. Şi-a rotit scaunul pe pivot. Jackie, mai bine ni te-ai alătura. Îndată ce DC Roycroft s-a aşezat cu inevitabilul stilou Biro în mână şi cu carnetul deschis, Lamont a continuat:

— Voi doi veţi petrece cel puţin vreo două zile în West Country, cu ochii pe Carter. Am nevoie să aflaţi cu ce se ocupă şi ce gravează

el exact pe argintul pe care-l achiziţionează de la galerii. Şi cum a devenit deodată cumpărător, când de obicei împuşcă francul? El nu are atâţia bani, deci este cineva care-l finanţează. Dar, cine?

— Când doriţi să plecăm, sir? a întrebat Jackie.

— Cât mai repede posibil. Numai dacă nu are vreunul dintre voi ceva mai important care să-l reţină în Londra?

— Eu am, a spus William. Am întâlnit recent o cercetătoare de la Fitzmolean şi, cu toate că n-am aflat cine ştie ce mai mult despre furtul Rembrandt-ului, ea mi-a sugerat să vizitez Galeria de Falsuri din Notting Hill ceea ce intenţionam să fac mâine-dimineaţă.

— De ce? a lătrat Lamont.

— Poate identific o lucrare asemănătoare făcută de artistul care a realizat copia după Rembrandt.

— Merită încercarea, a spus Lamont. Şi, s-o iei cu tine pe tânăra doamnă, mai ales dacă ea este motivul întârzierii tale din această dimineaţă.

Jackie şi-a stăpânit un zâmbet.

— Aşadar, s-a stabilit, a spus Lamont. Tu şi Lamont puteţi merge la Barnstaple, primul lucru de făcut luni dimineaţă.

— Vă pot întreba cum merge cu furtul de diamante, sir? a întrebat William.

— Nu face pe obraznicul cu mine, domnule detectiv, altfel ai putea să te trezeşti în Lambeth, la timp pentru tura de noapte.

***

— Am un caz interesant şi s-ar putea să apelez la tine, a spus Clare, în timp ce-i înmâna un dosar pe care scria SECRET.

Grace a studiat cu răbdare raportul de evaluare al avocatului angajat pentru caz, apoi a spus:

— Dar, cu siguranţă, judecătorul – preşedinte de şedinţă nu va permite continuarea procesului, date fiind circumstanţele.

— Există un precedent, a spus Clare. Dl. Justice Havers le-a permis fiului şi fiicei lui să apară în faţa lui, unul reprezentând Coroana, celălalt, apărarea. Dar, nu înainte ca pârâtul să fie de acord cu acest demers.

— Nu-i taxa mea obişnuită, a spus Grace, citind a doua oară factura. Dar, mărturisesc, consider irezistibilă această provocare. Şi pariez că tata nu va ridica nicio obiecţie.

— I-ai spus despre noi? a întrebat Clare, încercând să nu-şi trădeze îngrijorarea.

— N-am intrat în detaliu.

— O vei face vreodată? a oftat Clare, apoi a adăugat: Am căutat cuvântul „Reacţionar” în dicţionar şi am găsit numele tatălui tău la notele de subsol.

Grace a râs.

— I-am spus totul despre tine mamei şi ea nu se putea să nu ne sprijine mai mult. M-a întrebat dacă ţi-ar plăcea să iei prânzul cu noi, duminică, şi să-l lăsăm pe tata să rumege singur situaţia.

— Pe cine crezi c-ar fi tatăl tău mai fericit să propună ca membru Garrick, pe un ucigaş sau pe o lesbiană?

— Pe ucigaş... N-aş putea spune cu siguranţă... a adăugat Grace în timp ce punea dosarul pe noptieră şi stingea lumina.

12

Stăteau împreună pe platforma de sus a autobuzului ce-i ducea la Notting Hill.

— Ai vreun plan anume, detectiv Warwick, sau improvizezi? a întrebat Beth.

— Improvizăm amândoi, a admis William. Dar, sper că, până ne întoarcem la autobuz, voi şti cine a făcut copia după Rembrandt-ul furat.

— Ai găsit ceva informaţii interesante despre galerie? a întrebat Beth.

— A fost înfiinţată acum 12 ani, de doi fraţi. Malcom şi Zac Knight. A început ca o galerie specializată în portrete, dar, curând, şi-au dat seama că nu fac profit din asta şi au început să producă copii nesemnate ale unor picturi faimoase, pentru clienţi care nu-şi puteau permite originalul, dar voiau o capodoperă în casele lor, pentru numai câteva mii. Acela a fost momentul când afacerea şi-a luat zborul. Dar tu ce-ai aflat?

— I-am întrebat pe prietenii mei din domeniul artei. Mulţi dintre ei nu sunt de acord cu galeria, deşi unul sau doi admit că galeria a dat câtorva artişti greu încercaţi un nivel de viaţă rezonabil, pe care altfel nu l-ar fi avut. Aparent, unele dintre copii sunt de o calitate excepţională. Dar eu tot prefer originalul.

— Să-nţeleg că ai de gând să furi unul sau să te căsătoreşti cu un bărbat foarte bogat?

— Nici una, nici alta, a spus Beth. Trăiesc deja cu unul dintre cei mai buni artişti de pe pământ şi cel mai recent iubit al meu este, practic, lefter, aşa că lucrurile nu arată prea promiţător,

— Dar cea mai mare parte din aceşti artişti sunt morţi, aşa că iubitul tău are poate o şansă.

— Numai dacă găseşte Rembrandt-ul.

— De-asta m-ai ales pe mine?

— Tu eşti cel care a încercat să mă agaţe, dacă nu cumva ai uitat. Şi, la a doua noastră întâlnire, nici măcar n-ai venit.

— Ascultasem deja conferinţa, a spus William, luând-o de mână.

— Ei, sper să nu pleci din departamentul de Artă şi Antichităţi înainte de a-mi fi găsit Rembrandt-ul.

— Nu voi face nicio mişcare, încă. Dar, dacă iau examenul de sergent, în câţiva ani, mă voi muta, probabil, la alt departament.

— Nu pleci nicăieri până când Rembrandt-ul meu nu e înapoi în rama lui, altfel îmi voi transfera afecţiunea celui care îţi va lua locul, oricine ar fi el.

— Norocos bărbat. Dar, dacă aflăm cine a copiat *Funcţionarii*, înseamnă că vom fi cu un pas mai aproape de a descoperi ce s-a întâmplat cu originalul.

Autobuzul s-a oprit în staţie şi William s-a tras într-o parte ca să-i permită lui Beth să treacă înaintea lui.

— Nu mulţi bărbaţi se obosesc să facă gestul acesta, în zilele noastre, a comentat Beth, începând să coboare. Abia aştept să-l cunosc pe tatăl tău. Probabil că este un gentleman de modă veche.

— Asta-i ceva ce am luat de bun întotdeauna, dar am început să apreciez abia în ultima vreme, a recunoscutWilliam.

— Vei cumpăra comentariile lui Mark Twain despre tatăl lui, a spus Beth, când au coborât amândoi din autobuz. „Când aveam 14 ani, tata era atât de ignorant, încât cu greu îl suportam pe bătrân lângă mine. Dar, la 21 de ani, am fost uimit de cât de multe lucruri învăţase în şapte ani”.

William a râs şi Beth l-a întrebat.

— Ai idee încotro mergi?

— Nu, a răspuns William, dar am zărit pe cineva care s-ar putea să ştie.

A oprit un pieton şi l-a întrebat dacă ştie încotro e Abbots Road.

— A doua la dreapta, sir.

— Mulţumesc, a spus William.

— Ai purtat vreodată uniformă? a-ntrebat Beth.

— Am petrecut câţiva ani la patrulare, în Lambeth.

— Şi oamenii sunt întotdeauna la fel de condescendenţi şi politicoşi cu tine?

— Nu întotdeauna, a spus William repede, înainte de a-şi înclina capul.

— Am spus ceva greşit? a întrebat Beth, devenind, brusc, neliniştită.

— Mi-ai amintit de un vechi prieten care în dimineaţa asta ar fi trebuit să fie la patrulare, a spus William, când au luat-o la dreapta.

— Îmi pare rău, a spus Beth.

L-a luat de mână, conştientă că mai aveau încă multe de aflat unul despre celălalt.

În timp ce mergeau agale pe Abbots Road, William a remarcat o firmă colorată care se legăna în vântul uşor.

— Încearcă să nu arăţi că eşti poliţist, i-a şoptit Beth, când au intrat în galerie.

Un bărbat cu cămaşă roz, sacou şi jeanşi le-a venit în întâmpinare.

— Bună dimineaţa, a spus el. Zac Knight. Sunt proprietarul galeriei. Permiteţi-mi să vă întreb dacă doriţi ceva anume.

Da, şi-a spus în gând William, fără să-i răspundă.

— Nu, a răspuns Beth. Suntem numai în trecere şi ne-am gândit să intrăm să vedem galeria.

— Desigur, a spus Zac, adresându-i lui Beth un zâmbet cald. Galeria are două etaje. La parter sunt câteva picturi remarcabile, în stilul maeştrilor italieni.

— Sunt surprins că asta este legal, a spus William.

Beth s-a încruntat când Knight s-a uitat mai cu atenţie la William. După asta, Knight a ridicat o pictură de pe perete şi a întors-o cu dosul pentru a arăta cuvântul FALS, pictat pe pânză cu litere mari, negre.

— Vă asigur, sir, că, dacă încercaţi să ştergeţi cuvântul, veţi strica pânza şi nu va mai putea fi reparată. William a dat aprobator din cap, dar, cum Beth se uita încă încruntată la el, nu a mai pus nicio întrebare. Şi, la subsol, a continuat Knight punând pictura înapoi pe perete, veţi găsi copii ale unor capodopere cunoscute ale unor extrem de talentaţi artişti.

— Cuvântul FALS este imprimat şi pe spatele acestor lucrări?

— Nu, doamnă. Totuşi, picturile sunt, întotdeauna, nesemnate şi sunt fie cu un inch mai mici, fie cu un inch mai mari decât originalul, aşa încât niciun colecţionar serios nu va fi prostit. Vă rog să vă bucuraţi de ambele expoziţii şi nu ezitaţi să puneţi orice întrebare aveţi.

— Vă mulţumesc, Zac, a spus Beth, întorcându-i zâmbetul.

În timp ce vizitau parterul, William a fost surprins de cât de convingătoare erau unele falsuri. Dacă voiai să ai un Picasso, un Matisse sau un Van Gogh, acesta ar putea fi al tău pentru un preţ de sub o mie de lire. Pe simeze, exista chiar şi lucrarea *Creatura acvatică* a lui David Hockney, care era pe perete, în dormitorul lui – în copie tipografică, desigur. Dar, în timp ce stătea în faţa unui Rothko care îl putea înşela chiar şi pe un expert, i-a spus lui Beth că tot şi-ar dori un Mary Fedden, un Ken Howard sau Anthony Green, pentru cam acelaşi preţ.

— L-ai văzut pe omul tău? l-a întrebat şoptit Beth.

— Nu. Dar e de departe mai probabil să fie la subsol.

— De ce nu cobori să arunci o privire? Dacă apare din nou dl Knight, îl voi ţine eu ocupat.

— Bine gândit, a spus William şi a dispărut pe trepte în jos; a ajuns într-o galerie plină cu picturi dintre care pe multe le-a recunoscut. Vasul de linie *Temerarul remorcat*, al lui Turner, preţ 2000 lire sterline şi *Portretul Arnofini*, de van Eyek, care atârna alături de un cunoscut nud de Goya. Dar, abia când a văzut *Dans pe muzica timpului* de Poussin, a trebuit să-şi ţină respiraţia. Văzuse originalul

în Galeria Wallace şi nu putea decât să se minuneze de cum reuşise artistul să creeze o asemănare perfectă. Un talent rar, care strălucea în prezenţa copiilor mecanice grosolane. Unele din celelalte copii erau excelente, dar niciuna dintre ele nu era din această clasă. William nu avea nicio îndoială că-l găsise pe omul lui, dar nu exista niciun indiciu cu privire la identitatea artistului pe eticheta de lângă tablou. A stat ceva timp în faţa pânzei, apoi, fără nicio tragere de inimă, a început să urce treptele spre parter, unde a găsit-o pe Beth cufundată în conversaţie cu proprietarul.

— Cred că veţi afla că lucrarea *Umbrelele* a lui Renoir îmi dă dreptate, îi spunea Knight, când li s-a alăturat William. El a dat afirmativ din cap, spre Beth.

— Poate aţi fi destul de amabil să ni le arătaţi, Zac, a gungurit Beth.

— Urmaţi-mă, a spus Knight, ignorându-l pe William.

În timp ce Beth trecea pe lângă William, acesta i-a şoptit „Poussin”, apoi ea l-a urmat pe proprietar pe scări în jos. William s-a plimbat încet în jur, prin galeria de sus, pentru a doua oară, dar cu mintea în altă parte.

Jez plecase în weekend la Shropshire şi William voia să-i spună lui Beth ce simţea pentru ea, dar era îngrijorat că ea se putea să nu fie pregătită pentru o înțelegere, după un timp atât de scurt, cu toate că, atunci când tatăl lui o ceruse în căsătorie pe mama lui, după numai trei săptămâni, aceasta îi răspunsese cu o replică celebră: „Ce ți-a luat atâta timp?”

Beth şi Knight erau în subsol de aproximativ 20 de minute când William a-nceput să se întrebe dacă n-ar trebui să se ducă la ei, dar ceva l-a reținut. S-au scurs 25 de minute. 30 de minute. Chiar când se îndrepta spre scări, Beth a reapărut cu proprietarul după ea, urmând-o de foarte aproape.

— Îţi mulţumesc, Zac, a spus ea. A fost fascinant şi abia aştept să particip la evenimentul privat de miercuri. À propos, acesta este fratele meu, Peter.

Zac i-a întins mâna lui William.

— Ei, trebuie să mergem, surioară, dacă nu vrem să întârziem ia prânzul cu mama, a spus William.

— Trebuie să recunosc că m-am simţit atât de bine, că am uitat de mama, a spus Beth.

— Ai numărul meu, Barbara, a spus Zac. Sună-mă oricând.

William s-a prefăcut că nu observă că, deschizându-l uşa, Zac i-a zâmbit, flirtând, lui Beth.

— Pe miercuri, Zac, a spus Beth.

Odată ajunşi în stradă, William a spus:

— Mergi, continuă să mergi şi încearcă să arăţi ca o soră, nu ca o iubită, pentru că Zac se uită fix la noi, prin vitrină.

Beth a păstrat o distanţă obişnuită între fraţi şi n-a scos o vorbă până când nu au luat-o pe altă stradă. Când au ajuns la o cafenea, ea a intrat şi s-a dus direct la un separeu din cel mai îndepărtat colţ de intrare, şi care nu putea fi văzut din stradă.

— NellGwynne, a spus William, când s-a aşezat în faţa ei.

— Mai mult decât Caterina cea Mare, a sugerat Beth, întorcându-se cu spatele spre fereastră.

— Spune tot!

— Zac este şi el un fals, a început ea, care îşi imaginează că este irezistibil pentru femei. M-am jucat până când mâinile lui au început să mă pipăie.

— Îl ucid! a spus William, ridicându-se de la locul lui.

— Nu! Nu şi după ce-ţi voi spune ce am de spus. După ce l-am informat că eşti fratele meu, nu a mai putut să se abţină.

— Peter?

— Nu. Peter Paul. Mama ţi-a pus numele după Rubens, iar mie, după Hepworth. Am simţit că era potrivit să spun asta.

— Eşti o vrăjitoare.

— Recunosc, sunt vicleană.

— Deci, ce-ai aflat?

— Toate la timpul lor, a spus Beth în momentul în care chelnerul a venit lângă ei.

— Un cappuccino, vă rog.

— Şi eu la fel, a spus William.

— Când l-am întrebat pe Zac cine a pictat *Dans pe muzica timpului*, la început a fost precaut. Mi-a povestit că galeria avea grijă să nu dezvăluie nimănui identitatea artiştilor săi, altfel clienţii ar putea încerca să trateze direct cu aceştia şi să elimine galeria.

— Cum ai depăşit această dificultate?

— I-am spus că sunt o secretară săracă şi că nu-mi pot permite niciuna din minunatele lui picturi, chiar dacă ar fi la jumătate de preţ. Atunci, a lăsat să-i scape că artistul nu era disponibil în acel moment. „Oh! Îmi pare rău. V-a lăsat pentru o altă galerie?" am întrebat eu, cu empatie. El mi-a spus că este un pic mai complicat de-atât.

— Te-ai distrat, uşuratico!

— Orice altă remarcă precum aceasta şi s-ar putea să uit tot ce mi-a spus prietenul Zac, detectiv Warwick! Deci, unde eram când m-ai întrerupt tu?

— Este mult mai complicat de-atât...

— Ah, da. „Nu cred că înţeleg ce vrei să spui, am spus eu. Dar, dacă nu-mi poţi spune, înţeleg foarte bine". Atunci, el a recunoscut că „N-ar trebui să-ţi spun asta... este în închisoare".

— Te ador!

— Şşşşttt.

— Pentru ce este în închisoare?

— Se pare că a încercat să vândă unui dealer din West End un Vermeer pierdut cu multă vreme în urmă şi a fost prins în flagrant. „Cum? am întrebat eu". Aparent, nu a cerut destui bani pe tablou,

ceea ce l-a făcut pe dealer să devină suspicios şi să raporteze fapta la poliţie.

— Cum îl cheamă?

— N-am întrebat.

— De ce nu?

— Zac începea să pară şi el suspicios, aşa că m-am deplasat spre Renoir, de aceea a durat aşa de mult până am scăpat. În orice caz, n-ar trebui să fie prea dificil pentru unul dintre detectivii de vârf ai naţiunii să ia urma cuiva care este în închisoare pentru falsificarea unui Vermeer.

— Adevărat, dar Zac continuă să creadă că mergi la vernisajul de miercuri?

— Din păcate, Barbara nu va putea merge şi nici să profite de oferta lui amabilă de a-l însoţi la petrecerea de după dineu, la Mirabelle.

— Dar i-ai dat numărul tău de telefon.

— 01 730 1234

— Ce-i asta?

— HarrodsFoodHall.

— Te ador.

13

Duminică dimineaţa, nu s-au aşezat la micul dejun până după ora zece.

Beth a vrut să meargă să alerge în Hyde Park, afirmând cu tărie că trebuie să dea jos vreo două kilograme. William nu-şi dădea seama din ce parte, dar a fost de acord să meargă cu ea.

— Nu mai avem nevoie de prânz, a spus el, în timp ce-şi ungea cu unt încă o felie de pâine prăjită. Asta ţine loc de prânz. Dar va trebui s-o sun pe mama să-i spun că nu mergem la ei.

— Ai putea încă să mergi, dacă pleci acum, l-a tachinat Beth.

William n-a luat-o în seamă şi s-a servit cu o bucată de marmeladă.

— Jez şi cu mine mergem la cinema, duminica seara, a spus Beth. Aşa că putem să ne băgăm în pat, la o oră rezonabilă.

— Mă aranjează şi pe mine. Am întâlnire cu comandantul la prima oră.

— Sună impresionant.

— El este impresionant şi responsabil pentru patru departamente. A şi A este departamentul lui favorit, deşi este cel mai puţin important. William a muşcat din felia de pâine, apoi a adăugat: Echipa se întâlneşte în prima zi de luni din lună pentru a-l pune la zi cu cazurile în curs de investigare.

— Tu vei avea destul de multe să-i raportezi, nu-i aşa, detectiv Warwick?

— Să fii sigură că, dacă artistul nostru este închis, Hawk al nostru îi ştie numele, la ce închisoare este şi pentru cât timp.

— Ţi-ar plăcea să fii în locul lui, într-o zi, nu-i aşa? l-a întrebat Beth, punându-şi încă o ceaşcă cu cafea.

— Da, dar nu am nicio grabă. Dar tu? Îşi doreşti slujba lui Tim Knox?

— Îmi place ce fac şi sunt destul de fericită pentru a sta liniştită până voi primi o ofertă mai bună.

— Pariez că vei deveni directoare la Tate, înainte ca eu să ocup fotoliul comandantului.

— Nu-mi pot imagina că Tate va numi vreodată o femeie ca director.

— Chiar dacă a fost căpitanul şcolii şi căpitan al echipei de hochei?

— Cine ţi-a spus asta?

— Un poliţist nu-şi dezvăluie niciodată sursele.

— Îl voi ucide pe Jez!

— Păcat. Mie îmi place de el.

— Este colegul de cameră ideal, a spus Beth. Curat, ordonat şi cu bun simţ, iar chiria lui ajută la suplimentarea salariului derizoriu pe care mi-l dă Fitzmolean.

— Nu mi-am dat seama că eşti proprietara apartamentului.

— Nu sunt. Este al părinţilor mei. Tata lucrează la HSBC[7] şi a fost trimis în Hong Kong pentru următorii trei ani. În momentul în care se vor întoarce, Jez va trebui să plece şi eu mă voi muta înapoi în camera pe care o ocupă acum.

Sau în a mea, a vrut să spună William.

— Mai bine ai suna-o pe mama ta, până spăl eu vasele. Telefonul este în birou.

— O laşi o dată să comande, va comanda mereu, a spus William, în timp ce se ridica şi pornea spre birou.

A ridicat receptorul şi a format numărul pe care-l ştia dintotdeauna. Spera să răspundă tatăl lui, dar, la capătul celălalt al firului, s-a auzit o voce de femeie.

— Nettlefort 4163.

---

7 HSBC(The Hongkong and Shanghai Banking Corporation) este una din cele mai mari organizaţii bancare şi de servicii financiare din lume.

— Salut, Grace, sunt eu, William. Nu voi putea să vin la prânz, astăzi. A apărut ceva. Mă scuzi tu la mama şi la tata?

— Ceva sau cineva?

— E ceva de la serviciu.

— William, eşti un mincinos aşa de netalentat! Dar, nu le voi spune nimic, cu toate că speram să vii pe la noi, astăzi.

— De ce, e vreo problemă?

— Tata o va cunoaşte astăzi pe Clare, aşa că mă bazam pe tine pentru sprijin moral.

— Niciodată nu prea m-au interesat sporturile sângeroase.

— Îţi mulţumesc din suflet. Vei veni săptămâna viitoare? Abia aştept s-o cunosc pe fata care va accepta o a doua întâlnire cu tine.

— Şi eu abia aştept s-o cunosc pe fata care va accepta o a doua întâlnire cu tine.

— *Touchél* Dar, tot mi-aş dori să vii.

— Vei scăpa cu bine, Grace. Nu uita că, atunci când tata pufneşte, scoate pe nas numai aer fierbinte, nu şi flăcări.

— Este uşor pentru tine să spui asta, de la distanţă.

— Şi, în orice caz, o vei avea pe mama de partea ta.

— Doi contra unu, este competiţie strânsă. Trei ar fi putut să încline balanţa în favoarea mea.

— Voi fi acolo cu gândul, a spus William, înainte de a-i ura noroc şi a pune telefonul în furcă.

Era pe punctul să iasă din cameră, când a observat un şir de cărţi poştale cu imagini din Hong Kong, expuse deasupra şemineului. Poliţistul din el a vrut să se uite pe versoul cărţilor poştale, dar a rezistat în faţa acestei tentaţii. S-a întors în bucătărie, unde a găsit-o pe Beth spălând vasele.

— De obicei, Jez le şterge, a spus ea.

— Eşti subtilă, a spus William luând în mână un şervet. Când terminăm, eu plec acasă, îmi pun un trening şi ne întâlnim în parc.

— Nu-i nevoie. Vei găsi tot ce vrei în camera lui Jez.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi un menaj în trei.

O alergare în parc urmată de Frumoasa Mea Spălătorie şi, apoi, de o Pizza Margherita – o jumătate pentru fiecare – apoi întoarcerea în apartamentul lui Beth şi dispariţia sub cearşafuri, pentru a încheia un sfârşit de săptămână idilic.

***

În dimineaţa următoare, William a trebuit să-şi alunge buimăceala, înainte de a putea să se uite la ceas.

— Ajutor, a strigat el sărind din pat şi dând năvală în baie.

Era vorba de o întâlnire la care nu-şi putea permite să întârzie. O întâlnire care va începe la ora nouă, cu sau fără el.

Odată întors în dormitor, şi-a aruncat pe el hainele şi a sărutat-o pe Beth, cea numai pe jumătate trează.

— Sperai să fugi înainte să mă trezesc eu, nu-i aşa?

— Trebuie să ajung acasă să mă schimb. Nu-mi permit să mai întârzii încă o dată.

Beth s-a ridicat în şezut şi a întins braţele.

— Acum, că ţi-ai făcut treaba cu mine, detectiv Warwick, te voi mai vedea oare vreodată? a spus ea, a oftat şi şi-a dus un braţ lenevos la frunte, acoperindu-şi-o.

— Aş putea veni direct de la muncă, dacă este în regulă. În acest caz, voi fi cu tine în jur de ora şapte.

— Este în regulă, aşa că putem lua cina împreună. Jez va găti şi tu vei putea spăla vasele.

William s-a aşezat pe pat şi a luat-o în braţe.

— Şi tu ce vei face?

— Voi citi Proust.

— Apropo, a spus William, ridicându-se să plece, sora mea abia aşteaptă să te cunoască.

— De ce?

— Este destul de complicat, dar îţi voi povesti diseară.

— Ai grijă să-mi găseşti pictura, detectiv Warwick! au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit William, înainte de a închide uşa dormitorului.

Când a păşit în stradă, William a văzut apropiindu-se de staţie un autobuz numărul 22 şi a reuşit să se urce, chiar când autobuzul pornea din staţie.

— Haimana, a spus el.

— Îmi cer scuze, tinere, a spus conductorul. În autobuzul meu nu e nevoie de asemenea cuvinte.

— Eu îmi cer scuze. Am uitat să-i spun iubitei mele că astăzi merg la Barnstaple.

— Atunci v-aţi urcat cu siguranţă în autobuzul greşit.

***

— Îmi pare rău că n-am putut să petrec mult timp cu voi în ultima lună, a spus Hawksby, când s-a aşezat în capul mesei. Nu e nicio îndoială că aţi citit despre captura de droguri din Southampton, de săptămâna trecută. Două sute de livre de cocaină şi şase arestaţi.

Toţi au început să bată cu palmele pe masă.

— Nu e important, a spus Hawksby. Cei şase pe care i-am arestat erau plevuşcă. Peştii cei mari se bronzează încă pe plaje din sudul Franţei şi rechinul cel mai mare dintre toţi nu părăseşte niciodată proprietatea lui din Columbia, unde chiar şi poliţiştii sunt pe statele lui de plată. Tot ce putem face noi este să încercăm să interceptăm următorul transport şi să pescuim un alt banc de plevuşcă, în timp ce nu avem nicio idee cât de mult se trafichează. Fiţi mulţumiţi că niciunuldintre voi nu este în divizia droguri. Uliul s-a lăsat pe spătar, s-a răsucit spre dreapta şi a spus: deci cu ce v-aţi ocupat în absenţa mea, Bruce?

— Am avut cam aceleaşi probleme ca dvs., sir, a spus Lamont. Numai că nu cu droguri, ci cu diamante. Pietrele netăiate ies din Ghana, sunt încărcate în Dubai şi sunt trimise apoi la Bombay, unde sunt vândute pentru bani peşin. În felul acesta, scapă de taxa pentru import-export şi, în acelaşi timp, împing în sus preţurile locuinţelor din Mayfair.

— Întotdeauna, criminalii vor să trăiască în ţări în care legea este respectată, a spus Hawksby. Este mai uşor pentru ei să-şi desfăşoare afacerile.

— Şi, ca şi dvs., sir, prindem numai câţiva peşti mici, care petrec câţiva ani în puşcărie, ca, nici mai mult, nici mai puţin altceva decât parte integrantă a înţelegerii, a continuat Lamont.

— Nu-i de mirare că astăzi crima reprezintă 15% din economia lumii şi este în creştere, a comentat Hawksby. Altceva, Bruce?

— Da, sir. Cred că este posibil ca DC Warwick să fi identificat o fisură în cazul Rembrandt-ului dispărut, dar îl voi lăsa pe el să ofere detaliile.

— După mai multe investigaţii, noi... a început William.

— Noi? l-a întrerupt Hawksby.

— Mulţumită ajutorului unei asistente de la Fitzmolean, noi am identificat un artist care, cred eu, se poate să fi pictat copia lucrării lui Rembrandt.

— Numele?

— Eddie Leigh, a spus Lamont. Acesta a încercat să vândă un Vermeer fals unei galerii din West End. Eu am avut cazul şi pictorul a fost închis la Pentonville, în ultimii doi ani.

— Ce te face să crezi că Leigh este responsabil pentru copia după Rembrandt, DC Warwick? a întrebat Hawksby.

— Am văzut o lucrare a lui la Galeria de Falsuri din Notting Hill, sir. Are un talent rar, dar chiar şi aşa, nu cred că putea produce ceva de o asemenea calitate, dacă nu ar fi văzut originalul.

— Dar ar fi putut cumpăra, de la Fitzmolean, o copie tipărită a *Funcţionarilor*, la un preţ de cinci lire, a spus Hawksby.

— Este adevărat, dar, dacă ar fi vrut numai să lucreze după ea, nu ar fi putut să capteze coloritul viu, vibraţia şi talentul originalului, aşa cum a făcut-o, ceea ce mă face să cred că este posibil ca originalul să nu fi fost distrus.

— Dar este al naibii de altfel, a spus Lamont, fără vreo umbră de zâmbet.

— Cât i-a mai rămas lui Leigh de stat în puşcărie? a întrebat Hawksby.

— Cam peste patru ani, sir, a spus Lamont. Şi, cred că a lăsat să-i scape unde urmează să lovească din nou Faulkner.

— Lămureşte-mă, a spus Hawksby.

— SO Langley m-a sunat de la Pentonville ieri ca să-mi spună că a urmărit cu regularitate conversaţiile telefonice săptămânale cu soţia, dar n-a fost nimic interesant de raportat, până vinerea trecută.

— Suntem gata să cădem de pe scaune de nerăbdare, Bruce, a spus comandantul.

Lamont a citit cuvintele exacte pe care Leigh i le spusese soţiei la telefon: „Ce s-a întâmplat cu pictura?", „Îi poţi spune că am terminat *Femei pe plajă..."*, „La timp".

— *Femei pe plajă* este din Perioada Albastră a lui Picasso, a spus William.

— Nu-mi pasă din ce perioadă este, a spus Hawksby. Cine deţine originalul?

— Domnul şi doamna Brookes, a spus Lamont. Acum, se află pe peretele casei lor de la ţară, din Surrey.

— Nu pentru mult timp, bănuiesc, şi acum că ştim unde intenţionează Faulkner să dea următoarea lovitură, trebuie să aflăm când.

— Cred că s-ar putea să am răspunsul la această întrebare, a spus Jackie, arătând cam mulţumită de propria-i persoană. Şi-a permis o

mică pauză înainte de a continua. „La timp" este indiciul, sir, pentru că familia Brookes pleacă în vacanţă peste două săptămâni şi cu toate că vor rămâne acolo două săptămâni, există o singură seară în care casa va fi goală.

Jackie şi-a permis o pauză încă şi mai mare.

— Continuă, sergent! a spus Lamont.

— Familia Brookes are un şofer, David Crann, şi o bucătăreasă, Elsie. Amândoi locuiesc în casă, dar bucătăreasa merge întotdeauna în concediu când ei sunt plecaţi.

— Şi şoferul?

— Crann va fi acolo zi şi noapte, în cele două săptămâni, cu excepţia nopţii de luni 23, când Chelsea joacă acasă cu Liverpool.

— Pe jumătate am înţeles, dar dă-ne şi detaliile, a spus Hawksby.

— Crann are bilet şi niciodată nu ratează un meci jucat acasă de Chelsea. Meciul începe la ora şapte, aşa că el va pleca de-acasă în jur de ora cinci şi nu se va întoarce cu mult înainte de miezul nopţii.

— Locuinţa are alarmă? a întrebat Lamont.

— La stadiul actual al tehnologiei, sir. Cu toate acestea, cea mai apropiată secţie de poliţie este la distanţă de 20 de minute, ceea ce le va da hoţilor mai mult timp decât necesar pentru a fura pictura şi a fi înapoi pe autostradă înainte ca poliţia locală să ajungă la locul faptei.

— Asta este o lucrare poliţienească remarcabilă, sergent.

— Vă mulţumesc, sir, a spus Jackie.

— Pentru o dată, cred că putem fi cu un pas înaintea lui Faulkner, a spus Lamont.

— Să sperăm că el nu este cu doi paşi înaintea noastră, a spus Hawksby. Cu toate acestea, faceţi un plan pentru 23, Bruce, cu scopul de a-i prinde în flagrant delict, de data asta. Dar, avem de asemenea nevoie de câteva rezultate concrete pentru a-l ţine pe comisar la distanţă. Aşa că, înainte să plecaţi, Warwick, spune-mi ce mai este nou în cazurile Churchill şi argintul vechi.

— Cyril Amhurst, falsificatorul semnăturilor lui Churchill va apărea săptămâna aceasta în faţa judecătorului, la SnaresbrookCrown Court, a spus William. Ne aşteptăm să iasă pe cauţiune şi să apară în faţa judecătorului, cândva, în următoarele două luni. Presupun că va pleda vinovat.

— Să nu presupui niciodată nimic, a spus Lamont.

— Şi cu argintul? a întrebat Hawksby.

— S-a dovedit a fi unul dintre clienţii noştri obişnuiţi, a spus Lamont, preluând el sarcina de a răspunde la întrebare. Kevin Carter intră şi iese din închisoare precum cucul dintr-un ceas elveţian. Dar, de data asta nu suntem siguri cu ce se ocupă, cu toate că un lucru e sigur – nu sunt banii lui cei cu care cumpără cantităţile mari de argint. Departe tare de liga lui. DS Roycroft şi DC Warwick se vor duce astăzi la Barnstaple să-l urmărească pe Carter şi să încerce să afle ce pune la cale.

Pentru a doua oară în acea dimineaţă, William a vrut să spună „Ticălos!” Ar fi trebuit s-o sune pe Beth la galerie, ceea ce, ştia bine, l-ar fi deranjat pe şeful ei.

— Să-mi raportezi regulat! a spus Hawksby. Şi, Bruce, îţi sugerez că faci o vizită la Pentonville împreună cu DC Warwick, imediat ce acesta se întoarce din Barnstaple. Acum, revenind pentru moment la Rembrandt: domnul Booth Watson QC a sunat zilnic la biroul meu, cerând să-i returnăm clientului său copia picturii.

— Nu încă, a spus Lamont.

— De ce nu? a întrebat Hawksby.

— Pentru că, dacă Jackie sau eu ne-am întoarce acasă la Faulkner, n-am trece dincolo de poartă. Dar, dacă ar fi să trimitem un tânăr ofiţer fără experienţă, ud până în vârful urechilor, să dea înapoi pictura, există măcar posibilitatea să poată pune un picior în uşă.

— Corect, a spus Hawksby. Dar, de ce nu încă?

— Faulkner a rezervat bilet la avion spre Monte Carlo, pentru lunea următoare, şi nu se va întoarce decât cel mai puţin peste o lună.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— Faulkner este o persoană cu fixuri. În fiecare decembrie pleacă la casa lui din Monte Carlo şi, rareori, se întoarce înainte de sfârşitul lui ianuarie.

— Şi cum de ştii tu la ce zbor a făcut rezervare?

— Serviciul de securitate de la aeroport este condus de un fost ofiţer din Poliţia Metropolitană, care mă informează regulat, sir.

— Mai e ceva ce ar putea fi de interes, sir, a spus Jackie. De data aceasta, Faulkner nu va călători cu soţia. Lângă el va sta o oarecare miss Cheryl Bates, al cărei bilet a fost plătit cu acelaşi card American Express, ca şi biletul lui Faulkner.

— Ar putea să fie secretara lui, a spus Hawksby.

— Eu nu cred că specialitatea ei este bătutul la maşină, sir, a spus Jackie, în timp ce-i dădea comandantului o fotografie cu miss Bates în bikini.

Echipa a izbucnit în hohote de râs, dar ordinea a fost rapid restabilită, în momentul în care Hawksby a spus:

— Deci, când Warwick se va duce cu copia lucrării lui Rembrandt la casa lui Faulkner din Hampshire, acesta va fi deja la Monte Carlo.

— Corect, sir, dar soţia lui va fi încă în Hampshire, a spus Lamont.

— Bine, pentru că eu am sentimentul că doamna Faulkner s-ar putea dovedi că este un pic mai abordabilă decât soţul ei, a spus comandantul după ce-a mai aruncat o privire la fotografia lui miss Bates.

14

— Am cu adevărat o problemă, a spus William, pornind demarorul.

— Cu Hawk sau cu Lamont? l-a întrebat Jackie, în timp ce-şi punea centura de siguranţă.

— Cu mult mai rău. Cu Beth. I-am spus că mă voi întoarce la cină, în seara asta, şi, acum, pornesc spre Barnstaple însoţit de o altă femeie.

— Cred că asta cere o duzină de trandafiri, a spus Jackie. Şi eu ştiu exact persoana care să-ţi rezolve problema.

În timp ce treceau prin EarlsCourt, Jackie a spus:

— Trage pe dreapta.

— Dar e linie dublă, a spus William şi noi suntem întotdeauna respectuoşi cu dirijorii de trafic.

— Durează numai două minute. Şi, în cazul meu, este vorba de o acţiune poliţienească oficială.

Jackie a coborât din maşină şi William a urmat-o fără tragere de inimă într-un magazin de flori.

— O duzină de trandafiri, a spus Jackie, şi să fie proaspeţi, altfel vă arestez pentru uzurparea calităţii de florar. Şi, trebuie să le livraţi la o adresă.

Florarul a ales fără grabă fiecare trandafir, apoi a cerut numele şi adresa.

— Beth Rainsford, Muzeul Fitzmolean, Prince Albert Crescent, a spus William.

— Rainsford... Rainsford... De ce-mi sună cunoscut numele acesta? s-a întrebat Jackie.

— Vreţi să adăugaţi un mesaj, a întrebat florarul, înmânându-i lui William un card şi un stilou.

Scuze. A apărut ceva. Nu pot veni în seara asta. William.

— Am crezut c-o placi pe fata asta, a spus Jackie, rupând cardul în bucăţele. Parcă-i scrii surorii tale să-i spui că ai făcut pojar. Mai încearcă o dată.

Mi-e dor de tine. Voi suna în seara asta să-ţi explic. Te iubesc, William.

— Nu mult mai bine, dar tocmai am zărit un poliţist de la circulaţie, aşa că mai bine plecăm.

— Costă două lire, a spus florarul.

William i-a dat două bancnote.

— Mulţumesc, Mike!

— Cu plăcere, Jackie, a spus florarul, în timp ce ei alergau spre maşină.

— Deci, care este programul când ajungem la Barnstaple? a întrebat William, când au revenit în trafic, pe autostradă, îndreptându-se spre vest.

— Întâi, aflăm unde locuieşte Carter, apoi, ne facem rezervări la un hotel de o stea sau la o pensiune din apropiere.

— Şi ce anume căutăm? a întrebat William, pentru că nu luase niciodată parte la un filaj, până atunci.

— Vizitatori, în special pe cei care în mod evident nu sunt localnici. Nu că aş crede că mister Big va veni la Barnstaple aşa, numai ca să ne facă nouă plăcere. Dar va trebui să le facem poze tuturor celor care intră sau ies din casă şi, când ne vom întoarce la Yard, vom verifica dacă pozele se potrivesc cu vreun chip din galeria noastră de pungaşi.

— Altceva?

— Notăm numerele de înmatriculare ale fiecărui vehicul parcat lângă casă sau orice vehicul care ne trezeşte suspiciuni. Le putem verifica pe calculatorul poliţiei naţionale, mai târziu. Şi să nu presupui că persoana pe care o căutăm va parca chiar în faţa uşii lui Carter. Munca poliţiei nu este aşa de comodă.

— Ne despărţim sau lucrăm în echipă?

— Depinde dacă putem supraveghea casa din maşină fără să fim observaţi sau nu. În ambele cazuri, vor urma ore de supraveghere cu răbdare, fără nicio siguranţă că va exista un rezultat din asta.

— Crezi că vom afla ce pune la cale?

— Nu prea cred, a spus Jackie. Dar poţi pune pariu că o surpriză, două vom avea, când va trebui să ne gândim la picioarele noastre.

— Cine decide când ne întoarcem la Londra?

— Lamont.

— Deci putem înțepeni aici pentru totdeauna.

Jackie a râs.

— Nu cred. Nu uita că te aşteaptă să-l însoţeşti la Pentonville ca să-l interogheze pe Eddie Leigh. Şi tot tu trebuie să duci copia după Rembrandt înapoi la casa de la ţară a lui Faulkner.

Au condus o vreme în tăcere tovărăşească.

— Lamont are familie?

— Este un triplu dezastru, a spus Jackie. Trei foste soţii şi cinci copii. Primele lui trei căsătorii au durat şase ani, trei ani şi un an şi nu ştiu dacă ultima va supravieţui mult mai mult. Dumnezeu ştie cum de îşi permite să plătească pensie alimentară. Ar fi mai ieftin să-şi găsească o iubită de ocazie, cum facem toţi ceilalţi.

A fost rândul lui William să râdă.

— Dar Hawk?

— E căsătorit cu Josephine de peste 30 de ani. Are trei fete deja mature, care-l au la degetul mic.

— Mi-ar plăcea să văd asta, a spus William. Dar, şi tu ai o fiică, a spus el, sperând că Jackie se simţea destul de relaxată pentru a-şi face confidenţe, dar ea nu a răspuns nimic.

El s-a uitat spre stânga şi a constatat că ea adormise. Întotdeauna să tragi un pui de somn, ori de câte ori este posibil, îl sfătuise ea adesea. Jackie nu voise să răspundă la mai multe întrebări şi închisese ochii. Ştiuse după câteva zile de când William se alăturase

echipei lor că el era destinat pentru lucruri importante. Mai înalte decât va putea ea spera vreodată.

Faptul că îi făcuse raport unui inspector care îşi pusese mâna pe coapsa ei, pe când era numai o tânără poliţistă nu-i sporiseră şansele pentru promovare. Şi faptul că-şi luase şase luni concediu după naşterea fiicei ei n-a avut drept consecinţă decât că, atunci când s-a întors la muncă, s-a trezit din nou repartizată la patrulare. Asta n-a destabilizat-o.

Totuşi, când dna Roycroft a fost desemnată corespondentă (a treia persoană în divorţ pentru adulter) în procesul de divorţ al unui ofiţer senior, comandantul local a sugerat că poate era timpul ca ea să-şi ceară pensionarea anticipată. Nu a subliniat că are numai 34 de ani şi că nu avea nicio intenţie să renunţe la slujba pe care o iubea, fiind conştientă că nu o puteau da afară. S-a agăţat de serviciu, acceptând că probabil cel mai înalt grad pe care-l va putea obţine va fi cel de sergent.

Cu William situaţia era altfel. Poate că a fost puţin cam naiv şi prea moale, dar, după ce-l introdusese ea în lumea reală în care criminalii nu spun te rog şi mulţumesc, era sigură că va înainta rapid din grad în grad. Dar, va trebui încă să-l păzească ori de câte ori are de-a face cu colegii mai puţin capabili care ar fi foarte fericiţi să-l lase să răspundă pentru greşelile lor şi, fiind elev de şcoală publică, el să nu-i denunţe.

Jackie se întreba dacă îşi va mai aminti măcar numele ei, când William va ajunge, în cele din urmă, comisar.

William a rămas pe banda din mijloc şi a mers cu viteză constantă, ca să n-o trezească. Nu a durat mult până mintea lui a revenit la Beth. Cât timp va suporta un iubit pe care nu poţi deloc să te bazezi? O va suna imediat ce vor ajunge în Barnstaple şi îi va explica de ce nu va putea să fie cu ea la cină.

Argint vechi, o lucrare de Rembrandt furată şi cum să intre în casa lui Faulkner şi s-o întâlnească pe soţia acestuia, acestea erau

problemele care-i ocupau mintea, cu toate că Beth încerca încontinuu să rămână şi ea acolo.

În momentul în care William a ieşit de pe autostradă, Jackie s-a trezit şi a început imediat să verifice harta pe care o avea în poală.

— Te îndrepţi spre centrul oraşului, a spus ea, ca şi cum nu dormise deloc. Va trebui s-o iei la stânga, ca să ajungem pe strada pe care locuieşte Carter. Îţi voi spune eu din vreme unde să virezi. După încă vreo două mile, Jackie a spus: Ia-o pe prima la stânga şi încetineşte când treci de numărul 91. Apoi, o iei pe prima la dreapta şi ai grijă să găseşti parcare la distanţă, să nu fim observaţi.

Când au trecut pe lângă numărul 91 de pe Mulberry Street, Jackie s-a uitat cu atenţie la casa-duplex modernă, cu grădină minusculă, dar nu casa i-a reţinut atenţia. William a luat-o la dreapta şi a parcat în spatele unui microbuz.

Jackie a coborât din maşină, şi-a întins braţele şi a scrutat orizontul.

— Vezi şi tu ce văd eu? a întrebat ea.

— Te referi la casa cea mare de pe deal? a întrebat el privind în direcţia pe care i-o indica ea.

— Romanii ar fi ocupat această înălţime şi ar fi construit o fortăreaţă, ca să-şi poată supraveghea îndeaproape duşmanii.

— Dar e departe.

— Adevărat, dar are o vedere panoramică spre oraş, inclusiv spre casa lui Carter. Dar, cum noi nu suntem romani, să sperăm că acea construcţie e hotel, a spus Jackie urcându-se înapoi în maşină.

William nu pierdea din ochi clădirea, în timp ce şerpuia urcând încet dealul, până a zărit un indicator pe care scria Hotelul SeaView, cu o săgeată spre o alee lungă.

— Tot ce ne trebuie acum este să fie disponibilă camera cu fereastră-bovindou largă din faţă, pentru următoarele câteva zile, a spus Jackie. Vorbeşti tu. Eu încerc să par sfioasă.

— Va fi prima oară, a mormăit William, în timp ce parca maşina.

— Bună ziua, le-a spus tânăra de la recepţie. Cu ce vă pot ajuta?

— Ne întrebam dacă este liberă camera cu vedere spre golf, a spus William.

— Apartamentul Queen Anne? Permiteţi-mi să verific, sir. A durat un minut să se uite în registru, apoi a spus: Da, dar numai pentru vreo două nopţi. Camera este deja rezervată pentru miercuri noaptea.

— Cât costă?

— Treizeci de lire pe noapte, cu micul-dejun inclus.

William a ezitat.

— O luăm, a intervenit Jackie şi a şoptit domnul şi doamna Smiths, înainte ca William să semneze în registru.

— Uşierul vă va duce bagajul în cameră, domnule Smiths, a spus recepţionera, dându-i cheia.

William se întreba câţi domni şi doamne Smiths ocupaseră apartamentul Queen Anne, de-a lungul anilor. Cu siguranţă niciunul care să facă ce aveau el şi Jackie în minte. Au luat liftul până la ultimul etaj, unde l-au găsit deja pe băiatul cu bagajele stând lângă o uşă deschisă.

— Mai aveţi nevoie de altceva, sir? a întrebat el, după ce le-a prezentat camera.

— Nu, mulţumim, a spus William, dându-i 50 de pence, pe care, era sigur, doamna Walters nu îi va deconta.

Când uşierul a închis uşa în urma lui, Jackie se uita deja pe fereastră cu binoclul.

— Un ucigaş profesionist n-ar pretinde o vizibilitate mai bună, a spus ea, focusând binoclul pe camera din faţă a lui Carter.

— Lamont nu va face scandal în legătură cu costul camerei?

— Numai dacă ne întoarcem la Londra cu mâna goală.

— Eu voi dormi pe canapea, a spus William, uitându-se cu invidie la patul dublu.

— Nu va dormi nimeni pe canapea, a spus Jackie. Vom lucra în schimburi, zi şi noapte, aşa că vom putea trage câte un pui de somn, amândoi, pe rând, fără să-l lăsăm pe Carter nesupravegheat, nicio clipă. Acum, tu ţii ochii pe casă, în timp ce eu merg să raportez la secţia locală ca să ştie ce misiune avem. Şi nu mânca toţi biscuiţii, pentru că nu vom comanda mâncare prin room service.

William s-a aşezat confortabil într-un scaun şi şi-a fixat binoclul pe casa lui Carter. Tocmai a putut descifra numărul unui Volvo parcat pe alee şi l-a notat. Şi-a mutat atenţia asupra unui şopron din colţul grădinii, apoi înapoi pe casă, când a identificat pe cineva, în camera din faţă. O siluetă solitară, despre care a presupus că era Carter, era aşezată lângă şemineu şi citea un ziar. În cameră a intrat o femeie şi a început să aspire praful. Oare era Angie? După ce-a citit ultima pagină, Carter a împăturit ziarul, s-a ridicat în picioare, a scormonit jăratecul şi a ieşit din cameră. Câteva minute mai târziu, s-a deschis uşa de la intrarea în casă şi el a ieşit, a traversat zona cu gazon, a descuiat uşa şopronului şi a intrat înăuntru. Încă o dată, William nu l-a mai avut sub ochi.

William s-a întors cu o mişcare bruscă spre uşă, când aceasta s-a deschis, în spatele lui. Ştia că nu putea fi Jackie.

— Îmi cer scuze, sir, a spus femeia de serviciu. Doriţi să pregătesc camera?

— Nu, mulţumesc, a spus William, care s-a ridicat rapid în picioare, asigurându-se că binoclul nu era la vedere.

Când uşa s-a închis, a uitat de ordinele date de Jackie în legătură cu biscuiţii şi a început să ronţăie dintr-unul, înainte de a se întoarce la postul de observaţie. Şi-a întors atenţia spre şopron şi a putut să descifreze ceva ce arăta ca un banc de lucru şi o siluetă ghemuită lucrând la ceva, dar la ce?

Cam după o oră, Carter a ieşit din şopron şi a pornit înapoi spre casă. La câteva minute după ce-a intrat în casă, a apărut în camera de zi şi s-a aşezat din nou în fotoliu.

William a început să înţeleagă ce voise să spună Jackie în legătură cu nesfârşitele ore de plictis, fără vreun progres. El petrecuse numai vreo două ore cu ochii pe Carter şi era deja plictisit. Când Carter a aţipit în fotoliu, William a început să simtă c-ar vrea să facă şi el la fel.

Uşa s-a deschis a doua oară în spatele lui şi ei s-a întors. Era Jackie, care căra un troliu.

— Ai văzut ceva ce merită raportat? a întrebat ea, cu ochii fixaţi pe o farfurie cu fărâmituri de biscuiţi.

— Carter a ieşit din casă ca să meargă în şopron, unde a rămas o oră. Cred că a lucrat ceva, dar nu mi-am putut da seama ce anume.

— Deci, asta va trebui să aflăm noi mâine. I-am spus pe scurt ofiţerului de informaţii local despre operaţia noastră. Băiat bun, dacă nu cumva puţin cam deranjat de amestecul Poliţiei Metropolitane în sectorul lui, fără să-l prevenim. Cunoaşte foarte bine dosarul lui Carter – de fapt, acum, el este PRO. Dar, până în prezent, nu i-a făcut niciun necaz. Este un cetăţean model, de fapt. Face gravură pentru vreo două şcoli şi cluburi sportive locale, cu toate că susţine că s-a pensionat.

— Criminalii nu se pensionează niciodată, a spus William, devin încă şi mai vicleni.

— Hawk?

— Nu. Fred Yates. Deci, ai de gând să stai aici, în timp ce eu voi coborî să văd locul mai îndeaproape?

— Desigur. Dacă Carter pleacă de acasă, urmăreşte-l. Dacă intră în localul său, tu nu intra. Vei fi eliminat ca un deget inflamat.

— Şi, când vrei să mă întorc?

— Pe la miezul nopţii, ca să poţi dormi puţin, cât sunt eu în schimbul de noapte. Ţi-am lăsat nişte sandviciuri în maşină, dar acum îmi doresc să le fi mâncat, a spus Jackie, uitându-se încă o dată la fărâmiturile de biscuiţi.

— Iartă-mă, a spus William. Sunt sigur că trebuie să fie ceva în frigider.

— Care va fi adăugat pe nota noastră de plată şi nu trebuie să-ţi amintesc, comisare, că nu suntem în concediu.

William s-a strecurat afară din cameră, s-a dus cu maşina înapoi în oraş şi a parcat între două maşini, la capătul Bulevardului Mulberry, de unde avea vizibilitate totală asupra casei. Imediat după ora unsprezece, a văzut că s-a stins lumina la parter şi, după câteva minute, s-a aprins lumina la etaj. Douăzeci deminute mai târziu, casa era în întuneric, în totalitate.

A mestecat fără grabă sandviciurile, simţindu-se mai vinovat, cu fiecare înghiţitură. Temându-se că va adormi, a încercat diferite metode pentru a rămâne treaz, inclusiv să recite din *Moartea lui Arthur* de Tennyson, să cânte fals *NessunDorma*[8], reamintindu-şi primele clasate în TOP TEN din toate timpurile – Bradman 99.94, Pollock la 60.97, Headley...

La miezul nopţii, s-a întors înapoi la hotel unde a găsit-o pe Jackie deja în picioare şi gata să-i ia locul.

— Ceva interesant? a întrebat ea.

— S-a uitat la televizor, a cinat, s-a uitat iar la televizor şi a urcat la etaj, la culcare, imediat după ora unsprezece. După douăzeci de minute s-au stins luminile.

— Cam asta este, a spus Jackie. Şi schimbul de la miezul nopţii este, de departe, cel mai prost. Este aşa de uşor să adormi şi, dacă ţi se întâmplă asta, poţi fii sigur că Volvo nu va mai fi în parcare când te trezeşti.

— Este epuizant să nu faci nimic, a spus William, dându-i cheile de la maşină.

---

8 Nimeni să nu doarmă! (Giacomo Puccini).

William s-a dezbrăcat, a făcut un duş şi s-a urcat în pat. S-a gândit la Beth. La naiba, nu o sunase şi acum era prea târziu pentru a suna. Peste câteva minute, William dormea dus.

15

William s-a trezit imediat după ora şapte, în dimineaţa următoare, şi-a făcut duş, s-a ras şi era deja îmbrăcat atunci când Jackie s-a întors de la veghea de noapte. S-au aşezat în bovindou bucurându-se de micul-dejun bogat cu şuncă şi ouă, în timp ce erau cu un ochi la casă. Carter nu a coborât la parter până după ora nouă, iar ei nu aveau nicio cale să ştie ce avea el la mic-dejun, pentru că bucătăria lui era în partea din spate a casei.

— Acum ce facem?

— Ne întoarcem pe Mulberry şi sperăm că pleacă de acasă, la un moment dat. Dacă pleacă cu maşina, îl urmărim. Dacă pleacă pe jos, eu voi sta în maşină şi tu încerci să afli ce a făcut el în şopron. Probabil este total inocent, dar Lamont tot va vrea să ştie.

Douăzeci de minute mai târziu, erau parcaţi pe cealaltă parte a drumului faţă de casa lui Carter, cam la 30 de metri de poarta lui, cu ochii aţintiţi la uşa de la intrare.

— N-are niciun sens, a spus William după o altă oră pierdută în zadar, cu discuţii de la presupusa vizită la Scotland Yard a prinţesei Diana la cine va fi noul comisar.

— Hawk are vreo şansă? a întrebat William.

— Nu în runda asta, a spus Jackie. Dar, e posibil în viitor, deşi are şi el duşmani.

S-a mai scurs o oră până când William a spus:

— Ce s-a-ntâmplat cu băiatul care era cu tine când ai văzut prima dată copia...?

— Ross Hogan, a spus Jackie şi a făcut o pauză înainte de a adăuga: Hawk l-a trimis înapoi la Peckham.

— Unde puteam fi eu trimis!

— Şi încă poţi fi, dacă nu găseşti Rembrandt-ul. Pentru că Ross a dispărut de pe faţa pământului.

— Probabil că şi-a dat demisia, după ce a ajuns la Peckham.

— Sau, e posibil să lucreze sub acoperire.

— Şi eu m-am gândit să lucrez sub acoperire.

— N-ai fi de niciun folos, a spus Jackie. Tu arăţi, vorbeşti şi miroşi ca un băiat de cor.Nu, Ross ar fi ideal pentru munca sub acoperire. Chiar şi criminalii cred că este un criminal. Şi, continuă să fii vigilent, pentru că niciodată nu poţi şti când se poate schimba totul într-o clipă.

— Dar, are de gând să se întâmple vreodată secunda asta? a întrebat William, la sfârşitul celei de-a treia ore.

Atunci s-a deschis uşa de la intrare şi au tăcut amândoi din gură.

Carter a apărut cărând o sacoşă pentru cumpărături goală. A mers pe alee, a deschis poarta şi a luat-o în direcţia opusă.

— Perfect, asta e şansa noastră, a spus Jackie. Ia aparatul de filmat şi vezi dacă poţi face câteva fotografii în interiorul şopronului.

— Putem justifica asta?

— Tocmai. Va fi motivul nostru de a-l suspecta. Jackie n-a fost deloc convingătoare. În momentul în care va reapărea el, voi claxona o dată. Tu să te ascunzi în spatele şopronului şi să stai acolo mult timp după ce va intra el în casă. Şi nu uita de regula celor trei minute.

— Cum rămâne cu Angie?

— Dacă iese, claxonez de două ori. De trei ori, dacă ea te vede, caz în care, tu o iei la goană, pentru că va trebui să ieşim grabnic din oraş. Uneori, nu ai decât o singură şansă.

— Nu avem nicio presiune, a spus William în timp ce a luat aparatul de filmat de pe bancheta din spate, a coborât din maşină şi a traversat drumul, privind în toate direcţiile. A mers precaut spre numărul 91. Niciun semn că e cineva pe aproape şi Carter lăsase poarta deschisă. S-a pitit în spatele Volvo-ului şi s-a deplasat cu agilitate spre şopron. Nu putea fi văzut de la fereastra din faţă într-un interval mai mare de timp decât câteva secunde. A încercat

uşa, dar era încuiată, apoi a auzit maşina apropiindu-se pe drum şi s-a furişat în spatele şopronului, până când maşina a virat pe altă stradă.

Privind pe fereastra şopronului, a putut identifica un banc de lucru din lemn şi un scaun. Pe suprafaţa bancului de lucru era împrăştiată pilitură de argint, dar era aşa de întuneric înăuntru, încât cu greu a mai desluşit altceva. Putea oare să rişte folosind bliţul? A lipit obiectivul aparatului de fotografiat de fereastră şi a declanşat, folosind toată rola de film, dar nu era sigur dacă vreuna din fotografii va fi folosibilă. A scos filmul şi reîncărca aparatul, când a auzit claxonul sunând o dată. Carter, nu Angie. S-a uitat şi a văzut-o pe Jackie conducând şi repede s-a aruncat în spatele şopronului, exact când Carter a ajuns la poartă, ţinând strâns o sacoşă Sainsbury. William a auzit uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se. Bărbatul care se întoarce acasă, merge aproape întotdeauna direct la baie, un proces ce durează cel puţin trei minute. William a aşteptat 30 de secunde înainte de a face o mişcare: douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă, treizeci. S-a ridicat, s-a mişcat uşor de-a lungul gazonului, pe lângă Volvo şi a ieşit pe poartă. Nu a alergat, nu s-a uitat înapoi.

La o sută de yarzi în josul drumului, a văzut-o pe Jackie, care-l aştepta în maşină, cu motorul pornit. A demarat, când el nici nu închisese bine portiera.

— Crezi că m-a văzut? a întrebat William, în timp ce se îndreptau spre hotel.

— Nu. Nu mi-am luat ochii de la uşa de la intrare şi nu l-am văzut pe niciunul dintre ei. Deci, ai aflat ce face el în acest şopron.

— Era aşa de întuneric, încât abia dacă am văzut ceva, dar, am făcut un film întreg cu fotografii, aşa că trebuie să aşteptăm să vedem cum au ieşit.

***

— Mâine va trebui să plecăm de-aici, i-a reamintit William, în timp ce întrau în parcarea hotelului.

— N-am uitat asta, a spus Jackie. Am văzut un B&B chiar alături, dar, din păcate, nu are vedere spre casă, aşa că ne vom petrece cea mai mare parte a timpului în maşină.

Odată ajunşi în cameră, Jackie l-a sunat pe Lamont şi i-a comunicat informaţiile la zi. William s-a aşezat lângă fereastră, privind prin binoclu în timp ce mesteca ultimele resturi de biscuiţi cu ghimbir. Carter se întorsese în şopron şi William a putut vedea un braţ mişcându-se în sus şi-n jos, deci Carter lucra la ceva... dar la ce anume?

— Ce a avut de zis Lamont? a întrebat William, când Jackie a închis, în cele din urmă, telefonul.

— Să stai aici, pentru moment. Între timp, eşti cu ochii pe casă, iar eu merg să developez filmul.

William a aşteptat ca ea să plece, apoi s-a aşezat pe pat şi a sunat acasă la Beth. Nu a răspuns nimeni. Nu s-a întors de la muncă. S-a întrebat dacă să rişte să o sune la galerie, dar a decis să n-o facă.

S-a întors la fereastră şi s-a concentrat din nou asupra şopronului. Carter era aplecat deasupra mesei şi braţul lui încă lucra. Nu s-a întors în casă până când nu s-a întunecat şi William nu a putut să-l mai vadă. Era aproape ora şase, când Jackie a intrat, cu o expresie triumfătoare pe faţă.

— Marchează monede cu o matriţă, exact cum a sugerat tatăl tău.

— Ce fel de monede?

— În afară că sunt de argint, habar n-am. Vei avea mâine una în mână. Ştii să spargi un lacăt?

— Nu, acesta trebuie să fi fost unul din cursurile pe care le-am ratat.

— Atunci va trebui să o fac eu.

— Fără mandat?

— Lamont este hotărât să afle cine e în spatele lui Carter şi cu ce se ocupă amândoi. Ultimul lucru pe care l-a spus înainte de a închide telefonul a fost: M-am săturat să prind plevuşcă.

— Foarte bine, a spus William, dar cum procedăm?

— Problema asta o lăsăm pentru mâine. Acum, cobori şi-ţi faci tura de noapte, în timp ce eu trag un pui de somn. Indiferent prin ce metodă, dar să nu cumva să adormi!

William a părăsit hotelul fără tragere de inimă, dar nu înainte de a pune mâna pe câteva tablete de Mars şi o sticlă de apă din frigider. Cu siguranţă, doamna Walters nu putea obiecta şi la asta. Parcă o auzea spunând: „Pe viitor să bei apă de la robinet, comisare". William a condus până în oraş, a luat-o pe MulberryAvenue şi a parcat în spatele unui minibuz, de unde avea vedere spre uşa din faţă a lui Carter.

A observat cabina roşie de telefon la celălalt capăt al străzii şi a tras o înjurătură. Încă nu vorbise cu Beth. Ar fi trebuit să o ducă la filmul cu James Bond, în seara aceasta, şi să fie cu ochii pe Faulkner, nu să îngheţe într-o maşină incomodă şi să se uite la o casă care era în întuneric negru ca smoala. Agentul 007 a reuşit cumva să salveze lumea de un cuplu de criminali, în două ore, timp în care William a încercat să rămână treaz, cu ochii pe casa răufăcătorului. A dat drumul la radio. Sinodul Bisericii Angliei dezbătuse posibilitatea hirotonisirii femeilor. Început modest, dar promiţător. William parcă-l auzea pe tatăl lui spunând: „Data viitoare, vor dori să poată fi şi episcopi." Ştirile au fost urmate de un program despre proliferarea recentă a muştei ţeţe în Africa Sud-Sahariană. William a adormit şi s-a trezit numai când la radio s-a dat semnalul ştirilor de la ora cinci. „Bună dimineaţa, aici BBC. Prim-ministrul..." William a clipit, s-a frecat la ochi şi a privit spre casă; lumina era aprinsă la etajul de sus. S-a trezit total, instantaneu, cu inima bătându-i cu furie. Câteva minute mai târziu, lumina s-a stins la etaj şi s-a aprins lumina la parter. William a deschis o sticlă cu apă, a luat o

înghiţitură şi îşi stropea faţa cu câteva picături, când uşa de la intrarea în casă s-a deschis şi a apărut Carter cărând un geamantan de piele voluminos, pe care l-a pus în portbagajul maşinii, apoi s-a urcat la volan. Motorul a prins viaţă abia după a treia încercare.

Volvo a început să ruleze pe alee. William a pornit încet de-a latul drumului, cu luminile stinse. Carter a virat la dreapta, la capătul drumului şi William l-a urmat păstrând distanţa, pentru că erau puţine vehicule pe drum, la ora aceea a dimineţii. La sensul giratoriu, Carter a luat-o la stânga şi s-a alăturat traficului cu direcţia spre ieşirea din oraş.

— Te rog, te rog, te rog, s-a rugat William, în timp ce Carter îşi continua drumul spre autostradă.

La următorul sens giratoriu, William a primit răspuns la rugăciunile sale când Carter a luat-o pe a treia ieşire şi s-a încadrat în şuvoiul de motociclişti care se îndreptau spre Londra.

Carter a rămas pe banda din mijloc şi nu a depăşit nici măcar o dată limita de viteză. Era clar că nu voia să fie oprit de poliţie, ceea ce l-a făcut pe William să se întrebe ce putea fi în valiză. Cu fiecare milă parcursă, William devenea mai încrezător că se îndrepta spre capitală, posibil pentru a se întâlni cu bărbatul pe care Lamont era atât de nerăbdător să-l identifice. Dar, fără să semnalizeze, Carter a ieşit brusc de pe autostradă şi a luat-o în direcţia Heathrow, unde a plasat maşina într-o parcare pe termen scurt.

William a parcat la etajul superior, apoi l-a urmat pe Carter la terminalul doi, unde l-a privit cum se îndrepta spre un ghişeu pentru îmbarcări. A rămas în spate în timp ce Carter a făcut check-in-ul şi a primit cardul de îmbarcare. A luat scara spre etajul 1, cu geamantanul de piele ţinut straşnic în mână şi s-a îndreptat spre PLECĂRI.

William s-a deplasat încet spre birou! de îmbarcări şi i-a arătat funcţionarei legitimaţia.

— Trebuie să ştiu ia ce zbor are rezervare domnul Kevin Carter.

Femeia a ezitat un moment, înainte de a apăsa un buton de sub birou. După câteva minute, a apărut lângă ea un bărbat solid şi înalt. William i-a prezentat şi lui legitimaţia şi a repetat solicitarea.

— Cine-i şeful tău, a fost tot ce-a spus bărbatul.

— DCI Lamont, şeful Departamentului de Artă şi Antichităţi de la Scotland Yard.

Bărbatul a ridicat receptorul unui telefon:

— Numărul?

— 01 735 29 16.

William s-a rugat să fie Lamont în birou.

— Lamont, s-a auzit o voce în receptor.

Bărbatul i-a dat aparatul lui William, care i-a explicat lui Lamont de ce se află la Heathrow.

— Dă-mi-l la aparat, băiete, a spus Lamont şi William i-a dat înapoi telefonul bărbatului şi a ascultat conversaţia care s-a încheiat cu cuvintele: „Da, sir."

Bărbatul a dat din cap şi funcţionara de la îmbarcări a verificat în calculator şi a spus:

— Domnul Carter este îmbarcat pentru zborul 028 spre Roma. Poarta se închide în douăzeci de minute.

— Am două probleme, a spus William, întorcându-se spre bărbat. Am nevoie de un loc pentru acest zbor, şi nu am paşaport.

— Editează un permis de îmbarcare pentru detectivul Warwick, a spus bărbatul, şi, dacă e posibil, găseşte-i un loc cu vreo două rânduri în spatele lui Carter.

— Îi pot da un loc cu trei rânduri în spatele lui Carter, a spus funcţionara, tastând datele pe calculator.

— Mai bine nu se putea, a spus William.

Funcţionara a tipărit permisul de îmbarcare şi i l-a dat.

— Mă numesc Jim Travers, i-a spus lui William noul lui însoţitor. Urmaţi-mă. N-avem deloc timp de pierdut.

William a fost condus în spatele ghişeelor şi l-a urmat pe Jim pe un coridor întunecat cu pereţi din cărămidă gri, pe care nu exista niciun pasager, ci numai personalul aeroportului. După o călătorie lungă în ritm rapid, Jim a deschis o uşă şi l-a condus pe William la terminal, unde era parcată o maşină fără număr, lângă pista de decolare. Jim a sărit în ea şi l-a dus pe William lângă un avion care aştepta.

— Noroc, a spus el, înainte ca William să urce alergând treptele şi să intre într-un avion gol.

S-a aşezat în spate şi n-a avut mult de aşteptat până când au apărut primii pasageri. Carter a urcat printre ultimii.

Cu mâna încă încleştată pe valiza lui, s-a aşezat pe locul de la fereastră, cu trei rânduri mai în faţă de William.

După ce avionul a decolat, William a mâncat prima lui masă normală din ultimele câteva zile, apoi şi-a lăsat spătarul scaunului pe spate şi a închis ochii. La urma-urmelor, Carter nu va coborî până nu aterizează avionul la Roma.

Avionul a atins solul la Da Vinci două ore mai târziu şi a tras la poartă. Erau numai câţiva pasageri între William şi Carter când au intrat în terminal şi s-au îndreptat spre Controlul paşapoartelor. Ajutor, şi-a spus în gând William, când şi-a amintit că nu avea paşaport. Dar a continuat să înainteze încă vreo câţiva yarzi şi lângă al a apărut o tânără şi l-a luat de braţ.

— Staţi liniştit lângă mine, detectiv Warwick.

— Dar s-ar putea să-l pierd pe bărbatul pe care-l urmăresc.

— Lui Carter i-au luat deja urma doi ofiţeri ai noştri. Îl vei vedea în partea cealaltă.

S-au îndreptat spre poarta pe care scria „Echipaj” unde erau, în mod clar, aşteptaţi, pentru că au trecut de controlul paşapoartelor fără a se opri măcar. William s-a simţit ca un prinţ când a fost condus afară din terminal, unde îl aştepta o maşină cu portiera din spate deschisă.

I-a mulţumit tinerei, apoi a urcat în maşină; un bărbat în uniformă bej, elegantă, era aşezat în spate şi, în mod evident, îl aştepta pe el.

— Bună dimineaţa, a spus acesta. Numele meu este Antonio Monti. Locotenent. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, pentru orice este nevoie.

— *Grazie,* a răspuns William, în timp ce-şi strângeau mâinile.

— *Parlal'italiano?*

— Destul cât să mă descurc, a răspuns William. *„Mapoi Roma è la mia cittá preferita[9]".*

A trebuit să mai aştepte o jumătate de oră până ce Carter a ieşit agale din clădire, cu bagajul în mână şi s-a aşezat la coadă la taxi, timp în care locotenentul ştia despre Carter cam tot atât de mult cât ştia şi William.

Şoferul de taxi italian s-a dovedit a fi mai expert decât William când era vorba de a se ţine după un suspect, ceea ce i-a permis să se bucure de câteva imagini familiare: Colosseum, Bazilica Sf. Petru, Coloana lui Traian, pe care şi le amintea din zilele de studenţie când stătuse în spatele unui autobuz supraaglomerat, fără aer condiţionat, care se îndrepta spre un cămin pentru studenţi, care nu era chiar în centrul oraşului.

Când taxiul lui Carter s-a oprit în cele din urmă, a tras nu lângă un hotel, cum se aşteptase William, ci lângă o clădire municipală mare, cu un steag fluturând pe un catarg, pe acoperiş.

— Rămâi aici şi lasă-l în seama mea, a spus locotenentul. Nu vrem să te vadă.

A coborât din maşină şi a intrat după Carter, în clădire.

William a ieşit şi el din maşină, dar numai pentru a-şi dezmorţi picioarele, apoi a făcut brusc un pas în spate şi s-a ascuns în spatele unei fântâni, când a zărit o figură cunoscută intrând în clădire.

9Şi apoi Roma este oraşul meu preferat.

Nu şi-a desprins privirile de la uşă nici măcar pentru câteva clipe, dar a trecut aproape o oră până când locotenentul a reapărut şi s-au aşezat amândoi pe bancheta din spate a maşinii lor. După câteva minute a ieşit din clădire şi Carter care a chemat un taxi, dar Monti nu i-a spus şoferului lorsă-i urmărească.

— Se întoarce la aeroport, a spus Monti. Geamantanul este acum gol, a adăugat el, fără altă explicaţie. Au făcut rezervări pentru ora 3:10, la Heathrow.

— Deci, ar trebui să fiu şi eu, în acelaşi avion, a spus William.

— Nu neapărat. La Heathrow îi aşteaptă DS Roycroft. În orice caz, noi avem lucruri mai importante de făcut.

— Cum ar fi?

— Întâi, trebuie să cunoşti un pic din ospitalitatea italiană. Vom lua prânzul la CasinaValadier, înainte de a merge la Vila Borghese şi încă vei fi în timp să prinzi cursa de 5:20 spre Londra.

— Dar, costurile nu...

— Te afli în Italia, mioamigo, a spus locotenentul, şi tocmai ai făcut un mare serviciu poporului Italian. Prin urmare, trebuie să fii recompensat. În orice caz, noi nu suntem aşa de preocupaţi de cheltuieli cum sunteţi voi în Anglia. (În mod clar, ei nu aveau o doamnă Walter cu care să se lupte, s-a gândit William.) Poate c-ar trebui să arunci o privire la chestia asta, a spus Monti în continuare şi i-a dat lui William un document cu aspect oficial.

William s-a uitat pe prima pagină.

— Italiana mea nu este atât de bună, a recunoscut el.

— Atunci, trebuie să ţi-l citesc eu, rând cu rând, în timpul prânzului, pentru că am nevoie să ştiu dacă doreşti ca noi să aprobăm cererea de licenţă a domnului Carter sau dacă Scotland Yard ar prefera să nu o aprobăm.

***

William a bătut la uşă şi, când Beth a deschis, a fost întâmpinat cu un „Salut, străine, ce scuză ai mai pregătit, de data aceasta?”

— Am fost la Roma.

— Să-i faci o vizită unei alte femei?

— Surorii lui Napoleon.

— Mi s-a spus că e foarte rece.

— Ca marmura, a spus William, înclinându-se să o sărute, dar abia i-a atins buzele, pentru că ea a întors capul.

— Nu, până nu ascult şi varianta Paulinei, a spus Beth, în timp ce-l conducea spre bucătărie.

În timpul cinei William a povestit tot ce se întâmplase de când se văzuseră ultima oară, incluzând şi povestea cu masa de la CasinaValadier şi după-amiaza petrecută cu Antonio Monti la Vila Borghese.

— Ar fi trebuit să intri în poliţia italiană, William, ei au în mod evident galerii superioare, mâncare bună şi...

— Dar nu au femei adorabile, a spus el, luând-o în braţe.

Ea l-a împins în joacă şi a spus cu fermitate:

— Nu, până nu-mi spui pentru ce avea nevoie Carter de licenţă.

16

— Am numit această întâlnire o informare scurtă pentru că înţeleg că există noutăţi în cazul Carter, a spus Hawksby.

— Adevărat, sir, a spus Lamont. Carter a plecat din Barnstaple, miercuri dimineaţă, devreme. DC Warwick l-a urmărit până la Heathrow, unde Carter a luat avionul spre Roma. DC Warwick mi-a telefonat din aeroport şi eu i-am spus să continue să-l urmărească pe Carter, care nu avea cu el decât o geantă din piele, deci era clar că nu pleca în concediu. Voi da cuvântul lui DC Warwick, care vă poate prezenta pe scurt ce s-a întâmplat în continuare.

— M-am aşezat la trei rânduri în spate distanţă de Carter, în avion, a spus William. La Da Vinci, am fost întâmpinat de locotenentul Monti din Echipa de Investigaţii Speciale Italiană, care a fost foarte cooperant. Carter a luat un taxi şi noi l-am urmărit până la o clădire guvernamentală din centrul Romei. Monti l-a urmat înăuntru şi m-a informat, la întoarcere, că Carter a avut o întâlnire la biroul Diviziei Navale, unde a cerut o licenţă pentru scufundări şi recuperare, pentru a explora un vas naufragiat aproape de ţărmul insulei Elba.

— Ce anume caută? a întrebat Hawksby.

— Şapte sute de monede spaniole de argint din secolul al optsprezecelea, a spus William. În 1741, în timpul unei furtuni violente, un vas numit *Patrice* s-a scufundat lângă Elba, cu 52 de pasageri şi 9 membri ai echipajului la bord şi o încărcătură care includea monede şi alte lucruri valoroase.Am dosarele recepţionerului italian al epavelor, din acea vreme, în care scrie: „Această afirmaţie a fost confirmată de Lloyd's de la Londra, care a asigurat vasul şi încărcătura pentru zece mii de Guinee şi a plătit toată suma", a continuat el.

— M-am prins numai pe jumătate, a spus Hawksby.

— Peste ani, au fost făcute mai multe tentative de a localiza epava şi a recupera monedele, dar fără succes.

— Şi Carter crede că el ar putea avea norocul acesta, în ciuda şanselor?

— Nu cred că se bazează pe noroc, sir, a spus Jackie. În timp ce DC Warwick se balada prin Roma, eu m-am întors la Londra şi am dus fotografiile cu şopronul lui Carter pe care le-a făcut Warwick, la specialiştii noştri din Scotland Yard. Aceştia le-au mărit şi au confirmat fără îndoială un lucru: DC Warwick nu este David Bailey. (Toţi cei prezenţi au început să râdă.) Cu toate acestea, după ce unul din specialiştii noştri, o doamnă, a studiat mai îndeaproape fotografiile, a venit cu o sugestie foarte interesantă. Jackie a înmânat fiecărui membru al echipei o fotografie de mari dimensiuni a bancului de lucru din şopronul lui Carter.

— Ce anume căutăm? a întrebat Hawksby, în timp ce studia imaginea.

— Veţi remarca faptul că există tot echipamentul obişnuit necesar unui gravor – dalta – de dimensiuni diferite –, perii de sârmă, chiar şi o pilă de unghii. Dar, dacă te uiţi mai de aproape, poţi vedea, de asemenea, la ce lucra Carter. (A dat spre analiză echipei trei fotografii cu detalii care arătau suprafaţa bancului de lucru.)

— Mie mi se pare că e o jumătate de coroană, a spus Hawksby.

— Aceeaşi mărime, aceeaşi formă, altă valoare, a spus William, cum am aflat când am vizitat un numismat de laBritish Museum, care mi-a spus că este sigur că e o monedă spaniolă, datată, după cum puteţi vedea, 1649.

— Fără îndoială că l-ai întrebat ce valoare are?

— Nu avea idee, sir, dar mi-a recomandat să merg la DixNoonanWebb din Mayfair, care sunt specialiştii din domeniu. Domnul Noonan mi-a arătat, într-unul dintre cataloagele sale cele

mai recente, un exemplu similar de monedă cob[10], vândută cu peste o mie de lire sterline.

— Înmulţiţi aceasta cu şapte sute, a spus Lamont, şi Carter va avea mai mult de şapte sute de mii.

— Cred că ştiu ce urmăreşte, a spus William.

— Dă-i drumul, a spus Hawksby.

— Suspectez că tot argintul vechi pe care l-a cumpărat în ultima vreme a fost topit şi că el şi-a petrecut ultimele luni bătând şapte sute de monede cob spaniole noi.

— Dacă vă uitaţi mai îndeaproape la fotografii, a spus Jackie, veţi vedea ceva ce s-ar putea să ne fi scăpat, în circumstanţe normale.

Jackie a indicat spre colţul din stânga jos al uneia dintre fotografii.

— Arată ca o găleată de apă, aşa mi se pare mie, a spus Hawksby.

— Acesta a fost şi primul meu gând, până când mi-am dat seama de următoarea mişcare a lui Carter, a spus William.

— Nu ne mai ţine în suspans, a spus Hawksby.

— Eu suspectez că el intenţionează să se întoarcă la Roma cât mai curând posibil, să-şi ia autorizaţia solicitată şi, apoi, să fie văzut navigând, la apusul soarelui, în căutarea comorii de pe fundul mării. Peste câteva zile, se va întoarce în port, cărând o lădiţă plină cu monede de argint. Şi dacă vă uitaţi mai atent la fotografia 2B, veţi vedea chiar lădiţa care va fi scoasă din adâncul mării.

A durat câteva minute până când Lamont a spus:

— Şi cu găleata cum rămâne?

— Apă de mare, a răspuns William.

— Bineînţeles, a spus Hawksby.

— Dar eu cred că această comoara de pe fundul mării este proprietatea guvernului în apele căruia a fost găsită, a spus Lamont.

10Macuquinas - monedă spaniolă veche.

— Corect, sir, a spus William. Dar echipa de recuperare va primi 50% din taxa celui care a găsit-o, fapt pentru care, probabil, s-a implicat Booth Watson.

— Am auzit eu bine? a întrebat Hawksby.

— Da, sir. Booth Watson a intrat în clădire, la câteva minute după ce-am ajuns noi acolo.

— William, cu siguranţă ai păstrat pentru sfârşit ce era cel mai interesant, a spus comandantul. Ai idee de ce-a fost el acolo?

— Monti mi-a spus că Watson a verificat toate documentele cu meticulozitate, înainte de a-l lăsa pe Carter să semneze vreunul.

— Deci, asta ar putea fi numai încă una din numeroasele iniţiative ale lui Carter, a spus Jackie.

— Booth Watson chiar are alţi clienţi, a spus comandantul. Dar, sunt de acord că şansele sunt la Faulkner, care se poate aştepta să capete trei sute cincizeci de mii de lire sterline, odată ce Carter a recuperat monedele.

— Acum că ştim cine este în spatele acestei escrocherii, bănuiesc că Carter nu va căpăta mai mult de câteva mii, a spus Lamont.

— De ce spui asta, Bruce?

— L-am încolţit de trei ori în ultimii zece ani, dar niciodată pentru ceva la această dimensiune. Şi, după cum a descoperit locotenentul Monti, când Carter a făcut cerere pentru obţinerea permisului de a căuta comoara scufundată, acesta a dat Oficiului Naval italian de la Roma cinci mii de lire sterline cash, cu toate că taxa standard este mai mică decât jumătate din această sumă.

— Aceasta explică de ce nu s-a despărţit deloc de geanta de piele, a spus William. Şi de ce, potrivit lui Monti, geanta era goală când el a părăsit clădirea.

— Fără nicio îndoială, Carter spera că cererea lui îşi va croi în mod misterios calea până la vârful ierarhiei, a sugerat Jackie.

— Toată, a spus Lamont.

— Se poate şi să fie aşa, dar locotenentul Monti mi-a spus clar că, dacă vrem ca cererea lui Carter să fie amânată nedeterminat sau chiar respinsă, tot ce avem de făcut este să cerem acest lucru.

— Bruce?

— Carter n-a comis nicio fărădelege pe teritoriul britanic, de care noi să ştim şi singurul mod în care vom afla ce pune la cale este să le spunem italienilor că nu avem nicio obiecţie în a-i aproba licenţa. De fapt, cu cât i-o acordă mai repede, cu atât mai bine.

— Dacă aşa stau lucrurile, a intervenit Jackie, de ce nu l-am aresta pe Carter chiar înainte să ajungă la aeroport şi să confiscăm monedele?

— Şi să-l acuzăm de ce? a întrebat Hawksby. Cu Booth Watson lângă el, va susţine că monedele nu sunt decât nişte reproduceri pe care voia să le vândă pentru un profit mic. În plus, dacă vrem să-l încolţim pe cel care-l finanţează pe Carter, trebuie să-l lăsăm să ducă întreaga acţiune până la sfârşit. Pentru că, indiferent cine este creierul din spatele operaţiunii cred că este cineva cu imaginaţie, nerv şi destul capital pentru a pune lucrurile în mişcare, ceea ce, recunosc, seamănă din ce în ce mai mult cu Faulkner.

— Aşadar, cu permisiunea dvs., sir, a spus Lamont, îl voi suna pe Monti şi îl voi ruga să facă o copie a cererii şi să ne informeze cu tot ce se întâmplă. Între timp, îl voi ruga pe contactul meu de la BA să mă sune în momentul în care Carter face din nou rezervare la un zbor spre Roma.

— Unde tu, locotenentul Monti şi DC Warwick veţi sta pe cheu în aşteptarea lui, a spus Hawksby.

— Eu nu, sir, a spus Lamont. Carter mă cunoaşte cât se poate de bine.

Jackie privea plină de speranţă.

— Atunci, mă voi sacrifica eu şi-l voi însoţi pe DC Warwick, a spus Hawksby. Mai aveţi ceva de spus?

— Numai un singur lucru, sir. DC Warwick şi cu mine vom merge mâine-dimineaţă la Pentonville să-l interogăm pe Eddie Leigh.

— Omul despre care Warwick este convins că a copiat Rembrandt-ul?

— Da, sir. Dar nu pretind că am speranţe că vom afla prea multe de la el. Oamenii care au lucrat pentru Miles Faulkner în trecut nu deschid gura, dacă vor să rămână în viaţă.

— Faceţi-l voi să vorbească, a spus Hawksby. S-ar putea să-i scape ceva ce-ar putea să regrete mai târziu. Şi, când va duce Warwick înapoi în casa lui Faulkner copia după *Funcţionarii* lui Rembrandt? Pun această întrebare numai pentru că domnul Booth Watson continuă să mă ameninţe cu foc şi pucioasă.

— Faulkner pleacă la Monte Carlo luni dimineaţă, a spus Lamont. Deci, oricând, săptămâna viitoare.

— Te aşteaptă încă o săptămână plină, DC Warwick, aşa că nu te voi mai reţine, a spus comandantul.

17

— Poliţist bun, poliţist rău a devenit oarecum un clişeu, a spus Lamont, în timp ce ieşea împreună cu William de la Scotland Yard şi porneau cu maşina spre Pentonville. Şi, în cazul nostru, şi un copil de cinci ani şi-ar da seama cine e cu cine. Cu toate acestea, trebuie să decidem ce încercăm să realizăm prin această întâlnire.

— Cu siguranţă, prima noastră prioritate, a spus William când, la Trafalgar Square s-a produs un blocaj în trafic, ar fi să aflăm dacă tabloul *Funcţionarii* a fost sau nu distrus şi, dacă n-a fost distrus, unde se află el acum.

— Băiete, nu aceasta ar fi prima mea prioritate, a spus Lamont, cu accentul lui scoţian încă şi mai pronunţat decât de obicei. Vreau să dovedesc legătura dintre Leigh şi Miles Faulkner, pentru că aş sacrifica jumătate din pensia mea pentru a-l pune pe omul acesta după gratii.

Eu mi-aş da toată pensia să mă fi născut cu talentul lui Eddie Leigh, s-a gândit William, în timp ce maşina intra pe Kingsway, dar nu şi-a exprimat poziţia.

— Deci, hai să punem la punct tactica, a spus Lamont. Eu voi conduce interogatoriul şi, dacă mă aşez pe scaun, înseamnă că vei prelua tu. Dar, până atunci să nu mă întrerupi, pentru că ştiu exact tipul de interogatoriu pe care vreau să-l aplic.

— Ce se întâmplă dacă el o ia într-o direcţie pe care niciunul dintre noi nu a anticipat-o.

— Nu prea cred că se va întâmpla. Nu uita, avem de-a face cu un escroc care a stabilit exact ce va spune, cu mult înainte de a se întâlni cu noi.

Încă o dată, William nu şi-a exprimat opinia.

— Şi, dacă eu încep să negociez cu el, ţine-ţi gura. Şoimul (Hawk) mi-a spus clar cât de departe pot merge.

— Care este cel mai rău scenariu? a întrebat William, pe când maşina vira la stânga pe GraysInnRoad.

— Ca el să refuze să răspundă la vreuna din întrebările noastre, caz în care interviul se va încheia în câteva minute, iar noi ne vom fi irosit timpul degeaba.

— Aceasta va fi prima mea vizită la o închisoare, a spus William, după un timp în care niciunul dintre ei nu a mai vorbit deloc.

Lamont a zâmbit.

— Prima mea vizită a fost la un irlandez vesel, care m-a făcut să râd cu poveştile lui de pe Insula de Smarald.

— Pentru ce fusese închis?

— Furt dintr-un sediu al poştei, ceea ce a fost destul de dificil de dovedit, pentru că el nici măcar nu se apropiase de ghişeu şi singura lui armă a fost un castravete. Din fericire, a pledat vinovat.

— Şi, şi? a insistat William.

— Lăsăm pe altă dată, a spus Lamont, în timp ce a luat-o pe lângă HMPPentonville.

— N-ai putea s-o blamezi pe MajestateaSa dacă ar decide că se poate descurca şi fără închisori în portofoliul ei, a cugetat cu voce tare William.

— Dacă ar face asta, s-ar putea descurca fără Buckingham Palace în acelaşi portofoliu, a spus Lamont, când maşina a intrat în Caledonian Road.

William a privit dincolo de zidul înalt la o clădire ameninţătoare de cărămidă, care domina peisajul. Maşina s-a oprit la barieră şi un ofiţer în uniformă s-a apropiat de ei. Lamont a lăsat geamul în jos şi a arătat legitimaţia.

— Domnul Langley vă aşteaptă, sir, a spus bărbatul, după ce a studiat legitimaţia. Vă rog să parcaţi acolo şi eu îl voi anunţa că aţi sosit.

Şoferul s-a strecurat în primul spaţiu disponibil şi a oprit motorul.

— Nu-ţi pot spune cât va dura, Matt, i-a spus Lamont şoferului, care scotea o carte broşată din torpedo. Dar, când ne întoarcem, îmi vei spune dacă cel mai recent Len Deighton merită să-l iau în concediu, anul acesta.

— Este al treilea volum dintr-o trilogie, sir, aşa că vă recomand să începeţi cu primul volum, Berlin Game.

În timp ce coborau din maşină, s-a apropiat de ei un ofiţer în vârstă pe al cărui ecuson scria SO Langley.

— Ce mai faci, Bruce?

— Nu mă plâng, Reg. Ţi-l prezint pe DC Warwick. Nu-l pierde din ochi. Este ajutorul meu.

— Bună dimineaţa, sir, a spus William, în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Urmaţi-mă, a spus Langley. Îmi cer scuze pentru măsurile excesive de siguranţă, dar sunt procedurile standard la închisorile de categoria B.

Au semnat amândoi în registrul de la poartă apoi li s-au dat permise de vizitatori. William a numărat cinci porţi cu gratii care au fost încuiate şi descuiate, înainte ca ei să-l întâlnească pe primul lor prizonier.

— Leigh vă aşteaptă în sala pentru interogatorii, dar, permite-mi să te previn, Bruce, că a fost deosebit de necooperant în dimineaţa aceasta. Dacă l-ai băgat la zdup în trei ocazii în trecut, nu cred că eşti favoritul lui.

În timp ce mergeau de-a lungul unui coridor lung cu pereţii din cărămidă verde, William a remarcat că ceilalți puşcăriaşi fie se întorceau cu spatele la ei, însoțindu-şi, de obicei, gestul cu o expresie obscenă, fie îi ignorau, pur şi simplu. Dar exista o excepţie, un bărbat de vârstă mijlocie care s-a oprit din spălatul podelei cu mopul şi s-a uitat atent la ei. William s-a gândit că omul acesta avea ceva familiar lui şi s-a întrebat dacă îl arestase cumva, cândva, pe când făcea patrulare în Lambeth.

William nu şi-a putut ascunde surpriza când s-au oprit în faţa unui cub voluminos de sticlă care arăta mai degrabă ca o sculptură modernă decât ca o sală de interogatoriu. Înăuntru, l-a putut vedea pe prizonier aşezat la o masă, cu capul plecat şi a presupus că era Eddie Leigh.

— Înainte să întrebi, este în egală măsură bun pentru protecţia ta, ca şi pentru a lui, a spus Lamont, arătând înspre cub. Pe când eram tânăr sergent, am fost acuzat odată că l-am lovit cu pumnul pe un prizonier, ceea ce nu făcusem... a spus el şi, după o scurtă pauză, a continuat... de data aceea.

— Doriţi cafea şi biscuiţi? a întrebat Langley.

— Lasă-ne întâi cu el câteva minute, Reg, a spus Lamont.

William şi Lamont au intrat în încăpere şi s-au aşezat în faţa lui Leigh. Nici urmă de cătuşe sau de un ofiţer care să-l păzească. Un privilegiu acordat numai celor care nu au menţionate la dosar fapte de violenţă. Probabil că Leigh declinase dreptul de a avea avocat.

William s-a uitat atent la prizonierul aşezat pe partea cealaltă a mesei. La prima vedere, falsificatorul de 47 de ani arăta ca oricare alt puşcăriaş, îmbrăcat în ţinuta obişnuită în închisori: cămaşă albastră în dungi şi blue jeanşi uzaţi. Era neras, avea păr negru şi ochi căprui, dar ceea ce l-a surprins pe William au fost mâinile lui. Cum putea un om cu mâini ca nişte cărămizi să realizeze un finisaj atât de delicat? Şi, apoi, el a vorbit, dezvăluind că venea din aceeaşi parte a lumii ca şi Lamont.

— Poţi să-mi dai o ţigară, şefu'? a întrebat el politicos.

Lamont a pus un pachet de ţigări pe masă, a extras una şi i-a dat-o prizonierului. I-a şi aprins-o, chiar. Prima mituire fusese oferită şi acceptată.

— Mă numesc detectiv inspector-şef Lamont, a spus el, ca şi cum nu se mai întâlniseră niciodată, înainte, şi acesta este colegul meu detectiv-poliţist Warwick. (Leigh nu i-a acordat lui William nici măcar o privire). Am dori să-ţi punem câteva întrebări.

Leigh nu a răspuns nimic, dar a expirat formând un nor mare de fum gri.

— Investigăm un furt al unei picturi de Rembrandt de la Muzeul Fitzmolean, din Kensington, petrecut cu câţiva ani în urmă. Am dat recent peste o copie despre care avem motive să credem că a fost făcută de tine.

Leigh a mai tras un fum din ţigaretă, dar nu a spus nimic.

— Tu ai pictat acea copie? a întrebat Lamont.

Leigh tot n-a făcut vreo încercare de a răspunde, aproape ca şi cum nici n-ar fi auzit întrebarea.

— Dacă ai să cooperezi, a spus Lamont, s-ar putea să vrem să-ţi facem o recomandare favorabilă la Consiliul pentru Convorbiri, când vei ajunge în faţa lor, peste vreo două luni.

Tot nicio reacţie. Uitându-se în ochii încercănaţi ai lui Leigh, William a început să-şi dea seama cât de departe erau întinse tentaculele lui Miles Faulkner.

— Pe de altă parte, dacă nu cooperezi, putem raporta asta Consiliului. Alegerea îţi aparţine.

Nici chiar asta nu părea să-l impresioneze pe Leigh. Câteva secunde mai târziu, s-a deschis uşa şi a intrat un prizonier cu comportare bună cu o tavă cu cafea şi biscuiţi, pe care a pus-o pe masă şi a ieşit rapid. Leigh a apucat o ceaşcă cu cafea a pus în ea 4 cuburi de zahăr şi a început să mestece. Lamont s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Domnule Leigh, a spus William, conştient că niciun ofiţer din închisoare nu i s-a adresat cu domnule în ultimii patru ani, cum este clar că nu aveţi nicio intenţie să ne răspundeţi la vreo întrebare, aş vrea să vă spun ceva înainte ca noi să plecăm. (Lamont şi-a mai pus un cub de zahăr în cafea). Sunt un pasionat de artă, un fan înfocat, spuneţi-i cum vreţi, dar, mai important, sunt un mare admirator al operei tale. (Leigh s-a întors şi s-a uitat pentru prima dată la William, timp în care scrumul de la ţigară a căzut pe masă.) Tabloul

lui Vermeer, *Fată la clavecin,* a fost cu siguranţă desăvârşit, cu toate că n-am fost surprins că nu i-a înşelat pe savanţii olandezi, în special pe dl. Ernst van de Wetering. Dar copia *Funcţionarilor* este fără nicio îndoială o operă de geniu. Acum se află în biroul nostru de la Scotland Yard şi eu am o reţinere în a i-l returna domnului Miles Faulkner, care afirmă că este al lui. Este păcat că nu v-aţi născut în Amsterdam, cu trei sute de ani în urmă, când aţi fi putut fi un discipol al maestrului, dacă nu cumva maestrul însuşi. Dacă eu aş fi avut o fracţiune din talentul tău, nu m-aş fi necăjit să mă alătur poliţiei naţionale. (Leigh continua să se uite la William.Încetase să mai fumeze). Vă pot pune o întrebare care nu are nicio legătură cu ancheta noastră?

Leigh a afirmat dând din cap.

— Nu-mi pot da seama cum aţi reuşit efectul de galben de pe rama tabloului *Funcţionarii.*

A durat un pic de timp până Leigh a spus:

— Cu gălbenuş de ou.

— Da, desigur, ce prost sunt, a spus William, ştiind bine că Rembrandt folosise gălbenuşul de la ouăle de pescăruş când amesteca pigmenţii. Dar de ce n-aţi adăugat obişnuitul RvR al lui Rembrandt? Acesta a fost singurul lucru care m-a făcut să realizez că nu era originalul.

Leigh a mai tras un fum din ţigară, dar, de această dată, nu a răspuns, temându-se probabil că mersese prea departe. William a mai aşteptat câteva minute, apoi a acceptat că Leigh nu avea de gând să mai răspundă la vreo întrebare.

— Îţi mulţumesc. Vreau numai să adaug că a fost o onoare să te cunosc.

Leigh l-a ignorat, s-a uitat la Lamont şi a spus:

— Mai pot primi încă o pipă?

— Păstrează tot pachetul, a spus Lamont, înainte de a se întoarce spre SO Langley pentru a-i spune că interogatoriul a luat sfârşit. Langley a întrat şi el în cubul de sticlă.

— Înapoi în celulă şi ai grijă ce faci, Leigh, a spus Langley.

Leigh s-a ridicat încet de pe scaun, şi-a pus în buzunar pachetul cu ţigări, apoi s-a întins peste masă şi i-a strâns mâna lui William. Lamont nu şi-a putut ascunde surpriza. Niciunul nu a mai scos vreo vorbă până când Leigh n-a părăsit încăperea.

— Nu poate fi nicio îndoială că el a făcut copia, a spus Lamont, ceea ce mă face să fiu şi mai convins că responsabil pentru furt este Faulkner. Aţi remarcat că lui Leigh i-au tremurat mâinile numai la menţionarea numelui lui? Felicitări, William!

— Vă mulţumesc, sir.

— Şi, Reg, tu asculţi conversaţiile telefonice ale lui Leigh?

— Da. În fiecare joi seară, la ora şase, vorbeşte cu soţia lui.

— Încă vreo referire la Picasso? a întrebat William.

— Nu, a spus Reg.

— Bineînţeles că nu, a spus Lamont. Leigh nu ar risca să transmită de două ori acelaşi mesaj, aşa că Hawk va trebui să decidă dacă sunt date suficiente pentru ca noi să declanşăm o operaţie completă.

— Eu aş face-o, a spus William.

— Încă nu ai funcţia lui, băiete.

***

Primul lucru pe care l-a făcut William după ce s-au întors la Scotland Yard a fost să caute un număr la literele S-Z, în cartea de telefon.

— Sunt detectiv Warwick, a spus el tinerei care a răspuns la telefon. Îmi poţi spune dacă aţi avut vreodată un student Eduard Leigh, la Slade? Probabil pe la începutul anilor 1960.

— Un minut, Domnule Warwick, să caut numele. (După câteva minute, fata a revenit la aparat.) Da, a absolvit cu brio în 1962. De fapt, a câştigat premiul fondatorului în acel an, şi biletele la expoziţia sa s-au vândut în totalitate, rapid.

— Mulţumesc, m-aţi ajutat foarte mult.

William a pus receptorul în furcă şi a zâmbit după ce a mai consultat un dosar din care a avut confirmarea că Faulkner frecventase Slade între 1960–1963. Fred Yates îl învăţase să nu creadă niciodată în coincidenţe. William şi-a petrecut următoarea oră scriindu-şi raportul privitor la vizita la Pentonville. După ce l-a pus pe biroul lui Lamont, s-a uitat la ceas. Deşi era numai 5:30, a simţit că putea să plece înainte ca lumina vizibilă pe sub uşa biroului lui Hawk să se fi stins. Şi-a luat haina şi era pe punctul să o zbughească, când Jackie a spus:

— Să ai un sfârşit de săptămână frumos. Îl meriţi.

— Îţi mulţumesc, a răspuns William, care abia aştepta să o vadă pe Beth şi să-i spună că nu exista decât o posibilitate ca ea să se unească cu un alt bărbat, în viaţa ei.

Ajuns în camera din Trenchard House, şi-a făcut duş şi s-a schimbat în haine mai comode. Aştepta cu nerăbdare un sfârşit de săptămână de dezmăţ. Ei, ideea lui de dezmăţ – masa la restaurantul Elena, vreo două pahare cu vin roşu, alergarea de dimineaţă în jurul lui Hyde Park şi, seara, cel mai recent film – orice film care nu are ca personaje poliţişti – şi cuibăritul în pat împreună cu Beth, la ora 11 noaptea. S-a decis să meargă pe jos până la Beth acasă, ca să poată cumpără nişte flori pentru ea, în drum. Când a ajuns în faţa uşii ei, inima a început să-i bată accelerat. A bătut de două ori şi, imediat, la uşă a apărut Jez, s-a uitat la flori şi a spus:

— Sunt pentru mine?

— Ai vrea tu.

— Dar Beth e plecată în weekend.

— Poftim? Credeam că...

— M-a rugat să o scuz. A apărut ceva, în ultimul minut. Te va suna, îndată ce se va întoarce.

— Atunci florile sunt pentru tine, a spus William, aproape aruncându-i florile în braţe.

Jez a privit cum pretendentul deznădăjduit a făcut stânga-mprejur şi s-a îndepărtat încet, cu umerii căzuţi. A închis uşa şi s-a întors în camera de zi, unde i-a înmânat lui Beth florile şi a spus:

— Nu crezi că e timpul să-i spui adevărul?

18

Beth a sunat la William acasă sâmbătă noaptea pentru a-şi cere iertare, spunând că a trebuit să viziteze un prieten aflat în spital şi că nu i-a venit să-l sune la birou.

— Bineînţeles că poţi suna, dacă e vorba de ceva destul de important pentru a mă priva de somn, a spus William.

— Poţi veni mâine la cină?

— Dacă nu apare altceva, a spus William, regretând imediat ce a pus telefonul jos, la gândul la cât de dur trebuie să fi sunat cuvintele lui.

Luni dimineaţa, William a fost primul la birou. S-a aşezat la locul lui şi era pe punctul să deschidă unul dintre dosare, când a sunat telefonul. A recunoscut imediat vocea de la celălalt capăt al firului.

— William, m-ai rugat să te anunţ imediat ce Carter primeşte autorizaţia de a căuta vasul Patrice, a spus locotenent Monti. A fost ştampilată azi şi a fost pusă la poştă pe adresa lui. Deci, o va avea spre sfârşitul săptămânii.

— Îţi mulţumesc, Toni. Imediat, îi voi spune şefului.

— Ce să-mi spui? a întrebat Lamont, care tocmai intrase în încăpere.

— Carter şi-a obţinut autorizaţia de căutare, aşa că ar putea să se pună în mişcare, într-un termen de ordinul zilelor.

— Voi suna la secţia de poliţie din Devon şi le voi cere să fie cu ochii pe el. Îl voi preveni, de asemenea, pe JimTravers la Biroul Aeroportului, să fie atent şi să ne comunice când apare o rezervare pe numele lui Carter. Tu nu trebuia să fii deja plecat?

— Plecat, sir?

— Trebuia să fii la Tribunalul Snaresbrook Crown, ca martor. Vineri, după ce ai şters-o, am primit un apel care, spre surpriza tuturor, ne-a comunicat că Cyril Amhurst se pregăteşte să pledeze

nevinovat. Cazul va fi audiat în dimineaţa asta. Mai bine-ai porni, dacă nu vrei să pierzi primul tău caz, înainte chiar ca judecătorul să deschidă sesiunea.

William a extras rapid dosarul Amhurst-Churchill din sertarul biroului şi şi-a pus jacheta pe el.

Călătoria lungă cu metroul i-a dat lui William şansa să-şi împrospăteze detaliile cazului, dar, când a ajuns la ultima filă a dosarului, tot nu putea să înţeleagă de ce să pledeze Amhurst nevinovat.

Trenul a oprit în staţie imediat după 9:45 şi odată ce William a fost în stradă, a întrebat un vânzător de ziare în ce direcţie este Tribunalul Coroanei. A urmat indicaţiile bărbatului şi nu peste mult timp a văzut o clădire impunătoare profilându-se în faţa lui. A urcat alergând scările şi a deschis uşa chiar cu puţin înainte de ora zece. Verificând programările, a văzut că procesul Coroana versus Amhurst era programat la ora 10:00, în sala cinci. A urcat alergând scările până la etajul unu, unde a găsit un tânăr în robă neagră lungă şi cu perucă dând ocol pe-acolo şi arătând neliniştit.

— Sunteţi domnul Hayes? a întrebat William.

— Da şi sper că dvs. sunteţi detectiv Warwick. (William a dat aprobator din cap.) Primul lucru pe care trebuie să vi-l spun este că, din pricina faptului că acest caz a venit de aşa puţin timp, eu aş putea să cer amânarea şi să stabilesc procesul la o dată ulterioară.

— Nu, haideţi să continuăm. Nenorocitul nu are un picior.

— Sunt de acord, dar mărturia dvs. se poate încă dovedi crucială, aşa că vă voi trece repede prin ceea ce consider eu că sunt punctele esenţiale.

— Când credeţi că vom fi chemaţi? a întrebat William, în timp ce se aşezau pe o bancă lângă sala cinci.

— Sunt câteva cereri de cauţiune de audiat şi o cerere de licenţă pentru lichior de rezolvat, înainte de noi, aşa că vom intra în jur de 10:30.

Cam pe când Hayes terminase informarea, William a început să se simtă mai încrezător că Amhurst fluiera în vânt, cu toate că recunoscuse în fața lui Hayes că era prima oară când era martor la un proces.

— Sunt sigur că vei fi bine, a spus Hayes. Acum trebuie să te las şi să merg să-mi aranjez pupitrul în sala de judecată. Mai relaxează-te pe-aici, până când eşti chemat.

William nu s-a relaxat. S-a plimbat în sus şi-n jos pe coridor, devenind, cu fiecare minut care trecea, mai nervos. În cele din urmă, uşierul a ieşit şi a anunţat: „Detectiv Warwick”. William l-a urmat nervos în sala de judecată. A trecut pe lângă inculpatul din boxa acuzaţilor şi, fără a se uita la el, s-a îndreptat direct spre boxa martorilor.

Funcţionarul curţii i-a dat lui William Biblia şi el a depus jurământul pe Biblie, uşurat să audă că vocea lui suna mai sigură decât se simţea el. Dar, când domnul Hayes s-a ridicat de la locul lui, bruma de încredere a lui William se evaporase.

— Detectiv Warwick, vă rugăm să ne spuneţi cum aţi devenit implicat în acest caz?

William a început să descrie întâlnirea lui cu dl Giddy, managerul de la Hatchards şi îngrijorarea acestuia că s-ar fi putut să fi vândut un set din *Al Doilea Război Mondial* scris de Winston Churchill cu semnături false. A continuat să spună fața Curţii despre vizitele lui la alte librării, dintre care unele primiseră oferte şi unele achiziţionaseră în total 22 de volume din memoriile lui Churchill, care, se presupune, purtau semnătura fostului prim-ministru.

— Şi ce s-a întâmplat, după aceea?

— Am primit un apel de la un vânzător de la John Sandoe Books din Chelsea ca să-mi spună că se întorsese suspectul, aşa că m-am dus la magazin. Dar, suspectul tocmai plecase.

— Deci, l-ai pierdut?

— Nu. Vânzătorul a putut să mi-l indice pe bărbat, care se îndrepta spre Sloane Square. Am alergat după el şi aproape că am pus mâna pe el, când a dispărut în staţia de metrou Sloane Square. Am continuat să-l urmăresc şi am reuşit să sar în trenul în care se urcase el, în momentul în care se închideau uşile.

— Şi, apoi, ce s-a întâmplat?

— Suspectul a coborât la Dagenham East şi l-am urmărit până la casa lui de pe Monkside Drive. Mi-am notat adresa şi apoi, am luat metroul înapoi spre Scotland Yard. În următoarea zi, am obţinut un ordin de percheziţie pentru locuinţa inculpatului, unde am găsit un număr de cărţi cu semnătură, inclusiv un set complet din *Al Doilea Război Mondial* al lui sir Winston Churchill, dintre care trei fuseseră semnate şi câteva foi de hârtie cu rânduri cu semnături ale lui Churchill scrise de mână.

— Toate acestea sunt cuprinse în lista exponatelor, Onorată Instanţă, a spus Hayes, apoi s-a întors înapoi la martor. Şi aţi mai descoperit altceva demn de un interes special?

— Da, sir. Am găsit o primă ediţie din *Colind de Crăciun*, semnat de Charles Dickens.

— Onorată Instanţă, a intervenit Hayes, şi aceasta este în pachetul pe care-l avem la curte. Poate dvs. şi juriul veţi dori să examinaţi exponatele.

Judecătorul a dat din cap şi juraţii şi-au acordat un timp să studieze cărţile, precum şi paginile cu semnăturile lui Churchill, apoi le-au înapoiat funcţionarului curţii.

— Ce-aţi făcut în continuare, detectiv Warwick?

— L-am arestat pe dl Amhurst şi l-am escortat până la sediul de poliţie Dagenham, unde, mai târziu, a primit trei capete de acuzare, fraudă, înşelăciune şi falsificare.

— Vă mulţumim, detectiv Warwick. Nu mai am nicio întrebare pentru acest martor, Onorată Instanţă, a spus Hayes, apoi s-a aşezat.

William s-a simţit uşurat când s-a terminat interogarea. Nu fusese aşa de rău cum se temuse el. Era gata să părăsească boxa martorului, când Hayes a sărit de pe scaun şi a spus:

— Vă rog să rămâneţi acolo, detectiv Warwick, pentru că bănuiesc că distinsa mea colegă poate avea o întrebare sau două pentru dvs.

— Cu siguranţă, am, a spus avocata apărării, în timp ce se ridica în picioare, la capătul celălalt al băncii. William s-a uitat la ea cu neîncredere. Înainte de a începe examinarea martorului, Onorată Instanţă, trebuie să atrag atenţia că acest martor este fratele meu.

Judecătorul s-a înclinat în faţă şi s-a uitat mai cu atenţie, întâi la Grace şi apoi la William, dar nu a făcut niciun comentariu.

— Vă pot asigura, Onorată Instanţă, că nici avocatul meu de sprijin, nici clientul meu nu sunt deranjaţi de această situaţie neobişnuită. Dar, este, desigur, posibil, ca distinsul meu coleg sau chiar martorul însuşi, să fie. Caz în care, mă voi retrage şi voi permite asistentului meu să procedeze la interogare.

Domnul Hayes s-a ridicat rapid în picioare.

— Consider că aceasta ar fi cea mai simplă soluţie, Onorată Instanţă.

— Posibil, a spus judecătorul. Dar eu sunt mai interesat să aud opinia detectivului Warwick.

William şi-a amintit vorbele tatălui său: „Grace nu ia decât cazuri fără speranţă şi nu câştigă niciodată.” S-o vedem, a mormăit el, fixând-o cu privirea pe sora lui, cu neîncredere.

— Vă cer scuze, ce-aţi spus? a întrebat judecătorul.

— Sunt fericit ca sora mea să procedeze la interogare, Onorată Instanţă.

— Atunci, puteţi începe, domnişoară Warwick.

Grace s-a înclinat, şi-a aranjat roba şi s-a întors spre martor. I-a adresat un zâmbet cald, la care el nu a răspuns.

— Agent Warwick, pot începe prin a spune ce mult mi-a plăcut colorata dvs. descriere a felului în care l-aţi urmărit pe clientul meu prin jumătate din Londra şi, apoi, nu aţi reuşit să-l arestaţi, dar v-aţi întors în dimineaţa următoare pentru o a doua încercare. Totul seamănă cu un episod din Poliţiştii din Keystone, ceea ce i-ar putea determina pe juraţi să se întrebe de cât timp sunteţi detectiv. (William a ezitat.) Să nu fiţi timid, domnule agent. E vorba de săptămâni, luni sau ani?

— De trei luni, a răspuns William.

— Şi aceasta a fost prima dvs. arestare, în calitate de detectiv?

— Da, a admis William, cu reţinere.

— Vreţi să repetaţi şi să vorbiţi mai tare, domnule agent. Nu sunt sigură că juraţii au auzit răspunsul dvs.

— Da, a fost prima, a spus William, cu mâinile încleştate pe marginile boxei.

— Acum, sunt curioasă să înţeleg, domnule agent, de ce, urmărindu-l pe clientul meu de la Chelsea până la Dagenham, nu i-aţi arestat cu mult timp înainte de a ajunge în siguranţa casei sale?

— Aveam nevoie să obţin mandat, ca să-i pot face percheziţie.

— Sunt din ce în ce mai curioasă, a spus Grace. Pentru că, cu siguranţă, îl puteaţi aresta pe dl Amhurst în momentul în care a coborât din tren la Dagenham East, îl puteaţi duce la secţia locală de poliţie şi puteaţi obţine un permis al secţiei 18 de la ofiţerul de serviciu şi, apoi, puteaţi să-i percheziţionaţi casa, în aceeaşi zi.

William ştia că ea avea dreptate, dar nu putea recunoaşte că el făcuse o asemenea greşeală elementară, aşa că a tăcut.

— Pot presupune, domnule agent, că aţi citit Legea Poliţiei şi Dovezilor, capitolul 18, care garantează permisiunea de a percheziţiona adresa unui suspect, ca urmare a arestării lui?

De câteva ori, William a vrut să-i spună, totuşi nu a spus nimic.

— Cum pare că nu doriţi să răspundeţi la întrebările mele, domnule agent, pot presupune că nu v-aţi temut că clientul meu ar

putea distruge orice dovadă sau să dispară, înainte de a vă întoarce dvs., în dimineaţa următoare?

— Dar eu am fost convins că nu m-a văzut că-l urmăresc, a spus William, încercând să-i dea replica.

— Aţi fost cu adevărat, domnule agent? Vă puteţi aminti ce a spus domnul Amhurst când dvs. şi colega dvs. aţi sosit la locuinţa lui, cu ordinul de percheziţie, în ziua următoare?

Grace şi-a netezit reverele robei, şi-a aranjat peruca şi s-a uitat fix la fratele ei cu acelaşi zâmbet dezarmant, apoi a spus:

— V-ar ajuta cu ceva să vă aduc eu aminte?

A prelungit starea de încordare a lui William aşteptând câtva timp, apoi s-a întors cu faţa spre juraţi şi a continuat:

— Dl Amhurst a spus: „Doriţi o ceaşcă cu ceai?"

Câteva persoane din sala de judecată au început să râdă.

Judecătorul s-a încruntat.

— Sunteţi de acord că aceasta nu sună a răspuns de om vinovat, care se teme că va fi arestat şi aruncat în închisoare? a întrebat Grace.

— Da, dar...

— V-aş ruga să răspundeţi exclusiv la întrebarea mea şi nu să ne oferiţi opinii personale, domnule agent. Ne-ar fi mult mai de ajutor.

William era uluit de ferocitatea atacului ei şi, cu siguranţă nu era pregătit pentru următoarea întrebare.

— Sunteţi expert în recunoaşterea semnăturilor false sau numai aţi considerat ca sigur faptul că e vinovat clientul meu?

— Nu, nu am considerat astfel. Am declaraţii scrise de la nouă librari cărora Amhurst le-a oferit spre achiziţie ediţii complete semnate din *Istoria celui de-al Doilea Război Mondial,* de Churchill.

— Dintre care, din păcate, niciunul, inclusiv managerul de la Hatchards, nu şi-au făcut timp să vină astăzi la Curte, să depună mărturie. Aţi fost, din întâmplare, la Hatchards, sâmbătă dimineaţa?

— Nu, a răspuns William, uluit de întrebare.

— Dacă aţi fi mers, domnule agent Warwick, aţi fi putut obţine un exemplar din cel mai recent roman al lui Graham Greene, *Al zecelea bărbat,* pentru că autorul şi-a pus semnătura pe o sută de copii şi a continuat să semneze încă şi mai multe cărţi, la alte câteva librării din West End. Acum, cum sir Winston a fost politician, nu presupun că era un timid când era vorba de semnarea unui exemplar neconform al operei sale.

Un membru sau doi dintre juraţi au aprobat dând din cap.

— Dar noi am găsit câteva alte cărţi, a intervenit nesigur William, încercând încă să opună rezistenţă. Nu uitaţi de prima ediţie din *Colind de Crăciun,* cu semnătura lui Dickens, de exemplu.

— Mă bucur că aţi deschis subiectul Dickens, a spus Grace, deoarece clientul meu păstrează de mult această moştenire de familie, lăsată lui de defunctul său tată, aşa că niciodată nu s-ar fi gândit să vândă această carte. Într-adevăr, Curtea ar putea fi interesată să ştie că este în posesia chitanţei originale pentru plata achiziţiei cărţii, chitanţă datată 19 decembrie 1941. Preţ 5 şilingi.

Domnul Hayes s-a ridicat rapid în picioare.

— Onorată Instanţă, trebuie să obiectez. Acest document nu a fost prezentat ca probă de către apărare.

— Există o singură explicaţie pentru acest lucru, a spus Grace. Clientul meu a căutat chitanţa încă din ziua în care a fost arestat, dar agentul Warwick şi colega sa au lăsat casa într-o asemenea dezordine, încât a găsit-o abia dimineaţa aceasta.

— Ce convenabil, a spus Hayes, destul de tare pentru ca şi juraţii să audă.

Judecătorul s-a încruntat, dar nu şi-a exprimat nemulţumirea. Încă o dată, juraţii au studiat chitanţa fără nicio grabă.

— Agent Warwick, sper că nu veţi sugera că a falsificat clientul meu şi chitanţa, a spus Grace, după ce William s-a uitat, scurt, la chitanţă.

Câţiva juraţi au început să vorbească între ei, în timp ce Hayes scria ceva în carnetul lui.

Grace i-a zâmbit fratelui ei şi a spus:

— Onorată Instanţă, nu mai am alte întrebări.

— Vă mulţumesc, dră Warwick, a spus judecătorul. Poate e timpul să suspendăm şedinţa, pentru pauza de prânz.

***

— Încă nu suntem bătuţi, a spus Hayes, bucurându-se de o salată Cezar, în cantina tribunalului.

— Numai că nu prea am fost de ajutor pentru cauza noastră, a spus William, care nu putea să mănânce nimic. Ar fi trebuit să-i amintesc surorii mele despre filele cu semnături ale lui Churchill, găsite în casa lui Amhurst.

— Nu te teme, a spus Hayes. Odată ce Amhurst va păşi în boxa martorilor, le voi aminti juraţilor de semnăturile false, în mod repetat.

— Sunt uimit de chitanţă, a spus William. De ce n-am găsit-o noi când am percheziţionat locuinţa?

— Pentru că, bănuiesc, nu se afla acolo. Probabil că Amhurst a cumpărat-o recent, ca să-şi acopere faptele. Un subiect pentru care îl voi pune să jure.

William a privit spre sora lui, care îşi lua prânzul în celălalt capăt al cantinei, împreună cu asistenta ei, care, suspecta el, era chiar Clare. Dar, ele nu au privit în direcţia lui, nici măcar o dată.

***

Când curtea s-a adunat pentru reluarea şedinţei, domnul Justice Gray l-a întrebat pe avocatul apărării dacă vrea să-şi cheme primul ei martor. Domnişoara Warwick s-a ridicat de la locul ei şi a spus:

— Nu am niciun martor, Onorată Instanţă.

Un murmur a trecut prin toată sala de judecată.

William s-a înclinat în faţă şi i-a şoptit la ureche lui Hayes:

— Deci, dacă Amhurst nu depune mărturie, oare juraţii nu vor considera că este vinovat?

— Posibil. Dar nu uita că sora ta va avea ultimul cuvânt. Şi, dacă eu l-aş fi reprezentat pe Amhurst, i-aş fi dat acelaşi sfat.

Judecătorul s-a întors spre avocatul acuzării.

— Sunteţi gata, domnule Hayes, să prezentaţi pledoaria, în numele Coroanei?

— Sunt, Onorată Instanţă, a spus Hayes, care s-a ridicat şi şi-a aşezat sinteza pe micul pupitru din faţa lui. A tuşit, şi-a aranjat peruca şi s-a întors cu faţa spre juraţi. Domnilor Juraţi, ce fascinant s-a dovedit a fi acest caz – deşi poate că aţi putea simţi că sunteţi la un spectacol cu Hamlet, fără prinţ. Permiteţi-mi să încep prin a întreba, din ce cauză avocatul apărării nu a menţionat nici măcar o dată în cursul interogării detectivului William Warwick paginile cu semnăturile lui Winston Churchill găsite în casa pârâtului scrise pe file ghemotocite dintr-un HP de 49 de pagini. Caiet liniat Smith. Cred că putem afirma că acestea nu au fost semnate de marele conducător şi asta nu numai pentru că a murit înainte de 15 februarie 1971, data adoptării de către UK a sistemului monetar zecimal.De asemenea, ştim că detectivul Warwick a găsit un set complet din lucrarea *Al Doilea Război Mondial* a lui Churchill în locuinţa pârâtului, dintre care trei din cele şase volume erau semnate şi trei nesemnate. Aşa că sunt obligat să întreb de ce trei nu erau semnate? (Hayes a făcut o pauză.) Poate că erau următoarele pe lista pârâtului?

Vreo doi juraţi l-au răsplătit pe Hayes cu câte un zâmbet.

— Şi, apoi, trebuie să analizaţi exemplarul semnat din *Colind de Crăciun* de Dickens. Avocatul apărării v-a făcut să credeţi că lucrarea este moştenire de familie, care a trecut de la o generaţie la alta. Nu

consideraţi că este un pic cam prea convenabilă această rezolvare? Nu este mai potrivit să considerăm că dl Amhurst a cumpărat un exemplar nesemnat din *Colind de Crăciun,* cu chitanţă originală, într-una din numeroasele lui vizite pe la librăriile din Londra? V-aţi putea de asemenea întreba de ce doi detectivi de la Scotland Yard, care au făcut o percheziţie completă la reşedinţa domnului Amhurst nu au dat de această chitanţă? Sunt fericit pentru dvs., dacă preferaţi să credeţi fie o versiune mai romantică, cum a sugerat distinsa mea colegă, fie versiunea mai verosimilă, susţinută de fapte. Sunt încrezător că bunul simţ va învinge.

Când Hayes s-a întors la locul lui, William a simţit că aveau din nou o şansă şi i-a venit să aplaude. Judecătorul părea furios pe avocatul apărării şi a întrebat dacă ea era pregătită să prezinte pledoaria apărării.

— Mai mult decât pregătită, Onorată Instanţă, a răspuns Grace, ridicându-se de la locul ei.

A privit direct spre juraţi timp de câteva momente, înainte de a începe să vorbească. A început prin a le aminti că în legea engleză, pârâtul are privilegiul de a nu compărea în boxa martorului, fapt care s-ar putea dovedi foarte neplăcut pentru „acest domn în vârstă firav."

— Are numai 62 de ani, a mormăit Hayes, dar Grace a continuat să navigheze, ignorând vântul potrivnic.

— Haideţi, acum, să analizăm care este fără niciun dubiu proba crucială, în acest caz. Dacă dl Amhurst este vinovat şi a avut în posesie o primă ediţie din *Colind de Crăciun* cu autograf, de ce nu l-a oferit pentru vânzare, pentru că asta i-ar fi adus de zece ori mai mult decât un set semnat din *Istoria celui de-al Doilea Război Mondial* de Wiston Churchill? Vă voi spune eu de ce, pentru că el nu dorea să se despartă de o moştenire de familie, pe care, în timp, o va lăsa generaţiei următoare.

— Nu are copii, i-a şoptit William la ureche lui Hayes.

— Ar fi trebuit să-mi spui asta mai devreme.

— Stimaţi juraţi, în noaptea trecută, în timp ce pregăteam acest caz, a continuat Grace, am petrecut puţin timp calculând cât ar fi câştigat dl. Amhurst dacă ar fi vândut trei volume din memoriile lui Churchill, pe care le-a prezentat ca probă agentul Warwick şi a susţinut că fuseseră semnate în fals. Ar fi câştigat cu puţin peste o sută de lire sterline. Aşadar, doamnelor şi domnilor din juriu, aş sugera că putem afirma cu greu că aceasta este crima secolului. Totuşi, din motive bine cunoscute de Scotland Yard, acesta a ales să se arunce asupra dlui Amhurst cu toată forţa legii. Dacă, dincolo de orice îndoială, credeţi că Coroana a dovedit că Cyril Amhurst este un maestru falsificator şi un desăvârşit expert în fraudare, atunci trebuie să-şi petreacă Crăciunul în închisoare. Dacă, totuşi, consideraţi, aşa cum am convingerea că se va întâmpla, că Coroana nu a dovedit acuzaţia, cu siguranţă îl veţi elibera din acest chin şi-i veţi permite, ca tată al Micului Tim, să-şi petreacă în sânul familiei Crăciunul.

Când Grace s-a aşezat, dl Hayes s-a întors şi i-a şoptit lui William „Ce profesionistă! Ce bine seamănă cu tatăl ei! Tatăl tău ar fi mândru de ea.”

Dar nu şi de fiul său, a spus William, care ar fi putut s-o ucidă cu bucurie pe Grace.

Sinteza judecătorului a fost corectă şi nepărtinitoare. A prezentat faptele fără să încerce să influenţeze juraţii, în niciun fel. A accentuat considerabil prezenţa inexplicabilă a foilor cu semnăturile lui Churchill, dar a accentuat, de asemenea, că nu prezentase Coroana nicio dovadă că prima ediţie din *Colind de Crăciun* nu era moştenire de familie. După ce şi-a încheiat sinteza, a permis juraţilor să se retragă şi să stabilească verdictul.

Exact peste două ore mai târziu, cei şapte bărbaţi şi cinci femei şi-au ocupat locurile în boxa juriului. Odată aşezaţi, funcţionarul tribunalului a cerut preşedintelui juriului să se ridice. O femeie

robustă, hotărâtă, într-un costum în carouri mulat, elegant s-a ridicat de la locul ei de la capătul rândului din faţă.

— Doamnă preşedintă a juraţilor, aţi reuşit să ajungeţi la un verdict cu care să fiţi de acord cu toţii?

— Da, Onorată Instanţă.

— Pentru prima acuzaţie, cea de falsificare, anume a semnăturii lui sir Winston Churchill pe 18 cărţi, cu intenţia de a înşela publicul şi a face profit îl consideraţi pe acuzat vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat, a răspuns ea cu fermitate.

— Şi, pentru a doua acuzaţie, aceea de a fi în posesia unei cărţi care poartă semnătura falsă a lui Charles Dickens, cu intenţia de a înşela publicul şi a face profit îl consideraţi pe acuzat vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat.

— Pentru a treia acuzaţie, aceea de a poseda volume din lucrarea lui Winston Churchill, *Al Doilea Război Mondial,* cu semnătura în fals a lui sir Winston Churchill, îl consideraţi pe prizonier vinovat sau nevinovat?

— Vinovat.

În timp ce Curtea a scos un suspin adânc, William a scos un sunet de uşurare. Se va putea întoarce la birou, în ziua următoare, dacă nu triumfător, măcar nu trebuia să-şi recunoască un eşec total.

— Să se ridice prizonierul, a spus funcţionarul tribunalului.

Amhurst s-a ridicat, cu capul uşor plecat.

— Cyril Amhurst, ai fost găsit vinovat de o crimă serioasă, pentru care te condamn la un an de închisoare.

William a încercat să nu zâmbească.

— Cum până acum ai un dosar nepătat, şi aceasta este prima ta abatere, sentinţa va fi suspendată pentru doi ani, timp în care ţi-aş recomanda să nu vizitezi prea multe librării. Eşti liber.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă, a spus Amhurst, înainte de a coborî de pe platformă şi a-şi îmbrăţişa îndelung avocata.

William i-a strâns mâna lui Hayes şi i-a mulţumit pentru efortul curajos.

— Sora ta este sclipitoare, a spus Hayes. Aproape fără niciun argument, ne-a bătut cu doi la unu, şi, la sfârşit, l-a avut chiar pe judecător de partea ei. Nu voi mai face aceeaşi greşeală, dacă mă mai întâlnesc cu ea.

— Nici eu, a spus William, înainte de a se strecura afară din sala de judecată.

A găsit-o pe Grace pe coridor, aşteptându-l. Aceasta i-a adresat acel zâmbet pe care-l ştia el prea bine.

— Ai timp pentru un pahar, frăţiorul meu?

***

În seara aceea, în timpul cinei, William i-a povestit lui Beth ce se întâmplase la tribunal. Ea a izbucnit în râs şi a spus:

— Eşti complet idiot.

— Sunt de acord. Mi-e groază să mă duc mâine la muncă. Dacă nu sunt trimis înapoi la patrulare, cu siguranţă voi ajunge de râs.

— Ţinta ironiilor ar fi pariul meu, a spus Beth. Mi-aş fi dorit numai să fi fost acolo ca să văd ce faţă ai făcut când a decis judecătorul să suspende sentinţa.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că n-ai fost. Dar, voi avea grijă să mă pregătesc mai bine, dacă voi mai fi vreodată într-o asemenea situaţie cu sora mea.

— La fel va proceda şi ea.

— Tu de partea cui eşti?

— Nu m-am decis încă, pentru că nu mi-ai spus cum s-au petrecut lucrurile când l-ai vizitat pe Eddie Leigh la Pentonville.

William a pus jos cuţitul şi furculiţa şi a povestit vizita în cele mai mici detalii. Când a terminat, tot ce-a spus Beth a fost „Gălbenuş de ou. Asta-i mai mult decât să îndrepţi efectul efortului slab făcut în

boxa martorilor, din dimineaţa asta. Dar, tu crezi că Leigh ştie unde este Rembrandt-ul?"

— Sunt sigur că ştie, pentru că s-a dovedit că el şi Faulkner erau la Slade în aceeaşi perioadă de timp. Dar noi suntem ultimii oameni cărora să le spună el acest lucru. De fapt, cred că regretă că a mers atât de departe cu afirmaţiile.

— Poate că vei învăţa mai multe când vei duce copia lucrării înapoi la casa lui Faulkner.

— Poate că nici nu voi trece dincolo de poartă.

19

William stătea la biroul lui, aşteptându-şi cu nervozitate soarta. Citea despre cea mai recentă evoluţie în cazul despre Perioada Albastră a lui Picasso, când Lamont a dat năvală în încăpere.

— Care a fost rezultatul, ieri? au fost primele cuvinte ale inspectorului şef-detectiv Lamont.

William a tras adânc aer în piept.

— Amhurst a fost condamnat la un an, dar judecătorul a amânat cu doi ani executarea.

— Nu se putea mai bine, a spus Lamont, frecându-şi mâinile cu voioşie.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat William.

— Am câştigat pariul cu trupa. Suspendare un an, a spus el, în timp ce intra în birou Jackie.

— Cine-a câştigat potul cel mare? a întrebat Jackie, înainte chiar de a-şi da jos haina.

— Eu! a spus Lamont.

— La naiba!

— Şi tu pe ce ai pariat? a întrebat-o William pe Jackie.

— Suspendare pe şase luni. Deci nu numai că am pierdut, dar chiar şi tu m-ai bătut, norocosule!

— Ce vrei să spui?

— Judecătorul mi-a respins primul meu caz şi pe mine odată cu el. Am lăsat o probă esenţială în maşină, aşa că pârâtul a fost eliberat înainte chiar de a ajunge în boxa martorilor.

William a izbucnit în râs.

— Corect, a spus Lamont. Gata, ne întoarcem la muncă. Jackie, am nevoie să-mi dai detaliile despre operaţiunea de mâine-noapte, înainte să pot da drumul la acţiune.

Jackie s-a dus repede la biroul ei şi a luat dosarul potrivit.

— Şi, William, copia după Rembrandt a fost pusă şi încuiată într-o maşină pe care o vei găsi în parcare. Ia cheile de la recepţie şi porneşte. Nu că ar paria cineva că vei trece de poartă.

— Carter a plecat ieri la Monte Carlo? a întrebat William.

— Da, a aterizat la Nisa spre prânz şi nu e aşteptat să se întoarcă, pentru cel puţin o lună.

Comandantul Hawk a băgat capul pe uşă.

— Deci, care a fost verdictul?

— Un an de suspendare, a spus Lamont.

— La naiba!

— Sir, să îndrăznesc să vă întreb de ce? a spus William.

— Cincizeci de ore în serviciul public.

— Sir, putem eu şi detectiv Roycroft să venim la dvs. când finalizăm detaliile pentru Operaţiunea Perioada Albastră? a întrebat Lamont.

— Da, desigur, Bruce, Şi, noroc cu dna Faulkner, William.

William s-a înregistrat la recepţie şi a luat cheile pentru maşină, apoi s-a îndreptat spre parcarea subterană. A verificat dacă era aşezată în siguranţă, în spatele maşinii, cutia în care se afla pictura, apoi a ieşit din Yard luând-o în direcţia Broadway. În timpul călătoriei spre Limpton, a trecut prin partea A, B şi C a planului său, conştient că se va întoarce înapoi în interval de o oră, dacă nu reuşeşte să treacă de uşa de la intrare. În dimineaţa aceea, îi promisese lui Beth să fie înapoi la timp, pentru cină.

— Cu toţi cei şase lucrători în siguranţă, în spatele maşinii, îl tachinase ea.

Conştient de pictura din spate, William nu a depăşit deloc limita de viteză. Fusese prevenit de Lamont că dacă nu era returnată în stare perfectă, dl Booth Watson QC va cere compensaţii pentru clientul lui, înainte de sfârşitul săptămânii.

Când a ajuns în pitorescul sat Limpton, din Hampshire, nu a fost dificil să afle unde locuia familia Faulkner. Primăria Limpton se

înălţa mândră pe un deal care domina peisajul. William a identificat un semnalizator care l-a condus pe un drum de ţară şerpuit încă vreo câteva mile, apoi a oprit maşina în faţa unor porţi de fier cu stâlpi de piatră surmontaţi de lei aşezaţi de o parte şi de cealaltă.

A coborât din maşină şi s-a îndreptat spre porţi, unde a găsit două sonerii încastrate în zid. Una avea o placă de aramă pe care scria Primăria Limpton şi, sub ea, era o alta pe care scria Comercianţi. A apăsat pe butonul de sus şi, imediat a regretat decizia, pentru că ar fi avut o şansă mai mare să intre în casă, dacă apăsa pe butonul Comercianţi. A răspuns o voce care a întrebat: „Cine este?"

— Livrare specială pentru Dl Faulkner.

William a aşteptat cu sufletul la gură şi, spre surpriza lui, porţile s-au deschis. A condus încet, admirând stejarii bătrâni de sute de ani care se înşirau de-a lungul aleii, în timp ce analiza următoarea etapă a planului său. În cele din urmă, a tras maşina în faţa casei care n-ar fi părut nelalocul ei pe coperta revistei Country Life.

Uşa din faţă a fost deschisă de un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în frac şi pantaloni în dungi. S-a uitat la William, de parcă ar fi ajuns la intrarea greşită. Doi tineri au coborât chinuit scările şi s-au îndreptat rapid spre maşină. Era momentul să înceapă planul B.William a deschis portiera din spate a maşinii, a luat un clipboard, timp în care cei doi tineri au ridicat cutia cu grijă, ducând pictura în sus pe trepte şi lăsând-o sprijinită de peretele din hol. Majordomul închidea uşa când William a spus cu o voce autoritară despre care el spera că suna ca a tatălui său: „Am nevoie de semnătură de primire."

N-ar fi fost surprins să i se trântească uşa în faţă. Dar majordomul a scos fără tragere de inimă un creion din buzunarul interior al jachetei. Venise timpul pentru planul C.

— Îmi cer scuze, dar formularul de predare trebuie semnat de domnul Faulkner, a spus William, punând piciorul în uşă, exact ca un vânzător ambulant. Dacă majordomul ar fi spus: „Dă drumul la uşă", el ar fi trebuit să se execute şi să plece fără nici un alt cuvânt.

— Poate să semneze doamna Faulkner? s-a auzit spunând o voce în fundal.

Pe hol a apărut o femeie de vârstă mijlocie elegantă. Era îmbrăcată cu o rochie de casă de mătase roşie, care-i scotea în evidenţă silueta graţioasă. Oare cei bogaţi chiar nu se sculau înainte de zece dimineaţa, cum sugera adeseori Fred Yates? Totuşi, ceea ce l-a convins că ea era doamna casei a fost părul negru ca pana corbului, pielea bronzată şi autoritatea liniştită pe care o emana.

Ea a semnat formularul şi William era pe punctul să plece, când ea a spus: „Vă mulţumesc, domnule...”

— Warwick, William Warwick, a răspuns el, încălcând regula de a încerca să nu pară un şcolar oarecare.

— Eu sunt Cristina Faulkner. Aveţi timp să bem o cafea împreună, domnule Warwick?

Cu toate că asta nu făcea parte din planul său în trei etape A, B, C, William nu a ezitat să răspundă: „Vă mulţumesc.”

— Makins, să serveşti cafeaua în salon, a spus doamna Faulkner. Şi după ce se despachetează pictura, aş vrea să fie pusă înapoi pe perete.

— Da, desigur, doamnă.

— Miles va fi încântat să vadă pictura înapoi la locul ei, când se va întoarce, în cele din urmă, a spus Dna Faulkner, accentuând cuvintele *în cele din urmă*, în timp ce-l conducea pe William în salon.

William nu-şi putea lua ochii de la picturile magnifice care decorau fiecare perete. Miles Faulkner putea să fie un escroc, dar era, fără îndoială, un escroc cu gust. Lucrările lui Sisley, Sickert, Matisse şi Picasso ar fi onorat orice colecţie, dar privirile lui William s-au lipit de o mică natură moartă cu portocale într-un vas, de un artist de care nu ştiuse până atunci.

— Fernando Botero, a spus dna Faulkner. Un coregional de-al meu, care, ca şi mine, a fugit din Columbia la o vârstă fragedă, a

adăugat ea, în timp ce majordomul apărea cu o tavă cu cafea şi biscuiţi.

William s-a aşezat şi s-a uitat la spaţiul generos de deasupra şemineului, unde trebuie să fi atârnat copia după Rembrandt. Majordomul a pus tava pe o măsuţă veche de cafea, pe care William a crezut că o recunoaşte, dar atenţia i-a fost distrasă când cei doi tineri au intrat în încăpere cărând pictura.

Majordomul şi-a asumat sarcina de a o atârna pe perete şi, odată ce pictura a fost pusă înapoi la locul ei, a făcut o plecăciune uşoară în faţa dnei Faulkner şi s-a retras discret.

— Am dreptate să cred că sunteţi poliţist, domnule Warwick? a întrebat ea, în timp ce-i turna cafea oaspetelui ei.

— Da, a spus William, fără să adauge, dar nu unul foarte experimentat.

— Atunci mă întreb dacă v-aş putea cere un sfat într-o chestiune personală? a spus ea, punându-şi picior peste picior.

William a încetat să privească *Funcţionarii* şi s-a întors cu faţa spre gazda lui.

— Da, desigur, a reuşit el să spună.

— Dar, înainte de a o face, trebuie să fiu sigură că mă pot baza pe discreţia dvs.

— Bineînţeles, a răspuns el.

— Am nevoie de serviciile unui detectiv particular. De unul care să fie discret, profesionist şi, cel mai important, de încredere.

— Mai mulţi poliţişti din Poliţia Metropolitană activează ca detectivi particulari, a spus William, şi, sunt sigur, şeful meu ar fi fericit să vă recomande unul. Neoficial, a adăugat William.

— E bine să ştiu, domnule Warwick. Totuşi, nu pot accentua destul de mult cât de important este ca soţul meu să nu afle. În acest moment el este plecat şi nu se va întoarce pentru cel puţin o lună.

— Sunt sigur că voi putea găsi persoana potrivită pentru dvs., doamna Faulkner, cu mult timp înainte de întoarcerea soţului dvs.

William a aruncat o ultimă privire picturii pe care se îndoia că o va mai vedea vreodată.

— Vă place cu adevărat pictura, nu-i aşa?

— Da, îmi place, a recunoscut William, cu sinceritate.

— Este şi una din favoritele lui Miles, fapt pentru care mai avem una exact ca aceasta, în salonul din Monte Carlo. De fapt, eu nu pot spune niciodată care este diferenţa dintre ele.

Mâna lui William a început să tremure aşa de tare, încât a vărsat puţină cafea pe covor.

— Îmi cer scuze, a spus el. Ce neîndemânatic sunt!

— Nicio problemă, domnule Warwick, nu are nicio importanţă.

Dac-ai ştii cât de important este, s-a gândit William, cu mintea calculând în mare viteză implicaţiile celor ce tocmai i se dezvăluiseră.

— Pot încerca să vă opresc pentru prânz? a întrebat doamna Faulkner. Asta mi-ar da şansa să vă arăt restul colecţiei.

— Drăguţ din partea dvs., dar şeful meu se va întreba pe unde umblu. Aşa că trebuie să mă întorc.

— Poate, altă dată, a spus dna Faulkner.

William a dat din cap cu nerăbdare, în timp ce dna Faulkner îl însoţea în hol şi, în uşă, aştepta majordomul.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, Domnule Warwick, a spus ea, în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Şi mie, doamna Faulkner, a spus William, conştient că majordomul îl privea cu mare interes.

William abia aştepta să se întoarcă la Yard şi să spună echipei că doamnei Faulkner i-a scăpat din greşeală informaţia că originalul *Funcţionarilor* era pe un perete din vila de la Monte Carlo a lui Faulkner. O vedea deja pe Beth sărind în sus de bucurie, când el îi va spune vestea. Dar, cum s-au închis porţile în urma lui, şi-a luat capul în mâini şi a strigat: „Eşti un idiot!" De ce nu acceptase invitaţia la prânz? Ar fi putut vedea întreaga colecţie şi ar fi fost posibil să

identifice şi alte picturi care nu figurează în evidenţele noastre: „Idiot!” a repetat el, cu voce încă şi mai puternică. Poate că nici nu-i va menţiona lui Lamont această oportunitate pierdută, când îşi va scrie raportul.

***

William a plecat de la Limpton Hall, fără tragere de inimă, dar nu înainte de a fi repetat cuvântul: „Idiot!” încă de câteva ori, până a ajuns pe autostradă.

Când a ajuns la Yard, a parcat, a returnat cheile la recepţie şi s-a dus direct în biroul lui. L-a găsit pe Lamont şi Jackie uitându-se la o hartă acoperită cu stegulețe roşii, ocupându-se de finalizarea ultimelor detalii ale Operaţiei Perioada Albastră, despre care ştia că era planificată pentru seara următoare. Amândoi şi-au ridicat privirile, când a intrat el în birou.

— Ai trecut de porţi? a întrebat Lamont.

— Nu numai că am trecut de porţi, vă pot spune că ştiu unde se află Rembrandt-ul.

Stegulețele roşii au fost abandonate, cât timp Lamont şi Jackie au ascultat raportul lui William. După ce i-a informat complet – în sfârşit, nu tocmai complet – tot ce-a avut de spus Lamont a fost: „Trebuie să-l informăm pe comandant, imediat”.

Cum William şi Jackie au presupus că nu folosise pronumele de politețe noi, l-au urmat spre biroul lui Hawksby.

— Angela, trebuie să-l văd urgent pe comandant, i-a spus Lamont secretarei lui Hawksby, în timp ce intra în secretariat.

— În momentul acesta, este cu inspectorul-şef Mullins, a spus ea, dar nu cred că va dura prea mult.

— Mullins? a întrebat-o William pe Jackie, în şoaptă.

— Droguri. Roagă-te să nu fii transferat la această secţie. Puţini supravieţuiesc şi cei care supravieţuiesc nu mai sunt niciodată cum au fost.

După câteva minute, s-a deschis uşa şi inspectorul-şef a ieşit, însoţit de comandantul Hawksby.

— Bună dimineaţa, Brice, a spus Mullins, fără să se oprească, şi a ieşit din încăpere.

— Sper că aveţi ceva veşti bune pentru mine, a spus Hawksby. Pentru că, până acum, a fost o zi aiurea.

— O posibilă breşă în cazul tabloului de Rembrandt care a dispărut, sir.

— Intraţi!

Îndată ce s-au aşezat toţi în jurul mesei din biroul lui Hawksby, William a relatat în detaliu întâlnirea lui cu doamna Faulkner. A fost surprins de răspunsul imediat al lui Hawksby.

— Nu cred în acel: „Avem unul la fel în salonul din Monte Carlo.” De fapt, afirmaţia: „eu nu pot spune niciodată care este diferenţa dintre ele” mi se pare o scăpare a limbii. Cred că doamna Faulkner ştia exact ce îi spune tânărului detectiv pe care-l invitase la cafea.

— Sunt de acord, a spus Lamont. Şi, legat de asta, a cerut numele unui detectiv particular de încredere. Nu e nicio mirare că porţile s-au deschis.

— Deci, ce pune ea la cale? a întrebat William.

— Cu riscul de a spune o banalitate, a spus Jackie, pariez că are nevoie de un detectiv particular pentru că plănuieşte să divorţeze şi să pună mâna pe o mare parte din avere nu va fi suficient. Vrea să se răzbune şi ce alt mod mai bun există decât să ne spună unde este Rembrandt-ul.

— Joacă un joc periculos, a spus Hawksby, gândindu-se împotriva cui era ea.

— A avut şapte ani să se gândească la asta, a spus William.

— Încă e posibil să nu fie de-ajuns, a spus Lamont.

— Ai pe cineva în minte pentru treaba asta, Bruce? a întrebat Hawksby.

— Mike Harrison ar fi prima mea opţiune. Capabil, demn de încredere şi loial. Şi, dacă ea îl angajează, noi avem pe cineva în interior.

— Stabileşte o întâlnire, a spus Hawksby, şi dacă mi se va părea agreabil, William poate să i-l prezinte doamnei Faulkner.

— Mă voi ocupa de asta imediat, sir, a spus Lamont.

— Şi... Bine lucrat, William, cu toate că nu va fi uşor să scoatem Rembrandt-ul din Monte Carlo, cât Faulkner este acolo. Dar, dacă soţia lui e de partea noastră, s-ar putea să-l luăm prin surprindere. Acum, să ne întoarcem la probleme mai imediate. Jackie, sunteţi gata pentru Operaţiunea Perioada Albastră?

— Avem drumul liber pentru mâine-noapte, sir. Proprietatea va fi atât de bine încercuită, încât nicio molie nu-şi va putea croi drum afară, fără ştirea noastră.

— Eşti sigur că avem tot ce ne trebuie, Bruce?

— Poliţia din Surrey nu putea fi mai cooperantă de-atât, sir. Ne-au pus la dispoziţie în jur de douăzeci de poliţişti care vor staţiona în două autobuze la punctele de intrare şi ieşire. Noi îi vom aştepta pe răufăcători şi vom fi acolo în momentul în care vor ieşi din casă.

— Şi proprietarii?

— Sunt plecaţi în concediu în Seychelles, cum probabil că Faulkner ştie, deci în siguranţă.

— Îndată ce hoţii sunt prinşi, să mă suni, indiferent ce oră este.

— În jur de două-trei dimineaţa, sir, a spus Jackie.

— Nu contează ora, a repetat Hawksby.

Lamont, Jackie şi William s-au ridicat în picioare, imediat ce întrunirea s-a încheiat.

— Warwick, a spus Hawksby, în timp ce ei se întorceau să iasă, poţi să mai rămâi un minut? Aş vrea să-ţi spun ceva între patru ochi.

William a zâmbit la auzul cuvântului POȚI, cu toate că a presupus că urma să primească o săpuneală pentru lipsa lui de pregătire în cazul Amhurst.

— William, a spus Hawksby, imediat ce Lamont şi Jackie au ieşit. Mi-am făcut o regulă din a nu mă implica în vieţile private ale ofiţerilor mei decât în cazul în care o situaţie poate afecta o anchetă în curs.

William s-a aşezat pe marginea scaunului, încordat.

— Cu toate acestea, mi s-a atras atenţia că te-ai împrietenit cu o tânără care lucrează la Fitzmolean Museum, care este, prin urmare, parte interesată în cazul Rembrandt-ului dispărut.

— Este mai mult decât o prietenie, sir, a spus William. Numai nu locuiesc cu ea...

— Toate motivele pentru a fi prudent. Şi ceea ce vreau să spun este un ordin, nu o rugăminte. M-am exprimat cu claritate?

— Da, sir.

— Sub nicio circumstanţă, nu vei dezvălui cuiva, din afara acestui birou că noi am şti unde este tabloul lui Rembrandt dispărut. De fapt, ar fi înţelept să nu-i spui domnişoarei Rainsford nimic mai mult despre investigaţia noastră. Vreau să spun NIMIC!

— Înţeleg, sir.

— Nu trebuie să-ţi amintesc că în calitatea de ofiţer de poliţie ai semnat un angajament de Păstrare a Secretului de Serviciu şi dacă ai fi responsabil de subminarea acestuia sau a oricărei altă operaţie în care eşti implicat, s-ar putea să compari în faţa unei comisii disciplinare, ceea ce, fără nicio îndoială, ţi-ar întrerupe cariera, dacă nu cumva chiar ţi-ar distruge-o. Ai vreo întrebare?

— Nu, sir.

— Atunci, te întorci la unitatea ta şi nu vorbeşti despre această convorbire cu nimeni, nici chiar cu colegii tăi. E clar?

— Da, sir.

Întors la biroul lui, William s-a uitat la maldărul de dosare în aşteptare din faţa lui, dar nu şi-a putut scoate din minte cuvintele comandantului. În această dimineaţă, se temuse să vină la serviciu. Seara, se temea să meargă acasă.

***

Când a auzit uşa de la intrare deschizându-se, Beth a alergat imediat afară din bucătărie, spre hol.

— Deci, cum a mers întâlnirea cu dna Faulkner? a întrebat ea, înainte chiar ca William să-şi dea jos haina.

— N-am trecut de porţile de la intrare.

— Eşti un scump, a spus ea, cuprinzându-l cu braţele pe după gât, dar un aşa de neconvingător mincinos.

— Nu, acesta este adevărul, a protestat William.

Ea s-a tras înapoi şi l-a privit cu atenţie.

— Ce ţi-au spus despre mine? a întrebat ea, pe un ton brusc schimbat.

— Nimic. Jur. Nimic.

Apoi şi-a amintit cuvintele lui Hawksby: „Sub nicio circumstanţă... să nu-i spui domnişoarei Rainsford nimic mai mult despre investigaţia noastră. Vreau să spun NIMIC!” Ce circumstanţe? S-a gândit William. Şi, apoi, şi-a adus aminte cuvintele lui Jackie când el i-a cumpărat flori lui Beth, înainte de a merge la Barnstaple: „Rainsford? De ce-mi sună numele ăsta cunoscut?”

***

Primul lucru pe care l-a făcut William când a ajuns la muncă, în dimineaţa următoare, a fost să scrie un raport detaliat al vizitei sale

la Limpton Hall. Odată ce i l-a dat lui Lamont, a sunat-o pe dna Faulkner, pe linia ei privată.

— Cred că pot găsi persoana potrivită să vă ajute, doamnă Faulkner. Când aţi vrea să vă întâlniţi?

— Lunea viitoare vin la Londra. Ce-ar fi să luăm prânzul împreună? Nu pot risca să mai veniţi din nou aici.

— De ce nu? a întrebat William, părând dezamăgit.

— Makins ar fi pe telefon cu soţul meu, înainte ca dvs. să ajungeţi la poartă. De fapt, Miles m-a sunat noaptea trecută să mă întrebe de ce te-am lăsat să intri în casă.

— Ce i-aţi spus?

— Că, atunci când ai adus pictura înapoi, ţi-a scăpat că s-a oprit investigaţia Rembrandt şi dosarul a trecut la cazuri ne rezolvate.

— Credeţi că v-a crezut?

— Niciodată nu poţi şti asta, cu Miles. Nu cred nici chiar că ştie când el însuşi spune adevărul. Să ne vedem la Ritz, la ora unu? Te invit eu.

Bun, cu siguranţă nu va fi trataţia doamnei Walters, s-a gândit William, punând telefonul jos.

Mai târziu, în acea dimineaţă, William a fost cu Lamont la un fel diferit de prânz. Plăcintă cu carne de porc, un pachet de cartofi prăjiţi şi o halbă de bere amară, în cârciuma Sherlock Holmes şi şansa de a-l cunoaşte pe Mike Harrison. Un poliţist de poliţist, aşa i-l prezentase Lamont şi William a putut observa imediat de ce.

Era necomplicat, era direct şi l-a tratat pe William ca egalul său, din clipa în care s-au cunoscut. Mai important, era la fel de hotărât să descopere Rembrandt-ul dispărut ca tot restul echipei. Făcuse parte din acest departament, în vremea când tabloul fusese furat, în urmă cu şapte ani, aşa că asta o considera o misiune neterminată.

În noaptea aceea, în drum spre casă, William a luat un buchet de flori, ca ofertă de pace pentru Beth. Dar, în momentul în care a întors cheia în lacăt, a ştiut că ea nu era acolo. Şi, apoi, şi-a amintit – marţea

era Noaptea Prietenilor la Fitzmolean. Sandviciuri cu somon afumat, boluri cu nuci şi vin spumos pentru uşurarea portofelelor suporterilor loiali ai muzeului. Nu se va întoarce cu mult înainte de ora unsprezece. A plecat la Trenchard House pentru a doua noapte la rând, a sunat-o la ora 19:30 şi, din nou, la ora 11:00, dar ea n-a răspuns la telefon, aşa că s-a culcat.

20

05:43 GMT[11]

William a fost trezit de soneria telefonului. A ridicat receptorul, întrebându-se cine naiba suna la acea oră a dimineţii. A sperat să fie Beth.

— Vine Carter, a spus o voce pe care a recunoscut-o imediat. Ne întâlnim la Heathrow, la terminalul doi. E o maşină pe drum. Ar trebui să fie la tine în cinci minute. Ia-ţi cu tine geanta cu schimburi pentru noapte şi, de data asta, nu-ţi uita paşaportul acasă.

William a pus telefonul în furcă şi s-a dus direct la baie. A făcut rapid duş, urmat de încă un şi mai scurt ras, cu două tăieturi ca să dovedească că s-a ras, apoi s-a întors în dormitor să-şi facă băgăjelul. Două cămăşi, plus chiloţi, şosete şi peria de dinţi, apoi şi-a luat paşaportul din sertarul de la birou. Maşina îl aştepta afară, cu motorul pornit. L-a recunoscut imediat pe şoferul care-l dusese în Chelsea.

— Bună dimineaţa, Danny, a spus el.

06:37 GMT

Jackie nu a avut nevoie de un apel care s-o trezească în dimineaţa aceea. Era deja în drum spre staţia Waterloo când William gonea pe M4.

Lamont o aştepta pe peronul unsprezece şi, la 7:29 s-au îmbarcat spre Guildford, la clasa a doua. La sosire, au fost aşteptaţi de superintendentul Well, singurul om de la Poliţia Surrey care fusese informat cu privire la planurile pentru tot restul zilei.

— Nu ai şofer? a întrebat Lamont, când Well s-a aşezat la volan şi a aprins demarorul.

11 Ora Meridianului Greenwich.

— Reduceri de personal, a mormăit el.

07:14 GMT

William l-a văzut în momentul în care a intrat în terminal. O jachetă de culoare albastră-închis la două rânduri, cămaşă albă şi cravată cu dungi. Comandantul probabil că dormise în pijama la două rânduri.

— Bună dimineaţa, sir.

— Bună dimineaţa, William. Carter are bilet la BA zborul 003 spre Roma, plecarea e într-o oră şi jumătate, şi noi plecăm cu un avion Alitalia, care decolează în 40 de minute. Locotenentul Monti ne va întâmpina la aeroport şi ne va conduce la Civitavecchia. Vom rămâne acolo câteva minute pentru a ne asigura că face check-in-ul Carter. Dacă bănuieşte că ar putea să fie urmărit de cineva, ar putea să-şi anuleze toată călătoria, caz în care noi ne vom întoarce la Scotland Yard, nu la Roma.

Comandantul încă vorbea când l-a apucat pe William de braţ şi a făcut semn cu capul înspre zona birourilor British Airways. Carter se îndrepta spre check-in, însoţit de un bărbat pe care William nu l-a recunoscut, care căra o sacoşă voluminoasă şi împingea un troler cu două valize mici.

— Am sentimentul că ştiu ce este în sacoşă, a spus Hawksby. Dar nu avem ce face.

— Am putea să cerem celor de la Security să-l controleze, înainte de a urca în avion,

— Acesta este ultimul lucru pe care ni-l dorim.

— De ce?

— Pentru două motive, a spus Hawksby, în timp ce Carter îşi primea cardul de îmbarcare. Întâi, trebuie să avem o suspiciune rezonabilă că el comisese crima înainte ca noi să ne gândim să-i verificăm bagajul şi, în al doilea rând, dacă nu găsim nimic, i-am avertiza inutil şi ne-am distruge acoperirea.

— Îl recunoaşteţi pe bărbatul care-l însoţeşte? a întrebat William, în timp ce se-ndreptau spre controlul paşapoartelor.

— Damien Grant, GBH, fost halterofil şi, mai recent portar de club. Este aici numai pentru a se asigura că sacoşa ajunge la destinaţie.

— Ultimul apel pentru Alitalia, zbor numărul...

10:07 GMT

Odată instalaţi în biroul superintendentului Well, cei trei ofiţeri de poliţie au verificat şi răsverificat fiecare detaliu al Operaţiunii Perioada Albastră. Când Lamont a pus ultima întrebare, Well s-a uitat la ceas.

— E momentul să cobor la parcarea din subsol şi să-i informez pe trupeţi. Este singurul spaţiu pe care-l avem, care e destul de mare pentru a permite adunarea armatei tale private.

Lamont şi Jackie l-au urmat pe superintendent afară din birou şi, apoi, în jos pe treptele uzate bine până în parcare, unde vreo două duzini de poliţişti şi două poliţiste stăteau de vorbă, întrebându-se pentru ce fuseseră adunaţi acolo. Când a apărut superintendentul, au tăcut cu toţii.

— Bună dimineaţa, a spus acesta, lovindu-şi piciorul repetat cu bastonul de cauciuc. Ne-am alăturat, astăzi, celor doi poliţişti din Poliţia Metropolitană, prezenţi aici. Ne-am adunat pentru a-i ajuta într-o operaţiune care va avea loc în perimetrul nostru. Dau cuvântul detectivului inspector-şef Lamont, care vă va da pe scurt detaliile necesare.

Lamont a aşteptat până când Jackie a instalat un suport şi a aşezat pe el o imagine fotografică aeriană a unei proprietăţi de mari dimensiuni.

— Doamnelor şi domnilor, Poliţia Metropolitană pregăteşte această operaţiune de câteva luni, dar am ştiut permanent că rezultatul va depinde de profesionalismul ofiţerilor de la faţa

locului, a spus Lamont, arătând spre cei aflaţi în faţa lui. Adică a voastră!

Asistenţa a început să râdă şi să aplaude.

— Avem motiv să credem, a continuat Well, că un grup bine organizat de criminali va ataca această proprietate, în noaptea asta. (Jackie a arătat spre fotografia unei vile Luutyens impresionantă, înconjurată de câţiva acri de parcare.) Scopul grupului infracţional este să fure un Picasso care valorează mai multe milioane şi să fie în afara oricărui pericol, cu mult timp înainte de sosirea poliţiei. Dar noi îl vom aştepta. Voi aţi putea întreba de ce avem nevoie de un efectiv atât de mare pentru această operaţiune, când vor fi numai trei, posibil, patru hoţi care vor opera. Răspunsul este: Pentru că ştim cine este în spatele acestui jaf şi omul acesta ne-a înfrânt prea des, în trecut. Deci, de data aceasta, îi vom tăia... pofta de a mai face asta vreodată.

A doua oară, au izbucnit aplauze, şi mai puternice.

— Pentru această operaţiune îndelung planificată, vă asigur că răufăcătorii şi-au făcut bine temele, a continuat Lamont. Ştiu că proprietarii sunt în concediu şi mai ştiu că cea mai apropiată secţie de poliţie este la douăzeci de minute distanţă, ceea ce, cred ei, le va da destul timp pentru a dispărea în neant, cu mult timp înainte ca poliţia să-şi facă apariţia. Secundul meu, detectivul Roycroft, vă va da acum detaliile Operaţiunii Perioada Albastră şi vă va preciza rolul pe care-l veţi juca dvs. Detectiv Roycroft.

Jackie a făcut un pas în faţă, încântată să fie salutată de atâtea feţe entuziaste care, în mod clar, aşteptau cu nerăbdare să prindă nişte răufăcători reali şi să pună mâna pe unul anume, în mod special.

12:45 OEC[12]

12 Ora Europei Centrale.

Zborul Alitalia a aterizat la aeroportul Da Vinci, cu câteva minute înainte de ora din program. Primul om pe care l-a văzut William coborând pe scara aeronavei a fost locotenent Monti, care aştepta lângă o maşină fără identitate.

William i l-a prezentat pe Hawksby lui Monti, care l-a salutat, a deschis portiera din spate şi a aşteptat ca amândoi să urce în maşină. Hawksby a fost surprins că locotenentul nu era ras şi respiraţia îi mirosea a usturoi, dar nu a comentat.

— Nu controlul paşapoartelor, nu control vamal? a întrebat William.

— William, dacă ai fi fost numai tu, te-aş fi aşteptat la Sosiri, dar, când comandantul meu a auzit că vei fi însoţit de comandantul Hawksby, mi-a ordonat să sar peste toate obstacolele. Sper că e exprimarea corectă în limba engleză?

— Să te descurci la faţa locului, a spus William. Sensul derivă de la eliberarea fluxului aerului de către un organist prin deschiderea membranelor, pentru a creşte volumul sunetului orgii.

— Îţi mulţumesc, domnule detectiv, a spus Hawksby. Foarte interesant.

— Nu e mult de mers până în Civitavecchia, a spus Monti, în timp ce luau viteză. Dar trebuie să ajungem acolo înaintea lui Carter şi a lui Grant. Au rezervări la Grand Hotel – mare numai cu numele.

— Şi noi unde vom sta? a întrebat Hawksby.

— Mă tem că hotelul dvs. este încă şi mai puţin... mare. Dar are avantajul de a fi pe chei, aşa că v-am rezervat o cameră care are vederea spre port.

— Şi William?

— El va fi cu mine, în permanenţă. Şeful golfului m-a informat că Carter a închiriat o mică ambarcaţiune echipată complet pentru cercetare şi recuperare, pe şapte zile. Este perfectă pentru căutarea de comori de pe fundul mării.

— De ce pentru şapte zile, când ei vor avea la bord ceea ce caută? a întrebat William.

— Pentru spectacol, a explicat Monti, cu toate că nu ştim câţi membri ai echipajului sunt implicaţi în şmecherie. Dar, presupunem, căpitanul şi cei doi scufundători trebuie să fie.

— Aşadar, noi rămânem în Civitavecchia şi-i aşteptăm să se întoarcă, pentru a-i aresta?

— Bineînţeles că nu. Ne-am angajat amândoi ca marinari pentru activităţile de pe punte. În mod clar au nevoie de cât mai mulţi martori oculari posibil, care să asiste la remarcabila lor descoperire.

— Dar italiana mea nu este chiar aşa de bună, le-a reamintit William celor doi.

— Ştiu, a răspuns Monti, aşa că, odată ce vom fi la bord, tu renunţi să-mi mai vorbeşti. Şi, trebuie să te previn, vom pluti în ape tulburi.

— Iar eu trebuie să te previn că nu sunt un bun înotător, a spus William.

12:21 GMT

— Are cineva vreo întrebare? a întrebat Jackie, când şi-a încheiat informarea.

Cineva a ridicat mâna.

— De care din cele două echipe este mai mare nevoie?

— Nu vom şti aceasta decât în ultimul moment. Există două ieşiri din casă, aici şi aici; lângă ele vor fi ascunse autobuzele, a spus Jackie, indicând locurile pe hartă. Dar nu avem cum să ştim pe care o vor folosi. Dacă, din cine ştie ce motiv, nu reuşim să-i interceptăm, avem un elicopter care aşteaptă pregătit să ne ajute.

— Trebuie să accentuez, a intervenit Lamont, că nu puteţi asculta radioul în timp ce aşteptaţi şi nici să discutaţi între voi, pentru că cel mai mic sunet îi va alerta. Aveţi fiecare grijă să nu fiţi idiotul care îi sperie.

— Sir, în ce fel de vehicul vă aşteptaţi să circule?

— Pentru că dimensiunea picturii pe care intenţionează să o fure este mare, cred că va fi o dubă, a spus Lamont. Ei ştiu exact ce caută şi puteţi fi siguri că au stabilit ia nivel de centimetru care este calea de evadare. De aceea avem nevoie de atât de mulţi dintre voi pentru a încercui ţinta.

— Se poate să fie înarmaţi?

— Credem că nu, a răspuns Lamont. Primeşti închisoare pe viaţă pentru atac armat, în timp ce pentru jaf, rareori primeşti mai mult de şase ani. Dar, tocmai pentru a fi în siguranţă, vom avea o mică echipă de poliţişti înarmaţi, la faţa locului, dar foarte bine ascunşi.

— Vreun indiciu cu privire ia momentul în care vor lovi? a întrebat un poliţist tânăr.

— Nu înainte de ora şase şi nu va fi după miezul nopţii, a răspuns Lamont, fără alte explicaţii.

A urmat o lungă tăcere.

— Dacă nu mai sunt alte întrebări, a spus Jackie, haideţi să mergem să luăm prânzul. Încercaţi să trageţi un pui de somn, după-masă şi nu uitaţi să mergeţi la toaletă, înainte de urcarea în autobuz. Primul autobuz pleacă la ora 4:10 p.m. Cel de-al doilea îl va urma după douăzeci de minute, pentru a evita să părem un convoi.

— Şi, odată ajunşi la locul stabilit, nu uitaţi că tăcerea este cea mai bună armă a noastră, a adăugat Lamont.

14:08 OEC

Monti i-a condus pe William şi pe Hawksby direct la hotelul de pe chei al comanderiei din Civitavecchia şi au mers cu toţii la camera rezervată de Monti, la etajul al treilea. Primul lucru pe care l-a făcut Hawksby a fost să privească spre linia orizontului, de la fereastră. Avea o bună vedere spre port şi nu avea nevoie de binoclu pentru a fi cu ochii pe ambarcaţiunea pe care o închiriase Carter. Monti făcuse chiar rost de o copie în limba engleză a broşurii companiei, cu o

fotografie a vasului pe copertă, pentru a-i tenta pe potenţialii clienţi. Ceea ce nu spuneau era rata eşecurilor în decursul anilor. Dar, pe atunci, echipajul era în cel mai bun caz format din piraţi, în timp ce clienţii care închiriau vasul erau persoane romantice, ce-şi urmăreau un vis. Ceea ce nu era cazul acum.

William se pregătea să facă duş, când Monti i-a spus:

— Nu-ţi face probleme. Încearcă să nu uiţi că eşti un marinar de punte (cadet). Nu vrem să miroşi ca un crin.

Hawksby a înţeles, în acel moment, de ce locotenentul nu se răsese de câteva zile şi puţea a usturoi.

Monti a deschis o valiză voluminoasă, pe care o lăsase mai devreme în cameră, şi a scos din ea haine potrivite pentru rolul pe care urmau să-l joace: Două perechi de jeanşi foarte uzaţi, două tricouri fără nicio marcă, două pulovere, unul albastru, unul gri şi două perechi de tenişi fără sigla vreunei mărci. Totul arăta şi era second-hand.

— Să sperăm că am luat măsura ta, a spus Monti, când William a început să-şi pună jeanşii.

— Şi cu mine, cum rămâne? a întrebat Hawksby.

— Va fi foarte bine, sir, a răspuns Monti. Dacă vă plimbaţi pe chei îmbrăcat exact cum sunteţi, toată lumea va presupune că sunteţi posesorul unui yacht uriaş, nu că urmăriţi un cuplu de răufăcători.

— Aş vrea eu.

— Sir, acum, noi trebuie să plecăm. Trebuie să fim la bord, înainte de sosirea lui Carter.

— Plecaţi! Am ceva ajutoare, în cazul în care ei îşi schimbă planurile?

— Le veţi vedea numai dacă veţi avea nevoie de ele, a răspuns Monti. Dar vă pot asigura că aceasta nu e singura cameră pe care am închiriat-o.

— Jos pălăria! a spus Hawksby, salutând cu degetele la frunte.

După ce Monti şi William au plecat, comandantul s-a întors la locul de supraveghere şi i-a urmărit pe cei doi tineri ofiţeri mergând de-a lungul cheiului şi urcându-se pe navă, înainte de a se prezenta şefului marinarilor de punte. Cât de mult îşi dorea să fi fost şi el cu douăzeci de ani mai tânăr!...

13:08 GMT

Lamont şi Jackie adunaseră echipa în cantină pentru a lua prânzul, unde un grup de vorbăreţi în aşteptare au arătat cât de nerăbdători erau să-şi înceapă treaba.

La ora patru, după ultima informare din partea sergentului-detectiv Roycroft, Lamont i-a împărţit pe tinerii ofiţeri în două grupe, înainte ca aceştia să înceapă să se urce în autobuze. În acelaşi timp, o echipă a diviziei speciale pentru arme de foc ieşea din Scotland Yard cu ordinul de a-l contacta pe inspectorul-şef detectiv Lamont în momentul în care au ajuns la ţintă.

La patru şi unsprezece minute, primul autobuz a părăsit parcarea, a urcat rampa şi a ieşit pe autostradă. A păstrat o viteză moderată, rămânând în permanenţă pe prima bandă şi nedepăşind niciodată viteza legală. La 3:33, celălalt autobuz a făcut manevrele de ieşire pe autostradă, unde au intrat în şirul navetiştilor care se întorceau acasă, în vreme ce ei erau în drum spre muncă.

Lamont a fost luat prin surprindere când superintendentul Well i-a spus că îi va însoţi în misiune. Lamont a acceptat că, dacă Well voia să-şi adauge prefixul şef la titlul lui, Operaţiunea Perioada Albastră ar arăta bine în dosarul lui. Lamont a trebuit să recunoască, chiar dacă numai pentru sine, că gândul promovării îi trecuse şi lui prin minte.

Superintendentul, Lamont şi Jackie au părăsit ultimii sediul Poliţiei din Guildford, într-o maşină fără număr. Când au ajuns la ţintă, amândouă autobuzele erau acolo, cu motoarele la relanti şi

luminile stinse. Douăzeci şi şase de bărbaţi şi trei femei aşteptau în tăcere.

16:23 OEC

După ce şi-au înghesuit sacii în cabinele de dormit de sub punte, cei doi marinari cadeţi itineranţi s-au prezentat la datorie pe puntea principală.

— Cât va dura până ajungem la sit? l-a întrebat Monti pe şeful cadeţilor.

— E la distanţă cam de optzeci de mile marine, deci un pic peste opt ore. Vom porni imediat ce clienţii noştri şi şoferii lor vor fi la bord. Între timp, voi doi puteţi ajuta la încărcat.

William şi Monti s-au asigurat că au încărcat tot: de la lăzi cu mere la cutii noi. În mod clar, comandantul de vas voia să pară că vor fi pe mare cel puţin şapte zile.

William s-a oprit din muncă numai când dintr-un Mercedes condus de-a lungul pasarelei doi bărbaţi au coborât pe partea cu docul, l-a recunoscut imediat. Doi cadeţi le-au luat bagajele – nu multe, dacă te gândeşti că au închiriat vasul pentru o săptămână, a zis în sinea lui William. Grant încă ţinea strâns în mână geanta voluminoasă şi era atent ca cei doi cadeţi să nu se apropie de ea.

William şi Monti au rămas în umbră, pentru a evita să vină în contact cu cei doi pasageri, când aceştia au urcat la bord.

— Nu-mi prea imaginez ce se va întâmpla până ajungem la locul de recuperare, a şoptit Monti, dar este în continuare riscant şi nu ne putem permite să ne asumăm vreun risc. Aşa că va trebui să rămânem pe punte până la ora opt.

18:22 GMT

— Echipa arme de foc este la locul ei, sir, a spus o voce la interfon, sunând ca un trăsnet, după vreo două ore de tăcere.

— Bun venit la bord, a spus Lamont. Ţineţi radioul închis până când îi vedeţi pe hoţi intrând în casă.

— Recepţionat, sir.

21

22:06 OEC

William s-a retras în cuşeta lui, imediat după ora zece, dar nu a adormit. Câţiva marinari jucau cărţi, alţii spuneau poveşti improbabile despre comori pe care le recuperaseră de pe fundul oceanului. Curând, a devenit clar că habar n-aveau cât de reuşită urma să fie această călătorie şi puţini dintre ei păreau optimişti.

În timp ce William s-a odihnit, Monti a continuat să muncească şi să supravegheze puntea. S-a întors lângă cuşeta lui William după miezul nopţii şi, pentru că era puţin mai multă linişte, a reuşit să-şi informeze colegul fără a fi auzit de ceilalţi.

— Nu s-a-ntâmplat cine ştie ce, pe punte, a spus el. Carter şi Grant nu şi-au părăsit cabinele, până vasul nu a pornit. Mă îndoiesc că vom vedea pe vreunul dintre ei înainte de prima rază de lumină. Dar nu ne permitem niciun risc, aşa că mai bine îmi ţii tu locul, acum. Când ajungi pe punte, vei vedea o barcă de salvare la tribord.

— Care e tribordul? a întrebat William

— Pe latura din dreapta, prostule. Credeam că vii dintr-o naţiune de marinari. Urcă în ea, intră sub prelată, aşa încât, dacă iese cineva pe punte, cât timp eşti tu de pază, să nu te vadă. Fii atent să nu adormi. Să mă trezeşti la ora patru şi preiau eu supravegherea.

William a urcat scara în spirală şi a ieşit pe punte. A identificat barca de salvare legănându-se uşor în briza mării şi s-a îndreptat cu precauţie spre ea, oprindu-se la cel mai neobişnuit sunet. Încă o ultimă privire pentru a se asigura că nimeni nu-l urmăreşte cu privirea. A fixat barca de salvare, a urcat în ea şi s-a strecurat sub prelată. Curând, şi-a dat seama că nu era niciun pericol să adoarmă. Mai degrabă, i se părea că se îmbolnăvise.

A încercat să se perfecţioneze în tehnica legănatului cu barca şi indiferent de câte ori se uita la ceas, acul minutarului nu dădea

vreun semn că se prea mişca. Şi, apoi, fără niciun semn, a auzit paşi grei apropiindu-se, urmaţi de o voce care vorbea în engleză.

22:19 GMT

Jackie a decis că era mult mai rău decât în cazul supravegherii, pentru că aşteptau cu toţii pe cineva care nu era acolo, nu pe cineva care era acolo şi trebuia să se arate, în cele din urmă.

00:58 OEC

— Totul e la locul lui. Acum, tot ce putem face este...

William nu şi-a mişcat nici măcar un muşchi, până când vocea nu s-a pierdut în văzduh. Mai multe cuvinte, dar acestea s-au risipit cu vântul. A ridicat cu un inch prelata şi ochii s-au fixat pe un grup de patru bărbaţi, care stăteau în picioare la numai câţiva yarzi de barca de salvare.

Grant a desfăcut fermoarul la sacoşă şi a scos una din lădiţele de lemn vechi, pe care William le văzuse prima oară în atelierul lui Carter. A pus-o cu grijă pe punte. Marinarul-şef a legat-o cu dexteritate cu o funie ca şi cum ar fi împachetat un cadou de Crăciun voluminos. Odată ce a fost mulţumit că lădiţa era în siguranţă, a traversat puntea şi a ataşat funia la un scripete de care se folosiseră William şi Monti pentru a urca cutia la bord. Marinarul a apucat mânerul scripetelui şi l-a învârtit încet până când funia s-a întins. Un bărbat în vârstă cu o faţă tăbăcită de vânturi şi cu o barbă neagră neîngrijită, care purta o căciuliţă cu împletituri, a ţinut de lădiţă, în timp ce aceasta era ridicată încet, centimetru cu centimetru, de pe punte.

Când a fost cam la trei picioare în aer, căpitanul a împins-o uşor peste parapetul vasului, apoi a dat din cap aprobator. Şeful marinarilor a început să învârtească mânerul în sens invers. Cutiuţa şi-a început uşor coborârea spre apă. William n-a pierdut din privire cutiuţa până când aceasta nu a dispărut sub valuri. Au mai durat

câteva minute bune, după ce scripetele îşi terminase treaba, până când casetuţa a ajuns la odihnă pe fundul mării, la aproximativ 130 de picioare sub ei. Atunci, căpitanul şi marinarul-şef au aruncat o ancoră mică peste bord. Aceasta era ataşată la o geamandură cu lumină intermitentă, arătând locul exact în care căzuseră.

Carter a simulai un „Salut!" adresat căpitanului. Grand a luat de jos geanta voluminoasă, goală, şi s-au îndepărtat traversând puntea.

William s-a retras complet sub prelate, dar n-a putut să-şi dea seama ce îşi spuneau, până nu au trecut pe lângă barca de salvare.

— Sper că putem avea încredere în ei.

— Au fost plătiţi gras şi... dacă...

William nu şi-a mişcat nici măcar un muşchi şi a decis să aştepte până va fi sigur că ei s-au întors în cabinele lor.

00:00 GMT

Superiintendentul şi-a încrucişat picioarele. Avea nevoie presantă să se uşureze, dar nu avea de gând să fie primul care recunoaşte lucrul acesta. Lamont continua să se uite plin de speranţă de-a lungul aleii spre casă, în timp ce asculta cu atenţie dacă se aude un zgomot de motor.

În ultimele trei ore, Jackie se uitase în mod repetat la ceasul de la mână, devenind mai neliniştită, cu fiecare minut care trecea.

02:00 OEC

William a ridicat prelata cu o jumătate de inch şi s-a uitat în toate direcţiile. Niciun semn că ar fi fost cineva în preajmă. Şi-a verificat ceasul înainte de a se târî afară din barca de salvare care continua să se legene şi a trece cu greu peste marginea vasului, fiind cât pe ce să-i alunece mâinile. A aterizat cu capul înainte, pe puntea lunecoasă.

A încercat să-şi găsească o poziţie stabilă şi să se ridice în picioare, dar era atât de slăbit şi ameţit, încât a trebuit să se apuce strâns cu

mâinile de parapetul ambarcaţiunii. În cele din urmă, a renunţat, s-a lăsat pe o parte şi a vomat violent. Când şi-a ridicat privirile, a remarcat că vasul se învârtea în cerc în jurul balizei.

A mai durat ceva timp până şi-a revenit destul cât să coboare scara în spirală şi să se prăbuşească în cuşetă, unde a zăcut nemişcat, ca să nu-i mai vină să vomite, din nou.

A decis să nu-l trezească pe Monti, pentru că nu avea de ce să-şi mai petreacă următoarele două ore în barca de salvare, de vreme ce nu se mai putea întâmpla nimic înainte de apariţia zorilor. Dar, de adormit, William tot nu a adormit.

01:07 GMT

Lamont putea auzi sunetul unei maşini care se apropia din spatele lui. Peste câteva minute, a trecut pe lângă el un Jaguar verde, care a continuat să ruleze pe alee, cu farurile aprinse. S-a oprit lângă casă. Şoferul a coborât din maşină, a deschis uşa casei şi a dispărut înăuntru. După câteva minute, s-a aprins lumina în hol.

Lamont a înjurat de mai multe ori, până a deschis radioul şi a dat un ordin pe care se temuse că va trebui să-l dea.

— Operaţiunea Perioada Albastră anulată. Ne întoarcem la bază.

Poate că a fost bine că n-a putut auzi corul de mormăituri şi înjurături emise din cele două autobuze în care aşteptaseră în tăcere infanteriştii lui loiali, timp de peste cinci ore. Câţiva dintre ei au coborât din autobuz şi au început să se uşureze, la unison.

06:09 OEC

— De ce nu m-ai trezit la ora patru, a întrebat Monti.

S-a uitat la William, care avea aceeaşi culoare ca şi cearşaful îmbibat de transpiraţie şi continua să transpire. William şi-a pus două degete pe buze şi a făcut semn că trebuie să urce amândoi pe punte.

Pescăruşi ţipători planau deasupra lor, în timp ce William îi arăta baliza luminoasă care sălta pe valuri şi îi explica lui Monti de ce nu se deranjase să-l trezească.

— Bine gândit, a spus Monti.

Au privit înspre puntea de comandă, de unde căpitanul conducea nava în cercuri din ce în ce mai mici în jurul balizei. Nici urmă de Carter sau Grant, dar William se îndoia că aceştia dormeau.

În următoarele patruzeci de minute, Monti şi William au executat orice le ordona marinarul-şef, dar privirile lor reveneau încontinuu la intrarea în zona privată, în aşteptarea apariţiei principalilor actori.

Imediat după ora şapte, Carter, însoţit de doi scufundători în costume impermeabile, a ieşit pe punte. Scufundătorii şi-au pus măştile şi înotătoarele, s-au aşezat pe parapet şi şi-au ajustat aparatele de respirat. Apoi s-au aruncat cu spatele înainte în apă şi au dispărut sub valuri.

05:20 GMT

Superintendentul Well i-a condus cu maşina pe Lamont şi Jackie înapoi la Guildford şi i-a lăsat în centrul oraşului.

— Sunt sigur că veţi putea să găsiţi drumul spre gară, le-a spus el, înainte de a demara.

— Nu-l poţi condamna, a spus peste douăzeci de minute Jackie, în timp ce se aflau pe un peron gri, în frig, aşteptând să vină primul tren spre Waterloo.

— Când ajungem la Yard, probabil că vom afla că inspectorii l-şef Warwick este noul şef al Departamentului Artă şi Antichităţi, iar eu am fost degradat la poziţia de poliţist-detectiv şi trebuie să mă adresez lui cu sir.

— Ceea ce înseamnă că eu mă voi întoarce la circulaţie, a spus Jackie.

08:30 OEC

Cei doi scufundători au reapărut la suprafaţă de patru ori, în decursul orei următoare şi, de fiecare dată, au făcut semnul cu degetul mare în jos, înainte de a se scufunda din nou. După mai multe ore, s-au căţărat înapoi la bord, arătând epuizaţi, şi au rămas laţi, întinşi pe punte, ca să-şi revină. William a bănuit că nu fuseseră niciodată la mai mult de câteva picioare sub suprafaţa apei.

Carter şi Grant păreau dezamăgiţi şi echipa începea deja să-şi piardă interesul pentru acţiunea lor. Dar William ştia că ei erau numai martori ai primului act al acestei pantomime iar cortina era pe punctul să se ridice din nou, după pauză.

Îndată ce scufundătorii şi-au revenit după efort, şi-au reluat treaba. În următoarele două ore, încă de trei ori a fost văzut de toţi semnul cu degetele mari îndreptate în jos. Monti a fost cel care a remarcat că baliza şi lumina ei intermitentă nu se mai vedeau.

— Probabil că au localizat caseta, a şoptit el.

— Dar nu sunt pregătiţi să recunoască, a spus William.

Scufundătorii au dispărut sub valuri încă o dată, dar, de această dată, când au revenit la suprafaţă, unul dintre ei făcea semne frenetic cu mâna, în timp ce ceilalţi au făcut semnul cu degetul mare în sus. Echipajul a alergat la tribord şi a-nceput să ovaţioneze, dar William a sesizat cum căpitanul a rămas remarcabil de calm. Atunci, el a citit deja al doilea act.

Marinarul-şef s-a dus repede la scripete şi a început să ridice funia. Carter şi Grant s-au alăturat echipajului, care se apleca peste balustradă, în aşteptare, şi, când, peste câteva minute, caseta a ieşit la suprafaţă, plină de lipitori, s-au arătat la fel de surprinşi şi încântaţi ca toţi ceilalţi bărbaţi de pe vas.

Marinarul-şef şi-a dozat efortul, aşa că preţioasa încărcătură a putut fi ridicată în siguranţă peste parapet şi pusă pe punte. Acesta a căzut în genunchi şi a început să desfacă funia, în timp ce căpitanul a coborât de pe puntea de comandă. Toţi ceilalţi pierdeau timpul

pe-acolo, aşteptând cu nerăbdare să descopere ce era în cutie. Bine, nu chiar toţi.

Odată ce funia a fost îndepărtată, marinarul-şef s-a tras la o parte pentru a-i permite lui Carter să execute ceremonia de deschidere, dar acesta s-a prefăcut că are nevoie de ajutorul lui Grant, pentru a forţa deschiderea lacătului vechi şi ruginit. William nu putea decât să se întrebe în care consignaţie găsise un asemenea exemplar convingător. Când capacul a fost, în cele din urmă, ridicat, a urmat un moment de linişte totală, toţi cei de pe punte privind cu neîncredere la cele 712 monede de argint vechi. Numai Carter ştia numărul exact.

Cei de pe corabie au ovaţionat când Grant a ridicat caseta şi a început s-o legene pe braţe, ca şi când ar fi fost copilul unic care fusese salvat din mare. Apoi, s-a îndreptat încet spre zona privată, cu un Carter numai zâmbet urmându-l, la un pas în spate.

Căpitanul a anunţat echipajul că se vor întoarce în port imediat, dar toţi marinarii de la bord vor primi totuşi plata pentru o săptămână întreagă. Aceasta a declanşat ovaţii încă şi mai puternice.

10:54 GMT

— Biroul comandantului Hawksby.

— Sunt Bruce Lamont, Angela. Îmi poţi face legătura cu şeful?

— Este încă în Italia, Bruce. Nu-l aşteptăm să se întoarcă până luni.

— E vreo speranţă să stea acolo?

— Îmi cer scuze, domnule inspector-şef?

— Angela, nu m-ai auzit niciodată spunând asta.

— Nu poate aştepta până luni?

— Va trebui. Dar, atunci, sunt destul de obişnuit să aştept în faţa uşii, numai pentru a afla că nu e nimeni acolo.

12:36 OEC

Odată ce vasul a tras la doc, William şi Monti s-au aplecat peste balustradă şi l-au văzut pe Grant cărând caseta pe pasarelă. O ţinea încă strâns la piept când s-a urcat pe bancheta din spate a maşinii care-i aşteptase.

William l-a recunoscut pe şofer. Amuzant, s-a gândit el, că a ştiut exact la ce oră urma să-i ia pe cei doi pasageri ai lui, cu toate că nu avuseseră nicio modalitate de a comunica unii cu alţii. Carter a dat mâna cu căpitanul, marinarul-şef şi cei doi scufundători, dezvăluindu-i, astfel, pe cei implicaţi în complot. Apoi, a pornit pe pasarelă şi i s-a alăturat lui Grant, pe bancheta din spate a maşinii.

În timp ce maşina pornea şi înainte ca William să poată pune vreo întrebare, Monti i-a spus:

— Nu te îngrijora, vor fi urmăriţi. În orice caz, ştim exact încotro merg.

— Dar dacă-şi schimbă planurile? a întrebat William.

— Îi vom aresta pentru furtul casetei.

— William a râs, în timp ce un bărbat îmbrăcat elegant cu un sacou la două rânduri a trecut pe lângă ambarcaţiune şi s-a îndreptat spre hotel, părând a fi un turist bogat.

William şi Monti au stat la coadă cu restul echipajului pentru a-şi primi salariul pe o săptămână întreagă. Nu puţin, s-a gândit William, dar Carter avea nevoie ca actorii ocazionali să repete o versiune plauzibilă a ceea ce văzuseră în faţa familiilor şi prietenilor lor şi în faţa oricui altcuiva ar fi fost interesat să asculte.

După ce au semnat de primirea banilor, au pornit înapoi spre hotelul lui Hawksby, unde acesta îi aştepta. De această dată, William a avut dreptul să-şi facă duş şi Monti s-a ras şi s-a spălat pe dinţi pentru prima dată, în ultimele câteva zile.

Îndată ce s-au schimbat în hainele lor obişnuite, i s-au alăturat lui Hawksby, la masa de prânz. Nu că lui William i-ar fi fost foame... Tocmai terminau primul fel când de masa lor s-a apropiat un

chelner care l-a anunţat pe locotenent Monti că e chemat la telefon şi că putea prelua legătura la recepţie.

— Bun băiat, Monti, a spus Hawksby, ridicând paharul, după plecarea lui Monti de la masă.

— Cu siguranţă că este, a spus William, turnându-şi încă un pahar cu vin. Mă întreb cum merge Operaţiunea Perioada Albastră.

Hawksby s-a uitat la ceas.

— Ar fi trebuit să se fi terminat, de-acum, într-un fel sau altul, a spus el, în timp ce locotenentul se întorcea şi-şi relua locul la masă.

— Vă pot confirma că lada de lemn care conţine peste şapte sute de monede de argint a fost predată Oficiului Naval Italian din Roma. Un domn Carter şi-a prezentat autorizaţia ştampilată regulamentar şi a afirmat găsirea cufărului-comoară, însoțit de domnul Booth Watson.

Hawk şi William au bătut cu palmele în masă.

— Domnul Carter a fost văzut ultima oară fotografiindu-se în timp ce stătea de vorbă cu ziariştii despre remarcabila lui descoperire, a spus Monti, în timp ce William umplea din nou paharele. Cum doriţi să-l preluaţi de aici, sir?

— N-am nicio grabă, a răspuns Hawksby. Roţile guvernului se mişcă întotdeauna încet, aşa că de ce nu le-am permite răufăcătorilor să se bucure câteva zile de câştigurile lor nemeritate, înainte de a lăsa să afle lumea că uluitoarea lor descoperire nu valorează, nici vorbă, peste şapte sute de mii de lire sterline, ci, în cel mai bun caz, câteva – puţine – mii.

— Şi nici măcar nu vor pune mâinile pe ei, a spus Monti, pentru că va trebui să confiscăm caseta şi conţinutul ei, ca probe pentru procesul ce va urma, care nu va avea loc decât peste cel puţin un an de zile.

13:25 GMT

William şi comandantul s-au despărţit la Heathrow.

— Te aştept în biroul meu luni dimineaţa, la ora nouă, pentru întocmirea raportului, a spus Hawksby. Să ai un sfârşit de săptămână frumos.

Pentru prima oară, William a simţit că este un membru cu drepturi depline al echipei.

În timp ce se urca în metroul spre Londra, se întreba dacă avuseseră un succes similar şi Lamont şi Jackie, în Operaţiunea Perioada Albastră. S-a gândit să o sune pe Jackie acasă, dar a decis că putea să aştepte până la întâlnirea de luni, cu Hawksby. A ieşit din metrou la staţia South Kensington şi s-a îndreptat spre casă. Dar, oare mai era casa lui? Oare îl iertase Beth şi uitase deja prima lor ceartă sau îi încuiase uşa? Şi, dacă ar fi făcut asta, cine putea s-o blameze? Simțea că el ar înțelege, în timp ce s-a dus la uşa ei, dar când a pus cheia în uşă, aceasta nu numai că s-a deschis, dar pe măsuţa din hol, se aflau florile de la el.

Beth a venit alergând din bucătărie şi s-a aruncat asupra lui, îmbrăţişându-l.

— Îmi pare rău, a spus ea. M-am purtat ca o nebună. Bineînțeles că înțeleg că nu-mi poţi vorbi despre munca ta, mai ales dacă este vorba despre Rembrandt. Dar, te rog, viitoarea dată când dispari în mijlocul nopţii, telefonează-mi cel puţin şi dă-mi un indiciu despre momentul când ai putea să te întorci. Mi-am petrecut ultimele trei zile întrebându-mă dacă m-ai părăsit şi, când nu ai dat niciun telefon...

— Am fost la lucru...

— Nu vreau să ştiu, a spus Beth, conducându-l spre bucătărie. Masa era deja aşternută, numai lumânările trebuiau aprinse. Am gătit o mâncare specială – cearta între îndrăgostiţi, în încercarea de a şterge comportamentul meu îngrozitor. Va fi gata cam în jumătate de oră şi, apoi, îţi pot spune ce noutăţi am.

William a prins-o în brațe şi a sărutat-o.

— Mi-ai lipsit, a spus el.

— Şi tu mie. De fapt, am crezut că te-am pierdut.

El a luat-o de mână şi a condus-o afară din bucătărie.

— Dar, încă n-am cinat, a spus ea, în timp ce el o trăgea pe scări în sus.

— Se ştie că oamenii fac sex înainte de cină.

— Oamenii cavernelor, a spus Beth, în timp ce el începea să-i desfacă nasturii de la rochie.

***

William citea un articol în *The Guardian* – un cotidian pe care niciodată nu se gândise să-l cumpere, înainte de a o cunoaşte pe Beth. A verificat raportul de la corespondentul lor din Roma, pentru a doua oară, apoi i-a dat ziarul lui Beth şi a aşteptat reacţia ei.

— Uau! Peste şapte sute de mii de lire, a spus ea. Ce lovitură. De aceea a trebuit să pleci tu în aşa mare grabă? Scuze, n-ar fi trebuit să pun această întrebare.

William a aprobat-o dând din cap.

— Adevărata poveste va apărea cât de curând şi nu va fi pe pagina a douăsprezecea, ci pe prima pagină, dar, până atunci, nu-ţi pot spune nimic.

— Înţeleg, a spus Beth, tăind o felie din oul din farfurie.

— Noaptea trecută ai sugerat că şi tu ai ceva noutăţi interesante, a spus William.

— Asta înainte ca tu să mă întrerupi, om al cavernelor ce eşti.

— Deci, ai de gând să-mi spui?

— Am o nouă slujbă.

— Pleci de la Fitzmolean?

— Nu, nu până tu nu returnezi pictura despre care nu-mi este permis să vorbesc.

— Atunci?

— Am fost avansată la gradul de conservator-asistent al picturilor.

— Mi-aş imagina viaţa cu un conservator, chiar dacă nu ştiu cu ce se ocupă ei.

— Voi răspunde de organizarea evenimentelor speciale, precum expoziţia Van Eyck, de luna viitoare, şi-i voi raporta direct conservatorului general, domnul Mark Cranston.

— Cu o mărire de salariu?

— Nu una pe care s-o remarci. Dar, ca să fiu cinstită, nici măcar n-am ştiut că se gândiseră la mine pentru această poziţie.

— Părinții tăi vor fi mândri de tine, a spus William.

— L-am sunat pe tata, seara-trecută, ca să-i spun vestea bună.

William a fost surprins, dar nu a comentat.

— Şi mai am o veste. Jez m-a părăsit.

— Pentru un alt bărbat?

— Da, se mută cu prietenul lui, Drew, aşa că sunt în căutarea unui nou chiriaş. Şi, înainte să mă întrebi, răspunsul este nu.

22

Luni dimineaţa, William şi Beth au plecat împreună de acasă. Noua asistent-conservator al picturilor voia să ajungă devreme în prima ei zi în acest post şi William avea de scris raportul despre deplasarea în Italia.

S-au despărţit la staţia de metrou South Kensington, iar Beth s-a dus la muzeu pe jos. William s-a gândit la weekendul pe care îl petrecuseră împreună. Nu s-ar fi putut simţi mai bine de-atât şi, acum, William era mai nerăbdător ca niciodată ca ea să-i cunoască pe părinţii lui. O întrebase pe Beth dacă l-ar putea însoţi la prânz, duminica următoare, dar, încă o dată, ea evitase să răspundă, explicând că promisese deja să viziteze un prieten aflat în spital, chiar duminică după-masă şi nu-i venea să anuleze vizita cu aşa puţin timp înainte. Poate în cealaltă duminică, sugerase William. Şi, atunci, i-a trecut fulgerător prin minte ceva ce ar fi trebuit să îngrijoreze pe un detectiv, cu mult timp în urmă. Va mai citi o dată cartea poştală din Hong Kong când se va întoarce în seara aceea în apartament.

Intrând în birou, a fost surprins să vadă că nici Lamont, nici Jackie nu erau acolo. S-a aşezat la biroul lui şi a început să scrie raportul, gândindu-se că trebuia să nu uite să-l sune pe Monti pentru a-i mulţumi, pentru că, fără sprijinul şi asistenţa lui, Carter şi-ar fi încasat banii şi ar trăi acum din câştigurile lui ilicite.

La 8:55, William a luat de pe birou dosarul lui Carter, a ieşit pe coridor şi a bătut la uşa comandantului. Angela i-a făcut semn cu mâna şi l-a introdus în sanctuar, unde i-a găsit pe Lamont şi Jackie aşezaţi deja la masă, ascultându-l cu mare atenţie pe comandant.

Hawksby a dat din cap aprobator când William s-a aşezat la locul lui obişnuit, lângă Jackie.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a weekendului răspunzând la apelurile comandantului din Surrey şi ale superintendentului Well de la Poliţia din Guildford, a spus Hawksby. Şi vă pot spune că niciunul dintre ei n-a făcut economie de cuvinte. Cele mai drăguţe dintre ele au fost incompetent, neprofesionist, amator. Comandantul-şef m-a avertizat că dacă nu-l informez pe comisarul-adjunct până la prânz, atunci îl va informa el. Şi, nu pot spune că-l învinovăţesc pentru asta.

— Eu sunt cea care trebuie învinovăţită, sir, a spus Jackie. Am fost convinsă de corectitudinea contactului meu şi am sfârşit prin a fi cea care a făcut plimbarea.

— Alături de 26 ofiţeri de poliţie, ca să nu mai vorbim despre echipa de pompieri de elită, un elicopter în aşteptare şi un superintendent nervos, a cărui slujbă e pe linie...

Nici Lamont, nici Jackie nu încercau să se apere.

— Şi, cum asta n-ar fi de-ajuns, a continuat Hawksby, s-a dovedit că totul n-a fost nimic mai mult decât o momeală elaborată, pentru că, în timp ce voi stăteaţi şi aşteptaţi să apară răufăcătorii, ei spărgeau o altă casă, la numai câteva mile distanţă, de unde au furat un Renoir în valoare de câteva milioane de lire sterline. Leigh ştia foarte bine că îi ascultaţi convorbirile şi, pur şi simplu, v-a trimis la o altă adresă, de unde voi credeaţi că vor fura un Picasso. Să nu fiţi surprinşi dacă Booth Watson fixează o altă sumă mare ca asigurare, pentru clientul lui secret.

William vedea cum Jackie se lupta să-şi controleze emoţiile.

— Nu e de învinovăţit nimeni altcineva, a repetat ea, privindu-l direct pe Hawksby.

Comandantul a închis dosarul şi William a presupus că va trece mai departe, în schimb comandantul a continuat:

— De ce nu ai respectat legea de bază pe care o învaţă orice poliţist, în prima zi de patrulare? Să nu accepţi nimic, să nu crezi pe nimeni şi să verifici totul. (William îşi va aminti întotdeauna

persoana care îi spusese pentru prima oară această regulă.) Poate că promovarea ta recentă a fost un pas prea mare, detectiv Roycroft, a continuat Hawksby. Câteva săptămâni la circulaţie s-ar putea să nu-ţi strice deloc. (Jackie măcar a considerat aceasta o măsură corectă.)

A urmat o tăcere prelungită, care a fost întreruptă, în cele din urmă, când Lamont a spus:

— Înţeleg că pescuitul dvs. în Italia a mers cum nu se poate mai bine, sir.

— Cu excepţia faptului că, atunci când Carter a fost în sfârşit arestat, comisarul a subliniat că cea care va fi creditată cu succesul operaţiunii va fi Poliţia Italiană, nu Poliţia noastră Metropolitană, care a conceput întregul plan.

— Dar dacă am găsi Rembrandt-ul furat şi l-am returna Galeriei Fitzmolean... a spus William, încercând să-şi salveze colegii.

— Să sperăm că nu e încă o alarmă falsă, a spus Hawksby şi a întrebat: E încă în vigoare prânzul cu doamna Faulkner, de astăzi?

— Da, sir. Îi voi raporta Inspectorului Lamont, imediat ce mă întorc, în după-amiaza aceasta, a răspuns William.

— Femeia asta pune ceva la cale, a spus Lamont. Trebuie să fim conştienţi că este la fel de diabolică precum soţul ei şi foarte capabilă să ne fluture în faţă momeala cuRembrandt, mai ales dacă ştie că iubita lui William lucrează la Fitzmolean.

— Cum ar fi posibil să ştie lucrul acesta? a întrebat William.

— Încearcă să gândeşti ca un răufăcător, s-a răstit Lamont.

— Sunt de acord cu asta, a spus Hawksby. Şi, dacă se dovedeşte că te invită şi la o plimbare astăzi, nu numai detectivul Roycroft va fi de serviciu la circulaţie. Acum, hai să ne întoarcem fiecare la treaba lui şi nu vreau să vă mai văd pe vreunul dintre voi decât dacă aveţi ceva pozitiv de raportat.

În birou, atmosfera era ca într-o celulă în care o femeie condamnată îl aşteaptă pe preot să vină să o spovedească.

William s-a simţit uşurat când, imediat după ora 12:30, a plecat să ia prânzul cu doamna Faulkner.

***

A traversat în pas vioi parcul şi St. James sosind la timp la întâlnirea programată pentru prânz. La intrarea în Ritz, portarul în livrea i-a salutat de parcă William ar fi fost un obişnuit al locului. William s-a oprit la Recepţie pentru a întreba unde era restaurantul.

— La capătul coridorului, sir. Nu-l puteţi rata.

A pornit pe coridorul acoperit cu covor gros, a trecut pe lângă mici separeuri pline de persoane care stăteau de vorbă, în aşteptarea diferitelor cocktail-uri exotice. A trebuit să fie de acord cu F. Scott Fitzgerald că bogătaşii sunt deosebiţi.

— Bună ziua, sir, a spus şeful de sală, când William a ajuns la intrarea în restaurant. Aveţi o rezervare?

— Sunt invitatul doamnei Faulkner.

Şeful de sală a verificat o listă.

— Doamna n-a sosit încă, dar permiteţi-mi să vă conduc la masa ei.

William l-a urmat traversând sala de restaurant vastă, ornamentată generos până la o masă de lângă o fereastră ce dădea spre Green Park. În timp ce aştepta, i-a observat cu discreţie pe ceilalţi meseni. Primul lucru care l-a izbit a fost că ar fi putut fi o reuniune a Naţiunilor Unite.

Când a zărit-o pe doamna Faulkner intrând, s-a ridicat în picioare. Era îmbrăcată cu o rochie verde, elegantă, care îi venea până exact sub genunchi, purta o eşarfă asortată şi o geantă-plic din piele maro, la care Beth ar fi râvnit, cu siguranţă. A plutit traversând sala, convingându-l definitiv pe William că, spre deosebire de el, ea nu era pentru prima oară la Ritz. În ciuda avertismentului lui Hawksby, nu putea nega că doamna Faulkner avea stil şi clasă.

În timp ce un chelner trăgea scaunul pentru ca ea să se aşeze, s-a apropiat încă un chelner.

— Doriţi ceva de băut, doamnă?

— Numai un pahar de şampanie, cât timp hotărăsc ce voi mânca.

— Bineînţeles, doamnă, a spus el, înainte de a dispărea din vedere.

— Sunt aşa de bucuroasă c-ai putut veni să luăm prânzul împreună, William, a spus ea, în vreme ce chelnerul a reapărut şi i-a turnat şampania în pahar. M-am temut că vei anula, în ultima clipă.

— De ce-aş fi făcut aşa ceva, doamnă Faulkner?

— Te rog, spune-mi Christina. Pentru că, gândindu-se la cât de mare este miza, comandantul Hawksby ar fi putut crede că e nepotrivit,

— Îl cunoaşteţi pe comandantul Hawksby? a întrebat un foarte surprins William.

— Cunosc numai părerea soţului meu despre el, fapt pentru care îl vreau de partea mea, a răspuns ea, în timp ce chelnerul le înmâna fiecăruia câte un meniu.

— Eu voi lua numai somon fumé, Charles, a spus ea, fără a se obosi să deschidă meniul. Şi, poate, încă un pahar de şampanie.

— Da, desigur, doamnă.

William a studiat felurile înşirate fără a fi menţionat preţul.

— Şi pentru dvs., sir?

— Eu voi lua numai peşte cu cartofi prăjiţi, Charles. Şi, nu a rezistat să adauge: Şi o halbă de bere.

Christina a pufnit în râs.

— Da, desigur, sir.

— Eşti sigură că nu trebuia să iei acest prânz cu Mike Harrison? a întrebat William îndată ce chelnerul s-a îndepărtat.

— Foarte sigură. Dacă ar fi să meargă ceva prost, trebuie să ştiu că alături de mine am cavaleria, nu doar un fost infanterist.

— Atunci, poate trebuia să-l fi invitat la prânz pe comandantul Hawksby.

— Dacă aş fi făcut-o, Miles ar fi ştiut acest lucru înainte de a ne fi fost servită cafeaua şi, atunci, n-aş fi avut nicio şansă să-mi duc la capăt mica mea lovitură.

— Dar, de ce eu?

— Dacă lui Miles i se spune că am fost văzută luând masa cu un tânăr prezentabil, el va trage concluzia că avem o aventură, pentru că aşa lucrează mintea lui. Şi, atâta timp cât îl poţi convinge pe şeful tău că nu sunt Mata Hari, există şansa ca Fitzmolean să-şi primească înapoi Rembrandt-ul, şi mă refer la original, nu la o copie.

William voia să o creadă, dar cuvintele lui Lamont „femeia asta pune ceva la cale” întârziau în mintea lui.

— Şi ce aşteptaţi în schimb? a întrebat el.

— După cum sunt sigură că ştii, soţul meu a plecat la Monte Carlo, săptămâna trecută, cu cea mai recentă cucerire a lui şi eu îl voi instrui pe domnul Harrison să adune destule dovezi pentru a iniţia procedurile de divorţ.

Aşa cum a văzut Beth că se va întâmpla, s-a gândit William.

— De asemenea, am nevoie să ştiu unde se află el, zi şi noapte, luna viitoare.

— De ce este lucrul acesta aşa de important? a întrebat William, în timp ce, în faţa ei, era aşezată o farfurie cu felii, subţiri ca anafura, de somon afumat, iar el a fost servit cu cod şi cartofi prăjiţi pe farfurie, nu în hârtie de ziar.

— Ajung şi la asta imediat, a spus Christina, în timp ce un alt chelner îi umplea din nou paharul cu şampanie şi turna o jumătate de halbă de bere într-o stacană de cristal, pentru invitatul ei. Dar, mai întâi, trebuie să ştii la ce mă gândesc în legătură cu Miles, pe care, presupun, îl dispreţuieşti la fel de mult ca şi mine.

William a încercat să se concentreze, ştiind că comandantul aştepta un raport verbal exact a tot ce spusese doamna Faulkner, din momentul în care sosise până în momentul în care plecase.

— Îl ştii pe marele actor shakespearean Dominic Kingston?

— Am văzut Lear cu el, anul trecut, la Naţional, a răspuns William. Magnific!

— Nu aşa de magnific ca recentul rol al soţiei lui.

— Nu ştiam că este actriţă.

— Nu este, a spus Christina, dar chiar dă spectacole ocazionale, care pun casa la pământ. William a încetat să mănânce. S-a dovedit că doamna Kingston cunoştea rutina teatrală a soţului ei, până la ultimul minut, ori de câte ori juca, şi s-a folosit de acest lucru. Intenţionez să fac la fel. Când juca Lear la Naţional, Kingston respecta o rutină pe care nu o modifica niciodată. Pleca de-acasă, din Notting Hill în jur de ora cinci după-amiază şi era în cabina de la teatru la ora şase, acordându-şi destul timp pentru a se transforma într-un rege în vârstă, înainte de ridicarea cortinei, la ora 7:30. Prima parte a spectacolului dura peste o oră şi cortina cădea după a doua jumătate, în jur de ora 10:20. După ieşirea la rampă, Kingston se întorcea în cabina lui, se demachia, făcea un duş şi se schimba, apoi era dus acasă în Notting Hill, cu maşina, unde era depus în jur de 11:30. Aşadar, din momentul plecării de acasă până în momentul în care se întorcea treceau peste şase ore. Mai mult decât destul timp.

— Mai mult decât ce? a întrebat William.

— Într-o joi seara, imediat după ora şase, a continuat Christina, trei dube de transport s-au oprit lângă casa domnului Kingston şi au plecat cinci ore mai târziu, timp în care fiecare piesă de mobilier şi, mai important, celebra sa colecţie de artă, au fost luate din casă. Aşadar, când a ajuns acasă domnul Kingston, la ora 11:30, a găsit dulapul literalmente gol.

— Mai doriţi ceva de băut, domnule, a întrebat chelnerul responsabil cu vinul.

— Nu, mulţumesc, a spus William, nedorind ca ea să se oprească din povestit.

— Îi sunt recunoscător domnului Kingston, a continuat Christina, pentru că intenţionez să provoc un dezastru încă şi mai mare pentru Miles şi, mai important, am şapte zile, nu şase ore, la dispoziţie, în care să-mi pun în practică subterfugiul.

— Pentru ce ai nevoie de şapte zile? a întrebat William.

— Pentru că, asemenea domnului Kingston, ştiu exact ce a plănuit Miles pentru luna următoare. Pe 23 decembrie, el intenţionează să-i dea papucii damei şi să-i ofere un bilet numai dus pentru Stansted, înainte ca el să zboare la Melbourne să petreacă Crăciunul cu unii dintre cei mai dubioşi prieteni ai lui. Pe 26 decembrie, va fi într-o lojă urmărind deschiderea celui de-al doilea meci Test, aşa că, cel mai devreme s-ar putea întoarce la Monte Carlo sau în Anglia pe 31 decembrie. În timp ce el e preocupat cu un meci de crichet pe cealaltă parte a lumii, eu voi împacheta toate cele mai valoroase picturi din vila din Monte Carlo şi le voi trimite la Southampton. Apoi, mă voi întoarce în Anglia şi voi executa aceeaşi operaţiune la Limpton Hall. Când va ajunge el acasă, colecţia lui de capodopere de artă va consta dintr-una singură, copia după Rembrandt.

Chelnerul-şef a debarasat masa, în timp ce chelnerul responsabil pentru vinuri îi turna doamnei Faulkner încă un pahar cu şampanie.

— Cum rămâne cu Makins? Doar nu va sta pur şi simplu privind cum tu împachetezi toate picturile soţului tău.

— Makins îşi petrece Crăciunul cu fiica şi ginerele lui, în Lake District, şi nu se va întoarce până în doi ianuarie, când eu voi fi în New York, scoţând picturile din apartamentul nostru de pe FifthAvenue. Vreo doi Rothkos, un Warhol şi un magnific Rauschenberg, printre ele.

— Dar el îţi va lua urma.

— Nu cred, pentru că destinaţia mea finală va fi o ţară unde el este *persona non grata* şi unde ar fi arestat chiar înainte de a ajunge la

controlul paşapoartelor. Trebuie să recunosc că am mai multe destinaţii din care să aleg.

— Îţi dai seama că tot ce mi-ai spus va fi repetat, cuvânt cu cuvânt, în faţa comandantului Hawksby?

— Speram să spui asta, a spus ea, mângâindu-l uşor pe mână pe William, înainte de a continua:

— Nu ştiu ce vrei tu, dragule, dar eu sunt gata să cer meniul pentru deserturi.

***

— Crezi că există vreo şansă ca ea să fie implicată? a întrebat Lamont, după ce William a povestit punct cu punct cum a decurs prânzul lui cu doamna Faulkner.

— Posibil, a spus Hawksby, deşi n-aş paria pe asta. Dar, atâta vreme cât Mike Harrison este acolo, cu ochii pe Faulkner, nu avem prea multe de făcut până ce ea nu-l invită pe William să o însoţească la Monte Carlo.

— Ce vă face să credeţi că va face asta? a întrebat William.

— Pentru că este important pentru ea să manipuleze şi Rembrandt-ul şi, de asemenea, îşi dă seama că aceasta este singura ei şansă să ne aibă de partea ei. Pariez că nu te va contacta din nou timp de vreo două săptămâni, timp în care Carter ar trebui să fie arestat şi amintirea acelei nopţi dezastruoase din Surray să pălească puţin.

Atunci, a sunat telefonul de pe biroul comandantului.

— Comandant Hawksby.

— Bună ziua, sir. Sunt Locotenent Monti. M-am gândit să vă sun să vă pun la zi cu ce s-a mai întâmplat.

— Apreciez acest lucru, domnule locotenent, a spus Hawksby, punând telefonul pe *speaker*, pentru ca şi William să poată auzi conversaţia.

— După cum ştiţi, Carter a făcut o solicitare la Oficiul Naval Italian să primească 50% din valoarea monedelor, care ar valora în jur de şapte sute de mii de lire sterline, după cum a afirmat în faţa presei.

— Care ar fi un preţ rezonabil, dacă ar fi bătute la Madrid jurul anului 1649, nu în Barnstaple, în 1985.

— Un exemplar a fost trimis la Muzeul de Antichităţi din Florenţa pentru a fi expertizat de profesorul lor de numismatică. Sper să am raportul lui pe biroul meu, în câteva zile.

— El este sigur că moneda este un fals.

— Fals?

— Nu e exemplar original.

— Sunt de acord, sir, a spus Monti. Şi în momentul în care el spune asta, nu voi avea nevoie de nimic altceva decât de un ordin de extrădare, aşa că îi veţi putea aresta pe Carter şi pe Grant, în momentul în care pun piciorul în Anglia.

— Ce fac cei doi, în momentul acesta?

— Stau la hotelul AlbergoDelSenato, în aşteptarea opiniei expertului.

— Asta îi costă o mână şi un picior, a spus Hawksby.

— Cât de potrivit spus, a adăugat William.

— Nu sunt sigur că înțeleg, a spus Monti.

— În secolul al XVI-lea, portretiştii îţi pictau capul şi umerii pentru o sumă anumită, agreată, dar dacă voiai un portret în picioare, te costa un braţ şi un picior.

— Fascinant, a spus Monti.

Hawksby nu părea deloc fascinat.

— Sună-mă când raportul lui e pe biroul tău.

— Aşa voi face, sir.

— Mulțumesc, locotenente!

— De fapt, sir, când voi suna următoarea dată, s-ar putea să fiu căpitan.

— Felicitări, a spus Hawksby. Cu siguranţă o meriţi!.

William s-a întors la biroul lui şi a început să se uite la maldărul de dosare de pe birou care nu părea să scadă deloc.

Urma o săptămână dură, dar, exista măcar perspectiva unui weekend liniştit pe care-l aştepta cu nerăbdare.

Sâmbătă, numai întâlnirea cu doctorul pentru examenul anual şi, duminică, prânzul cu părinţii. Beth promisese să se întoarcă din vizita la prietenul bolnav în timp util pentru a merge seara la cinema dar William era dezamăgit că ea nu-i cunoscuse încă familia, pentru că simţea că nu-i putea cere mâna înainte de asta.

— Spune-i că sunt de modă veche, îl auzea el spunând pe tatăl lui.

23

William a sosit cu câteva minute mai devreme la întâlnirea din Wimpole Street 31 A şi a sunat la Dr. Ashton. Se simţea încrezător că va bifa fiecare căsuţă. La urma-urmelor, alerga de două sau trei ori pe săptămână, juca squash cu regularitate şi noua lui mantra de a merge pe jos cinci mile pe zi era îndeplinită, de obicei, în momentul în care se întorcea seara la Fulman.

— Tot ce vei avea de făcut, băiete, îi spusese Lamont, este să-ţi atingi degetele de la picioare, să te ridici de douăzeci de ori pe vârfuri şi să tuşeşti când el te apucă de c... şi vei fi liniştit încă un an.

S-a auzit un bâzâit. William a împins uşa, a intrat şi a urcat la etajul al doilea şi şi-a spus numele la recepţie.

— În acest moment, domnul doctor este cu un alt pacient, domnule Warwick, dar vă va primi imediat ce se eliberează. Vă rog să luaţi un loc.

William s-a aşezat pe un scaun vechi, de piele, şi a examinat puţinele materiale de citit expuse pe o măsuţă de cafea. Exemplare vechi din *Punch* şi *Country Life* păreau a fi obligatorii în anticamera oricărui doctor. Singurul alt periodic oferit era ziarul bilunar al Poliţiei Metropolitane, *The Job*; exemplare numeroase din numere diferite.

După ce a epuizat spiritul şi înţelepciunea domnului Punch şi a admirat fotografiile câtorva case de ţară pe care nu şi le-ar fi putut niciodată permite, William a capitulat şi s-a întors la exemplarele zdrenţuite din ziarul PoliţieiMetropolitane. A răsfoit câteva şi s-a oprit asupra unei pagini care reproducea pe copertă fotografia lui Yates. Editorialul vorbea, pe patru pagini, despre eroismul comisarului – mentor care-i salvase viaţa. William a mai făcut o rugăciune, în gând, în amintirea lui Fred. Era pe punctul să pună ziarul pe masă, când inima i-a stat în loc din cauza titlului de pe

prima pagină a ediţiei de dimineaţă a ziarului: RAINSFORD A PRIMIT SENTINŢA DE CONDAMNARE LA ÎNCHISOAREPE VIAŢĂ PENTRU UCIDEREA PARTENERULUI SĂU DEAFACERI. Doi ofiţeri din Poliţia Metropolitană premiaţi pentru felul în care au administrat investigaţia.

— Domnule detectiv Warwick, a spus persoana de la recepţie, domnul doctor vă primeşte, acum.

William n-a apucat să termine articolul.

Cum prezisese Lamont, examinarea a fost destul de superficială, cu toate că dr. Ashton chiar i-a verificat lui William ritmul cardiac în stare de repaos, pentru că el considera că era destul de mare pentru un bărbat de vârsta lui William.

După ce au fost bifate căsuţele de pe o pagină, lui William i s-a înmânat adeverinţa că este apt pentru lucru.

— Ne vedem anul viitor, a spus dr. Ashton.

— Vă mulţumesc, a spus William, trăgându-şi fermoarul la pantaloni.

Întors în sala de aşteptare, a luat de pe măsuţă ziarul Poliţiei Metropolitane şi a continuat să citească articolul. Dacă ucigaşul s-ar fi numit Smith sau Brown, nu ar fi dat nicio atenţie afirmaţiilor din articol, dar Rainsford nu era un nume comun. A pus înapoi ziarul pe măsuţă şi a încercat să alunge gândul ce-i trecuse prin minte. Dar nu a putut.

— Eşti un idiot, a spus el cu voce tare.

Recepţionerul l-a privit, jignit.

— Scuze, a spus William. Mă refer la mine, nu la dvs.; dar, în timp ce se îndrepta spre staţia de metrou, nu şi-a putut îndepărta din minte această idee; ştia, însă, o persoană care îi putea alunga temerile.

William a coborât la staţia St. James, a ieşit şi a traversat şoseaua, ca şi cum ar fi fost o zi normală de lucru. A mers direct la biroul lui şi

a căutat numărul de telefon. Era conştient că nu trebuia să facă un apel personal de pe telefonul de la serviciu, dar nu avea de ales.

— SO Rose, a spus o voce.

— Bună dimineaţa, sir, a spus William. Sunt detectiv Warwick de la Scotland Yard. S-ar putea să nu vă amintiţi de mine. Am...

— Cum v-aş fi putut uita, domnule detectiv. Bărbatul trist care susţine Fulham. Cu ce vă pot fi de folos, de această dată?

— Mă interesez de un deţinut, Arthur Rainsford, închis pentru crimă.

— Dacă Rainsford este un ucigaş, eu sunt Jack Spintecătorul, a spus Rose. Vrei să-l vizitezi?

— Nu, sir. Dar, mă întreb dacă Rainsford aşteaptă astăzi vreun vizitator.

— Aşteaptă o clipă, să verific. William îşi simţea inima bătând cu putere şi se bucura că doctorul Ashton nu-i verifica pulsul în momentul aceia. Da, Rainsford chiar are un vizitator, în această după-amiază. Pe fiica lui. Este un vizitator regulat. Îşi adoră tatăl şi, desigur, este convinsă de nevinovăţia lui. Dar aşa e întotdeauna.

— Şi cum se numeşte? a întrebat William, şovăitor.

— Elisabeth Rainsford, a spus Rose, după o altă mică pauză.

— Ştiţi cumva unde lucrează?

— Toţi cei care fac vizite unui întemniţat de categoria A trebuie să declare unde lucrează. După o altă pauză, Rose a adăugat: Lucrează la Muzeul Fitzmolean. Şi, înainte ca tu să mă întrebi, pariez pe pensia mea că ea nu are nicio legătură cu furtul Rembrandt-ului aceluia.

— Nu din cauza Rembrandt-ului sunt eu îngrijorat.

— Mă bucur să aud asta.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, sir, a spus William, apoi a pus telefonul în furcă.

Probabil că William a rămas acolo nemişcat timp de peste o oră, încercând să găsească o logică în situaţia în care se afla. Acum

înţelegea de ce nu există fotografii cu tatăl lui Beth în apartamentul acesteia. Şi, când ea îi spusese, imediat după ce el se întorsese de la Roma, că tocmai îşi sunase părinţii aflaţi în Hong Kong, ea uitase, în mod evident, că în Orientul Îndepărtat, în acel moment, era miezul nopţii. Îşi dorea, acum, să se fi uitat pe versoul acelor cărţi poştale. Gândurile i-au fost întrerupte când s-a deschis uşa şi Hawksby s-a uitat înăuntru.

— Am văzut lumină pe sub uşă, a spus el şi m-am gândit că tocmai am făcut controlul şi...

William şi-a ridicat privirile spre şeful său şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Ce s-a întâmplat, William? a întrebat Hawksby, aşezându-se lângă el.

— De când ştiţi?

Hawksby nu a răspuns imediat.

— De când s-a furat Rembrandt-ul facem regulat verificări ale celor care lucrează la Fitzmolean şi am aflat de tatăl ei. După ce ai început să te vezi cu ea, am discutat cu Bruce şi am presupus amândoi că e posibil ca ea să-ţi fi povestit despre tatăl ei.

— Tocmai am aflat, singur.

— Îmi pare rău, a spus Hawksby, punându-şi o mână pe umărul lui. Ştim cu toţii ce simţi pentru ea şi Jackie ne-a avertizat că ar putea fi ceva serios.

— Tocmai am descoperit cât de serios, a spus William. Acum, nu ştiu ce să fac.

— Dac-ar fi să-ţi dau un sfat, ţi-aş sugera să-i povesteşti tatălui tău, tot. Este un om trecut prin multe şi de un lucru sunt sigur, nu-ţi va da numai răspunsul pe care vrei tu să-l auzi.

— Vă amintiţi cazul, sir?

— Nu prea bine, dar chiar îmi amintesc de cei doi ofiţeri implicaţi, Stern şi Clarkson. Detectivul Stern s-a retras curând după încheierea

procesului şi, cinstit vorbind, nu a fost nici măcar cu o zi mai curând. Dar, acum, că ştii, tu ce ai de gând să faci?

— Să merg acasă şi să aştept să se întoarcă Beth de la Pentonville.

— De ce nu te duci direct la închisoare? Să fii acolo când iese ea, ca să o aduci acasă?

William nu a răspuns, a continuat să privească fără ţintă înainte, ca şi cum nu ar fi auzit.

— Şi, dacă vrei s-o faci în timp util, ar trebui să porneşti deja, a adăugat Hawksby, uitându-se la ceasul de la mână.

— Aveţi dreptate, sir, a spus William.

A sărit de pe scaun, şi-a luat haina şi a pornit spre uşă, întorcând numai capul pentru a spune:

— Vă mulţumesc!

Odată ajuns în stradă, a chemat primul taxi pe care l-a zărit.

— Unde mergem, domnule?

— La închisoarea Pentonville.

— E exact de ce aveam nevoie, a mormăit şoferul, în timp ce William se urca în spate.

— Care-i problema?

— Pentru un şofer de taxi, nu se poate o cursă mai rea.

— Cum adică?

— Dacă duci pe cineva la Pentonville, nu iei pe nimeni înapoi, pentru că cei mai mulţi sunt închişi acolo pe viaţă! William a râs, ceea ce nu şi-ar fi putut imagina că e posibil, cu numai câteva minute mai înainte. Intraţi acolo sau mergeţi numai în vizită?

— O iau pe iubita mea.

— Nu ştiam că sunt şi femei închise la Pentonville.

— Nu sunt. Ea este în vizită la tatăl ei.

— Nimic grav, sper.

— Omor.

Tăcerea îndelungată care a urmat i-a permis lui William să-şi adune gândurile şi să plănuiască ce va spune când Beth îl va vedea

la poarta închisorii. La început, va fi şocată, posibil nu-i va veni să creadă că el voia să împărtăşească necazurile ei şi nu să plece.

Taxiul a virat de pe drumul principal şi a luat-o pe o stradă laterală în direcţia unui zid înalt de cărămidă, care aproape că bloca razele soarelui. S-au oprit la o barieră şi şoferul a spus

— Numai până aici am voie să merg.

William s-a uitat lung la poarta înaltă, de lemn. Pe o pancartă exterioară scria HMPPENTONVILLE.

— Intraţi înăuntru, domnule?

— Nu, aştept afară.

— Vreţi să vă duc pe amândoi înapoi în oraş?

— Mă tem că nu e posibil, a spus William după ce a verificat kilometrajul şi i-a dat ultimele lui două lire. Abia mai am bani pentru două bilete de autobuz.

— Fac eu cinste, domnule. Oricum trebuie să mă întorc.

— Sunteţi foarte generos, dar s-ar putea să fie ceva timp de aşteptare...

— Nicio problemă. Şi s-ar putea să pară că nu-mi văd de treaba mea.

— Mulţumesc, a spus William, în timp ce se deschidea o uşă laterală pe care putea ieşi numai câte o persoană odată. Vizitatorii au început să iasă, în şir, în stradă.

Pentru cei care îşi vizitau rudele în fiecare sâmbătă, aceasta era încă sâmbătă după-masa. Dar câţiva s-au îndepărtat cu capetele plecate, în vreme ce alţii voiau, în mod clar, să scape de acolo cât mai repede posibil. Mame, fraţi, soţii, iubite, unele cu copii în braţe, fiecare cu povestea sa. Şi, apoi, a apărut ea, arătând epuizată, cu şiroaie de lacrimi curgându-i pe obraji. Când l-a văzut pe William, ea a înţepenit pe loc, în mod clar îngrozită pentru că fusese descoperită.

William s-a îndreptat cu paşi repezi spre ea şi a luat-o în braţe.

— Te iubesc, i-a spus el, şi te voi iubi, întotdeauna.

A simţit cum trupul i se contractă şi aproape că a fost nevoie să o susţină să nu cadă. Mai mulţi vizitatori au trecut pe lângă ei, în timp ce ea continua să se agaţe de el, ca un prizonier care tocmai a fost eliberat.

— Îmi pare rău, a spus ea, continuând să se agaţe de el. Ar fi trebuit să-ţi spun când ne-am întâlnit prima oară, dar a devenit cu fiecare zi ce trecea mai dificil. Nu mă gândisem să mă îndrăgostesc de tine. Mă vei putea ierta vreodată?

— Nu e nimic de iertat, a spus William, luând-o de mână.

Au mers la taxi, el a deschis portiera pentru ea, apoi i s-a alăturat pe bancheta din spate.

— Unde mergem, domnule?

— Fulham Garden 32, a răspuns William, în timp ce Beth îşi sprijinea capul pe umărul lui.

— Când ai aflat?

— În dimineaţa asta.

— Te-aş înţelege dacă ai dori să ne despărţim.

— Îţi voi spune aceasta o singură dată, Beth, numai o singură dată. Nu scapi de mine şi trebuie să te obişnuieşti cu lucrul acesta.

— Dar...

— Nu există niciun dar.

— Există cel puţin unul, a spus ea încet. Trebuie să înţelegi că nu am nicio îndoială că tatăl meu este nevinovat.

„Asta spune toată lumea." William parcă-l auzea pe SO Rose repetând aceste cuvinte.

— Pentru mine, nu contează, a spus el, încercând s-o liniştească. În ambele cazuri, nu contează.

— Dar contează pentru mine, a spus Beth, pentru că sunt hotărâtă să-i reabilitez numele, chiar dacă acesta ar fi ultimul lucru pe care l-aş face.

Au rămas în tăcere, pentru ceva timp, apoi William a spus:

— Te pot întreba un lucru?

— Orice. Întotdeauna mi-am asumat că mă vei părăsi în momentul în care vei afla despre tatăl meu. Aşa că spune.

— După cum ştii, tata este unul dintre avocaţii de top în cazuistica criminalistică.

— Şi eu m-am îndrăgostit nebuneşte, tocmai de fiul lui.

— Dar dac-ar fi să-i cer să revadă cazul şi să-şi dea o opinie nepărtinitoare, ai vrea să accepţi judecata lui?

Beth n-a răspuns imediat, dar după ce s-a gândit puţin, a spus:

— Asta-i tot ce pot să fac.

— Şi eşti dispusă că continui, dacă nu va fi ceea ce-ţi doreşti tu să auzi?

— Asta va fi un pic mai dificil.

— Bine, este cel puţin un început, a spus William. Dacă vei veni la prânz, mâine, la familia mea, îi vei putea spune bătrânului de ce eşti atât de convinsă că tatăl tău este nevinovat.

— Nu sunt destul de pregătită pentru asta, a spus Beth, luându-l de mână. După vizita la tata, ziua mea este aproape cea mai rea. Nu fac decât să plâng toată ziua şi abia aştept ziua de luni, când pot merge la serviciu. O luăm pas cu pas, te rog. Îţi voi spune toată povestea când ajungem acasă, dar s-ar putea să dureze un pic până când voi putea înfrunta opinia tatălui tău.

— Dar, în cele din urmă, va trebui să-l cunoşti, indiferent ce decide el, pentru că părinţii mei vor s-o cunoască pe persoana cu care eu mă voi căsători.

Cele mai multe cereri în căsătorie sunt urmate de veselie şi sărbătorire, dar Beth a lăcrimat.

Când taxiul s-a oprit în faţa casei lor, William a coborât şi i-a mulţumit şoferului.

— A fost plăcerea mea, domnule, şi trebuie să recunosc că este prima oară când cineva face o cerere în căsătorie pe bancheta mea din spate.

L-a făcut pe William să râdă, pentru a doua oară.

William a deschis uşa de la intrare şi s-a dat în lături pentru a o lăsa pe Beth să intre. Primul lucru pe care l-a făcut ea a fost să meargă direct în birou şi să dea jos toate cărţile poştale de pe etajera de deasupra şemineului, să le rupă în bucăţele şi să le arunce în coşul de gunoi. Apoi, a deschis sertarul de jos de la birou, a scos o fotografie a părinţilor ei şi a pus-o pe etajeră.

— Gata cu secretele, a spus ea, în timp ce mergeau amândoi în bucătărie. Pe viitor, numai adevărul.

William a aprobat, dând din cap, s-a aplecat peste masă, a luat-o de mână şi ea a început să-i povestească cum şi de ce tatăl ei fusese condamnat la închisoare pe viaţă, pentru omor.

Din când în când, el o întrerupea pentru a-i pune câte o întrebare şi, când s-au dus la culcare, şi-a dorit şi el, la rândul lui, să creadă că Arthur Rainsford chiar ar putea să fie nevinovat. Dar ştia că tatăl lui va pune mult mai multe întrebări şi va fi mult mai sceptic decât un detectiv fără experienţă şi o tânără care, în mod evident, îşi adora tatăl fără rezerve, luând în consideraţie faptele evocate în acest caz. Au fost amândoi de acord să se supună judecății lui sir Julian.

***

Duminică dimineaţa, după o noapte fără somn, a avut de analizat de departe mai multe întrebări decât răspunsuri, pentru că se pregătea să-l înfrunte pe tatăl lui. Când a plecat spre staţie, după micul dejun, nici el, nici Beth nu aveau vreo îndoială cu privire la starea de fapt.

Cu toate că se uita pe fereastra vagonului, nu-şi dădea seama pe unde trece. Când a coborât la Shoreham, a decis să meargă pe jos ultimele două mile până la Nettleford, astfel încât să-şi pună gândurile în ordine şi să revadă ceea ce-şi propusese să spună, conştient fiind că îl avea în faţă nu numai pe tatăl lui, ci pe unul dintre cei mai buni avocaţi din zonă.

Când cabana acoperită cu stuf în care fusese crescut a apărut la orizont, a început să meargă mai încet. A deschis uşa de la intrare, ştiind că va fi numai închisă, l-a găsit pe tatăl lui în birou, lângă şemineu, citind *Observer*.

— Mă bucur să te văd, fiule, a spus el, punând jos ziarul. Ai găsit deja Rembrandt-ul?

— Tata, am întâlnit-o pe femeia cu care mă voi căsători.

— Asta-i o veste minunată. Mama ta va fi încântată. Deci, de ce tânăra nu ia prânzul cu noi?

— Pentru că tatăl ei îşi face pedeapsa de închisoare pe viaţă pentru omor.

***

Sir Julien Warwick Consilier al Reginei, stătea în capul mesei şi-l asculta cu atenţie pe fiul său, care povestea familiei cum i se schimbase viaţa, în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Abia aştept s-o întâlnesc, a spus mama lui. Pare foarte specială.

Sir William nu şi-a exprimat opinia.

— Îţi aduci aminte de caz, tata? a întrebat Grace, când William şi-a încheiat povestirea.

— Am o vagă imagine a procesului, dar nu mai mult de-atât. Rainsford s-a condamnat singur când a mărturisit crima în prezenţa a doi poliţişti cu experienţă.

— Dar... a început William.

— Cu toate acestea, voi citi transcriptul tribunalului şi, dacă pot găsi cea mai mică undă de îndoială, îl voi vizita pe Rainsford la Pentonville şi voi asculta versiunea lui. Dar, trebuie să te previn, William, că DPP nu va fi de acord cu o rejudecare a cazului, dacă nu există probe noi care să sugereze că a putut avea loc o greşeală din partea justiţiei. Este o situaţie rară, dar nu nemaiîntâlnită. Deci, sunt

bucuros că Beth a decis să meargă înainte dacă voi considera că nu merită reluarea cazului tatălui ei.

— Îţi mulţumesc, tata. N-aş fi putut să-ţi cer mai mult.

— Dacă mergi la domnul Rainsford, pot veni şi eu cu tine, a întrebat Grace.

— Te pot întreba, cu ce scop?

— Pentru că, dacă tu consideri că e nevinovat, şi dacă ar apărea noi dovezi şi dacă...

— Dacă, dacă, dacă. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Dacă te hotărăşti să preiei cazul şi ajungi în faţa Înaltei Curţi, vei avea nevoie de un asistent tânăr.

24

— Ţinem legătura, Ross, a spus comandantul, când a auzit bătăi în uşă.

Au intrat toţi trei şi s-au aşezat la locurile lor în jurul mesei din biroul lui Hawksby, pentru întâlnirea de luni dimineaţa. Ştiau cu toţii că exista un elefant în cameră, dar comandantul era hotărât să continue, ca şi cum aveau de lucru ca de obicei.

— Tocmai am aflat că Kevin Carter a fost văzut prin Barnstaple, a început Lamont, şi conform poliţiei locale, casa lui e pusă în vânzare.

— Aşadar, Carter trebuie să fi aflat în sfârşit adevărul, a spus William, şi pare că Faulkner şi-a acoperit chiar şi cheltuielile.

— Poate că e vremea să mai avem o conversaţie cu locotenentul Monti, a sugerat Hawksby. Cred că a obţinut raportul profesorului, aşa că ar trebui să începem să facem pregătiri pentru arestarea lui Carter.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, a spus Lamont, decât să mă duc în Barnstaple şi să-l arestez eu însumi pe nenorocit.

— Şi, posibil, pe cel din spatele întregii afaceri, a spus William.

— Chiar şi mai bine.

— Poate că Monti ştie cine este, a spus Hawksby. Îl voi suna chiar acum şi-l voi pune pe *speaker,* ca să auzim cu toţii ce are de spus. Dacă are vreunui dintre voi să facă vreo menţiune, să nu mă întrerupeţi. Scrieţi pe ceva şi daţi-mi mie ce-aţi scris.

Nu a aşteptat vreun răspuns şi a început să formeze numărul. A urmat un ton de apel necunoscut şi a durat ceva timp până a răspuns cineva la telefon.

— Bună dimineaţa. Numele meu este comandant Hawksby...

— Scuze. Nu vorbesc engleza.

A urmat o tăcere îndelungată, dar nu a intervenit sunetul obişnuit de întrerupere a legăturii.

— Bună dimineaţa. La telefon, căpitanul Loretti. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineaţa, căpitane, la telefon comandantul Hawksby de la Scotland Yard. Speram să pot vorbi cu locotenent Monti, în legătură cu cazul la care lucrăm împreună.

— Locotenentul Monti nu mai lucrează cu noi, sir. Dar vă pot spune că problema la care vă referiţi a fost rezolvată satisfăcător.

— Rezolvată? Dar ne-am înţeles să aşteptăm până când Monti primeşte raportul de la profesorul de la Muzeul de Artefacte străvechi, de la Florenţa. Apoi, urma să anunţăm în acelaşi timp că monedele spaniole erau toate false şi că toată operaţiunea de recuperare fusese o înşelătorie.

— Eu nu aşa înţeleg situaţia, a spus căpitanul. Profesorul de la Florenţa a verificat o piesă dintre monede şi a spus că e original şi, ca rezultat, Oficiul Naval Italian le-a declarat pe toate o comoară recuperată. S-a comunicat presei italiene. Şi, vestea bună este că locotenentul Monti a dat o lovitură în favoarea acestui departament.

— Cum s-a materializat lovitura? a întrebat Hawksby, încercând să rămână calm.

— După mai multe zile de negocieri dure, Oficiul Naval Italian a fost de acord cu evaluarea restului de monede care a fost cu mult sub suma propusă de reprezentantul domnului Carter.

— Cât? a scuipat Hawksby.

— Şase sute de mii de lire, din care guvernul italian trebuie să plătească numai trei sute de mii. Aşa că negocierile pricepute ale locotenentului Monti au economisit pentru guvern aproximativ cincizeci de mii de lire.

— O singură monedă? a şoptit William, încălcând ordinul dat de comandant.

— Locotenent Monti a trimis numai o singură monedă la examinat? a întrebat Hawksby.

— Da, a spus căpitanul. Celelalte au fost păstrate sub cheie, la Roma. Monti a considerat că ar fi fără rost şi riscant în mod inutil să se trimită toată caseta la Florenţa.

Lamont a mâzgălit ceva pe bucată de hârtie şi i-a dat-o lui Hawksby.

— Aţi spus că locotenent Monti nu mai este cu dvs....

— Corect, comandante. S-a pensionat recent, anticipat.

— Dar, când am vorbit ultima oară cu el, a menţionat posibilitatea unei promovări.

— Da, totul s-a petrecut pe neaşteptate, a spus căpitanul Loretti. Se pare că mama sa suferă de cancer şi a simţit că, fiind singurul ei copil, ar trebui să meargă sa aibă grijă de ea. Un sacrificiu deosebit, pentru că, aveţi dreptate, era chiar pe punctul să fie promovat la gradul de căpitan şi şef de departament.

— Unde se află acum? a scris William.

— Există vreo cale prin care să intru în contact cu el? a întrebat Hawksby.

— Avem o adresă din Sicilia, de unde, cred, că se trage familia lui.

Lamont a ridicat braţele în aer.

— Ar fi trebuit să mă nasc în Italia, a mormăit el, în timp ce William a mai scris o sugestie pe care s-o ia în considerare Hawksby.

— Încă o întrebare, dacă mi-e permis, a spus Hawksby. Vă pot întreba cine a condus negocierile, în numele lui Carter?

— Un moment, comandante, să verific.

William a scris un nume şi a aşteptat să-l confirme căpitanul.

— Da. Am găsit, a spus Loretti. Un avocat din Lincoln's Inn, din Londra. Un anume domn Booth Watson, consilier al reginei.

— Vă mulţumesc, căpitane, a spus Hawksby, încercând să nu sune exasperat.

— Plăcerea mea, comandante. Întotdeauna este un privilegiu să lucrăm alături de colegii noştri din Poliţia Metropolitană Engleză.

Hawksby a trântit telefonul în furcă, în timp ce Lamont repeta acelaşi cuvânt de patru litere iar şi iar şi iar.

— De ce să nu continuăm şi să-l arestăm pe Carter? a spus, pe un ton calm, William.

— Şi să rupem orice legătură pe care încă o mai avem cu poliţia italiană? Nu, nu cred că asta le-ar plăcea politicienilor din ambele ţări.

— Deci nu e absolut nimic de făcut? a întrebat William.

— Cu excepţia faptului de a-l împuşca pe Miles Faulkner şi să sperăm că rămâne un glonţ pentru Booth Watson, a spus Lamont.

— Uşurel, Bruce, nu avem nicio dovadă că Faulkner este implicat. Hai să tragem aer în piept şi să trecem mai departe.

— Cum spui tu, *boss,* a spus Lamont, dar mai am o întrebare pe care-aş vrea s-o pun. (Hawksby i-a permis dând din cap.) Câţi oameni care lucrează la Oficiul Naval Italian s-au pensionat anticipat? a spus el, înainte de a ieşi ca o furtună din încăpere.

William era pe punctul să-l urmeze, când Hawksby a spus:

— Nu uita de dosarele tale, detectiv Warwick.

— Dar, eu n-am... a început William, întorcându-se, şi, pe masă, a văzut două dosare groase. Le-a luat de pe masă şi a ieşit, fără alt cuvânt. Înapoi în biroul lui, l-a găsit pe Lamont lovind cu pumnul cartea de telefon.

— Faulkner sau Carter? a întrebat William, cu inocenţă.

— Sistemul, a lătrat Lamont. Acesta oferă întotdeauna un avantaj escrocilor.

William s-a aşezat la birou şi a deschis primul dosar din cele două pe care i le pusese Hawksby pe masă. A trebuit să dea numai câteva pagini pentru a-şi da seama ce risc îşi asuma comandantul.

***

— De unde ai asta? a întrebat Grace, după o privire superficială asupra conţinutului.

— Nu pot să-ţi spun, a răspuns William.

Ea a continuat să întoarcă paginile.

— Par promiţătoare, dar va trebui să le citesc mai atent când ajung acasă, în seara asta, şi, apoi, să-i prezint problema, pe scurt, conducătorului meu, la prima oră, mâine-dimineaţă.

— Asta înseamnă că tata a fost de acord să-l viziteze pe Rainsford, la Pentonville?

— Da. Şi-a petrecut săptămâna citind transcriptul de pe originalul de la proces, acompaniindu-se cu exclamaţii precum Um!, Ah! şi chiar, ocazional, cu calificativul „dizgraţios”.

— Aşadar, el chiar crede c-ar putea exista o şansă...

— Nu, nu crede, a spus Grace, cu fermitate. Totuşi, chiar crede că îşi datorează o vizită la domnul Rainsford, înainte de a-ţi oferi opinia lui.

— Pot veni şi eu?

— Da, dar cu o condiţie.

— Şi care-ar fi aceasta?

— Când tata va începe să-l interogheze pe dl Rainsford, tu nu-l vei întrerupe, în nicio circumstanţă. Dacă faci asta, va pleca de la întâlnire şi se va retrage şi din caz.

— Eu tot vreau să vin.

— El nu ia această ameninţare ca pe ceva fără importanţă.

— Vei fi şi tu acolo?

— Da, m-a numit asistentul lui pentru acest caz şi mi-a dat sarcina de neinvidiat de a prezenta oarecare dovezi noi, care să facă posibilă o cerere de rejudecare.

— Nu ai nimic, până acum?

— Nimic, dar e la început. Şi, dacă vreau să citesc aceste pagini despre dl Stern şi CG Clarkson până la miezul nopţii, ar fi bine să încep de-acum.

— Îi vei permite prietenei tale Clare să le citească?

— A acceptat să fie avocat-instructor al cazului.

— E bine pentru ea, a spus William. Acum, n-avem decât să aşteptăm să auzim verdictul tatei.

— Să fii recunoscător că e de partea ta. Pentru că, dacă va crede că justiţia a făcut o greşeală, nu numai că va ieşi la luptă ca luptătorul de categorie grea care este el dar va şi lupta toate cele cincisprezece runde.

25

Sir Julian, Grace şi William s-au dus fiecare cu alt fel de mijloc de transport la IMS Pentonville: William cu autobuzul de la Fulham – cu două mijloace schimbate; Grace, cu metroul de la Notting Hill – un singur mijloc de transport schimbat; şi Sir Julian cu maşina cu şofer de la Soreham din Kent.

S-au întâlnit toţi trei la recepţie, unde au fost luaţi în evidenţă de un ofiţer.

— Rainsford vă aşteaptă, a spus ofiţerul, înainte de a-i conduce spre sala de interviuri.

Arthur Rainsford s-a ridicat de pe scaun când ei au intrat în cubul de sticlă şi a dat mâna cu fiecare din cei trei vizitatori ai lui.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru amabilitate, sir Julian, a spus el. Mă simt ca şi cum l-aş cunoaşte deja pe fiul dvs., pentru că, de câte ori mă vizitează Beth, parcă vorbeşte puţin diferit. Cu toate că faptul că fiica mea s-a îndrăgostit de un detectiv îl consider cumva ironic, pentru că experienţa mea de poliţist nu a fost deosebit de fericită.

— Cred că veţi descoperi că eu m-am îndrăgostit de ea, a spus William, în timp ce-şi strângeau mâinile pentru prima dată şi-şi ocupau locurile în jurul mesei. Apropo, vă transmite dragostea ei şi abia aşteaptă să vă vadă sâmbătă.

— Mulţumesc, a spus Rainsford. Şi eu aştept cu nerăbdare să o văd.

Până în acel moment, sir Julian nu vorbise deloc, cu toate că nu-şi luase deloc ochii de la prizonier, încercând să-şi facă o părere despre el, aşa cum făcea întotdeauna, ori de câte ori întâlnea, pentru prima oară, un potenţial client. Ştia după fişa de acuzare a lui Rainsford că acesta avea 53 de ani, aproape 6 picioare înălţime şi avea nasul spart din vremea când era în echipa de box a facultăţii. Bănuia că

încărunţise, din momentul în care fusese închis. Arăta bine, ceea ce sugera că îşi petrecea ora oferită la alegere, în fiecare după-amiază, în sala de gimnastică, nu învârtindu-se fumând prin curtea închisorii, şi, de asemenea, evita dieta obişnuită în închisoare, care consta din cârnaţi, fasole şi cartofi prăjiţi. Era un vorbitor calm, în mod clar un om bine educat şi, în mod clar, nu arăta ca un ucigaş. Cu toate acestea, sir Julian învăţase, în decursul anilor, că ucigaşii sunt de toate felurile, unii cu cele mai înalte diplome de onoare, alţii care au părăsit şcoala de la vârsta de 14 ani.

— Domnule Rainsford... a început Sir Julian.

— Arthur, vă rog...

— Domnule Rainsford, am citit transcrierea procesului dvs. cu mare atenţie, am examinat fiecare probă prezentată de Coroană, am analizat depoziţiile martorilor şi am citit cuvânt cu cuvânt mărturisirea dvs. Totuşi, cum este pentru prima oară când noi ne întâlnim, aş vrea să aud şi varianta dvs. a poveştii. Să mă iertaţi dacă, ocazional, vă voi întrerupe pentru a vă adresa vreo întrebare sau vă voi cere vreo clarificare a vreunui aspect anume.

— Bineînţeles, sir Julian. M-am născut în Espon, unde tata era poliţist, şi, de la o vârstă fragedă, am sperat că voi merge pe urmele lui. Am mers destul de bine cu şcoala, astfel încât să mi se ofere un loc la Universitate, pentru a studia medicina, ceea ce l-a încântat pe tatăl meu. Dar nu mi-a luat mult timp ca să-mi dau seama că nu eram croit pentru a fi doctor. Aşa că, spre marea lui dezamăgire, am pus în cui halatul alb în schimbul robei lungi şi negre şi m-am transferat la Şcoala de Studii Economice Londra pentru a studia economia, care mi-a plăcut de la primul curs.După ce-am absolvit, m-am angajat la Barclays Bank, ca stagiar, dar, din nou, mi-am dat rapid seama că nu aveam în mine sânge de corporatist. Aşa că, m-am dus la seral, la Şcoala de Studii Economice Londra, şi mi-am luat diploma în afaceri şi aşa mi-am descoperit, în cele din urmă,

vocaţia. Cu prea multe scrisori de recomandare şi prea puţine venituri, m-am angajat la o bancă comercială din City.

— La care?

— Kleinwort Benson. Am început viaţa la divizia pentru micile afaceri şi mi-am petrecut următorii trei ani ajutându-i pe clienţii băncii să-şi extindă companiile. Nimic nu-mi oferea plăcere mai mare decât să-i văd mărindu-şi afacerile.

În vremea aceea aveam doi prieteni apropiaţi, pe Hamish Galbraith, un fost coleg de şcoală, şi pe Gary Kirkland, pe care-l cunoscusem la Şcoala de Studii Economice. Hamish s-a angajat la John Lewis ca manager stagiar, imediat după terminarea şcolii. Avea fler înnăscut la oameni şi talentul de a scoate ce era mai bun în ei. Gary era de departe mai sclipitor decât noi doi, dar îşi petrecea cea mai mare parte a timpului ca student, la băute şi la socializare. Cinstit vă spun, am fost surprins că şi-a luat diploma, ca să nu mai spun că a fost printre primii din anul său. A devenit contabil în City şi îi plăcea mai mult să citească foi de calcul decât să citească romane.

Într-o vineri noaptea, când toţi trei am băut un pic mai mult, Hamish a sugerat c-ar trebui să ne facem propria noastră afacere. Mi-am petrecut tot restul săptămânii gândindu-mă dacă se putea ca el să aibă dreptate. La urma-urmelor, ultimii trei ani îi petrecusem sfătuindu-i pe alţii cum să-şi dezvolte companiile şi poate că eram pregătit să-mi fac propria firmă. Am întocmit aceeaşi propunere detaliată pe care o aşteptam de la oricare posibil client al meu, eu fiind ofertantul. Hamish ca şef de birou al companiei şi Gary, contabil. Apoi, le-am prezentat gândurile mele viitorilor parteneri.

— Cu ce rezultat? a întrebat sir Julian.

— Bineînţeles că amândoi au vrut să ştie ce va face compania. Le-am spus că vom deschide o afacere în investiţii şi vom profita de cunoştinţele şi contactele mele din domeniul medicinii. În momentul

acela se făceau nişte descoperiri interesante în medicină, care ofereau oportunităţi de investiţii promiţătoare.

Au mai trecut încă şase luni până când am avut curajul să ne prezentăm toţi trei demisiile şi eu n-aş fi făcut aceasta dacă nu m-ar fi încurajat şeful meu de la Kleinwort şi nu s-ar fi oferit să participe cu capital încă de la început, în schimbul a 50% din companie.

Grace era foarte ocupată să noteze tot. William voia să pună mai multe întrebări. Sir Julian, cu ochii ca de sfinx, stătea şi asculta impasibil.

— Am înfiinţat RCK Ltd. în 1961 şi am închiriat câteva camere în Marylebone, dar ne-am permis numai o secretară, pentru toţi trei. Eu călătoream prin ţară, contactând doctori şi spitale şi participând, de asemenea, la conferinţe pe teme medicale. Compania era pe punctul să dea faliment în primii cinci ani de activitate, dar aceasta s-a schimbat peste noapte, când eu am investit o parte din banii clienţilor noştri într-o mică companie farmaceutică, nu cu mult timp înainte ca aceasta să producă betablocant – un medicament utilizat pentru aritmiile cardiace şi hipertensiunea arterială. În anul următor, am avut 14% profit pentru membrii noştri şi, dintr-odată, am fost firma cea mai populară a lunii pentru potenţiali investitori, precum şi pentru cercetători în căutare de capital.

Am sărbătorit a zecea aniversare răscumpărându-ne cele 50% din acţiunile de la Kleinwort şi închiriind un alt etaj în Marylebone.

William avea acum mai multe întrebări şi era disperat să le pună, dar o privire spre sora lui i-a amintit că ar fi lipsit de înţelepciune să o ia pe calea asta.

— În următorii câţiva ani, numai Beth creştea mai repede decât compania noastră. În ciuda nesiguranţei economice din anii ‘70, noi eram încă încrezători în ceea ce privea viitorul. Cu toate acestea, n-am sesizat venind necazul, nici măcar când m-a privit în faţă. Ştiam că mariajul lui Gary nu funcţiona bine şi n-ar fi trebuit să fiu surprins când s-a încheiat, în urma unui proces de divorţ costisitor.

În anii care au urmat, am văzut atât de multe femei venind şi plecând încât nu-mi puteam aminti întotdeauna numele lor. Dar nu am spus nimic, nici chiar când comportamentul lui la birou a determinat-o pe una dintre tinerele noastre secretare să-şi dea demisia şi o alta a ameninţat să dea în judecată compania şi am ajuns să rezolvăm problema la tribunal.

Eu eram pe drumuri cinci zile pe săptămână, promovând afacerea, aşa că nu mi-am dat seama de dimensiunea reală a problemei până la petrecerea de Crăciun, când Gary s-a îmbătat şi s-a legat de secretara mea, care era măritată. Aceasta şi-a dat demisia a doua zi şi compania a despăgubit-o generos, după ce a acceptat să semneze un acord de confidenţialitate.

Eu şi Hamish i-am explicat clar lui Gary că dacă mai întrece măsura încă o dată, va trebui să demisioneze. Ca să fiu corect, din acel moment n-am mai avut vreo altă reclamaţie şi peste vreo doi ani Gary ne-a anunţat că s-a logodit cu iubirea vieţii lui şi că abia aşteaptă să se căsătorească din nou şi să se liniştească, în cele din urmă.

Logodnica lui, Bridget, era atrăgătoare şi strălucită şi dădea impresia că-i era devotată lui Gary. Dar s-a dovedit că era interesată numai de banii lui şi nu i-a trebuit mult timp pentru a-i goli contul din bancă. A rupt apoi logodna şi a pornit în căutarea următoarei ei victime, Gary rămânând să strângă cioburile. Din păcate, n-a durat mult până când femeile din birou au început din nou să se plângă de comportamentul lui, chiar şi când nu era beat. Dar, când Beth mi-a spus după o petrecere de adio că a înţeles de ce era el poreclit în birou *mâini scotocitoare,* m-au lăsat în sfârşit nervii şi am acceptat ca el să plece.

I-aş fi cerut demisia în ziua următoare dacă n-aş fi avut stabilită o întâlnire în Coventry cu un potenţial investitor, stabilită în programul meu din luna trecută. L-am sunat peHamish să-i spun ce aveam de gând să fac şi am fost amândoi de acord să amân până a

doua zi, la întoarcerea din Coventry, când să-i dăm împreună un ultimatum. Demisie sau demitere.

Întâlnirea cu potenţialul nou investitor a fost fructuoasă şi, după întâlnire, eu l-am invitat la prânz. În timp ce luam cafeaua, mi-a spus ce sumă intenţiona să investească în RGK; era mai mult decât anticipasem eu.

Dar, când am dat cardul de credit chelnerului pentru a plăti consumaţia, acesta s-a întors după câteva minute, foarte încurcat, şi mi-a şoptit că nu este valid. Deloc faimos, în faţa unui posibil investitor. Am plătit cu cardul personal, dar răul fusese făcut. L-am sunat pe asistentul meu bancar şi i-am cerut explicaţii. La urma-urmelor, firma declarase un profit de peste un milion de lire sterline, în anul anterior. Mi-a spus că depăşisem limita de descoperire de cont şi că vorbise, de mai multe ori, cu di Kirkland despre această situaţie.

L-am sunat imediat pe Gary şi a negat că ar fi vreo problemă. A sugerat să trec pe la el, în drum spre casă, ca să-mi explice totul. Imediat ce-am coborât din tren la Euston, am luat un taxi şi am pornit spre birou.

În timp ce deschideam uşa, un bărbat scurt şi îndesat, pe care mi s-a părut că l-aş recunoaşte, s-a strecurat pe lângă mine şi a fugit în stradă. M-am dus direct în biroul lui Gary de la etajul întâi şi l-am găsit zăcând cu picioarele depărtate pe covor.

M-am grăbit aplecându-mă asupra lui, dar nu era nevoie să fiu doctor ca să-mi dau seama că era mort. Avea mandibula ruptă şi o tăietură adâncă în spatele craniului. Eram pe punctul să chem poliţia când am auzit sirenele poliţiei afară şi un minut mai târziu o jumătate de duzină de poliţişti au năvălit în încăpere şi m-au găsit îngenuncheat lângă cadavru. Următorul lucru pe care-l ştiu este că unul dintre poliţişti îmi citea drepturile.

— Ai spus ceva, în momentul acela? a întrebat Sir Julian.

— Numai că au arestat pe cine nu trebuie. Am presupus că totul se va clarifica rapid. Am fost dus la cea mai apropiată circă de poliţie şi am fost lăsat singur într-o celulă, timp de vreo două ore. În cele din urmă, am fost dus într-o sală pentru interogatorii, unde mă aşteptau doi detectivi.

— Inspector Stern şi detectiv Clarkson? a întrebat sir Julian.

— Da. Le-am spus acestora exact ce se întâmplase, dar era evident că ei aveau deja propria lor părere şi nimeni nu-i putea face să creadă altceva. Dar au lăsat să le scape, în timpul interogatoriului, că aveau un indiciu din partea unui anonim care sunase la poliţie, ceea ce explica de ce a ajuns poliţia la faţa locului aşa de repede.

Grace şi-a notat ceva şi a întins bileţelul peste masă tatălui ei, care l-a citit cu atenţie.

— Şi ai subliniat în timpul procesului că aceasta era dovada irefutabilă că altcineva trebuie că-ţi ucisese partenerul.

— Da. Am sugerat, de asemenea, că bărbatul care ieşise în fugă din clădire ar putea să fi fost acelaşi bărbat care sunase la poliţie, dar n-au fost interesaţi să reţină sugestia mea.

— Şi ce s-a întâmplat, după aceea?

— Stern m-a întrebat dacă sunt pregătit să dau o declaraţie. Bineînţeles că eram, pentru că nu aveam nimic de ascuns. El a notat cuvintele mele şi eu am mai verificat o dată paginile, înainte de a le semna, nu numai pentru că simţisem miros de alcool în respiraţia lui.

Grace a mai notat ceva.

— Ai afirmat, în timpul procesului, că declaraţia ta originală avea 3 pagini, în timp ce versiunea citită în timpul procesului avea numai două pagini. Deci, trebuie să te întreb, domnule Rainsford, ai semnat fiecare din cele trei pagini?

— Da, le-am semnat. Pe primele două cu iniţialele AR şi, pe a treia, mi-am scris numele întreg.

— Paginile erau numerotate?

— Nu ţin minte.

— Ce convenabil. Când poliţia a admis declaraţia ta ca probă pentru proces, au fost numai două pagini, în mod clar numerotate, unu, doi, şi în josul celei de-a doua pagini, două din două, se afla semnătura ta completă, alături de semnăturile inspectorului Stern şi detectivului Clarkson. Cum vă explicaţi acest lucru?

— Singura explicaţie la care mă pot gândi este că cineva a scos pagina din mijloc şi a numerotat din nou paginile după aceea, a spus Rainsford.

— Omul misterios, probabil? a spus sir Julian. Ce s-a întâmplat, după aceea?

— În dimineaţa următoare, am compărut în faţa unui magistrat şi cererea mea pentru cauţiune a fost refuzată. Am fost plasat în arest preventiv şi trimis la Pentonville, în aşteptarea procesului.

— Care urma să aibă loc peste cinci luni, timp în care rămâneaţi în detenţie.

— Da, dar eram încă încrezător că juriul va accepta că declaraţia mea cuprindea 3 pagini, nu două, pentru că puteam reproduce, cuvânt cu cuvânt, tot ce era scris pe a doua pagină, care lipsea.

— Cu toate acestea, dl judecător Melrose nu a admis să prezinţi, ca probă, pagina care lipsea. La sfârşitul procesului, ai avut sentimentul că judecata a fost corectă, fără părtinire şi prejudecată?

— Da. Judecata a fost corectă şi echilibrată, ceea ce mi-a dat şi mai multă încredere că juriul va hotărî în favoarea mea.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu. Au urmat patru zile lungi şi patru nopţi încă şi mai lungi. În a cincea zi, m-au declarat vinovat de omor cu o majoritate de 10 contra doi. În dimineaţa următoare, dl judecător Melrose m-a condamnat la închisoare pe viaţă, cu recomandarea că voi putea fi eligibil pentru eliberare condiţionată, peste 12 ani. Până acum, am executat doi ani din pedeapsă.

Grace a mai notat ceva şi a subliniat cuvântul doisprezece, apoi i-a dat biletul tatălui ei.

— Te-ai gândit vreodată să îţi schimbi pledoaria la Vinovat de ucidere? a întrebat sir Julian. Că l-ai lovit din cauza tensiunii momentului, că nu ai vrut să-l ucizi şi că vei regreta lucrul aceasta câte zile vei mei avea?

— Dar nu l-am lovit, sir Julian. Avocatul meu mi-a sugerat lucrul acesta şi mi-a spus că era încrezător că, dacă sunt de acord să-mi schimb pledoaria, voi primi numai 4 ani şi voi fi eliberat în doi ani, dar am refuzat.

— De ce?

— Pentru că avocatul meu, ca şi tine, nu credea că sunt nevinovat.

— Dar nu poţi nega, domnule Rainsford, că ţi-ai pierdut controlul când ai aflat că fiica ta a fost agresată de dl Kirkland şi ai fost mai mult decât furios când ai descoperit că el deturnase bani din companie pentru a-şi plăti diferitele femei. Aşa că, de ce ar fi trebuit ca juraţii să creadă că existau trei pagini în declaraţia ta şi că omorul fusese făcut de un bărbat misterios, care apăruse de nicăieri şi dispăruse, în mod convenabil, în neant, pentru a nu mai fi văzut vreodată?

— Pentru că acesta este adevărul, sir Julian, a spus Rainsford. Şi-a pus coatele pe masă şi şi-a luat capul în mâini. Dar, bineînţeles, pot înţelege de ce nu mă crezi.

S-a aşternut o tăcere îndelungată, în care ceilalţi aşteptau ca sir Julian să-i ia geanta Gladstone şi să dispară, de asemenea pentru a nu mai fi văzut vreodată.

— Dar, eu te cred, Arthur, a spus el liniştit. Acum, nu am nicio îndoială că tu nu ţi-ai ucis partenerul.

Arthur şi-a ridicat privirile cu neîncredere şi l-a văzut pe distinsul consilier regal zâmbindu-i.

— Ce anume te-a convins, în cele din urmă, tată? a întrebat William, ignorând privirile sfredelitoare ale surorii lui.

— Trei lucruri, care nu au nicio legătură între ele, care, dacă ar fi fost făcute cunoscute juraţilor, la momentul acela, i-ar fi determinat foarte bine pe aceştia să ajungă la un alt verdict. (Sir Julian nu s-a putut stăpâni să nu înceapă să meargă încolo şi încoace prin încăpere, înainte de a-şi exprima afirmaţia finală.) În toţi anii petrecuţi la Bară, niciodată n-am întâlnit un ucigaş care n-ar fi decis să pledeze vinovat de omucidere pentru a-şi reduce pedeapsa.

— Şi al doilea lucru? a întrebat Grace.

— Timpul îndelungat până la momentul în care Arthur este eligibil pentru eliberare condiţionată.

— Doisprezece ani, a şoptit William.

— Exact. Pentru că dl judecător Melrose este cunoscut în lumea justiţiei ca *Viaţă înseamnă Viaţă Melrose.*I-am verificat dosarul, în noaptea trecută, şi am văzut că a prezidat peste 24 de procese pentru ucidere, în timpul în care a fost la Tribunalul Coroanei, şi, în toate, acuzatul a fost găsit vinovat. Arthur este singurul căruia i-a acordat termenul minim de doisprezece ani, pentru recurs. De ce să-şi fi schimbat ei obiceiul de o viaţă? S-ar putea ca nici el să nu fi fost convins că Arthur era vinovat?

— Şi al treilea? a întrebat Grace.

— Trebuie să-i mulţumim lui William pentru acesta.

Din nou, sir Julian nu s-a stăpânit să nu dea un mic ocol prin încăpere, înainte de a le împărtăşi gândurile lui. A tras de reverele unei robe pe care n-o avea pe el, apoi a început să vorbească:

— William, tu mi-ai spus că, atunci când ai pomenit prima oară numele lui Arthur în faţa ofiţerului superintendent Rose, răspunsul lui imediat a fost: Dacă acesta este un ucigaş, eu sunt Jack Spintecătorul. Din experienţa mea, un ofiţer superior de închisoare nu va admite niciodată, nici chiar în particular, că vreun prizonier ar putea fi nevinovat.

— Aşadar, să înţelegem că vei prelua cazul, tată? a întrebat Grace.

— Deja l-am preluat amândoi, draga mea. Şi odată cu el, ne asumăm sarcina considerabilă de a descoperi probe noi pentru a convinge DPP – Direcţia – că trebuie să ordone rejudecarea cazului. Pentru că, dacă nu o fac, opiniile noastre personale sunt irelevante şi inutile.

— Nu chiar, sir Julian, a spus Arthur, pentru că eu sunt încântat că viitorul meu ginere ştie că sunt nevinovat.

26

Telefonul a început să sune.

— Cine s-ar gândi să ne deranjeze în ziua de Crăciun? a întrebat sir Julian. Şi asta tocmai când sunt pe punctul să tai curcanul.

— Mea culpa, a spus William. Mă tem că s-ar fi putut să-i spun ofiţerului de serviciu unde voi fi astăzi.

— Atunci mai bine te-ai duce şi ai răspunde, în timp ce noi ceilalţi ne bucurăm de prânzul de Crăciun. Beth, preferi un copan sau o bucată de piept?

William s-a dus repede în biroul tatălui lui şi a ridicat receptorul telefonului care suna în continuare.

— William Warwick.

— Christina Faulkner. Crăciun fericit, William.

— Crăciun fericit, Christina! De unde mă suni?

— Din Monte Carlo.

— Cadouri care nu se dezambalează, fără îndoială.

— Nu, tocmai le ambalez, de fapt, şi de aceea te-am şi sunat. Trebuie să vii la mine cât de curând posibil, ca să-ţi pot da personal cadoul, la care mă uit în clipa aceasta.

— Va trebui să-l sun pe şeful meu, a spus William, care ar fi plecat fericit, imediat, spre Monte Carlo. Şi, dacă el îmi dă binecuvântarea, pot lua avionul mâine după-amiază.

— Nu mai târziu de-atât, a spus Christina, pentru că îndată ce am terminat cu împachetatul, toate cele 69 de cutii vor fi încărcate pe iahtul lui Miles.

— Vei fi şi tu la bord?

— Nu, asta nu face parte din plan. Odată ce Christina – nume dat în vremuri mai fericite – porneşte spre Southampton, eu voi lua avionul înapoi spre Heathrow. Apoi, voi merge cu maşina la Limpton Hall să mai împachetez încă nişte cadouri, care trebuie să

fie gata la timp pentru că hamalii care se vor întoarce în dimineaţa următoare le vor duce la Southampton, unde vor fi şi ele îmbarcate pe Christina. Totul este calculat.

— Să-ndrăznesc să întreb ce se va întâmpla, după aceea?

— Îţi voi dezvălui totul după ce te voi vedea la Monte Carlo, mâine-dimineaţă. Sună-mă când ştii cu ce zbor vii şi îţi voi trimite maşina să te ia.

— Te voi suna imediat după ce vorbesc cu comandantul. La revedere, Christina şi Crăciun fericit!

William a pus telefonul în furcă şi s-a întors în sufragerie. Cât de mult dorea să le spună tuturor, în special lui Beth, că a doua zi, pe la aceeaşi oră, s-ar putea să fie în posesia Rembrandt-ului. S-a aşezat lângă logodnica lui, unde îl aştepta o farfurie goală.

— Ai ratat felul principal, băiete. Dar, nu te îngrijora, sunt sigur c-a mai rămas, pe undeva, un pic de pudding.

— Nu-l asculta, a spus mama. Nici măcar n-am început să mâncăm încă. Joanna ne-a povestit ce-a păţit în absenţa lui Arthur.

William i-a adresat un zâmbet mamei lui Beth, în timp ce se servea cu nişte varză de Bruxelles.

— Când a fost închis Arthur prima oară, a spus Joanna, am presupus cu toţii că şi compania va avea de suferit. Dar, când Hamish a continuat să conducă biroul ca şi cum Arthur ar fi fost încă acolo, am descoperit curând că el era puternic şi depăşea toate dificultăţile. În acelaşi timp, Arthur a înfiinţat un adevărat birou în celuia de la Pentonville, iar eu lucram la biroul lui din Marylebone. I-am scris în fiecare zi, informându-l despre ce se întâmpla.

— Dar ce s-a întâmplat când cineva a vrut o întâlnire cu preşedintele societăţii şi a aflat că acesta era în închisoare? a întrebat Grace.

— După o vreme am preluat eu locul lui şi chiar am început să călătoresc prin ţară, pe la clienţii companiei. Am fost plăcut surprinsă cât de mulţi dintre ei nu ne-au părăsit.

— Reputaţia este scutul dreptăţii în vremuri dificile, a spus sir Julian.

— Cine a spus asta? a întrebat William.

— Eu am spus, copil insolent ce eşti. Dar, continuă, te rog, Joanna. V-aţi pierdut contabilul şi banca voastră trebuie să fi fost, de asemenea, foarte înțelegătoare.

— Barclay's au făcut tot ce-au putut să ne ajute, a spus Joanna, dar, cea care a venit în ajutorul nostru a fost banca Kleinwort Benson, care le-a dat încredere investitorilor să rămână lângă noi. Şi, apoi, când ne aşteptam mai puţin, a dat norocul peste noi.

Toţi cei de la masă au încetat să mănânce.

— Gary Kirkland nu lăsase niciun testament şi fiul său Hugh a moştenit totul, inclusiv talentul tatălui lui la cifre, aşa că, acum, el stă la vechiul birou al lui Gary şi urmăreşte până la ultimul penny cheltuielile companiei. Şi, înainte ca voi să mă întrebaţi, spre deosebire de tatăl său, el are o căsătorie fericită.

— Aşadar, asta înseamnă că firma e din nou în grafic? a întrebat Grace.

— Nu, suntem chiar la pragul de reabilitare, dar, odată ce Arthur se întoarce, ar trebui să facem profit, cât de curând.

— Nicio grabă, atunci, a spus sir Julian, când telefonul a sunat din nou. Oare luăm masa de Crăciun în TurnulTelefoanelor? a întrebat el, cu un oftat exagerat. Cum este obligatoriu că apelul e pentru tine, William, de ce nu inviţi persoana, oricine ar fi ea, să ni se alăture, în speranţa că nu ne va mai întrerupe din nou.

William a ieşit în grabă afară din încăpere şi s-a dus în biroul tatălui lui. A apucat receptorul, presupunând că este comandantul.

— William Warwick.

— Scuze că vă deranjez în Ziua de Crăciun, a spus o voce care putea să vină numai de la New York, dar trebuie să vorbesc cu dra Grace Warwick, într-o chestiune personală.

— Vă pot întreba cine sunteţi?

— Leonard Abrahams.

— Rămâneţi la aparat, dle Abrahams. Îi spun imediat că sunteţi la telefon.

William s-a întors repede în sufragerie.

— Este pentru tine, surioară. Leonard Abrahams.

— Grace, te rog să spui oricui este că sperăm să avem un curs la care este prezentă toată familia.

— Cred c-ar putea să fie profesorul, a spus Grace.

— Atunci, mai bine te-ai duce imediat să vorbeşti cu el, a spus sir Julian, pe un ton brusc schimbat.

Grace a dat din cap şi a ieşit repede din cameră.

— Profesor Abrahams, sunt Grace Warwick. Îmi cer scuze că a trebuit să aşteptaţi.

— Nu, dra Warwick, eu sunt cel ce trebuie să-şi ceară scuze. Nu m-aş fi gândit să vă deranjez în Ziua de Crăciun, dacă n-ar fi fost urgent, dar am crezut că aţi vrea să ştiţi că voi fi mâine în Londra.

— E o veste minunată. Unde veţi sta?

— Probabil în holul aeroportului. Am un interval de numai patru ore până la zborul spre Varşovia, unde-mi voi vizita mama iubită. Noi, evreii, suntem perspicace, a adăugat profesorul. Ştim întotdeauna când voi, neevreii, sunteţi în vacanţă şi, atâta timp cât ne întoarcem la catedrele noastre imediat după a doua zi de Crăciun[13] voi nici măcar nu remarcaţi că am fost plecaţi.

Grace a râs.

— Aţi avut timp să citiţi depoziţiile pe care vi le-am trimis?

— Le-am răsfoit numai. Dar voi lucra la ele mai serios în timpul zborului, aşa că atunci când voi ajunge pe Heathrow, voi putea să vă dau o părere preliminară.

— Voi rezerva o cameră la hotelul Aeroport Hilton, ca să nu fim deranjaţi. La ce oră să vă aştept?

13BoxingDay - a doua zi de Crăciun în ţările anglofone.

— Sosesc cu zborul Pan Am 716 de la JFK, care aterizează în jur de ora 10:30 dimineaţa, ora voastră.

— Voi fi şi vă voi aştepta la Sosiri.

— Drăguţ din partea dvs. Dar cum mă veţi recunoaşte?

— Nu vă faceţi griji. Tocmai v-am citit cartea.

— Sunt câţiva ani de când mi-am făcut poza aceea, a spus el chicotind. Aştept cu nerăbdare să vă întâlnesc, mâine, dră Warwick şi, încă o dată, îmi cer scuze că v-am deranjat în Ziua de Crăciun.

— Nici nu vă gândiţi la aceasta. Ştiu că tata va fi încântat să asculte noutăţile.

Grace s-a strecurat în sufragerie şi s-a aşezat la locul ei, fără niciun cuvânt, cu toate că William a observat gesturile discrete de înclinare a capetelor făcute de cei doi avocaţi.

— Permiteţi-mi să vă avertizez pe toţi că dacă se gândeşte vreunul să răspundă la telefon în timp ce MajestateaSa îşi ţine mesajul de Crăciun către naţiune, la ora trei, acest lucru nu se va întâmpla nici dacă la telefon ar fi Arhiepiscopul de Canterbury, a spus sir Julian, în timp ce Marjorie îi dădea sosul cu coniac.

***

William s-a prezentat la Heathrow imediat după ora nouă, în dimineaţa următoare. Nu i-a spus lui Beth unde merge şi nici ea nu a întrebat. La Biroul de îmbarcare îl aştepta un bilet de avion pentru Nisa.

Spre marea dezaprobare a tatălui său, sunase la Scotland Yard, la numai câteva minute după ce regina îşi încheiase mesajul. Centrala i-a făcut direct legătura cu comandantul, la domiciliul acestuia. Când Hawksby a auzit noutăţile prezentate de William, a spus:

— Fă-ţi rezervare la primul zbor disponibil spre Nisa. Dacă dna Faulkner este în posesia Rembrandt-ului, nu ne putem permite s-o lăsăm să aştepte. Indiferent ce se întâmplă, să-mi comunici imediat,

la orice oră, ziua sau noaptea, pentru că oricum nu voi avea parte de somn, până nu aflu raportul tău.

William şi-a fixat centura, în timp ce avionul se deplasa spre pista de decolare.

***

Grace a fost lăsată la Heathrow imediat după ora zece şi a verificat tabela cu sosirile. Zborul Pan Am 716 avea 20 de minute întârziere. A cumpărat un exemplar din *The Guardian* şi un cappuccino, s-a aşezat şi a aşteptat.

Când semnalul ATERIZAT a început să clipească în dreptul zborului 716, şi-a ocupat locul în spatele unei bariere care ţinea piept persoanelor care aşteptau pline de nerăbdare.

Profesorul Abrahams a fost printre primii care a trecut prin poartă, bagajul lui fiind transferat direct la avionul pentru Varşovia. S-a oprit şi a scanat mulţimea care aştepta. Când Grace l-a zărit, a avut o surpriză. Fotografia de pe coperta cărţii nu arăta că el abia dacă avea cinci picioare înălţime. Dar fruntea lui enormă şi bombată, ochelarii cu lentile groase îl făceau recognoscibil instantaneu, chiar dacă treningul galben şi frumoşii adidaşi Nike au fost o surpriză.

— Întotdeauna port trening în călătoriile lungi cu avionul, a explicat el, în timp ce-şi strângeau mâinile. Mi-a dat ideea JoanCollins, dar, spre deosebire de ea, eu nu mă schimb înainte de aterizare, de dragul fotografilor.

— M-am gândit să mergem pe jos până la Hilton, a spus Grace. Nu e departe, şi, la taxi, e întotdeauna o coadă lungă. Probabil că, astfel, vom ajunge acolo mai repede.

— Şi vom economisi şi câţiva dolari, a spus profesorul, în timp ce parcurgeau scurta distanţă până la hotel, trăncănind despre orice, mai puţin singurul subiect pe care-l aveau amândoi în minte.

Grace rezervase un apartament pentru două ore şi recepţionerul i-a dat cheile camerei, gândindu-se ce cuplu neobişnuit erau cei doi care mai şi făcuseră rezervare pentru o cameră, la o asemenea oră matinală.

În timp ce Grace i-a făcut profesorului o cafea neagră aburindă, acesta a scos un dosar din servietă şi l-a pus pe masă, între ei. A început să dea paginile, în timp ce le comenta în viteză, ca şi cum ar fi predat unui student sclipitor prezent la o conferinţă de-a lui, despre faptul că experienţa sa specială ar putea – tot repeta cuvintele*ar putea* – fi de ajutor în cazul Rainsford. După ce-a întors ultima pagină, s-a ocupat de toate întrebările lui Grace, asigurându-se că nu a dat naştere la nicio contradicţie. Grace a ştiut că găsise omul potrivit.

Abraham s-a uitat la ceas şi a pus dosarul înapoi în servietă.

— Ar trebui să mergem, dacă vreau să prind avionul, a spus el, ridicându-se de pe scaun. Nu-mi permit să întârzii la mama. Probabil că e deja la aeroport şi mă aşteaptă.

Grace l-a însoţit înapoi pe Abraham până la terminalul doi şi, înainte ca ei să treacă prin porţi, ea i-a mulţumit şi l-a întrebat, încă o dată:

— Îi pot spune tatălui meu că veţi avea bunăvoinţa să fiţi martor, în calitate de expert, dacă se rejudecă procesul?

— Nu ne-am fi văzut dacă nu aş dori să fac acest lucru, domniţă. Totuşi, am nevoie să văd, în original, declaraţia pe două pagini care a fost prezentată ca probă la tribunal, ca să ştiu dacă nu-mi voi pierde timpul degeaba.

***

Profesorul Abraham s-a urcat la bordul avionului său spre Varşovia, exact când William ateriza la Nisa. Cum William avea numai bagaj de mână, s-a îndreptat direct spre controlul

paşapoartelor şi a fost printre primii care a ieşit în aglomeraţie, unde a fost întâmpinat de un bărbat cu o placardă pe care scria Warwick.

S-a aşezat comod pe bancheta din spate a Bentley-ului şi a încercat să-şi pună gândurile în ordine, înainte de a se întâlni din nou cu Christina Faulkner. Dar, şoferul a avut altă idee.

Când a ajuns la Villa Rosa, William cunoştea opiniile şoferului cu privire la multe lucruri, de la Centrul Pompidou, proiectat de un englez, până la Piaţa Comună, la care Marea Britanie n-ar fi trebuit, în primul rând, să adere. Cu toate acestea, nu a deschis nici măcar o dată subiectul despre care i-ar fi plăcut lui William să ştie mai multe: domnul şi doamna Faulkner. O pereche de porţi mari de fier forjat s-au deschis când maşina era încă la o sută de yarzi de intrare. Au virat pe o alee mărginită pe ambele părţi de chiparoşi înalţi, care s-a terminat în faţa unei frumoase vile *belle-epoque,* care făcea ca Limpton Hall să arate ca o casă de ţară.

În timp ce William cobora din maşină, uşa de la intrare s-a deschis şi a apărut Christina ca să-i întâmpine. El a sărutat-o pe amândoi obrajii, de parcă ea ar fi fost un general francez. Ea l-a luat de mână şi l-a condus pe un hol spaţios care era plin de cutii din lemn, de diverse dimensiuni. N-a avut nevoie decât să se uite la urmele de pe pereţi, pentru a-şi imagina ce fusese acolo, până numai cu o zi înainte. Începea să înțeleagă de ce avusese Christina nevoie ca soțul ei să fie plecat de acasă pentru o lună, dacă voia să-şi ducă planul la bun sfârşit.

— Totuşi mai e unul de împachetat, a spus ea, în timp ce el o urma în salon, unde numai o singură pânză rămăsese la locul ei, deasupra şemineului.

William s-a uitat cu veneraţie la pictura pe care chiar şi un amator ar fi recunoscut-o ca pe o operă de geniu. A scos o etichetă Fitzmolean din buzunar şi a verificat în colțul din dreapta al pânzei pentru a confirma că acolo era semnătura originală a lui Rembrandt. RvR era acolo. După ce-a făcut asta, şi-a întors privirile la cei şase

lucrători îmbrăcaţi pompos cu robele lor lungi şi negre, cu gulere albe apretate, etalându-şi pălăriile negre cu boruri largi în timp ce exultau în poziţiile lor solemne de membri ai societăţii Amsterdam.

— Constat că-ţi place cadoul de Crăciun, a spus Christina.

***

Grace l-a sunat pe tatăl ei la câteva minute după ce-a sosit în apartamentul ei din Notting Hill şi i-a făcut un raport detaliat al întâlnirii cu profesorul.

— Acum chiar cred că a venit timpul să-l sun pe directorul Procurorilor Publici şi să stabilesc o întâlnire cu el, înainte de întoarcerea colegilor mei din vacanţa de Crăciun, a spus sir Julian. Trebuie să obţin o dată pentru rejudecare, cât mai curând posibil, în calendarul Curţii.

— S-ar putea să nu fie prea uşor, a spus Grace.

— Întotdeauna apar renunţări şi locul trebuie ocupat. Urmează numai să mă asigur că numele meu este la începutul listei de aşteptare.

— Dar, de ce te-ar alege DPP primul pe tine şi nu pe oricare alt solicitant la fel de valoros ca tine?

— O să-ţi spun de ce, Grace, dar nu la telefon.

***

William i-a urmărit de-aproape pe cei ce au ambalat tabloul şi pe cei care au pus cu grijă Rembrandt-ul în cutia construită de vamă, apoi au cărat-o în hol, pentru a se alătura celorlalte.

Fiecare cutie avea o etichetă aplicată în exterior, pe care scria Proprietatea doamnei Christina Faulkner. Trebuie să rămână la bord. Singura excepţie era Rembrandt-ul, care avea o etichetă încă şi

mai mare, rotundă, pe care scria Proprietatea Muzeului Fitzmolean, Prince Albert Crescent, Londra SW7. Va fi ridicată.

— Eşti convins că va veni la docuri comandantul ca să-i întâmpine pe distinşii pasageri de pe Christina, la sosirea în Southampton? a întrebat Christina.

— Va fi primul la bord, în momentul în care andocăm, cu cavaleria nu departe în spate, a spus William. Îl voi suna mâine, imediat ce picturile sunt la bord.

— Dintre toate picturile, numai una îl interesează.

— Ce urmează să se întâmple cu celelalte? a întrebat William, cu toate că presupunea că Christina nu dorea să-i spună care era destinaţia lor finală.

— Următoarea oprire. New York, unde vor figura într-o remarcabilă colecţie de artă de artişti americani moderni, care, momentan se află în apartamentul nostru din Manhattan.

— Când iahtul va trage la docuri, soţul tău s-ar putea să fie acolo, în aşteptarea voastră.

— Nu. Nu cred. După Melbourne, Miles plănuieşte să zboare la Sydney, aşa că va fi printre primii care va petrece Anul Nou, timp în care toate picturile lui vor atârna în noua lor casă – noua mea casă.

William nu şi-a pierdut timpul întrebând-o unde era aceasta.

***

Grace şi tatăl ei şi-au petrecut seara făcând planuri în biroul lui.

— Următorul lucru pe care trebuie să-l facă profesorul Abrahams este să studieze declaraţia originală de pe cele două pagini prezentate la tribunal. M-a avertizat chiar că acestea ar putea dovedi de asemenea că Arthur minţise şi că juraţii avuseseră dreptate.

— Dacă se descoperă că aşa au stat lucrurile, nu-i vom spune nimic Joannei sau lui Beth, în afară de faptul că n-am fost în stare să

aducem vreo dovadă nouă care să facă posibilă solicitarea rejudecării procesului.

— Şi, dacă Arthur a spus adevărul?

— Următorul meu apel telefonic va fi la biroul DPP pentru a cere rejudecarea.

— Tata, încă nu mi-ai spus de ce DPP-ul va acorda prioritate acestui caz?

— Desmond Pannel şi cu mine am fost împreună la Oxford şi eu am fost şeful lui de campanie când a candidat pentru funcţia de preşedinte al Societăţii Juridice Universitare şi, n-o să-ţi vină să crezi cine a fost rivalul lui principal. Sarcina preşedintelui era o treabă fără satisfacţie, dar Desmond e un om care s-a bucurat întotdeauna să-şi asume sarcini ingrate, fapt pentru care a ajuns la DPP. Şi, acum, după treizeci de ani, intenţionez să-l sun pe cel pe care l-am sprijinit atunci.

***

Nu a durat mult, după ce s-a urcat în pat, şi William a auzit deschizându-se uşa. S-a trezit total, instantaneu. O siluetă silfidă s-a profilat în lumina lunii, lunecând de-a latul camerei, s-a strecurat sub pătură şi a început să-i sărute pe ceafă.

Nu a trebuit să se gândească mult la ce trebuia să facă. Primul lui gând a fost să aprindă lumina şi să o roage politicos să plece sau, al doilea său gând, să continue s-o facă şi să nu-i spună lui Beth, Apoi s-a întrebat ce-ar spune Beth dacă i-ar spune că respinsese avansurile Christinei şi sacrificase, astfel, Rembrandt-ul. O noapte pentru o capodoperă. Nu a avut nicio îndoială cu privire la ce s-ar fi aşteptat ea de la el.

***

Profesorul Abrahams s-a oprit a doua oară la Londra, în drumul de întoarcere la New York, şi o dată în plus, a fost întâmpinat la Sosiri de Grace. De această dată, el era preocupat de ceea ce numise cutia lui cu trucuri.

În dimineaţa următoare, sir Julian şi Grace i-au condus într-o sală din subsolul Scotland Yard-ului, unde, în prezenţa unui martor independent, ei şi-a petrecut următoarele câteva ore examinând îndeaproape declaraţia pe două pagini care fusese prezentată la procesul lui Arthur.

Sir Julian şi Grace s-au întors la tribunal, unde au aşteptat plini de nelinişte să audă ce descoperise profesorul. Grace a fost cea care l-a identificat traversând în pas săltat Lincoln Inn, într-o mână cu cutia lui cu trucuri şi, în cealaltă mână, cu o şampanie. Grace a sărit în sus de bucurie şi a aplaudat.

După ce-au ascultat în tăcere decizia profesorului, l-au bombardat amândoi cu întrebări la care el a avut, în permanenţă, răspuns. În cele din urmă, sir Julian a ridicat telefonul şi a format un număr privat. Când directorul Judecătorilor Publici a răspuns, tot ce sir Julian i-a spus a fost: Desmond, am nevoie de o favoare.

***

O maşină de marfă încăpătoare a tras în faţa Vilei Rosa, la ora nouă, în dimineaţa următoare, şi hamalilor le-au trebuit aproape două ore pentru a încărca toate cele 69 de cutii. Apoi, au condus lent, foarte lent până în port, unde le-a mai luat alte trei ore pentru a le transfera în cala *Christinei.* După ce a văzut uşa încuiată şi prinsă în şuruburi, William a mers pe ţărm şi l-a sunat pe comandant Hawksby pentru a-i spune că va veni acasă cu primul zbor.

— Nu, nu vei veni acasă, a spus Hawksby, cu fermitate, întoarce-te pe vasul acela şi nu pierde din ochi Rembrandt-ul, până andocaţi la Southampton.

— Dar n-ar trebui s-o supraveghez pe doamna Faulkner?

— Nu. Tu trebuie să fii cu ochii pe cei şase *Funcţionari* din Amsterdam, care nu trebuie să permitem să se mai rătăcească din nou.

William nu l-a contrazis.

— Când andocaţi, mâine-seară, eu voi fi pe chei, a spus Hawksby, împreună cu o mică armată pentru a fi sigur că pictura se întoarce în siguranţă la Fitzmolean.

Christina a fost dezamăgită de faptul că William trebuia să rămână la bord, pentru că ea spera ca el să fie cu ochii mai degrabă pe ea. În timp ce iahtul părăsea portul, William s-a înclinat peste balustradă şi i-a făcut semn cu mâna.

Imediat ce vasul a ieşit din raza vizuală a Christinei, aceasta i-a spus şoferului să o ducă la aeroport, pentru ca, astfel, să-şi ducă la bun sfârşit partea a doua a planului ei.

27

Când era totul conform calendarului, după cum i-a sugerat Christina lui William, ea a făcut o greşeală fatală. I-a spus avocatului să emită o decizie de divorţ pe 22 decembrie. Cererea a ajuns pe biroul lui Booth Watson pe 24 decembrie.

Booth Watson n-a fost surprins de calendar, pentru că a presupus că doamna Faulkner alesese data în încercarea neîndemânatică de a-i strica Crăciunul clientului lui. A decis să nu-l contacteze pe Miles, până ce acesta nu se întoarce în apartamentul lui, pe 28 decembrie. La urma-urmelor, ce mare lucru o diferenţă de câteva zile? A încuiat cererea în seiful lui şi a plecat acasă.

***

Mike Harrison a sunat-o pe doamna Faulkner de la Melbourne, pe 27 decembrie, pentru a-i raporta că soţul ei îşi petrecuse ziua ca oaspete la MCG, urmărind a doua zi de meci-test de crichet. După aceea, mersese la cină cu nişte prieteni şi îşi luase cheia de la recepţie, imediat după miezul nopţii.

— Era singur? a întrebat Christine.

— Nu, era cu o tânără doamnă care lucrează ca chelneriţă pentru oaspeţi. Am o fotografie şi numele ei.

— Îţi mulţumesc, Mike.

Harrison l-a sunat, apoi, pe inspectorul detectiv Lamont, la Scotland Yard, şi i-a repetat acelaşi mesaj, înainte de a merge la culcare.

***

Booth Watson s-a întors la birou, imediat după ora zece, în dimineaţa de 28 decembrie, încântat că se terminase Crăciunul şi se putea întoarce la muncă. A citit cererea de divorţ, a doua oară, conştient că motivele erau de luat în seamă. În mod clar, soţia lui Faulkner pregătise cererea cu ceva timp înainte, pentru că erau date câteva nume de femei. A decis să-l sune pe clientul lui şi să-i comunice vestea divorţului său iminent, cu toate că bănuia că nu-i va face o mare surpriză.

A sunat întâi la Limpton Hall, dar nu a răspuns nimeni, aşa că a presupus că Mukins era încă în concediu. Dacă ar fi sunat cu o oră mai târziu, ar fi răspuns doamna Faulkner. Apoi, a sunat la locuinţa de la Monte Carlo a familiei Faulkner şi i-a răspuns o fată-n casă. A fost clar că engleza nu era prima ei limbă.

— Pot vorbi cu domnul Faulkner? a întrebat el.

— Nu aici.

— Ştii unde este? a întrebat Booth Watson, pronunțând rar fiecare cuvânt.

— Nu. Tânăr spus Australia.

Booth Watson şi-a notat Australia/tânăr.

— Şi doamna Faulkner e acolo? a întrebat el, la fel de rar.

— Nu. Madam zbor acasă.

— Acasă?

— Anglia.

— Mulțumesc, a spus Booth Watson. Mi-ai fost de mare ajutor.

S-a întrebat ce făcea oare Miles în Australia şi în ce oraş s-ar putea afla. Reg Bates, funcționar cu vechime al Judecătoriei, i-a venit în ajutor.

— Trebuie să fie în Melbourne, sir. Urmăreşte probabil al doilea meci-test de crichet.

Booth Watson nu era deloc interesat de crichet şi l-a pus pe funcționar să-i găsească clientul.

Bates şi-a petrecut restul dimineţii sunând la hotelurile mari din Melbourne şi, când Booth Watson s-a întors de la masa de prânz, a găsit pe birou post-it galben, cu detaliile. A sunat imediat la Sofitel şi a rugat să i se facă legătura la apartamentul lui Miles Faulkner.

— Înainte de a vă face legătura, sir, a spus vocea de la celălalt capăt al firului, ştiţi că aici este ora 1:30 dimineaţa?

— Nu, nu ştiam, a recunoscut Booth Watson. Voi suna mai târziu.

După ce-a pus telefonul în furcă, a făcut un calcul şi a decis că va încerca din nou, în seara aceea, de acasă.

***

Miles Faulkner se rădea când a sunat telefonul în apartament, dar şi-a abandonat aparatul de ras când a auzit vocea răsunătoare a lui Booth Watson. Indiferent când suna BW, rareori era vorba de o veste bună. Faulkner s-a aşezat pe marginea patului şi a ascultat ce a avut de spus avocatul.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să mă grăbesc să mă întorc, BW? l-a întrebat el pe Booth Watson, după ce acesta l-a informat despre petiţie. Meciurile de crichet sunt echilibrate. Plănuisem să mă duc la New York pentru Anul Nou, deci nu voi ajunge acasă înainte de trei ianuarie, cel mai devreme.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă. Avem paisprezece zile să comunicăm primirea cererii, aşa că ne putem ocupa de ea când te întorci.

— Bun! Atunci, te sun peste câteva săptămâni. Altceva?

— Da, s-a mai întâmplat ceva. Se pare că soţia ta a petrecut Crăciunul la Monte Carlo, în compania unui tânăr. Voi avea numele lui şi alte detalii, până te întorci. S-ar putea dovedi folositor când va fi vorba de stabilirea revendicărilor.

— Angajează imediat un detectiv particular, a spus Faulkner.

— Am angajat deja şi ar trebui să presupui că şi soţia ta a făcut acelaşi lucru, a spus Booth Watson

— Ai şi vreo veste bună? a întrebat Miles.

— Am dat Renoir-ul celor de la Standard Life şi ei au transferat o jumătate de milion în contul tău din Insulele Cayman.

— O jumătate de milion pe care Christina nu va pune laba.

— Bucură-te de meciurile de crichet şi sună-mă imediat ce te întorci.

Miles a pus telefonul în furcă şi a terminat să se radă. După ce chelneriţa – al cărui nume nu şi-l putea aminti – plecase, se hotărâse să afle dacă soţia lui mai era încă în Monte Carlo.

Fata în casă a reuşit să intre în mai multe detalii cu şeful ei decât o făcuse cu Booth Watson, pentru că Faulkner vorbea fluent franceza. El a întrebat-o când a plecat *madame* în Anglia. Ea a răspuns.

— Nu ştiu, sir. Tot ce ştiu este că s-a ţinut după maşina de marfă până la iaht.

— Ce maşină de marfă?

— Cea care a venit să ia toate picturile dumneavoastră.

Miles a trântit telefonul, apoi l-a ridicat înapoi, imediat.

— Trebuie să plec, i-a spus el recepţionerei. Cumpără-mi bilet la primul avion spre Londra, nu-mi pasă cu ce linie aeriană.

— Dar pare că va câştiga Australia... a spus ea.

— La dracu cu Australia!

***

Mike Harrison a format numărul din Monte Carlo al doamnei Faulkner şi fata în casă i-a spus *doamna zbor acasă*. A încercat apoi la Limpton Hall, dar n-a răspuns nimeni. În cele din urmă, a sunat la comandant, care era la birou.

— Faulkner şi-a rezervat bilet la zborul Qantas care aterizează la ora două mâine după-masă, pe Heathrow. Asta nu face parte din planul original.
— De asta am nevoie, a spus Hawksby. Şi nu am niciun mijloc prin care să intru în legătură cu detectiv Warwick, pentru a-l preveni.

***

Când avionul Christinei Faulkner a atins solul în Heathrow, a fost luată de şoferul soţului ei şi dusă la Limpton Hall, unde a luat o cină frugală şi a mers la culcare. La urma-urmelor, o aştepta o zi plină.

***

William stătea pe un şezlong, la soare, şi se bucura de un pahar de Pinot Grigio, când avionul lui Faulkner a decolat pentru un zbor de 23 de ore până la Londra. Avea vedere directă asupra intrării în magazia de bunuri, de care nu se apropiase nimeni, în ultimele două zile. Şi de ce s-ar fi apropiat? Soarele strălucea, marea era calmă şi el nu avea nicio grijă pe lume.

***

În dimineaţa următoare, la ora nouă, în faţa intrării a tras o maşină de transport marfă de la Bishop Move. Hamalii au împachetat cele 69 de lucrări de artă şi le-au pus în cutii, apoi au încărcat cutiile în maşină. După o pauză lungă de masă, au pornit spre Southampton.
— Să nu cumva să depăşiţi 30 de mile la oră, în nicio circumstanţă, i-a spus Christina şoferului. Nu putem risca stricarea vreuneia dintre picturi.

— Cum spuneţi, madam, a răspuns el, încântat să se supună, pentru că asta îi garanta că el şi oamenii lui puteau depăşi cu mult durata cursei.

Christina s-a bucurat de un prânz relaxat în sufrageria cu pereţii plini de cuie de agăţat tablouri. A pornit spre Southampton imediat după ora trei şi nu s-a grăbit nici atunci, pentru că ambarcaţiunea *Christina* nu sosea decât seara târziu. Chiar spera că Miles se simte bine la meciul de crichet. Fusese încântată să citească, în dimineaţa aceea, pe mail, că jocul era foarte echilibrat.

***

Miles Faulkner a trecut de vama de la Heathrow, imediat după ora două. S-a gândit să sune la Limpton Hall din salonul de la clasa întâi din aeroportul Melbourne şi să-i spună şoferului să-l ia de la aeroport, dar a decis să nu o facă, pentru că aceasta ar fi putut s-o alerteze pe Christina de întoarcerea lui precipitată.

A făcut fericit un şofer de taxi, când, la întrebarea acestuia: „Încotro, şefu?”, i-a răspuns: „Limpton, în Hampshire. Şi poţi dubla câştigul, dacă ajungi acolo sub o oră.”

***

Mike Harrison călătorise în acelaşi avion cu Faulkner, dar nu la aceeaşi clasă. Nu a urmat traseul de ieşire din terminal, pentru că a considerat că era mai important să o contacteze pe doamna Faulkner şi să o avertizeze că soţul ei era în drum spre Limpton Hall. Dar n-a răspuns nimeni la apelul lui. Apoi a sunat la Scotland Yard şi a cerut să i se facă legătura cu inspectorul Lamont.

— Detectiv sergent Roycroft, a răspuns o voce feminină.

— Salut, Jackie, Mike Harrison la telefon. Pot vorbi cu Bruce?

— A plecat spre Southampton împreună cu comandantul Hawksby, cam cu o oră în urmă, Mike.

— Îţi mulţumesc, a spus Harrison. Mă bucur să constat că te-ai întors, Jackie, a adăugat el.

— Sunt mai degrabă în probe, a spus Jackie, înainte de a pune telefonul în furcă.

Harrison a făcut şi el fericit un şofer de taxi, când i-a spus să-l ducă la Southampton.

***

A durat mult peste o oră, până când Faulkner a fost lăsat de taxi la Limpton Hall, dar ştiuse de la pornire că nu exista nicio şansă să ajungă acolo în mai puţin de o oră.

— Aşteaptă, a spus el, sărind din taxi. S-ar putea să nu stau mult.

A urcat treptele în fugă şi a descuiat uşa de la intrare. Când a intrat în hol, a simţit că leşină. Nici urmă de Constable, nici urmă de Turner. Christine îl luase chiar şi pe Henri Moore. A dat ocol, încet, casei, oripilat de dimensiunea jafului; numai dreptunghiuri şi pătrate întunecate în locurile unde atârnaseră cândva tablouri şi stative goale pe care fuseseră expuse, cu mândrie, piese de sculptură. Dar umilinţa finală a venit când a intrat în salon şi a văzut singura pictură pe care ea o lăsase pe perete. Copia făcută de Eddie Leigh după Rembrandt încă atârna deasupra şemineului. Dacă, în acel moment, ar fi intrat în încăpere Christine ar fi strâns-o bucuros de gât. A ieşit alergând din casă, s-a urcat în taxi şi a strigat la şofer: „La porţile din faţă.”

Taxiul a accelerat pe alee şi s-a oprit în faţa porţilor. Faulkner a sărit din taxi şi a intrat în ghereta portarului.

— Ai văzut-o, astăzi pe doamna Faulkner? a întrebat el.

— Da, sir, a spus portarul, după ce şi-a verificat lista sosirilor şi plecărilor. A plecat cu puţin peste o oră în urmă.

— Încotro?

— N-am idee, sir.

— Dar ăştia, a întrebat Faulkner, punându-şi degetul pe cuvintele Bishop'sMove, sosire 8:55 a.m., plecare 2:04 p.m. Ei unde s-au dus?

— N-am idee, sir. A repetat nefericitul de portar.

Faulkner a luat telefonul şi a avut nevoie de două apeluri şi o mulţime de ameninţări, înainte ca responsabilul pentru zonă să-i dea informaţia pe care o voia. A sărit înapoi în taxi şi a spus: „Southampton”, fără a se deranja să se uite la aparatul de taxat. Şoferului nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.

***

Comandantul stătea singur pe bancheta din spate a primei maşini. Ei erau urmaţi de o Black Maria cu şase ofiţeri şi un sergent la bord. Spatele era asigurat de un Wolseley cu inspectorul Lamont pe locul şoferului. Predarea lui Mob, aşa numise Lamont exerciţiul, dar Hawk – Şoimul – nu avea de gând să-şi asume vreun risc.

Micul convoi rula pe prima bandă a autostrăzii şi, cu toate că nu au depăşit nici măcar o dată limita de viteză, au reuşit totuşi să ajungă la ieşirea spre docurile din Southampton, cu vreo două ore în avans.

Hawksby l-a contactat imediat pe şeful portului, care i-a spus că MV (motor vehicle) *Christina* era aşteptat pentru a andoca la cheiul douăzeci şi nouă, în jur de ora şapte, în seara aceea. Atunci comandantul i-a prezentat şefului portului un mandat special care autoriza ridicarea unei anume cutii de pe iaht, fără interferenţa sau inspectarea ei de către vamă şi fără accize.

— Probabil că sunt bijuteriile Coroanei, a spus şeful portului, după ce a studiat mandatul.

— Nu e nici departe, a spus Hawksby. Dar tot ce vă pot spune este că trebuie să fie manipulat cu cea mai mare grijă şi conţinutul nu trebuie expus la lumina soarelui.

— Sună de parc-ar fi vorba de Dracula.

— Nu, Dracula este proprietarul actual, a spus Hawksby.

— Vă pot ajuta în vreun fel?

— Nu ne-ar deranja deloc să avem de partea noastră vreo doi din băieţii dvs., pentru cazul în care se întâmplă ceva.

— Creiere sau muşchi?

— Doi din fiecare, dacă e posibil.

— Consideraţi că s-a făcut. Vor fi cu dvs. cu o oră înainte de andocarea ambarcaţiunii *Christina*. Cred că voi veni şi eu, a spus el. Mi se pare c-ar putea fi ceva interesant.

Hawksby s-a urcat înapoi în maşina lui şi micul convoi a pornit spre cheiul douăzeci şi nouă, pentru a aştepta sosirea celor şase *Funcţionari* care se odihneau liniştiţi în carena iahtului *Christina.*

Au fost fiecare la locul lui şi aşteptau cu nerăbdare, când a apărut un Bentley, care a parcat la aproximativ cincizeci de yarzi distanţă.

— Cine dracu', a făcut Lamont.

— Trebuie să fie doamna Faulkner, a spus Hawksby. Ignoraţi-o. Atâta timp cât ni se dă Rembrandt-ul, nu e deloc treaba noastră ce face ea cu restul colecţiei de artă a soţului ei, deşi sper, spre binele ei, că ştie că el s-a întors şi este în ţară.

— Ar trebui s-o informăm? a întrebat Lamont.

— Aceasta, de asemenea, nu e treaba noastră, a răspuns Hawksby.

— Şi ce fac aici, a întrebat Lamont, în timp ce o maşină de marfă încăpătoare Bishop'sMove înainta încet de-a lungul docurilor şi s-a oprit în spatele Bentley-ului.

— Nu-i greu să ghiceşti ce e în ea, a spus Hawksby, când şoferul s-a dat jos din cabină şi s-a dus lângă Bentley.

Doamna Faulkner a coborât geamul.

— Ce dracu' fac ăştia, aici? a întrebat şoferul, arătând spre cele trei vehicule ale poliţiei.

— Ridică o cutie de pe iahtul soţului meu, pentru a o returna proprietarului de drept din Londra. Îndată ce ea va fi predată, ei vor pleca şi voi puteţi începe să încărcaţi picturile la bordul iahtului.

— Ce îi interesează aşa de tare pe poliţişti?

— Şase gentlemeni din Amsterdam, care au părăsit ţara cu mai mulţi ani în urmă, fără viză.

— Foarte amuzant, a spus şoferul, care s-a întors la maşina sa, fără altă vorbă.

Christina ridica înapoi geamul, când şi-a făcut apariţia un taxi. Mike Harrison a plătit şi, apoi, s-a urcat repede în Bentley-ul clientei lui, fără să-i observe pe vreunul dintre foştii lui colegi.

— Cred că-l văd pe prietenul nostru olandez, a spus Lamont, care avea un binoclu focalizat pe intrarea în port.

I l-a dat apoi lui Hawksby.

— Cât crezi că va dura până vor ajunge la noi? l-a întrebat Hawksby pe şeful portului, în timp ce nu-şi desprindea privirea de la iahtul *Christina.*

— Aproximativ douăzeci de minute, cel mai mult treizeci.

— Tocmai l-am zărit pe Warwick pe punte, a spus Hawksby. Crezi că e identificat?

— Sau pus în cătuşe, a spus Lamont. În ambele situaţii, mai bine aş pune trupele în aşteptare.

Comandantul, şeful portului, inspectorul Lamont, un sergent şi şase poliţişti, doamna Faulkner, Mike Harrison şi hamalii priveau cum se apropia vasul *Christina,* cum, în sfârşit a tras şi a fost legat la doc. William a fost prima persoană care a coborât, alergând, pasarela.

— Suntem pregătiţi, sir. Cutia va fi descărcată în câteva minute.

— Atunci, vom... a început să spună Hawksby, când un al doilea taxi a trecut în goană pe lângă ei şi a oprit cu scrâşnet de roţi lângă

iaht. Faulkner a sărit din taxi, a alergat pe pasarelă, s-a oprit şi a schimbat câteva cuvinte cu căpitanul, apoi a dispărut în carenă.

— Nu te mişca, i-a spus Hawksby lui William, care se grăbea să se întoarcă la bord. Dacă nu este descărcată cutia noastră, avem dovada vinovăţiei lui.

— Dar...

— Ai răbdare, William. Nu pleacă nicăieri. Dac-ar încerca să fugă, şeful portului...

— Nu vor ajunge nici măcar până la intrarea în port înainte ca oamenii mei să pună mâna pe el.

— Deci, chiar dacă se gândesc să iasă în larg, i-a spus Hawksby lui William, ai permisiunea mea să te întorci la bord şi să-l arestezi pe Faulkner.

— Nu pare că va fi necesar, a spus Lamont, pentru că patru membri ai echipajului au ieşit din carenă purtând o cutie voluminoasă. Le-a luat ceva timp să o care de-a latul punţii, apoi pe pasarela strâmtă până pe doc.

Hawksby a cercetat fără grabă eticheta, pe care scria „Proprietate a Muzeului Fitzmolean, Prince Albert Crescent, Londra SW7. Va fi preluată.” A dat afirmativ din cap şi cei patru poliţişti au preluat locurile celor patru membri ai echipajului.

— Puneţi-o în maşina de transport marfă şi nu o scăpaţi din ochi, a ordonat Hawksby.

Cei patru poliţişti tineri au ridicat cutia şi, ca nişte crabi, au început să-şi croiască încet drumul spre maşina Black Maria.

— OK, Bruce, a spus Hawksby. Cred că ai câştigat dreptul de a conduce tu convoiul înapoi spre Londra. Warwick, tu poţi merge cu mine. Am ceva de discutat cu tine.

William nu a făcut nicio mişcare. Încă îl urmărea cu privirea pe Miles Faulkner, care stătea pe punte, privind mândru cum membrii echipajului începeau să pregătească plecarea iminentă.

— Hai să mergem, Warwick! Avem obiectul pentru care ne-am deplasat aici.

— Nu sunt chiar aşa de sigur, sir.

— Dar avem cutia noastră. Ai văzut şi tu eticheta.

— Da, am văzut eticheta, dar nu sunt convins că avem cutia care trebuie. Sir, aveţi autoritatea să deschideţi orice cutie aflată la bord?

— Nu, a spus Hawksby. Avem nevoie de mandat pentru percheziţie ca să facem asta.

— Dar eu am această autoritate, a spus şeful portului, îndreptându-se spre pasarelă, cu William la numai un pas în urma lui. Hawksby şi Lamont au fost lăsaţi în urmă.

William a mers direct în carenă, unde a găsit opt cutii de mărimi diferite.

— Cineva a schimbat eticheta! a anunţat el.

— Dar la care cutie? a întrebat Hawksby.

— Eşti invitatul meu, a spus Faulkner, în clipa în care s-a strecurat şi el în cocă, cu căpitanul în urma lui. Dar, dacă îmi stricaţi vreuna din lucrările mele nepreţuite, vă asigur că valoarea compensaţiei nu va putea fi acoperită de toate salariile voastre puse la un loc, a adăugat cu un rânjet.

William s-a uitat cu mai multă atenţie la Faulkner. N-ar fi putut greşi mai mult, dacă s-ar fi aşteptat la un asasin cu nasul spart, musculos, acoperit cu tatuaje. Faulkner era înalt, elegant, cu capul acoperit de păr bogat, blond, ondulat şi avea ochii adânci, albaştri. Zâmbetul lui cald explica de ce-i cădeau în plasă atât de multe femei. Purta sacou şi pantaloni largi, cămaşă albă deschisă la gât şi mocasini, ceea ce-i dădea mai degrabă un aer de playboy internaţional decât de criminal călit în rele.

Pentru prima oară, William a înţeles ce voise să spună comandantul când îi spusese să aştepte să-l cunoască pe om.

— Poate ar fi înţelept să vă amintiţi ce s-a întâmplat când aţi năvălit la una din proprietăţile mele, a spus Faulkner. Am avut

posibilitatea să vă furnizez chitanţe pentru fiecare dintre operele mele de artă. Şi, numai în caz că aţi uitat, aţi crezut că aţi obţinut Rembrandt-ul şi atunci.

William a ezitat, în timp ce a dat ocol carenei cu privirea, dar n-a fost nici el mai înţelept.

— Aşadar, pe care doriţi s-o deschidem, domnule detectiv? a spus neîncrezător Hawksby.

— Pe aceasta, a spus William, traversând spre o cutie voluminoasă şi lovind-o ferm cu palma.

— Sunteţi absolut convins? a întrebat Faulkner.

— Da, a spus William, mai mult ca să braveze, decât din convingere.

— Comandante, înţeleg că tânărul recrut conduce acum departamentul dvs., a spus Faulkner.

— Deschide-o! a cerut Hawksby.

Şeful portului a făcut câţiva paşi, asistat de doi din echipa lui, a început să extragă cuiele unul câte unul, până au putut, în sfârşit, să deschidă cutia. După ce au îndepărtat mai multe straturi de material de protecţie, au fost întâmpinaţi de şase lucrători din Amsterdam, care se uitau la ei.

— Vreau să fac asta de ani de zile, a spus Hawksby.

Comandantul a înaintat spre Faulkner şi i-a spus că este arestat, apoi i-a citit drepturile. Lamont i-a strâns mâinile la spate, i-a pus cătuşe şi l-a condus jos de pe iaht, în timp ce patru poliţişti cărau încet o a doua cutie pe pasarelă şi o plasau, apoi, cu grijă în portbagajul maşinii Black Maria, lângă tovarăşa ei neidentificată.

— Cum naiba ai ştiut în care casetă se afla Rembrandt-ul, l-a întrebat Lamont pe William, odată ce s-au aflat din nou pe ţărm.

— Nu am fost absolut sigur, a recunoscut William, dar aceea era singura care avea o urmă circulară lată, unde fusese eticheta originală. În mod evident, Faulkner a schimbat etichetele între ele, dar nu a remarcat că alesese o cutie considerabil mai mare decât cea

care conţine Rembrandt-ul sau că pe cutia Rembrandt-ului rămăsese urma circulară a etichetei originale dezlipite.

— Chiar s-ar putea să devii detectiv, în cele din urmă, a spus Hawksby.

— Aşadar, ce este în cealaltă cutie? a întrebat Lamont.

— Habar n-am, a spus William. Vom afla numai după ce va fi livrată Muzeului Fitzmolean, cum ni se spune în mod clar să facem, pe etichetă.

Doamna Faulkner rămăsese în Bentley şi supraveghease întreaga operaţiune de la distanţă. Nu a făcut nicio mişcare până când nu a văzut că Miles a fost arestat, atunci a coborât din maşină şi a alergat înspre docuri, strigând: „Opriţi-i! Opriţi-i!”.

Mike Harrison era la numai un metru în urma ei şi amândoi priveau cum *Christina* se îndrepta spre marea deschisă, ieşind din port.

— Cu ce motiv? a întrebat-o Harrison, când a prins-o din urmă.

— La bord sunt picturile mele.

— Aceasta ar fi destul de greu de dovedit, a spus Harrison, pentru că, probabil, căpitanul are de îndeplinit numai ordinele date de soţul tău.

— Tu de partea cui eşti? a întrebat Christina.

— De partea ta, doamnă Faulkner, şi odată ce soţul tău este închis, sunt sigur că vei găsi o cale pentru a le căpăta pe toate înapoi.

— Dar el mă va urmări, a protestat Christina.

— Nu cred, a spus Harrison. Soţul tău e în drum spre Pentonville şi nu văd cum să fie eliberat în următorii câţiva ani.

— Bun, flăcăi! a spus Hawksby. E timpul să returnăm Rembrandt-ul proprietarului lui de drept, împreună cu indiferent ce se află în cealaltă cutie.

— Îmi pare rău că vă necăjesc, a spus un bărbat care părea încă şi mai dezamăgit decât doamna Faulkner, dar acest tip pe care tocmai

l-aţi arestat îmi datorează 274 lire sterline, pentru transportul cu taxiul.

— Pe care mă tem că nu le vei vedea curând, a spus Lamont. Îţi sugerez să-l contactezi pe avocatul lui, un anume Booth Watson, Consilier al Reginei, la Lincoln's Inn. Sunt sigur că va fi fericit să-i rămână îndatorat.

— Bine lucrat, detectiv Warwick, a spus Hawksby, când William s-a aşezat alături de el pe bancheta din spate a maşinii lui şi micul convoi a pornit spre Londra.

William nu a răspuns nimic.

— Care-i problema? a întrebat comandantul. L-am arestat pe Faulkner şi am luat înapoi Rembrandt-ul, plus un posibil bonus în cutia cealaltă, ceva la ce nici nu am sperat. Ce Doamne iartă-mă mai voiai?

— Ceva nu este tocmai în regulă, a spus William.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Dar Faulkner a zâmbit când l-aţi arestat.

28

— Cred că ştiu ce este în cealaltă cutie, a spus William.

— Dar nu ai de gând să-mi spui, nu-i aşa? a spus Beth.

— Nu. Dacă cumva greşesc, tu vei fi dezamăgită.

— Îţi dai seama că pictura ar trebui să fie a unui olandez sau flamand şi anterioară lui 1800, abia apoi va fi analizată de comitetul pentru expunere.

— Dacă eu am dreptate, a spus William, asta nu va fi o problemă. Iar provenienţa ei este la fel de impresionantă ca Rembrandt-ul însuşi. În orice caz, îţi mulţumesc. Eu am fost invitat la ceremonia de deschidere.

— Eu, nu, a spus Beth. Cel care te-a invitat la „Ceremonia de deschidere a cutiei" a fost directorul muzeului, Tim Knox. Îţi mărturisesc că, pentru mine, nu tu ai fi fost prima alegere.

— Să îndrăznesc să întreb care era prima ta opţiune?

— Christina Faulkner, femeia care a făcut totul posibil, şi pe care abia aştept s-o cunosc şi să-i mulţumesc personal.

William nu a avut nevoie să-şi amintească de ultima ocazie în care o văzuse pe Christina şi s-a întrebat dacă va exista vreodată o ocazie mai bună pentru a-i spune lui Beth ce se întâmplase exact în noaptea aceea, în Monte Carlo.

— S-ar putea să mă întâlnesc cu ea sâmbătă, a continuat Beth, dacă merge să-şi consoleze soţul, la Pentonville.

— Nu prea cred, a spus William. Dar tata şi Grace merg în dimineaţa aceasta la Pentonville, pentru a-i da tatălui tău nişte veşti importante.

— Bune sau rele? a întrebat Beth, neliniştită.

— N-am idee. Nu-i spune el nimic nici mamei.

— Mi-aş dori să fiu şi eu acolo să aud veştile, a spus Beth, dar mai bine am porni, dacă dorim să nu întârziem la ceremonia de

deschidere a cutiei. Aceasta este una din acele zile în care mi-aş dori să fiu în două locuri, în acelaşi timp.

***

— Bună dimineaţa, Sir Julian. Prizonierul vă aşteaptă în camera pentru interogatorii.

— Mulţumesc, domnule Rose.

Purtătorul robei de mătase[14] şi asistenta sa l-au urmat pe ofiţerul închisorii pe un coridor care le devenise deja foarte familiar. Când au ajuns la sala pentru interogatorii, sir Julian a dat mâna cu clientul său: „Bună dimineaţa, Arthur!”

— Bună dimineaţa, sir Julian, a răspuns Arthur, înainte de a o săruta pe Grace pe amândoi obrajii.

— Permite-mi să încep cu nişte veşti bune, a spus sir Julian, aşezându-se şi punându-şi servieta Gladstone, lângă el. Arthur s-a uitat plin de interes. Mulţumită expertizei profesorului Leonard Abrahams, un savant criminalist la Columbia University din New York, directorul AgenţieiPublice de Urmărire Penală a fost de acord să ne susţinăcererea de apel împotriva sentinţei, ceea ce, virtual, este o rejudecare.

— Asta-i o veste minunată, a spus Arthur.

— Şi, mai mult chiar de-atât, a spus Grace, ni s-a oferit un interval temporal în următoarea perioadă, în calendarul curţii, aşa că apelul tău va avea loc nu mai târziu de câteva săptămâni.

— Cum aţi reuşit asta?

— Uneori, ai şi tu noroc, a spus sir Julian.

— Mai ales când tu şi directorul Agenţiei Publice de Urmărire Penală aţi fost la OXF...

14Consilierii reginei poartă robă de mătase.

— Grace, stăpâneşte-te, a spus tatăl lui Grace. Totuşi, trebuie să mărturisesc că mi-am folosit toate atuurile.

— Îţi sunt foarte recunoscător, a spus Arthur.

— A meritat să nu renunţ, a spus sir Julian, fără altă explicaţie. Cu toate acestea, Arthur, cum nu avem la dispoziţie decât o oră, trebuie să folosim constructiv timpul. Întâi îţi voi spune că intenţionez să chem numai trei martori.

— Voi fi şi eu unul dintre ei? a întrebat Arthur.

— Nu contează, a spus sir Julian. Audierile din apel se ţin în faţa a trei judecători, nu în faţa juraţilor, şi tu nu ai nimic nou să le spui. Ei vor fi interesaţi numai de dovezi proaspete.

— Deci, pe cine vei chema ca martori?

— Pe cei doi ofiţeri care au fost martori la primul proces.

— Dar aceştia cu greu îşi vor schimba mărturia.

— Probabil că ai dreptate. Totuşi, William a primit nişte informaţii de la o sursă ireproşabilă, care ar putea face ca mărturia lor anterioară să pară un pic mai puţin credibilă. Cu toate acestea, principalul nostru martor va fi profesorul Abrahams. Grace a tratat direct cu el, aşa că ea îţi va prezenta pledoaria pe care a conceput-o el şi, mai mult decât atât, îţi va prezenta concluziile sale.

Grace a scos un dosar gros din servietă şi l-a pus pe masă.

— Permite-mi să încep cu...

***

— Permiteţi-mi să încep, a spus Tim Knox, directorul Muzeului Fitzmolean, aflat în faţa unei mici adunări de prieteni şi colegi, prin a vă spune tuturor „Bun venit!” la ceea ce colega mea Beth Rainsford a numit „ceremonia de deschidere a cutiei”. Îndată ce Rembrandt-ul va fi extras din cutia lui şi va fi pus în locul lui de drept, vom deschide a doua cutie şi vom descoperi ce comoară ascunsă se află în ea.

William a vrut să spună „Daţi-i drumul, odată!”. Beth şi-a zis în sinea ei „Nu mai am răbdare!”

— Când eşti gata, Mark! a spus directorul.

Mark Cranston, conservatorul picturilor, a făcut un pas în faţă şi a ridicat încet capacul primei cutii, ca şi cum ar fi fost un prestidigitator, pentru a scoate la vedere un maldăr de bucăţele mici de poliester, pentru care echipa lui a avut nevoie de ceva timp pentru a le îndepărta, pentru a descoperi că pictura mai era protejată de câteva învelişuri de muselină. Cranston a îndepărtat cu delicateţe fiecare strat şi capodopera de mult timp pierdută a ieşit la lumină.

Audienţa absorbită a suspinat adânc şi, o clipă mai târziu, a izbucnit în aplauze spontane. Şeful de lucrări şi echipa lui au ridicat cu grijă pânza şi au montat cu blândeţe pictura în rama ei, prinzând-o cu cleme discrete. A urmat o a doua rundă de aplauze, în momentul în care pictura a fost agăţată pe cârligele care o aşteptau şi a umplut, din nou, spaţiul care rămăsese neocupat timp de şapte ani.

— Bun venit, acasă! a spus directorul.

Cei din asistenţă au privit cu veneraţie cei şase funcţionari ai Ghildei Croitorilor, care le-au întors admiraţia cu dispreţ. A durat puţin până când conservatorul a sugerat că ar trebui să deschidă şi a doua cutie, cu toate că era clar că unii dintre patroni nu voiau să fie îndepărtaţi de companionii lor demult pierduţi.

În cele din urmă, s-au alăturat cu toţii directorului, în jurul celei de-a doua cutii, unii mai mult cu speranţă, decât cu aşteptare. Au stat în tăcere pentru ca ceremonia să se repete. Întâi a fost ridicat, de către conservator, capacul, apoi au fost îndepărtate materialele de ambalare, apoi, straturile de muselină şi, în cele din urmă, a devenit evident că Rembrandt-ul avea un rival autentic.

Un sunet colectiv de surpriză a cuprins încăperea, când, din cutie, a apărut o magnifică Coborârea lui Hristos de pe cruce pictată de Peter Paul Rubens.

— Ce generos din partea domnului Faulkner! a spus unul dintre patroni, iar altul s-a aventurat să spună: „Două piese pentru una. Suntem, cu adevărat, binecuvântaţi.”

— Să-l pun alături de Rembrandt? a întrebat conservatorul.

— Mă tem că nu, a spus directorul. De fapt, trebuie să te rog să-l pui înapoi în cutie şi să fixezi capacul în cuie.

— De ce? a întrebat un alt membru al patronilor muzeului. Pe eticheta de pe cutie este scris, în mod clar, că pictura este proprietatea Muzeului Fitzmolean.

— Într-adevăr, aşa scrie, a spus directorul. Şi nu pot nega că această pictură remarcabilă ar fi înfrumuseţat colecţia noastră şi ar fi atras iubitorii de artă din toată lumea. Dar, din nefericire, în dimineaţa aceasta, am primit o scrisoare de la Dl. Booth Watson, consilier al reginei, care spunea că etichetele de pe cele două cutii au fost, în mod evident schimbate de cineva între ele, dar cu siguranţă, nu de clientul lui. Dl Faulkner a intenţionat întotdeauna să returneze Rembrandt-ul şi este încântat să ştie că tabloul este înapoi în siguranţă la locul lui. Cu toate acestea, Rubens-ul care, în ultimii douăzeci de ani, a fost în colecţia privată a dlui Faulkner, îi trebuie returnat, imediat.

William a înţeles acum de ce Faulkner zâmbea când a fost arestat, dar nu a rezistat totuşi să nu întrebe: „Unde are de gând să-l atârne? În celulă?”

— Desigur, am cerut imediat asistenţă juridică, a spus directorul, ignorând întreruperea, şi juristul nostru a confirmat că nu avem altă opţiune decât să dăm curs solicitării dlui Booth Watson.

— Au menţionat un motiv? a întrebat conservatorul muzeului.

— Opinia lor a fost că, dacă disputa s-ar transforma într-un litigiu, noi nu numai că am pierde, dar ne-ar şi costa foarte mult. Pentru moment, pictura va fi pusă în depozit, în siguranţă, până când conducerea va lua o decizie finală, cu toate că eu nu am niciun

motiv să cred că nu vor fi de acord cu juriştii noştri şi nu-mi vor cere să-i returnez pictura dlui Faulkner.

Câţiva membri ai comitetului patronilor şi câţiva invitaţi au continuat să admire Rubens-ul, conştienţi că nu-l vor mai vedea niciodată. William a plecat numai după ce capacul cutiei a fost din nou bătut în cuie. Când s-a întors şi a văzut-o pe Beth profund ancorată într-o conversaţie cu Christina, l-a trecut un fior de-a lungul coloanei vertebrale. S-a întrebat dacă Christina îi povestea adevărul despre ce se petrecuse în noaptea aceea, la Monte Carlo.

***

Dl Booth Watson nu l-a remarcat pe sir Julian, când au trecut unul pe lângă celălalt, pe coridor.

— Niciun premiu pentru cel care ghiceşte cu cine urmează să aibă el consultaţie, a spus Grace. Ce se speculează în camera de jaf? Pe Faulkner îl aşteaptă şase ani, cel puţin, posibil opt, dar faptul că tabloidele îl tratează ca pe un Raffles al zilelor noastre şi nu ca pe un criminal, aşa cum este el, nu ajută.

— Dar cel care va decide durata pedepsei lui este judecătorul, nu presa, a spus Grace.

— Asta presupunând că juraţii nu-l achită. Poţi fi sigură că va prezenta o poveste bine îndulcită, când va apărea în boxa martorilor, şi o va spune cu convingere.

Sir Julian şi Grace au părăsit închisoarea în aceleaşi momente în care Booth Watson intră în sala de interogatorii.

— Bună dimineaţa, Miles, a spus acesta, prăbuşindu-se pe scaunul din faţa clientului său. Chiar îmi doresc ca tu să fi rămas în Melbourne să urmăreşti restul de meciuri de crichet, cum îţi recomandasem eu.

— Dar, dac-aş fi făcut aşa, întreaga mea colecţie de artă ar fi fost acum pe cealaltă parte a lumii, a spus Faulkner.

— Nu şi dacă mi-ai fi permis să mă ocup de Warwick în Southampton, înainte ca el să coboare de pe Christina.

— Cine este Warwick?

— Detectivul tânăr care a vizitat-o pe soţia ta la Monte Carlo, care a ajuns la o înţelegere cu ea şi, apoi, a bătut în cuie afacerea în pat, mai târziu, în aceeaşi noapte.

— Înseamnă că-l vei putea încolţi pe Warwick, când îl vei avea în boxa martorilor.

— Dacă va ajunge vreodată în boxa martorilor. Cu siguranţă asta nu se va întâmpla, dacă eu aş asista cealaltă parte. Eu l-aş chema în boxă pe un tip experimentat precum Hawksby, nu pe Warwick. Aşa că, pentru moment, va trebui să-l dăm uitării şi să ne concentrăm pe apărare, care, cinstit să fiu, arată puţin cam zdrenţuită, pe margini.

— De ce sunt acuzat?

Booth a scos o foaie de hârtie din servietă.

— Eşti acuzat că „ai furat cu bună ştiinţă şi din proprie voinţă o piesă din patrimoniul naţional, fără nicio intenţie de a o returna proprietarului ei de drept." Şi, înainte ca tu să spui ceva, eu trebuie să te atenţionez că ar fi dificil să susţii că nu ai văzut niciodată Rembrandt-ul, până acum, pentru că soţia ta va mărturisi, fără nicio îndoială, că, în ultimii şapte ani, lucrarea a fost în casa voastră din Monte Carlo. Şi, este, de asemenea, sigur, că avocatul Coroanei va întreba cine a schimbat etichetele de pe cutii, dacă nu ai făcut-o tu.

— Care este pedeapsa minimă? a întrebat Faulkner.

— Opt ani, cea mai mare, dar, mai sigur, şase ani, în funcţie de ce judecător primim.

— Poţi aranja asta, BW?

— Nu în Anglia, Miles. Dar am o echipă pentru relaţii publice care lucrează deja la imaginea ta şi, în acest moment, eşti perceput în media ca unul între ScarletPimpernel şi Raffles. Dar, din păcate, nu opinia publicului, ci a juraţilor, îţi va decide soarta.

— Ai în mânecă un permis-de-ieşire-din-închisoare, BW?

Booth Watson l-a privit pe clientul său adânc în ochi, apoi a spus:

— Numai dacă îţi asumi să faci un sacrificiu groaznic.

29

Presa avea zi plină. Un apel pentru crimă la Old Bailey şi recuperarea unei lucrări din patrimoniu naţional furate, amândouă în aceeaşi săptămână. *Fleet Street* nu se putea decide care poveste să fie pe prima pagină în acea dimineaţă de luni.

The Guardian l-a favorizat pe Arthur Rainsford şi posibilitatea unei greşeli a justiţiei, în timp ce *Daily Mail* era mai interesat de Miles Faulkner şi-şi întreba publicul: Raffles sau Rasputin?

The Sun a pus amândouă subiectele pe prima pagină şi anunţa o exclusivitate prin dezvăluirea unei legături între cei doi bărbaţi: detectivul William Warwick îl arestase pe hoţul capodoperei şi era logodit cu fiica „ucigaşului de la Marylebone” Câteva cotidiene ofereau profiluri ale distinşilor avocaţi ai apărării implicaţi în cele două cazuri, sir Julian Warwick şi dl Booth Watson, ambii Consilieri ai Reginei. *The Times* sugera că aceştia nu sunt în relaţii bune, în vreme ce *Mirror* afirma că erau duşmani de moarte.

Relaţia lui William şi a lui Beth era disecată, în mod egal. Aceştia au plecat împreună din apartamentul din Fulham, în acea dimineaţă, dar s-au despărţit pe treptele Curţii Regale de Justiţie de pe Strand, pornind în direcţii diferite: William spre sala paisprezece pentru a urmări procesul lui Faulkner, iar Beth spre sala douăzeci şi doi pentru a-şi susţine tatăl. Amândoi s-au ridicat în picioare când au intrat judecătorii.

COROANA contra RAINSFORD

Trei judecători au intrat şi şi-au ocupat locurile în sala de judecată douăzeci şi doi. Lord Justice Arnott la prezidiu, iar cei doi avocaţi în asistenţă, pregătiţi să clarifice cele mai delicate chichiţe ale legii.

Lord Justice Arnott s-a instalat pe scaunul din centru şi şi-a aranjat din nou roba roşie, în timp ce toţi cei din sala de judecată şi-au ocupat locurile. Lui sir Julian îi plăcea să creadă că judecătorii erau ca arbitrii de crichet – imparţiali şi corecţi – şi, cu toate că el şi lord Justice Arnott îşi încrucişaseră săbiile de câteva ori, în trecut, niciodată nu aflase despre el că ar fi fost incorect.

— Sir Julian, a spus judecătorul, uitându-se binevoitor în jos, de la înălţimea platformei destinate prezidiului. Eu şi colegii mei am petrecut ceva timp, nu puţin, revăzând probele de la procesul iniţial, la care pârâtul a fost condamnat pentru uciderea partenerului său de afaceri, domnul Gary Kirkland. Unicul nostru interes, în această procedură, este prezentarea de noi dovezi care ar putea sugera că justiţia a făcut o greşeală, în acea ocazie. De aceea, v-aş ruga pe dvs., sir Julian, să ne reamintiţi despre ce este vorba.

— Voi face acest lucru, Onorată Instanţă a spus sir Julian, ridicându-se de la locul său. S-ar putea, totuşi, să fie necesar ca, din când în când, să fac referire la procesul iniţial. Voi face tot ce-mi stă în putere să nu pun la încercare răbdarea DomnieiVoastre.

— Sunt obligat, sir Julian, a spus lord Justice Arnott, fără a părea deloc obligat. Poate aţi putea începe, acum, expunerea de deschidere.

COROANA contra FAULKNER

În sala paisprezece, dl Booth Watson ajungea la sfârşitul expunerii lui de deschidere. După prezentarea domnului Adrian Palmer, consilier al reginei, care reprezenta Coroana, juraţii puteau fi iertaţi pentru că gândeau că Miles Faulkner era încarnarea diavolului, în timp ce, când domnul Booth Watson şi-a reluat locul, juraţii se puteau afla sub iluzia că clientul acestuia era la numai un pas distanţă de canonizare.

— Puteţi să chemaţi la bară primul martor, domnule Palmer, a spus domnul Justice Nourse, privind în sală, de la înălţimea locului său.

— O chemăm la bară pe doamna Christina Faulkner, a spus Palmer.

În momentul în care jurnaliştii instalaţi în galeria presei au pus ochii pe femeia frapantă, când aceasta a intrat pe uşă, puţini dintre ei aveau vreo îndoială cu privire la a cui fotografie va fi dominantă pe primele pagini, în dimineaţa următoare.

Îmbrăcată cu un costum Armani gri, simplu, bine-croit şi, la gât cu un singur şir de perle, doamna Faulkner a păşit în boxa martorilor, ca şi cum ar fi fost proprietatea ei, şi şi-a depus jurământul într-o manieră liniştită, dar fermă.

Domnul Palmer s-a ridicat de la locul lui şi i-a zâmbit principalului său martor.

— Doamnă Faulkner, sunteţi soţia pârâtului, domnul Miles Faulkner.

— În prezent, sunt, domnule Palmer, dar nu pentru mult timp, sper, a răspuns ea, în timp ce soţul ei o privea din boxă.

— Doamna Faulkner, a spus judecătorul, vă veţi limita la a răspunde la întrebările avocatului şi nu veţi exprima opinii.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanţă.

— De cât timp sunteţi căsătorită cu pârâtul, a întrebat-o Palmer.

— De unsprezece ani.

— Şi, recent, l-aţi acţionat în judecată pentru divorţ pe motiv de adulter şi cruzime mentală.

— Este acest lucru relevant, domnule Palmer? a întrebat judecătorul.

— Numai pentru a arăta că relaţia dintre cei doi este irecuperabil deteriorată, Onorată Instanţă.

— Atunci v-aţi atins scopul, domnule Palmer, continuaţi.

— Cum doriţi, Onorată Instanţă. Acest proces, după cum veţi constata, doamnă Faulkner, priveşte furtul tabloului *Funcţionarii,* de Rembrandt, o lucrare de artă a cărei valoare este incalculabilă şi este considerată de către iubitorii de artă ca făcând parte din patrimoniul naţional. Aşadar, trebuie să vă întreb când aţi văzut pentru prima dată această pictură?

— În urmă cu puţin peste şapte ani, când am văzut-o atârnând în salonul casei noastre din Limpton Hall.

— Cu puţin peste şapte ani, a repetat Palmer, privind direct spre juraţi.

— Corect, domnule Palmer.

— Şi, v-a spus soţul dvs. cum a achiziţionat o asemenea operă de artă magnifică?

— La început, a fost evaziv, dar, când eu am insistat, mi-a spus că a cumpărat pictura de la un prieten care avea probleme financiare.

— L-aţi întâlnit vreodată pe acest prieten?

— Nu. Nu l-am întâlnit.

— Şi când v-aţi dat seama că, de fapt, pictura a fost furată de la Muzeul Fitzmolean?

— Vreo două săptămâni mai târziu, când am văzut-o în *News at Ten.*

— I-aţi spus soţului despre acel articol?

— Bineînţeles că nu. Eram mult prea speriată, pentru că ştiam prea bine cum va reacţiona.

— E de înţeles.

— Domnul Palmer, a spus, cu asprime, judecătorul.

— Scuze, Onorată Instanţă, a spus Palmer, înclinându-se uşor, mulţumit că marcase un punct. S-a întors spre martor. Şi când n-aţi mai putut suporta dezamăgirea, v-aţi asumat să faceţi ceva în legătura cu lucrul acesta.

— Da, am simţit că, dacă nu fac nimic, aş tolera o crimă. Deci, când soţul meu era în Australia, Crăciunul trecut, am ambalat

pictura şi am trimis-o înapoi în Anglia cu iahtul nostru, cu indicaţii precise să fie returnată Muzeului.

Booth Watson a notat ceva în carnetul din faţa lui.

— Dar nu eraţi îngrijorată de consecinţele acestei decizii, când soţul se va întoarce şi va afla?

— Eram extrem de îngrijorată şi, de aceea, am plănuit să părăsesc ţara înainte ca el să se întoarcă.

Booth Watson a mai notat ceva în carnet.

— Şi de ce nu aţi făcut acest lucru?

— Pentru că Miles a aflat cumva ce puneam eu la cale şi s-a întors cu primul zbor la Londra, pentru a încerca să mă oprească să dau înapoi pictura proprietarului de drept, a spus dna Faulkner şi şi-a înclinat, cu timiditate, capul.

— Şi când l-aţi văzut pe soţul dvs., după momentul acela?

— L-am văzut în Southampton, când s-a urcat la bordul iahtului nostru şi era aşa de disperat să nu piardă Rembrandt-ul, încât a schimbat eticheta de pe cutie cu eticheta de pe o altă cutie.

Booth Watson a făcut o a treia notiţă în carnet.

— Dar această încercare de a prosti poliţia a eşuat.

— Din fericire, da, dar aceasta numai pentru că un detectiv de la Scotland Yard care se afla la Southampton pentru a prelua pictura a devenit suspicios şi a insistat să fie deschisă încă o altă cutie. În ea a fost descoperit Rembrandt-ul dispărut.

Creioanele jurnaliştilor nu se opreau din luatul notiţelor.

— Şi mulţumită curajului şi tăriei dvs. morale, doamnă Faulkner, această comoară naţională atârnă din nou pe peretele Muzeului Fitzmolean.

— Într-adevăr, Domnule Palmer, şi, recent, eu am vizitat muzeul pentru a vedea că opera este repusă la locul ei. Mi-a făcut mare plăcere să văd cât de mulţi vizitatori se bucurau, ca şi mine, de această experienţă.

— Vă mulţumesc, doamnă Faulkner. Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă.

Booth Watson a privit spre juraţii care păreau a fi pe punctul să izbucnească în aplauze, în momentul în care domnul Palmer s-a aşezat.

— Domnule Booth Watson, a spus judecătorul, doriţi să adresaţi întrebări acestui martor?

— În mod sigur, da, Onorată Instanţă, a răspuns Booth Watson, ridicându-se de la locul lui şi zâmbind dulce către doamna-martor.

— Vă rog să-mi reamintiţi, doamnă Faulkner, când aţi văzut prima oară Rembrandt-ul.

— Cu şapte ani în urmă, în casa noastră de la ţară.

— Atunci sunt nevoii să vă întreb, de ce v-a luat atât de mult timp?

— Nu sunt sigură că înţeleg la ce vă referiţi, a spus Christina.

— Cred că ştiţi foarte bine la ce mă refer, doamnă Faulkner. Dar, permiteţi-mi să vă explic. Foarte simplu, dacă ştiaţi de şapte ani că lucrarea a fost furată, de ce aţi aşteptat până acum pentru a informa poliţia?

— Am aşteptat oportunitatea favorabilă.

— Şi care-i oportunitatea care n-a apărut timp de şapte ani? a întrebat Booth Watson, părând neîncrezător.

Christina a ezitat, permiţându-i lui Booth Watson să înfigă şi mai adânc cuţitul.

— V-aş sugera, doamnă Faulkner, că oportunitatea pe care o aşteptaţi a fost aceea de a-i fura soţului dvs. yoată colecţia de artă, în timp ce ei era pe cealaltă parte a lumii?

— Dar... eu nu am plănuit... Christina a ezitat din nou, oferindu-i lui Booth posibilitatea de a răsuci cuţitul în rană.

— Eu cred că pregăteaţi acest exemplu revoltător de furt, de ceva vreme, Doamnă Faulkner, şi aţi folosit Rembrandt-ul, pur şi simplu,

ca o stratagemă prin care să vă oferiţi o şansă mai mare de a reuşi lovitura.

Un murmur de conversaţie şoptită a cuprins sala de judecată, dar Booth Watson a aşteptat cu răbdare să se reinstaleze liniştea, înainte de a scoate încet cuţitul din rană.

— Doamnă Faulkner, aţi ambalat toate lucrările de artă din casa soţului dvs. Din Monte Carlo, în timp ce acesta se afla în Melbourne, şi le-aţi transportat în port, unde au fost depozitate în coca iahtului soţului dvs.?

— Dar jumătate din ele ar fi fost ale mele, în orice caz, a protestat Christina.

— Ştiu că aţi cerut divorţul de soţul dvs., a continuat Booth Watson, cum ne-a reamintit discret asistentul meu, dar, în această ţară, doamnă Faulkner, este tradiţional să laşi tribunalul să decidă ce parte din averea unui bărbat trebuie să-i revină soţiei lui. În mod clar, nu aţi dorit să aşteptaţi decizia curţii.

— Dar era vorba de numai aproximativ o treime din colecţie.

— Foarte posibil, dar ce aţi făcut după ce iahtul a pornit din Monte Carlo spre Southampton cu o treime din colecţia de artă a soţului dvs. la bord?

Christina şi-a lăsat capul în jos, încă o dată. William s-a încruntat.

— Cum nu păreţi doritoare să răspundeţi la întrebarea mea, permiteţi-mi mie, doamnă Faulkner, să vă reamintesc cu exactitate ce aţi făcut. Aţi luat următorul avion şi aţi zburat la Londra, v-aţi dus la casa dvs. de la ţară, şi, încă o dată, aţi luat toate lucrările de artă din casă.

Unul sau doi dintre juraţi au exclamat de surpriză, în vreme ce Booth Watson aştepta cu răbdare ca martora să răspundă la întrebarea lui. Când a constatat că nu primeşte niciun răspuns, a dat pagina carnetului său de notiţe şi a continuat.

— În dimineaţa următoare, a apărut o maşină de transport marfă lângă casă, picturile au fost încărcate în ea şi, potrivit indicaţiilor

date de dvs., au fost duse la Southampton pentru a aştepta sosirea iahtului soţului dvs., pentru a fi şi ele, de asemenea, încărcate la bord. Aşadar, acum, dvs. aveţi două treimi din colecţie, a spus Booth Watson, încruntându-se spre victima lui, care nu putea decât să se uite lung spre el, ca un şoarece hipnotizat, imobilizat în lumina farurilor. Şi nici aceasta nu a fost de-ajuns pentru dvs., a continuat Booth Watson, pentru că i-aţi spus căpitanului iahtului că veţi fi şi dvs. la bord, cu intenţia de a merge la New York, în aşa fel încât să puteţi merge direct la apartamentul soţului dvs. de pe FifthAvenue şi să-l uşuraţi de restul fabuloasei sale colecţii. Apoi, ca în fabula bufniţa şi pisoiul, aţi sperat să navigaţi timp de un an şi o zi, cu frumoasa dvs. ambarcaţiune de culoare verde-mazăre, sau, pentru a fi mai clar, cu iahtul frumos al soţului dvs.

— Dar nimic din toate acestea nu schimbă faptul că Miles a furat Rembrandt-ul, în primul rând, şi că a schimbat, apoi, etichetele de pe cutii încercând să împiedice revenirea lui la Muzeul Fitzmolean.

William a zâmbit.

Judecătorul a înclinat din cap, făcându-l pe Booth Watson, ca un maestru cârmaci, să-şi schimbe tactica.

— Permiteţi-mi o întrebare simplă, doamnă Faulkner, a spus el, aproape în şoaptă. L-aţi descrie pe soţul dvs. ca fiind un bărbat inteligent? a întrebat Booth Watson.

— Inteligent, manipulator şi descurcăreţ, a venit, imediat, răspunsul.

— Prin urmare, sunt obligat să vă întreb, doamnă Faulkner, dacă el este aşa o persoană inteligentă, manipulatoare şi descurcăreaţă, de ce ar fi schimbat eticheta cu cea de pe cutia care conţinea o pictură încă şi mai valoroasă decât Rembrandt-ul despre care Coroana afirmă că l-a furat el? Booth Watson nu i-a oferit martorei şansa să răspundă, înainte de a adăuga: Nu, doamnă Faulkner, cea care este inteligentă, manipulatoare şi descurcăreaţă sunteţi dvs. Şi aceasta v-a oferit posibilitatea ca aproape să reuşiţi să furaţi una din cele mai

valoroase colecţii de artă de pe pământ, complotând, în acelaşi timp, pentru trimiterea clientului meu în închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o. Onorată Instanţă, eu nu mai am întrebări.

COROANA contra RAINSFORD

— Sir Julian, puteţi să chemaţi primul dvs. martor.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă. Îl chem la bară pe domnul Barry Stern.

— Este inspectorul-detectiv care a fost principalul martor al Coroanei, la procesul iniţial? a întrebat judecătorul în numele colegilor săi.

— Da, Onorată Instanţă. Şi a trebuit să-l citez, pentru că nu mai este poliţist şi, prin urmare, poate fi considerat un martor ostil.

— Sper că ne veţi prezenta nişte dovezi proaspete, sir Julian, şi nu ne veţi antrena într-un excurs îndoielnic.

— Eu cred că da, Onorată Instanţă, dar, asemenea dvs., vreau să extind puţin limitele legale, dacă aceasta înseamnă că există cea mai mică şansă ca un om nevinovat să aibă, în cele din urmă, parte de o justiţie corectă.

Lord Justice Arnott nu părea satisfăcut, dar s-a mulţumit să se încrunte, în timp ce uşa sălii de judecată s-a deschis şi a apărut un bărbat scund şi îndesat, de vreo cincizeci de ani, cu tunsoare de marinar, îmbrăcat în jeanşi şi jachetă de piele. Stern şi-a ocupat locul în boxa martorilor şi a depus jurământul, fără să se uite măcar o dată la textul pe care îl ţinea un funcţionar, în faţa lui. Apoi, s-a uitat spre avocatul apărării ca un boxeur care aştepta să sune clopoţelul.

— Câţi ani aţi fost ofiţer de poliţie, domnule Stern?

— Douăzeci şi opt. Cei mai buni ani din viaţa mea.

— Este adevărat? a întrebat sir Julian: Atunci, de ce v-aţi pensionat anticipat, când aţi fi avut dreptul la pensie întreagă, după numai încă doi ani de serviciu?

— Am vrut să plec în glorie, nu-i aşa?

— Cum? Încheindu-vă cariera cu o condamnare la moarte? Dar, înainte de aceasta, trebuie să vă întreb, în timpul celor mai buni ani din viaţa dvs., domnule Stern, de câte, ori aţi fost suspendat?

— Acest şir de întrebări are vreo relevanţă, sir Julian? a întrebat lord Justice Arnott.

— Ajunge în inima cazului, Onorată Instanţă, a răspuns sir Julian, în timp ce a luat de pe masă primul din cele două dosare personale pe care i le dăduse William. L-a deschis cu ostentaţie pe primul, la o pagină marcată cu roşu. De câte ori? a repetat el.

— De trei ori, a spus Stern, nemaiarătând la fel de încrezător în sine.

— Şi prima suspendare a fost pentru stare de ebrietate în timpul serviciului?

— Ocazional, se putea să consum câteva halbe de bere, în câte o vineri noaptea, a recunoscut Stern.

— Când eraţi de serviciu?

— Numai după ce prindeam un răufăcător.

— Şi, exact, de câte ori ai fost pedepsit pentru stare de ebrietate în timpul serviciului, după ce ai prins un răufăcător, într-o vineri noaptea?

— Cred că de două ori.

— Gândiţi-vă mai bine, domnule Stern, a spus sir Julian, dându-i timp martorului pentru a se gândi» mai bine.

— S-ar putea să fi fost de trei ori.

— Cred că veţi afla că a fost de patru ori, domnule Stern. Şi de câte alte ori aţi venit beat la serviciu, dar n-aţi fost pedepsit disciplinar?

— Niciodată, a spus Stern, ridicând vocea. Numai de patru ori în douăzeci şi opt de ani.

— Şi întotdeauna vineri noaptea?

Stern s-a uitat la el uluit.

— Şi a doua oară când aţi fost pedepsit, aţi putea spune curţii de ce aţi fost acuzat, în acea ocazie?

— Nu ţin minte. A fost cu aşa de mult timp în urmă.

— Atunci, haideţi să vă amintesc eu, domnule Stern. Aţi fost prins făcând sex cu o prostituată, într-o celulă. Acum, vă aduceţi aminte?

— Da. Darea era...

— Ea era, ce, domnule Stern?

Stern nu a răspuns.

— Atunci, poate că ar trebui să reamintesc ce aţi spus, în situaţia aceea. Sir Julian s-a uitat în dosar. Stern n-a spus nimic. „Era o împuţită care a primit nici mai mult nici mai puţin decât merita."

Brusc, a izbucnit o rumoare şi lord Justice Arnott a aşteptat ca asistenţa să se liniştească, înainte de a întreba:

— Asta nu-i din auzite, sir Julian?

— Nu, Onorată Instanţă. Eu am citit, pur şi simplu, mărturia domnului Stern, din raportul tribunalului.

Judecătorul a înclinat capul, cu gravitate.

— Domnule Stern, cu numai câteva minute înainte, aţi spus curţii că aţi fost pedepsit disciplinar numai de trei ori, dar aceasta a fost a cincea oară, şi n-am terminat încă.

Toţi cei trei judecători aveau privirile fixate asupra martorului.

— Am vrut să spun pentru trei feluri diferite de abateri.

— Deci, nu întotdeauna spui la ce te referi.

Stern arăta de parcă era gata să răspundă, dar a preferat numai să-şi strângă pumnii.

— Atunci, haideţi să trecem la al şaselea incident, după care a avut loc un adevărat interogatoriu şi aţi fost suspendat pentru o perioadă de şase luni.

— Cu interdicţia de a lucra, după care s-a renunţat la acuzaţii.

— Asta nu-i întrutotul exact, nu-i aşa, domnul Stern? De fapt, aţi ales pensionarea anticipată, cu numai câteva săptămâni înainte de

încheierea investigaţiei. Şi, cu acea ocazie, aţi fost acuzat de furtul a patru sute de lire sterline de la un prizonier, în timp ce el era în arest.

— Era traficant de droguri.

— Într-adevăr era? a întrebat sir Julian. Aşadar, credeţi că este permis ca un ofiţer de poliţie să fure de la un traficant de droguri?

— Nu am spus acest lucru. Îmi puneţi cuvinte în gură. În orice caz, el şi-a retras acuzaţia, în ziua următoare.

— Sunt sigur că aşa a făcut. Cu toate acestea...

— Cred c-ar trebui să trecem mai departe, sir Julian, la rolul pe care l-a jucat acest ofiţer în procesul domnului Rainsford, a intervenit lord Justice Arnott.

— Cum doriţi, Onorată Instanţă, a spus sir Julian, dând din cap spre Grace, care i-a înmânat cel de-al doilea dosar. Domnule Stern, ar fi corect să cred că, la procesul domnului Rainsford, aţi fost ofiţerul superior care investiga crima?

— Da, am fost, a spus Stern, arătând încrezător că era din nou pe un teren mai sigur.

— În cursul investigaţiei, v-aţi gândit vreodată să-l găsiţi pe bărbatul scund şi îndesat despre care clientul meu v-a spus, în mod repetat, că a trecut alergând pe lângă el, pe coridorul de la biroul său, în noaptea crimei?

— Bărbatul misterios, vreţi să spuneţi? a întrebat Stern. De ce să mă deranjez, când acesta nu era nimic altceva decât produsul imaginaţiei lui Rainsford.

— Şi, de asemenea, nu aţi făcut nicio încercare pentru a da de urma persoanei anonime care a telefonat la poliţie şi a raportat moartea domnului Kirkland.

— Nu asta înseamnă un anonim? a răspuns, râzând, Stern, dar nimeni altcineva nu a mai râs.

— V-a trecut cumva prin minte că apelul anonim putea veni de la cineva care fusese, de fapt, martor la crimă?

— Dar Rainsford a mărturisit. Ce vreţi mai mult de-atât?

— Vreau dreptate, a spus sir Julian. Şi cu această aparent nevinovată remarcă, aţi emis întrebarea crucială rămasă fără de răspuns, în acest caz, domnule Stern. Cine este cel corect: dumneavoastră sau domnul Rainsford?

— Eu sunt, a spus Stern, în timp ce juraţii deliberau.

— Deci, nu veţi avea nicio problemă în a-i convinge pe cei trei judecători, nu-i aşa?

Stern a privit spre prezidiu, la cei trei bărbaţi care nu ofereau niciun indiciu în legătură cu ce gândeau.

Sir Julian a permis Onoratei Instanţe un moment de pauză, înainte de a continua:

— Domnul Rainsford a spus adevărul când a afirmat că mărturia sa scrisă original, pe care dvs. aţi primit-o, a constat din trei file, dintre care una a dispărut, după aceea? Sau trebuie să credem că au fost numai două pagini, aşa cum aţi afirmat sub jurământ, din boxa martorilor, la proces?

— Niciodată. Nu a existat o filă de mijloc, a spus Stern.

— Filă de mijloc, domnule Stern? Eu nu am făcut nicio menţiune în legătură cu o filă de mijloc.

— Şi care e diferenţa?

— Diferenţa este că această afirmaţie arată că dvs. ştiaţi care pagină lipsea. Permiteţi-mi să întreb, aţi numărat paginile declaraţiei domnului Rainsford?

— Bineînţeles că le-am numărat, unu, doi, şi Rainsford le-a semnat pe amândouă. Şi, mai mult decât atât, ofiţerul detectiv Clarkson şi cu mine am fost martori la semnare.

— Dar când a fost ofiţerul detectiv Clarkson martor la declaraţie, domnule Stern?

Stern a ezitat, apoi a spus:

— În dimineaţa următoare.

— Dându-vă destul timp pentru a îndepărta fila din mijloc.

— De câte ori trebuie să vă spun că nu a existat o pagină de mijloc?

— Domnule Stern, legat de acest aspect, nu avem decât cuvântul dvs.

— Şi pe al ofiţerului detectiv Clarkson, care a fost promovat, ca să nu mai vorbesc despre juraţii care nu au părut a avea vreun dubiu cu privire la vinovăţia clientului dvs.

— Au avut îndoieli considerabile, aş sugera eu, pentru că au avut nevoie de patru zile pentru a ajunge la un verdict, şi atunci numai cu o majoritate de zece la doi, a spus sir Julian.

— Pentru mine, a fost destul de bine, a spus Stern, cu vocea uşor mai înaltă.

— Bineînţeles că a fost, pentru că v-a permis să vă încheiaţi cariera în glorie, cum v-aţi exprimat, de altfel, atât de elegant, şi să plecaţi fără să trebuiască să suportaţi încă un interogatoriu.

Domnul Alun Llewellyn, Consilier al Reginei, care reprezenta Coroana, s-a ridicat cu reţinere de la celălalt capăt al prezidiului şi a spus:

— Pot să-i amintesc colegului meu că cel judecat este clientul său, nu domnul Stern.

Pe faţa lui Stern, a apărut o expresie triumfătoare.

— Eraţi treaz când l-aţi arestat pe Arthur Rainsford, la 5:30 după-masa, în vinerea aceea? a întrebat sir Julian.

— Treaz ca un judecător, a spus Stern, zâmbind spre cei trei judecători, dintre care niciunul nu i-a răspuns asemenea.

— Şi, de asemenea, la ora 6:42, când l-aţi reţinut? a întrebat Sir Julian, consultându-şi notiţele.

— Ca un judecător, a repetat Stern.

— Şi când l-aţi încarcerat, la ora 6:49 şi l-aţi lăsat singur în celulă aproape două ore?

— Am vrut să-i ofer destul de mult timp să se gândească la ce va spune, a spus Stern, zâmbind către cei trei judecători.

— Oferindu-ţi răgazul să dai pe gât câteva halbe, pentru că arestaseşi încă un răufăcător, într-o vineri noaptea.

Stern a strâns pumnii şi s-auitat dispreţuitor la adversar.

— Şi ce dacă am băut vreo două beri? Eram destul de treaz pentru a...

— Destul de treaz pentru a-i lua declaraţie domnului Rainsford, la 8:23.

— Da, da, da, a spus Stern, vocea devenindu-i mai puternică cu fiecare cuvânt. De câte ori trebuie să vă spun asta?

— Şi destul de treaz pentru a îndepărta a doua pagină din declaraţia clientului meu, mai târziu, în noaptea aceea, pentru a vă asigura o pensionare în glorie.

— N-am scos nimic, în acea noapte, a replicat Stern.

— Atunci, în dimineaţa următoare? a întrebat, calm, sir Julian. Îmi imaginez că erai destul de treaz pentru a o îndepărta, în dimineaţa următoare.

— Şi am fost destul de treaz în noaptea dinainte, pentru a mă asigura că nenorocitul a primit nu mai mult şi, cu siguranţă, nu mai puţin decât merita, a strigat Stern, împungând cu un deget în direcţia avocatului apărării.

O tăcere de gheaţă s-a lăsat peste sala de judecată, în timp ce ochii tuturor erau aţintiţi asupra martorului.

— „Şi am fost destul de treaz în noaptea dinainte, pentru a mă asigura că nenorocitul a primit nu mai mult şi, cu siguranţă, nu mai puţin decât merita”, a repetat sir Julian, înfruntându-i privirea lui Stern. Nu mai am alte întrebări, Onorată Instanţă.

— Sunteţi liber, domnule Stern, a spus lord Justice Arnott, obosit.

În timp ce Stern se îndrepta spre ieşirea din sală, sir Julian şi-a dirijat privirile spre cei trei judecători, care erau prinşi într-o conversaţie serioasă. Grace i-a întrerupt gândurile când s-a înclinat spre el şii-a spus:

— Trebuie să ies puţin. Nu durează mult.

Sir Julian a dat din cap, iar asistenta lui a ieşit repede din sala de judecată, a coborât scara largă de marmură şi a ieşit în stradă, unde un grup de fotografi aşteptau să-i facă poza „imaginea zilei" lui Faulkner, în timp ce acesta ieşea din tribunal. Singura lor şansă de a-i face o fotografie lui Arthur Rainsford ar fi numai dacă acesta iese din tribunal ca om liber.

Grace i-a urmărit puţin cu privirea, de la distanţă, până l-a selectat pe cel ai cărui ochi erau încontinuu preocupaţi numai de imaginea de pe prima pagină. A traversat strada şi i-a şoptit acestuia:

— Vă pot spune câteva cuvinte între patru ochi?

Acesta s-a depărtat de restul grupului şi a ascultat rugămintea ei.

— Încântat să vă ajut, a spus el, în timp ce Grace i-a strecurat o bancnotă de cinci lire. Nu e nevoie, miss, a adăugat el, dându-i banii înapoi. În primul rând că Arthur Rainsford n-ar fi trebuit niciodată să ajungă în închisoare.

30

În dimineaţa următoare, sir Julian a sosit la Curtea Regală de Justiţie cu o oră înainte de ora la care trebuia să înceapă procesul. El şi Grace au fost conduşi de un funcţionar la celulele din subsol, ca să vorbească cu clientul lor.

— L-ai demolat pe Stern, a spus Arthur, strângând cu căldură mâna lui sir Julian. Dacă m-ai fi reprezentat la procesul iniţial, verdictul s-ar fi putut foarte bine să fie altul.

— Eşti amabil că spui aceasta, Arthur, dar poate că i-am dat lovitura finală, dar, din păcate, nu l-am pus la pământ. Şi fapta rămâne, ne aflăm în faţa a trei judecători ai Înaltei Curţi, nu a unor juraţi. Decizia Onoratei Instanţe se va baza nu pe nicio îndoială rezonabilă, ci pe criterii mult mai serioase, înainte de a putea analiza revocarea deciziei juraţilor şi declararea erorii făcute de justiţie. De mare importanţă este mărturia profesorului Abrahams.

— Nu sunt cu totul sigur cu privire la felul în care vor reacţiona cei trei venerabili Solomini la vederea profesorului, a spus Grace.

— Nici eu, a recunoscut sir Julian. Dar el este speranţa noastră cea mai mare.

— Încă îl mai aveţi de interogat pe sergent-detectiv Clarkson, i-a reamintit Arthur.

— Subalternul lui Stern va repeta papagaliceşte ce a spus deja maestrul său. Poţi fi sigur că el şi Stern şi-au petrecut noaptea trecută într-o cârciumă, analizând, fiecare întrebare a mea. Sir Julian s-a uitat la ceas. Ar fi bine să mergem. Nu-mi permit să-i fac pe judecătorii Înaltei Curţi să aştepte.

***

— Te-ai tot învârtit în jurul soţiei mele, BW, a spus Faulkner, în timpul mic-dejunului, la Savoy.

— Mulţumesc, Miles. Dar când te va interoga Palmer, vei avea de explicat juriului unde a stat Rembrandt-ul în ultimii şapte ani, dar, în primul rând, cum ai intrat în posesia lui şi de ce ai schimbat etichetele cutiilor. Ar fi bine să ai nişte răspunsuri convingătoare la toate aceste întrebări şi la încă mai multe altele, pentru că Palmer va veni cu toate tunurile în poziţie de tragere.

— Voi fi pregătit pentru el. Şi am decis să fac acel sacrificiu pe care mi l-ai recomandat.

— Foarte prudent. Dar păstrează cardul acesta special în mânecă, pentru moment, şi lasă-mă pe mine să hotărăsc când trebuie să-l foloseşti.

— S-a înţeles, BW. Aşadar, ce se întâmplă, în continuare?

— Coroana îl va chema pe comandantul Hawksby şi el va urma, fără nicio îndoială, povestea soţiei tale. Pentru el, ea e răul mai mic dintre cele două.

— Înseamnă că tu va trebui să-l demolezi.

— Nu intenţionez să-l interoghez.

— De ce nu? a întrebat Faulkner, în timp ce un chelner le mai turna cafea în ceşti.

— Hawksby este un om cu experienţă şi juraţii au încredere în el, aşa că noi îl vrem eliminat cât mai rapid posibil.

— De acord cu tine, dar Coroana nu-l va lăsa nici să se apropie de boxa martorilor. Ar fi un risc mult prea mare.

— Atunci de ce să nu-l chemăm noi la bară?

— Ar fi, de asemenea, un mare risc. Warwick este o cantitate necunoscută şi avocaţilor le place întotdeauna să ştie răspunsul, înainte de a pune ei întrebarea. De aceea, nu pot fi luaţi prin surprindere. Aşa că, cinstit să fiu, Miles, am nevoie ca tu să fii sclipitor, pentru că cel mai important lucru din minţile juraţilor din momentul în care vor stabili verdictul este credibilitatea ta.

— Nu mă presa.

— Ai fost în situaţii mai dure şi înainte.

— Niciodată atât de dure.

— De aceea, acum, trebuie să excelezi.

— Şi dacă nu o fac?

Booth Watson şi-a terminat de băut cafeaua, înainte de a răspunde:

— Nu vei mai mânca ouă cu şuncă la Savoy, un timp considerabil de lung.

COROANA contra RAINSFORD

— Onorată Instanţă, în tradiţia tribunalelor engleze, un avocat îl poate chema la bară pe asistentul său, pentru a conduce unul dintre interogatoriile importante din timpul procesului. Cu permisiunea Onoratei Instanţe, o voi invita pe asistenta mea să-l interogheze pe următorul nostru martor.

— Aveţi permisiunea, sir Julian, a răspuns lordul Justice Arnott, după o scurtă consultare cu colegii săi. Apoi i-a adresat lui Grace cel mai cald zâmbet pe care a reuşit să-l arate, în timpul întregului proces.

Grace s-a ridicat în picioare oarecum nesigură, conştientă nu numai că toată lumea se uita la ea, ci şi că soarta lui Arthur Rainsford se afla în mâinile ei. Toţi acei ani de studiu şi exerciţiu, ca să nu mai vorbim de orele petrecute la picioarele tatălui ei în timp ce el interpreta legea şi îi explica procedura curţii. Acum, el îi dădea ei bagheta, aşteptându-se ca ea să treacă la etapa finală.

Sir Julian s-a aşezat, sperând că nu era prea evident că era la fel de emoţionat ca şi fiica sa. Nu era de niciun ajutor faptul că mama ei era aşezată între Beth şi Joanna Rainsford, în rândurile din spatele sălii, care, amândouă, erau aplecate în faţă şi priveau ca nişte fani ai fotbalului nerăbdători să vadă primul gol.

Grace şi-a pus dosarul pe micul pupitru pe care tatăl ei i-l oferise în ziua în care ea i se alăturase, la tribunal. A deschis dosarul la prima pagină şi mintea i s-a întunecat total.

— Domnişoara Warwick, sunteţi gata să-l chemaţi pe următorul martor? a întrebat lordul Justice Arnott, ca un unchi binevoitor.

— Îl chemăm pe profesorul Leonard Abrahams, a spus Grace, surprinsă de cât de sigură îi sunase vocea, pentru că picioarele ei nu experimentau aceeaşi încredere.

Dacă uşa nu s-ar fi deschis şi apoi închis, audienţa ar fi putut să fie iertată că se întreba mirată dacă următorul martor intrase, de fapt, în sală. Abrahams a clipit, s-a uitat în jur şi, în sfârşit, a zărit boxa martorilor în cealaltă parte a sălii. Când a ajuns la ea, a fost surprins să constate că nu exista un scaun pentru ca el să se aşeze şi că se aştepta de la el să stea în picioare de-a lungul interogatoriului. „Tipic, pentru britanici”, s-a gândit el.

Funcţionarul tribunalului a ridicat cardul cu textul jurământului, nearătând nicio surpriză pentru faptul că martorul purta un sacou alb şi o cămaşă verde neînchisă la gât. Abrahams a pus o mână pe Biblie – mă rog, cel puţin pe Vechiul Testament – apoi a citit cuvintele:

„Jur pe Dumnezeul Atotputernic că voi spune adevărul, întregul adevăr şi numai adevărul. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!”

Apoi, s-a uitat prin sala de judecată, uşurat să vadă că micuţa lui cutie cu recuzita fusese pusă jos, între boxa martorilor şi cei trei judecători, exact cum ceruse el.

Privirea i s-a fixat, în cele din urmă, asupra lui Grace, una din cele mai sclipitoare tinere pe care-o întâlnise în numeroşii lui ani de profesor care preda pentru tinere foarte inteligente. O plăcuse din momentul în care se cunoscuseră la aeroportul Heathrow, dar abia mai târziu a ajuns să-i respecte aplecarea spre detaliu şi urmărirea cu multă răbdare a faptelor, deopotrivă cu încrederea pasionată în

justiţie. Se întreba dacă sir Julian îşi dădea seama cât de talentată era fiica lui.

— Profesor Abrahams, a spus Grace, aş vrea să încep prin a vă întreba despre competenţele dvs., pentru ca Onorata Instanţă să poată aprecia aptitudinile speciale şi expertiza cu care veniţi în rezolvarea acestui caz. Profesorul se obişnuise aşa de mult ca Grace să i se adreseze cu numele mic, Len, încât a fost luat prin surprindere când i s-a adresat cu titlul de profesor. Care este naţionalitatea dvs., domnule profesor?

— Sunt american, deşi m-am născut în Polonia. Am emigrat în Statele Unite, la vârsta de şaptesprezece ani, când am câştigat o bursă pentru studierea fizicii la Universitatea Columbia, din New York. Am luat doctoratul la Brown cu teza despre folosirea ESDA în cazurile penale.

— ESDA? a repetat Grace, în beneficiul tuturor persoanelor din sala de judecată, în afară de ei doi.

— Aparat de Detectare Electrostatic.

— Şi, de atunci, aţi scris două lucrări majore pe acest subiect, iar, recent, aţi primit Medalia Naţională pentru Ştiinţă.

— Este corect.

— În plus, aţi...

— Cred că aţi stabilit, domnişoară Warwick, că profesorul este o eminenţă în domeniul său, a intervenit lordul Justice Arnott. Poate că este timpul să ne arătaţi ce legătură are expertiza sa în acest caz special. Sper, a adăugat el, întorcându-se cu faţa spre martor, că eu şi colegii mei vom fi în stare să vă urmărim, domnule profesor.

— Nu vă faceţi griji, Onorată Instanţă, vă voi trata pe fiecare din dvs. trei ca şi cum aţi fi studenţi în anul întâi, a spus Abrahams.

Sir Julian şi-a ţinut respiraţia, în timp ce Grace s-a uitat cu îngrijorare spre cei trei judecători, aşteptându-se la un răspuns dur, dar niciunul nu s-a exprimat. Judecătorii au zâmbit numai, când lordul Justice Arnott a spus:

— Frumos din partea dvs., domnule profesor, şi sper că mă veţi ierta dacă voi considera necesar să vă adresez, ocazional, vreo întrebare.

— Daţi-i drumul, oricând, Onorată Instanţă! Şi, ca răspuns la prima dvs. întrebare despre relevanţa ESDA în acest caz anume, trebuie să recunosc, nu m-aş fi gândit să-mi asum această misiune, dacă aceasta nu mi-ar fi creat oportunitatea de a-mi vizita mama.

— Mama dvs. trăieşte în Anglia? a întrebat lord Justice Arnott.

— Nu, Onorată Instanţă, locuieşte în Varşovia. Dar Anglia este pe traseu.

— Niciodată nu m-am gândit că Anglia este un loc în drum spre undeva, a spus judecătorul, dar, vă rog să continuaţi, profesore.

— Onorată Instanţă, pentru a face acest lucru, trebuie să explic, mai întâi, de ce ESDA este considerat acum de către Asociaţia Baroului American o armă importantă în arsenalul său. Nu întotdeauna a fost aşa. Schimbarea a avut loc destul de recent, când un congresmen pe care nu-l plac deloc, a spus curţii, în timpul procesului său pentru fraudă, că el a citit fiecare pagină a unui document militar despre achiziţiile sensibile şi a bănuit că au fost adăugate câteva pagini la o dată ulterioară. Am putut să dovedesc că el a minţit curtea, ceea ce a avut ca rezultat faptul că a trebuit să-şi dea demisia, dar, de asemenea, să ajungă, pentru mulţi ani, în puşcărie.

— Dar, în acest caz, după câte înţeleg eu, veţi încerca să dovediţi exact contrariul, anume că a fost extrasă o filă, nu adăugată, a spus lord Justice Arnott.

— Corect, Onorată Instanţă. Şi, dacă-mi veţi permite să examinez proba, în prezenţa dvs., cred că voi putea, de asemenea, stabili dacă cel care a minţit sub jurământ este Arthur Rainsford sau detectivul Stern. Pentru că nu se poate ca amândoi să fi spus adevărul.

Deja profesorul câştigase atenţia tuturor persoanelor aflate în sala de judecată.

— Dincolo de orice îndoială? a întrebat Arnott, ridicând dintr-o sprânceană.

— Oamenii de ştiinţă nu lucrează cu îndoieli, Onorată Instanţă. Fie este realitate, fie este ficţiune.

Acest răspuns l-a redus la tăcere pe lordul Justice Arnott.

— Dar, Onorată Instanţă, pentru a-mi prezenta cazul, voi avea nevoie de permisiunea dvs. de a părăsi boxa martorilor şi a face un experiment.

Judecătorul a dat din cap aprobator. Profesorul Abrahams a coborât din boxa martorilor şi s-a îndreptat spre o maşină care arăta ca un fotocopiator. Şi-a pus o pereche de mânuşi de latex şi s-a îndreptat cu faţa spre judecători.

— Onorată Instanţă, a spus Grace, pot sugera ca dvs. şi colegii dvs. să vă alăturaţi nouă, în aşa fel încât cu toţii să putem urmări experimentul mai de aproape?

Lordul Justice Arnott a aprobat dând din cap şi toţi cei trei judecători au coborât de la prezidiu în sală, alături de cei doi avocaţi, formând un cerc în jurul ESDA.

— Fiţi atenţi, a spus Abrahams, cum făcea de obicei când era pe punctul să se adreseze studenţilor, la cursuri. Nimeni nu a sugerat că dl Rainsford nu a semnat prima pagină a declaraţiei sale, care a fost folosită, mai târziu, ca probă la tribunal. Singura dispută este dacă au existat trei file sau numai două. Şi, dacă trebuie să dovedesc aceasta, voi avea nevoie de declaraţia originală în două file.

— Acest lucru a fost agreat de ambele părţi, Onorată Instanţă, a intervenit Grace.

Arnott i-a făcut semn cu capul funcţionarului, care i-a înmânat originalul declaraţiei profesorului Abrahams.

— Acum eu cred, a spus Abraham. S, că trebuie să ne reamintim cu toţii formularea din declaraţia originală! Repet că nu există nicio, dispută cu privire la pagina unu, a spus Abrahams şi a început să citească:

„Numele meu este Arthur Rainsford. Am 52 de ani şi, în prezent, locuiesc pe Fulham Gardens 32, Londra SW7. Sunt directorul pentru vânzări al unei mici companii financiare specializate în investiţii în companii farmaceutice emergente.

În data de 5 mai 1983, am călătorit spre Coventry, cu trenul, pentru o întâlnire cu un potenţial nou investitor. După întâlnire, am luat masa de prânz împreună. Când a venit nota de plată, am prezentat cardul de credit al companiei şi m-am simţit încurcat când a fost respins, acest lucru fiind cu greu un aspect care să-l impresioneze pozitiv pe un potenţial client. Am fost extrem de furios şi l-am contactat pe directorul nostru financiar, Gary Kirkland, pentru a afla cum putea fi posibil aşa ceva. Gary Kirkland m-a asigurat că nu e nimic de care să mă îngrijorez şi că trebuie să fi fost, pur şi simplu, o eroare bancară. A sugerat să trec pe la birou, în drum spre casă, în seara aceea, unde el va verifica conturile împreună cu mine. Mai târziu, am regretat că m-am enervat pe el şi n-ar fi trebuit niciodată să..."

Profesorul a pus jos prima filă şi a luat-o în mână pe a doua.

— După cum ştiţi, a spus el auditoriului care-l urmărea cu mare atenţie, aceasta este a doua filă a declaraţiei prezentate ca probă, cu toate că dl Rainsford continua să susţină că este, de fapt, a treia filă.

Profesorul a început să citească, din nou:

„... să-l acuz. Când am văzut tăietura adâncă pe care o avea la cap, mi-am dat seama imediat că trebuia să fi căzut şi, în cădere, să se fi lovit de poliţa de deasupra şemineului sau de ecranul de aramă protector. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost un sunet de sirenă şi câteva minute mai târziu, o jumătate de duzină de poliţişti au năvălit ca o furtună în încăpere. Unul dintre ei, un inspector-detectiv Stern, m-a arestat şi m-a acuzat de uciderea lui Gary Kirkland, unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Voi regreta moartea lui cât voi mai trăi.

Arthur Rainsford

Am citit această declaraţie în prezenţa Inspectorului Detectiv Stern şi a detectivului Clarkson."

Profesorul Abrahams s-a oprit un moment pentru a se asigura că avea încă atenţia studenţilor săi. Mulţumit, a continuat:

— Acum, vreau să vă îndreptaţi atenţia spre maşina ESDA – Aparatul de Detectare Electrostatic. Voi pune această a doua pagină pe placa de bronz a ESDA. Aveţi vreo întrebare? Nu a răspuns nimeni şi profesorul a continuat: Bun. Acum, voi acoperi fila cu o peliculă de film Mylar, apoi o voi sigila.

Profesorul a luat o rolă mică din cutia lui cu instrumentar şi a început să o preseze înainte şi înapoi pe pelicula de film, până a fost sigur că nu mai rămăsese nicio bulă de aer între filă şi pelicula de film. Apoi, a luat un mic instrument de metal din geantă, explicând că acesta era o coroană. S-a auzit un bâzâit uşor. El l-a ţinut la un centimetru deasupra plăcii şi l-a plimbat înainte şi înapoi deasupra filei, de mai multe ori.

— Ce face coroana? a întrebat lord Justice Arnott.

— Bombardează pelicula de film Mylar cu protoni, Onorată Instanţă, care vor fi atraşi de orice spaţiere de pe pagină.

Odată ce a încheiat operaţia, profesorul a închis coroana şi a anunţat:

— Acum sunt gata să aplic puţin toner fotografic pe suprafaţa hârtiei, după care voi descoperi repede dacă experimentul meu şi-a îndeplinit misiunea sau totul a fost numai o pierdere de vreme.

Audienţa atentă, cu capetele plecate, privea cu concentrare bucata de hârtie, în timp ce profesorul ridica o latură a plăcii de bronz, înainte de a aplica pe pagină o pudră neagră fină, asemănătoare cu piperul, care s-a răspândit pe suprafaţa hârtiei şi a dispărut într-o incizie strâmtă de la baza plăcii. Odată ce el a fost mulțumit de faptul că hârtia fusese complet acoperită cu pudra, a pus la loc placa de bronz şi şi-a privit opera.

— Uită-te la Arthur, a şoptit Grace.

Sir Julian a aruncat o privire spre pârât, aflat încă în boxă. Arthur părea să nu aibă nicio îndoială cu privire la rezultatul

experimentului, în timp ce lord Justice Arnott şi cei doi colegi ai lui păreau încă sceptici şi dl Llewellyn era de-a dreptul de neconvins.

Profesorul Abrahams s-a aplecat deasupra maşinii şi a pus cu grijă o bucată de plastic cu lipici pe o parte, peste pelicula de film Mylar, apoi a dezlipit cu dexteritate filmul de pe placă. În cele din urmă, a desprins bucata de plastic cu lipici de pe pelicula de film şi a pus foaia de hârtie albă în spatele ei, ţinând-o sus, pentru a fi văzută de toată lumea.

Nimeni nu putea să nu observe afişările imposibil de nesesizat de pe fila care lipsea.

Dl Llewellyn încă arăta neimpresionat, când lord Justice Arnott a spus:

— Poate că veţi fi destul de amabil, profesore, să citiţi cuvintele care sunt scoase de pe pagină, pentru că eu am sentimentul că aţi mai făcut acest lucru, înainte.

— De mai multe ori, Onorată Instanţă. Dar trebuie să vă avertizez că obligatoriu vor fi nişte spaţii goale. Dar, mai întâi, îmi permiteţi să vă reamintesc de propoziţia finală de pe prima filă, înainte de a trece la mult discutata filă a doua. Judecătorul a aprobat dând din cap. *„Mai târziu, am regretat că m-am enervat pe el şi niciodată n-ar fi trebuit să...”* Profesorul a luat o lupă mare din geantă şi a studiat, pagina lipsă mai îndeaproape, înainte de a continua.

„făcut astfel înainte am auzit latură... poveste. La sosire... Euston S... am luat un taxi spre biroul nostru... aici profesorul a ezitat... din Marylebone. Când am deschis... uşa am văzut un bar... bine făcut... alerg... lovi de mine. M-am grăbit să des... uşa pentru el, dar a dat buzna peste mine şi... spre stradă. Nu m-am gândit... la... momen...dar am realiz... el putea să fi fos... ucigaşul. M-am dus... la biro... lui Gary de la al... taj şi l-am găs... căz... pe podea lângă etaj de... deas... şemin... M-am grăbit spre... da... era... gata... târziu. Cineva trebuie să...”

Profesorul a trecut la a treia filă a declaraţiei şi a continuat: „fi lovit." Vreo două persoane din cele aflate în jurul maşinii au izbucnit în aplauze, în timp ce ceilalţi au rămas împietriţi, în tăcere.

— Vă mulţumim, profesore, a spus lord Justice Arnott, apoi a adăugat: Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă întoarceţi la locurile dvs.

Grace a aşteptat până ce s-au aşezat cu toţii, apoi s-a ridicat în picioare şi a spus:

— Onorată Instanţă, nu mai sunt întrebări.

Apoi s-a prăbuşit pe scaunul ei.

— Jos pălăria, i-a şoptit tatăl ei, atingându-şi fruntea cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

— Domnule Llewellyn, doriţi să-i adresaţi întrebări acestui martor? a întrebat lord Justice Arnott.

Profesorul Abrahams s-a pregătit pentru respingere din partea Coroanei.

— Nu, Onorată Instanţă, a spus avocatul principal al Coroanei, abia ridicându-se de la locul lui.

— Domnule profesor Abrahams, vă suntem datori, a spus lord Justice Arnott. Sunt bucuros că mama dvs. trăieşte în Varşovia şi că dvs. v-aţi oprit să ne vedeţi, în drum spre ea. Sunteţi liber.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă, a spus profesorul, înainte de a părăsi boxa martorilor şi a-şi recupera cutia cu instrumentarul.

Grace a vrut să-l îmbrăţişeze când el a traversat sala şi i-a făcut cu ochiul lui Arthur, înainte de a ieşi.

— Mai aveţi alţi martori, sir Julian? a întrebat lord Justice Arnott.

— Numai unul, Onorată Instanţă. Detectivul Clarkson, celălalt semnatar al declaraţiei originale a domnului Rainsford.Este programat să apară în faţa Curţii mâine dimineaţă, la ora 10:00.

— Atunci, vom suspenda sesiunea, până atunci.

Sir Julian s-a înclinat şi a rămas în picioare până când cei trei judecători şi-au strâns notiţele bogate şi au plecat.

— Crezi că îşi va face apariţia Clarkson, mâine? a întrebat Grace.

— N-aş paria pe chestia asta, i-a răspuns tatăl ei.

31

— Vă rog, spuneţi-vă numele şi ocupaţia, pentru a fi înregistrate, a spus dl Booth Watson.

— Miles Adam Faulkner. Sunt fermier.

— Domnule Faulkner, Curtea a auzit că aveţi o colecţie impresionantă de artă, precum şi case în New York şi Monte Carlo, o proprietate în Hampshire, un iaht şi un avion privat. Cum este posibil aceasta, dacă sunteţi fermier?

— Iubitul meu tată mi-a lăsat o fermă în Limpton, cu trei mii de acri de teren.

Imediat, William şi-a notat ceva şi a dat biletul consilierului reginei care reprezenta Coroana.

— Acest lucru tot nu explică stilul dvs. de viaţă extravagant sau abilitatea de a colecţiona opere de artă valoroase.

— Adevărul este că, în ciuda faptului că familia mea a avut în proprietate Limpton Hall peste patru secole, cu câţiva ani în urmă, guvernul a emis un ordin de achiziţie obligatorie a pământului meu, pentru că voiau să construiască o autostradă cu şase benzi chiar prin mijlocul terenului, lăsându-mi numai casa şi vreo două sute de acri de teren. Eu m-am opus şi am dat guvernul în judecată, dar, din păcate, am pierdut la apel. Cu toate acestea, ceea ce mi-a plătit guvernul, în cele din urmă, mi-a permis să-mi urmez interesul de o viaţă pentru artă. Şi, mulţumită câtorva investiţii perspicace pe bursă, în decursul anilor, am reuşit să construiesc o colecţie rezonabilă.

William a făcut o a doua notiţă.

— Pe care, fără nicio îndoială, intenţionaţi să o lăsaţi generaţiei următoare, a spus Booth Watson, verificându-şi lista cu întrebări bine pregătite anterior.

— Nu. Sir. Mă tem că acest lucru nu este posibil.

— De ce?

— Din păcate, soţia mea nu vrea să avem copii şi, cum nu vreau să împart colecţia, am decis să las toată averea mea naţiunii.

Miles s-a întors şi a zâmbit spre juraţi, exact cum îl instruise Booth Watson să facă. A fost răsplătit cu zâmbetele câtorva membri ai juriului.

— Acum, aş vrea să ne întoarcem la o pictură anume. *Funcţionarii Ghildei Croitorilor,* de Rembrandt.

— O capodoperă, fără îndoială, a spus Faulkner. Am admirat-o din ziua în care am văzut-o pentru prima oară, elev fiind, când m-a dus mama în vizită la Fitzmolean.

— Coroana ne va face să credem că ţi-a plăcut atât de mult, încât ai furat-o.

— Admit că sunt un iubitor de artă, chiar un dependent de artă, dar, domnule Booth Watson, nu sunt un hoţ de artă, a spus Miles râzând şi uitându-se spre juraţi, încă o dată.

— Atunci, cum explicaţi afirmaţia soţiei dvs., făcută sub jurământ, că sunteţi în posesia Rembrandt-ului de şapte ani.

— Are dreptate. Deţin *Funcţionarii* de şapte ani.

Juraţii se uitau acum la pârât cu neîncredere.

— Admiteţi furtul? a întrebat Booth Watson, mimând surpriza.

Juraţii păreau, de asemenea, dezorientaţi, în timp ce dl Palmer C.R. părea suspicios. Numai judecătorul rămânea impasibil, în timp ce Faulkner pur şi simplu zâmbea.

— Nu cred că înţeleg ce sugeraţi, a continuat Booth Watson, care înţelegea exact ce sugera clientul lui.

— Sir, mă întreb dacă mi-ar fi permis să arăt Curţii pictura care a stat deasupra consolei şemineului din salonul din casa mea din Hampshire în ultimii şapte ani, pentru a-mi proba nevinovăţia?

Acum, chiar dl Justice Nourse arăta uluit. S-a uitat la dl Palmer, care a ridicat din umeri, aşa că şi-a întors atenţia înapoi spre avocatul apărării.

— Aşteptăm cu interes, domnule Booth Watson, să aflăm ce surpriză are pentru noi clientul dvs.

— Vă sunt recunoscător, Onorată Instanţă, a spus Booth Watson.

I-a făcut semn cu capul asistentei sale care se aşezase lângă intrarea în sala de judecată. Aceasta a deschis uşa şi au intrat doi bărbaţi solizi care cărau o cutie mare, pe care au pus-o pe podea, între judecător şi juraţi.

— Onorată Instanţă, a spus Palmer, ridicându-se în picioare, Coroana n-a fost deloc prevenită în legătură cu această şaradă neprogramată organizată de apărare şi v-aş adresa rugămintea să o refuzaţi, indiferent despre ce este vorba.

— Şi despre ce-ar putea fi vorba, domnule Palmer?

— Nimic mai mult decât un tur de forţă prin care încearcă să distragă atenţia juraţilor.

— Atunci, haideţi să vedem dacă se întâmplă acest lucru, domnule Palmer, a spus judecătorul. Pentru că, bănuiesc, că juraţii sunt la fel de curioşi ca şi mine să afle ce se găseşte în cutie.

Ochii tuturor au rămas fixaţi asupra cutiei, în timp ce hamalii au început dezambalarea ei. Întâi au scos cuiele, apoi poliesterul şi, în sfârşit muselina, dezvăluind o pictură care pe unii i-a lăsat fără respiraţie, iar alţii au fost pur şi simplu amuzaţi.

— Domnule Faulkner, fiţi atât de amabil să ne explicaţi cum este posibil ca *Funcţionariicroitori* ai lui Rembrandt să vină în această sală de judecată, şi nu, cum a spus mai devreme soţia dvs. să atârne pe perete, la Muzeul Fitzmolean? a întrebat Booth Watson.

— Nu vă panicaţi, domnule Booth Watson, a spus Faulkner unui bărbat care nu se panica niciodată. Originalul atârnă încă pe peretele Muzeului Fitzmolean. Aceasta nu este nimic altceva decât o copie excepţională, pe care am achiziţionat-o de la o galerie din Notting Hill, cu peste şapte ani în urmă şi am şi chitanţa, ca dovadă.

— Deci aceasta este pictura la care se uită soţia dvs. în ultimii şapte ani, cu impresia greşită că este originalul.

— Mă tem că aşa este, sir, dar Christina nu a arătat niciodată un interes special pentru colecţia mea, în afară de cât valorează lucrările. Ceea ce, în cazul acestei lucrări, înseamnă cinci mii de lire sterline.

— Domnule Faulkner, a spus judecătorul, uitându-se cu atenţie la pictură, cum poate un profan necunoscător ca mine să fie sigur că aceasta este o copie şi nu originalul?

— Uitându-se în colţul din dreapta jos al lucrării, Onorată Instanţă. Dacă ar fi originalul, acolo ar fi iniţialele lui Rembrandt, RvR. Rareori, Rembrandt nu şi-a semnat lucrările. Ca să fiu corect, mai e ceva ce soţia mea nu ştia.

— Domnule Faulkner, deşi vă acceptăm explicaţia, a intervenit Booth Watson, eu simt încă nevoia să ştiu cum a intrat în posesia dvs. originalul, care acum este pe un perete al Muzeului Fitzmolean.

— Pentru a înţelege acest lucru, domnule Booth Watson, trebuie să acceptaţi mai întâi că eu sunt bine-cunoscut drept colecţionar, în lumea artei. Primesc, în fiecare an, sute de cataloage nesolicitate pentru expoziţii de artă, precum şi numeroase cereri de a achiziţiona picturi, adesea de la familii vechi care nu doresc să afle cineva că trec prin dificultăţi financiare.

— Cumpăraţi vreodată vreo lucrare din aceste oferte?

— Foarte rar. Prefer să achiziţionez lucrări de la un dealer respectat sau de la o casă de licitaţii serioasă.

— Dar, aceasta tot nu explică cum a ajuns Rembrandt-ul original în posesia dvs.

— Cu câteva săptămâni în urmă, cineva s-a oferit să-mi vândă o pictură despre care a afirmat că era un Rembrandt. Imediat ce mi-a descris-o, am ştiut că trebuia să fie pictura furată de la Fitzmolean.

— De ce aţi făcut această presupunere, a întrebat judecătorul.

— Onorată Instanţă, nu s-a auzit aproape niciodată de vreun Rembrandt care să apară pe piaţă. Aproape toate lucrările lui sunt

deţinute de muzee naţionale sau de galerii. Foarte puţine sunt încă la privaţi.

— Deci, dacă aţi ştiut că lucrarea era furată, de ce v-aţi amestecat în situaţia aceasta? a întrebat Booth Watson.

— Mărturisesc că n-am putut rezista tentaţiei. Cu toate acestea, când mi s-a spus că ar trebui să călătoresc la Neapole pentru a vedea pictura, mi-am dat seama că cea care trebuie să fi furat lucrarea era Camorra. Asemenea unui fotbalist care e convins că este pe punctul să marcheze golul câştigător, am intrat în joc.

Lui Booth Watson nu-i păsase niciodată prea mult de acea metaforă specială, dar a continuat cu ea.

— Şi aţi marcat golul câştigător?

— Da şi nu, a spus Faulkner. Am zburat la Neapole, unde am fost întâmpinat de un avocat tânăr îmbrăcat elegant însoţit de un cuplu de gorile care nici măcar o dată n-au deschis gura. Am fost dus într-o parte a oraşului cu dărâmături care este o zonă unde să nu pui piciorul, chiar şi pentru poliţie. Şi singurele picturi de pe pereţii blocurilor cu chirie erau fie papa, fie Fecioara Maria. Am coborât pe nişte trepte de piatră într-un subsol întunecat unde se afla o pictură mare proptită de un zid. Am avut nevoie numai de o privire pentru a înţelege că era vorba de pictura originală.

— Ce s-a-ntâmplat în continuare?

— A început negocierea şi repede a devenit clar că ei voiau să scape de pictură, aşa că ne-am înţeles pentru o sută de mii de dolari. Eu ştiam, cum ştiau şi ei, că valora de o sută de ori mai mult, dar nu erau chiar asaltaţi de potenţiali cumpărători. Le-am spus că le voi da banii în ziua în care pictura va fi returnată Muzeului Fitzmolean. Au spus că vor ţine legătura cu mine, dar nici măcar nu s-au oferit să mă ducă cu maşina înapoi la aeroport. A trebuit să merg pe jos o bună bucată de drum până am găsit un taxi.

— Şi când v-aţi întors acasă, aţi povestit cuiva despre această experienţă?

— Trebuia să împărtăşesc cuiva prin ce trecusem, aşa că, în mod de-a dreptul prostesc, i-am povestit Christinei. Niciodată nu m-am gândit că va profita de informaţie şi că va minţi chiar şi sub jurământ.

— Şi bărbaţii pe care i-ai întâlnit în Italia nu şi-au respectat partea asumată la negociere, returnarea picturii la Fitzmolean.

— Camorra rareori se lansează dincolo de propriul lor teritoriu, a spus Faulkner. N-am auzit nimic timp de peste o lună şi am presupus că înțelegerea a căzut.

Judecătorul a notat ceva.

— Dar nu a căzut?

— Nu. Cele două gorile pe care le întâlnisem la aeroport au apărut la casa mea din Monte Carlo, în miezul nopţii, cu pictura şi şi-au cerut suta de mii de dolari. Unul dintre ei flutura un cuțit.

— Probabil că ai fost îngrozit.

— Am fost. În special când mi-au spus că le vor tăia beregatele lucrătorilor, unul câte unul, şi apoi îmi vor tăia mie beregata, dacă nu plătesc.

Judecătorul a mai notat ceva.

— Ai avut o sută de mii de dolari cash, în casă?

— Cei mai mulţi dintre cei care îmi vând o moştenire de familie nu se aşteaptă să plece de la mine cu un cec.

— Ce-ai făcut, după aceea?

— În dimineaţa următoare, l-am sunat pe căpitanul iahtului meu şi i-am spus că va sosi curând o cutie mare la docuri. El trebuia să o ducă la Southampton şi să o predea personal Muzeului Fitzmolean din Londra.

— Şi, Onorată Instanţă, a spus Booth Watson, dacă aşa doreşte Coroana, eu îl pot suna pe căpitanul Menegatti, care va confirma că, într-adevăr, acestea au fost instrucţiunile pe care i le-a dat dl. Faulkner.

— Pariez că da, dacă vrea să-şi păstreze slujba, a murmurat William.

— Dvs. aţi zburat în Australia, în ziua următoare, presupunând că ordinele date vor fi duse la îndeplinire.

— Da. Sperasem că soţia mea va veni cu mine, dar ea s-a răzgândit, în ultimul moment. S-a aflat că avea întâlnire cu un bărbat mai tânăr.

William a strâns pumnii pentru a încerca să nu mai tremure.

— Dar ea ştia bine că eu aveam bilete la semifinalele de crichet din Melbourne, a continuat Faulkner, ceea ce însemna că nu mă puteam întoarce în Anglia înainte de Anul Nou.

— Dar v-aţi întors în Anglia când competiţia era de-abia la mijloc?

— Da, căpitanul Menegatti m-a sunat la hotel în Melbourne ca să-mi spună că soţia mea a apărut la iaht, nu cu o singură cutie cum îi spusesem eu lui, ci cu întreaga mea colecţie de la Monte Carlo. Apoi, i-a spus să ducă lucrările la Southampton, unde ea va veni să se întâlnească cu el, înainte de a-şi continua călătoria spre New York.

— Cum ai reacţionat?

— Am luat primul avion spre Londra şi nu am avut nevoie de un zbor de douăzeci şi trei-douăzeci şi patru de ore ca să-mi dau seama ce punea ea la cale. Imediat ce am aterizat la Heathrow, am luat un taxi spre casa din Hampshire, unde nu am avut niciun minut de pierdut.

— De ce nu i-aţi cerut şoferului dvs. să vă ia de la aeroport? a întrebat Booth Watson.

— Pentru că aceasta ar fi alertat-o pe Christina că revenisem în ţară şi acesta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Soţia era acasă când aţi ajuns?

— Nu, nu era şi nici lucrările mele de artă nu erau şi am aflat că şi ele erau în drum spre Southampton. Am ajuns acolo exact la timp pentru a împiedica expedierea lor la New York cu iahtul.

— Aşadar, v-aţi urcat ia bordul iahtului şi aţi dat instrucţiuni pentru ca lucrările de artă să fie duse înapoi ia casele dvs. din Hampshire şi Monte Carlo...

— Cu o excepţie notabilă, a intervenit Faulkner, întotdeauna am intenţionat să returnez Rembrandt-ul Muzeului Fitzmolean, indiferent de consecinţe. Încă o dată, Faulkner s-a întors cu faţa spre juraţi, de această dată oferindu-le „expresia lui absolut sinceră”.

— Dar, înainte de a putea face acest lucru, a apărut la bord poliţia, v-a arestat şi v-a acuzat că aţi schimbat etichetele cutiilor, pentru ca, astfel, să păstraţi Rembrandt-ui pentru dvs.

— Domnule Booth Watson, aceasta este o sugestie ridicolă, pentru trei motive. În primul rând, eu mă aflam la bordul iahtului cu numai trei minute înainte de a fi arestat, deci este evident că soţia mea informase deja poliţia că Rembrandt-ul este încă la bord. În al doilea rând, eticheta pentru Fitzmolean trebuie să fi fost schimbată de ea înainte ca picturile să fie încărcate, la Monte Carlo.

— Dar, de ce să schimbe ea etichetele şi apoi să spună poliţiei că Rembrandt-ul era încă la bord? a întrebat, cu inocenţă, Booth Watson.

— Pentru că, dacă eu eram arestat, nimic nu o mai împiedica să navigheze spre New York şi să fure restul colecţiei mele, ceea ce, în mod clar, plănuise să facă, în timp ce eu eram în siguranţă pe cealaltă parte a lumii.

— Aţi spus că mai există un al treilea motiv, domnule Faulkner.

— Da, domnule Booth Watson, există. Comandantul Hawksby a fost însoţit de doi alţi ofiţeri de poliţie. În mod evident, ei fuseseră informaţi de către soţia mea că Rembrandt-ul se află la bord. Care ar fi fost ideea de a schimba etichetele, când şeful portului avea autoritatea să deschidă fiecare cutie? Nu, ceea ce a plănuit Christina a fost să fiu eu arestat şi, în aceiaşi timp, să pierd şi Rubens-ul. Nu numai că ea a schimbat etichetele, ci a ştiut şi că mă va priva de pictura mea favorită.

— Cel puţin Rubens a fost returnat posesorului de drept, împreună cu restul colecţiei dvs.

William a remarcat că Booth Watson a făcut un semn discret cu capul, spre clientul său.

— Da, domnule Booth Watson. Directorul Tim Knox de la Muzeul Fitzmolean, a acceptat că s-a făcut o greşeală şi mi-a returnat, amabil, Rubens-ul la locuinţa mea din Limpton Hall. Totuşi, după câteva zile, am început să fiu cuprins de alte gânduri. După cum veţi afla, colecţia de picturi olandeze şi flamande de la Fitzmolean este a doua după cea de la Rijksmuseum din Amsterdam. Am început să mă întreb dacă lucrarea *Coborârea de pe Cruce* a lui Rubens îşi găsise casa de drept şi după multe frământări sufleteşti, am decis să fac un cadou naţiunii, astfel încât să se bucure şi alţii de această pictură care era în posesia mea de peste treizeci de ani.

A sunat perfect, s-a gândit Booth Watson, privindu-i pe juraţi. Acum, era convins că cel puţin jumătate din ei erau de partea clientului său.

— Şi, în sfârşit, trebuie să vă întreb, domnule Faulkner, dacă, înainte de această regretabilă neînțelegere, aţi fost vreodată acuzat de vreo infracţiune?

— Nu, sir, niciodată. Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc că pe când eram la şcoala de artă, am şterpelit casca unui poliţist de la circulaţie şi am purtat-o la balul Clubului de Artă Chelsea. Am sfârşit prin a petrece o noapte în închisoare.

— Chiar aşa, domnule Faulkner? Să sperăm că nu veţi mai petrece nici o altă noapte în închisoare. Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă.

***

— Ce părere ai? a întrebat sir Julian, în timp ce Grace aşeza pe pupitrul dintre ei un set de fotografii mari, alb-negru.

— Fotografiile îl arată pe Stern ieşind din tribunal, după ce l-ai interogat tu.

— Văd şi eu acest lucru. Dar ce dovedesc ele, în plus de faptul că se bucură de atenţia publicului?

— Nu pentru mult timp, bănuiesc. Uită-te mai atent, tata, şi vei remarca ceva ce Stern nu a vrut ca noi să vedem.

— Tot nu-mi dau seama, a mărturisit tatăl, după ce s-a mai uitat câteva secunde la fotografii.

— Jacheta de piele este Versace şi pantofii sunt mocasini Gucci, cea mai bună calitate.

— Şi ceasul? a întrebat sir Julian, căutându-l cu privirea.

— Un Cartier Tank. Şi, spre deosebire de om, nu este un fals.

— Cu siguranţă, Stern nu şi-ar putea permite acest fel de produse de lux dintr-o pensie de inspector detectiv.

— Şi mai există şi un bonus, a spus Grace, arătând spre alte câteva fotografii în care Stern se urca într-un Jaguar tip S şi demarând. Maşina e înregistrată pe numele lui.

— Cred că e momentul să ne adresăm judecătorului, la tribunal, să vedem dacă va binevoi să ne permită să verificăm conturile din bancă ale lui Stern.

***

— Crezi că juraţii au crezut vreun cuvânt al acestui netrebnic? a întrebat William, după ce dl Justice Nourse a cerut o pauză.

— Nu sunt sigur, a spus Hawksby. Dar nu ne ajută faptul că dna Faulkner a plănuit atât de evident să fure colecţia de artă a soţului ei. Deci juraţii vor avea sarcina de neinvidiat de a decide care dintre ei este mai mare mincinos. Cum merg lucrurile în sala douăzeci şi doi?

— Tocmai mă duc la Beth, ca să aflu. Apropo, a adăugat el, coborând vocea, dosarele pe care le-am lăsat pe masa din biroul dvs. s-au dovedit foarte folositoare.

***

Când William a intrat în sala de judecată douăzeci şi doi, primul pe care l-a văzut a fost Arthur Rainsford, care cobora treptele spre celulele de dedesubt şi dispărea, însoţit de un poliţist.

— Pentru astăzi, am terminat, a spus Beth, în timp ce William se aşeza lângă ea. Aşa că am putea foarte bine să mergem acasă.

William s-a gândit să schimbe câteva cuvinte cu tatăl lui, dar a remarcat că acesta era cufundat într-o discuţie cu Grace, aşa că a decis să nu-i întrerupă. Beth l-a luat de mână, dar n-a mai spus nimic până când n-au ieşit din clădire şi s-au aflat în stradă.

— Sora ta a fost minunată în examinarea profesorului Abrahams, a spus Beth, în timp ce traversau strada.

— Tata a lăsat-o pe Grace să-l examineze pe principalul martor? a întrebat William, neîncrezător.

— Şi Abrahams a fost atât de convingător, încât Coroana nu s-a mai necăjit să-l interogheze.

— Încă o dată, l-am subestimat pe bătrân, a spus William. Dar a reuşit Grace să dovedească că lipseşte o pagină?

— În momentul în care profesorul Abrahams a părăsit boxa martorilor. Chiar şi judecătorul-şef al Coroanei a acceptat că au existat trei pagini, a spus Beth, în timp ce se aşezau la coadă, la autobuz.

— Astea-s veşti bune. Dar judecătorii? La urma-urmelor, numai ei sunt cei a căror opinie contează cu adevărat.

— Asta nu se poate şti. Asemenea jucătorilor înveteraţi de poker, figurile lor nu au exprimat nimic.

— Cine urmează să fie demolat de către tata? a întrebat William, când au fost în autobuz.

— Sergentul detectiv Clarkson, fostul partener ai lui Stern.

— Este un personaj mai slab decât Stern, aşa că s-ar putea să cedeze la presiune.

— De unde ştii acest lucru?

— Îmi doresc ca tu să-l fi putut vedea pe Hawksby când a fost în boxa martorilor, a spus William. Chiar şi judecătorul a fost impresionat.

Beth a priceput mesajul şi a urmat ideea sugerată.

— Dar nu i-a făcut zile fripte Booth Watson?

— Nu, nici măcar nu l-a interogat. În mod evident, decisese deja că nu avea nimic de câştigat din examinarea lui.

— Şi Faulkner cum a fost, în boxă?

— Impresionant, a recunoscut William, dacă nu cu totul convingător. A părut că a făcut multe repetiţii pregătitoare şi a insistat în a da vina pe soţia lui.

— Cu siguranţă, acest lucru nu le va plăcea juraţilor.

— Ieri, Booth Watson a luat-o deoparte pe Christina a spus William şi a regretat imediat că spusese Christina şi a continuat repede relatarea. Şi Faulkner a înrăutăţit situaţia, astăzi. De asemenea, a făcut o promisiune care ne-a luat pe toţi prin surprindere, cu toate că eu nu cred că are vreo intenţie să şi-o ţină.

— Că va face Rubens-ul cadou Muzeului Fitzmolean?

— De unde ştii?

— Am dat un telefon la galerie în timpul pauzei de prânz şi Tim Knox mi-a spus că-i telefonase Booth Watson să-i spună că Faulkner le va dona Rubens-ul, imediat ce se va termina procesul.

— Asta-mi sună în mod clar a mită, a spus William, în timp ce autobuzul oprea într-o staţie, pe Fulham Road. Cu siguranţă, judecătorul va fi în stare să rezolve aceasta.

— În schimb, poate va trebui să-i acorzi lui Faulkner prezumția de nevinovăție.

— Mă tem că este exact ce ar putea face jurații. Dar va fi nevoie de mult mai mult pentru a mă convinge că nu a fost în posesia Rembrandt-ului original în ultimii şapte ani.

— Crezi că va exista vreodată vreo zi în care să nu discutăm despre unul dintre aceste cazuri?

— Asta va depinde de situație: dacă tatăl tău este eliberat şi Faulkner este închis pentru un timp îndelungat.

— Dar dacă lucrurile vor sta exact invers?

32

— Eu sunt purtătorul de veşti bune, a spus Booth Watson, când a venit lângă el chelnerul. Dar, mai întâi, haide să comandăm micul-dejun.

— Numai cafea neagră, pâine prăjită şi marmeladă, pentru mine, a spus Faulkner. Mi-am pierdut apetitul.

— Eu voi comanda un mic dejun englezesc complet, a spus Booth Watson. N-a mai spus nimic până când nu s-a distanţat destul de mult chelnerul, pentru a nu auzi ce spunea el. Am o nouă abordare din cealaltă parte. Vor să renunţe la acuzaţia de furt intenţionat, dacă pledezi vinovat pentru crima mai mică de a primi cu bună ştiinţă bunuri furate.

— Pedeapsa minimă?

— Dacă accepţi oferta lor, vei primi probabil vreo doi ani, ceea ce înseamnă că vei fi eliberat în zece luni.

— Cum aşa?

— Dacă te porţi frumos, vei executa numai jumătate din sentinţă, cu două luni reducere, pentru că eşti la prima condamnare. Vei ieşi de Crăciun.

— Zece luni la Pentonville nu corespunde ideii mele de ofertă generoasă şi, mai important chiar, aceasta îi va da Christinei destul timp să-mi fure toată colecţia.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, pentru că mă voi asigura, cât timp tu eşti plecat, să nu se apropie Christina de niciuna din proprietăţile tale, a spus Boot Watson.

Faulkner nu părea convins.

— Şi dacă nu le accept oferta?

— Dacă eşti găsit vinovat de amândouă faptele, furt şi primire de bunuri furate, sentinţa maximă este opt ani, asociată cu o amendă grasă.

— Nu dau doi bani pe amendă. Am sentimentul că Palmer ştie că se bate pentru o cauză pierdută şi speră să scape cu faţa curată. În orice caz, cred că juraţii sunt de partea mea. Cel puţin doi dintre ei mi-au zâmbit, ieri.

— Doi nu sunt destui, a spus Booth Watson, şi a tăcut în timp ce chelnerul le-a reumplut ceştile cu cafea. Şeful juraţilor mi se pare că este un colonel în retragere sau director de şcoală preparatoare, care s-ar putea să creadă că pedeapsa trebuie să fie pe măsura faptei.

— Este un risc pe care vreau să mi-l asum, BW. Aşa că îi poţi spune lui Palmer să dispară. Aş bea un pahar de şampanie!

COROANA contra RAINSFORD

— Este chemat sergentul Bob Clarkson, a strigat aprodul.

Grace nu şi-a desprins privirile de la Clarkson, cât timp acesta a traversat sala de judecată şi a intrat în boxa martorilor. A spus jurământul, cu nimic din aroganţa cu care-l declamase Stern.

Un poliţist cinstit şi decent, care este condus cu uşurinţă şi, uneori, condus greşit, a fost una din propoziţiile pe care le-a subliniat Grace, după citirea dosarului personal al lui Clarkson.

Sir Julian a trecut cu răbdare prin examinarea superficială a lui Clarkson, performată de Coroană, care nu i-a furnizat nicio surpriză. Dar, nici nu se aştepta vreodată la aceasta.

— Doriţi să-l interogaţi pe acest martor? a întrebat lordul Justice Arnott.

Sir Julian a dat din cap, ridicându-se de la locul său. Întotdeauna intenţionase să-l facă pe Stern să-l considere duşman, dar nu şi pe Clarkson.

— Sergent-detectiv Clarkson, a început el, cu o voce blândă şi persuasivă, ca ofiţer de poliţie cunoaşteţi consecinţele comiterii unui sperjur. Aşa că vreau să vă gândiţi cu cea mai mare grijă, înainte de a răspunde la orice întrebare.

Clarkson nu a spus nimic.

— În ziua în care a fost arestat Arthur Rainsford şi a fost acuzat de uciderea partenerului său de afaceri, dl Gary Kirkland, aţi fost prezent la scena crimei?

— Nu, sir. Am fost la stadion.

— Aşadar nu ai participat la arestare?

— Nu, sir, nu am participat.

— Dar dvs. ați fost al doilea ofițer care a semnat declarația pe care a făcut-o în seara aceea dl Rainsford.

— Da, sir.

— Declaraţia scrisă de inspector-detectiv Stern, fapt la care aţi fost martor, a constat în trei pagini sau în două?

— La început, am crezut că în trei, dar, în dimineaţa următoare, ID Stern m-a asigurat că au fost numai două, şi eu am acceptat ce-a spus el.

Sir Julian nu se aşteptase la acest răspuns. A făcut o pauză, conştient că următoarele lui cinci întrebări erau redundante, apoi a cerut confirmarea afirmaţiei pe care tocmai o auzise.

— Deci, la început aţi crezut că declaraţia a fost scrisă pe trei pagini şi nu pe două, cum a afirmat ID Stern?

— Da, sir, şi studiind raportul de ieri al Curţii, accept descoperirea profesorului Abrahams, fără rezerve.

— Dar, aceasta ar însemna, de asemenea, că acceptaţi că dl Stern trebuie să fi îndepărtat o filă din declaraţia originară? a spus Sir Julian.

— Da, sir, accept. Şi regret că nu m-am opus, în acel moment.

— L-aţi întrebat despre posibilitatea existenţei unui bărbat misterios, bărbatul despre care dl Rainsford a afirmat că a trecut pe lângă el alergând, în timp ce intra în clădirea de birouri şi despre care a susținut întotdeauna c-ar putea fi ucigaşul?

— Da, l-am întrebat, dar ID Stern a spus că a fost vorba numai de o farsă a imaginaţiei lui Rainsford, şi trebuie să o eliminăm şi să ţinem cont numai de ce este important.

— Dar despre apelul telefonic anonim care informa poliţia de uciderea dlui Kirkland? Şi acesta a fost o farsă a imaginaţiei lui Rainsford?

— Nu, sir. Chiar am primit un apel de la un bărbat cu accent străin, care ne-a spus că el trecea pe lângă bloc şi, în acel moment, a auzit doi bărbaţi strigând unul la celălalt, apoi s-a aşternut liniştea şi, un minut mai târziu, din clădire a ieşit alergând un bărbat, motiv pentru care el a telefonat, imediat, la poliţie.

— V-a spus cum îl cheamă?

— Nu, sir, dar nu e ceva neobişnuit, în asemenea cazuri.

— După cum se spune în pagina care lipseşte din declaraţia domnului Rainsford, poliţia a sosit la birourile RGK, la numai câteva minute după sosirea lui.

— Este exact ce-ar spune un om vinovat, dacă ar vrea să dea vina pe altcineva, a spus Clarkson. Aşa că nu m-am deranjat să ţin cont de această afirmaţie, nu cel puţin pentru că să urmăreşti apeluri anonime este o treabă inutilă şi, de obicei, se dovedeşte a fi o totală pierdere de timp.

— Deci, niciodată nu aţi aflat cine era bărbatul misterios.

— La câteva zile după ce Rainsford a fost acuzat, a apărut la sediul poliţiei un şofer de taxi negru şi ne-a spus că el a văzut întâmplarea la ştirile de seară. A spus că-l luase pe Rainsford de la Euston, în după-amiaza zilei crimei şi-l lăsase în faţa clădirii de birouri Marylebone, de pe High Street. Abia pornise semnalul LIBER, când, din clădire a ieşit alergând un bărbat care i-a cerut să-l ducă la cârciuma Amiral Nelson din West Ham, dar după aproximativ o sută de yarzi, bărbatul i-a cerut să oprească taxiul. A coborât şi a alergat la cea mai apropiată cabină telefonică. Peste câteva minute s-a întors şi au continuat drumul spre West Ham.

— V-a făcut o descriere a bărbatului?

— Pot să-mi folosesc notiţele făcute în acele momente? a întrebat Clarkson, întorcându-se spre judecători.

Lord Justice Arnott a aprobat printr-o înclinare a capului şi Clarkson a deschis o agendă de buzunar, a dat câteva pagini, apoi a continuat: „Şoferul a spus că bărbatul avea în jur de opt inci, păr negru şi ar fi trebuit să dea jos ceva din greutate. De asemenea, a spus că ar putea paria că era grec sau turc."

— Ce l-a determinat să creadă lucrul acesta? a întrebat sir Julian.

— Taximetristul şi-a făcut serviciul militar în Cipru, în perioada revoltelor şi era sigur că a recunoscut accentul.

— L-ai raportat ID Stern această conversaţie?

— Da, i-am raportat. Dar el mi-a spus că bărbatul are un alibi beton. La momentul crimei, se aflase la Amiral Nelson, fapt pe care îl confirmase proprietarul, precum şi alţi consumatori, care fuseseră, de asemenea, în cârciumă, în acele momente. În orice caz, Stern mi-a amintit că aveam deja o mărturisire semnată, aşa că ce voiam eu mai mult?

— Deci nu ai urmărit acea pistă a investigaţiei?

— Nu. La urma-urmelor, ID Stern era ofiţerul superior responsabil pentru caz, iar eu eram numai un poliţist-recrut abia ieşit din probe, aşa că nu puteam face prea multe.

— Şi nu există niciun document care să dovedească că ID Stern a vizitat cârciuma Amiral Nelson sau s-a văzut cu aşa-numitul bărbat misterios.

— Inspectorului-detectiv Stern nu-i prea păsa de documente. Spune că el crede în prinderea criminalilor, nu în constituirea de dosare pentru ei.

— Înţeleg că nu aţi fost chemat să depuneţi mărturie, la procesul dlui Rainsford?

— Nu, sir. Nu am fost chemat. Şi, când dl Rainsford a fost acuzat, am presupus că ID Stern trebuie că a avut dreptate, în tot acest timp.

Aceasta, până când am citit despre apelul cerut de Rainsford, în *Daily Mail*, şi am început să-mi doresc să mă fi văzut cu dl Fortounis, în acel moment, şi să nu fi lăsat...

— Vasilis Fortounis? a întrebat Arthur, sărind de pe scaun.

— Da. Sunt sigur că aşa se numeşte, a spus Clarkson.

— Fiica lui a fost secretara lui Gary Kirkland, a strigat Arthur.

— Sir Julian, potoliţi-l pe clientul dvs., până nu iau eu măsuri, a spus lord Justice Arnott, cu fermitate.

Arthur s-a aşezat, dar a început să-i facă frenetic cu mâna lui sir Julian.

— Cred că ar fi timpul potrivit pentru o pauză, sir Julian, pentru că, este clar, doreşte să vă consulte clientul dvs. Ne reunim într-o oră?

COROANA contra FAULKNER

— Domnilor juraţi, a spus dl Justice Nourse, aţi ascultat argumentele prezentate de ambii avocaţi şi, acum, este responsabilitatea mea să fac sinteza acestui caz, cu calm şi fără prejudecată. Va fi responsabilitatea dvs. şi numai a dvs. să decideţi dacă dl Faulkner este vinovat de cele trei acuzaţii care i s-au adus în numele Coroanei.Haideţi să analizăm fiecare caz, pe rând. În primul rând, a furat dl Faulkner pictura de Rembrandt de la Muzeul Fitzmolean? Aveţi sentimentul că a prezentat Coroana suficiente dovezi pentru a proba cazul lui, dincolo de orice îndoială rezonabilă? Dacă nu, trebuie să vă luptaţi pentru pârât. Şi, în al doilea rând, dacă dl Faulkner nu a fost implicat direct în furt, a făcut totuşi parte din el? Trebuie să decideţi, numai şi numai în baza faptelor prezentate în această sală de judecată.

Faulkner şi-a permis un mic zâmbet, în timp ce Booth Watson s-a lăsat pe spate, în scaunul său, cu braţele încrucişate, conştient că

judecătorul nu atinsese încă cea mai puţin convingătoare piesă a dovezii clientului său.

— Apoi, există o acuzaţie că dl Faulkner a achiziţionat pictura ştiind că era furată, după cum afirmă soţia lui. Deşi dl Faulkner a prezentat o copie a Rembrandt-ului, trebuie să vă întrebaţi, cât timp a fost originalul în posesia sa. Sunteţi înclinaţi să credeţi mărturia dlui Faulkner că a fost la Neapole şi a încercat o afacere cu Camorra – achiziţia picturii cu o sută de mii de dolari – cu unicul scop de a returna originalul Muzeului Fitzmolean? Şi, credeţi posibil că, iniţial, Camorra i-a refuzat oferta, dar s-a prezentat cu pictura la casa din Monte Carlo a dlui Faulkner, ceva timp mai târziu, şi i-a cerut suta de mii de dolari? Aceasta, în ciuda faptului că dl Faulkner ne-a spus că în această experienţă (judecătorul s-a uitat în notiţele sale), „Camorra rareori operează în afara graniţelor propriului teritoriu”.

Şi consideraţi că este credibil ca unul dintre aceşti bărbaţi, care nu au vorbit deloc cu el, cât timp a fost în Neapole, l-au ameninţat că le taie gâturile *Funcţionarilor* şi, apoi, îi taie gâtul domnului Faulkner, dacă nu plăteşte? Sau consideraţi că aceasta ar putea fi o cosmetizare prea mare? Numai dvs. puteţi decide pe cine credeţi – pe dl sau pe dna Faulkner – pentru că nu se poate să spună amândoi adevărul. Cu toate acestea, trebuie să vă întrebaţi pe dvs. înşivă dacă dovezile dnei Faulkner sunt de încredere, de vreme ce ea a recunoscut destul de limpede că încerca să ia toate lucrările de artă ale soţului ei din casele de la Monte Carlo şi de la Limpton Hall, în timp ce el era în Australia, şi, eu nu am nicio îndoială că le-ar fi trimis cu iahtul la New York, pentru a face acelaşi exerciţiu, dacă n-ar fi intervenit soţul ei.

Şi, în sfârşit, domnilor juraţi, trebuie să aveţi în vedere faptul că pârâtul nu are nicio faptă criminală în cazier.

Domnilor Juraţi, a concluzionat el, privindu-i direct pe cei cinci bărbaţi şi şapte femei, odată ce aţi analizat toate dovezile, trebuie să fiţi siguri de vinovăţie, dincolo de îndoiala rezonabilă, înainte de a

putea condamna. Dacă nu sunteţi siguri, trebuie să daţi achitare. Vă rog nu vă grăbiţi. Dacă, în timpul deliberărilor, trebuie să cereţi asistenţă pentru orice problemă referitoare la lege, nu ezitaţi să vă întoarceţi în această sală de tribunal şi eu voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă răspund la întrebări. Acum, administratorul vă va însoţi în sala juraţilor, unde puteţi începe deliberările. Vă rog nu vă grăbiţi şi analizaţi toate probele înainte de a ajunge la verdict.

COROANA contra RAINSFORD

— Sir Julian.

— Onorată Instanţă. Vă sunt recunoscător că mi s-a acordat posibilitatea să-mi consult clientul şi aş cere Curţii să-l recheme pe dl Stern şi, de asemenea, să-l citaţi pe dl Vasilis Fortounis, pentru că apărarea ar dori să aibă ocazia să-i chestioneze sub jurământ, pe amândoi.

— Vă voi aproba cererea, sir Julian şi sugerez să ne oprim până mâine-dimineaţă, până când, sper că administratorul va fi reuşit să-i localizeze pe ambii gentlemeni.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă, a spus sir Julian, încercând să pară că e convins.

Cei trei judecători s-au ridicat de la locurile lor, s-au înclinat şi au părăsit tribunalul.

— Abia aştept să se facă mâine, a spus Beth.

— Controlează-ţi speranţele, nu le da frâu liber, a spus Grace, în timp ce-şi strângea dosarele. Stern şi Fortounis vor şti foarte bine ce s-a întâmplat astăzi după-masă, în sala de judecată, şi nu cred că vreunul dintre ei se îndreaptă în această clipă în direcţia Strand-ului.

COROANA contra FAULKNER

— Vrei sfatul meu? a întrebat dl Justice Nourse, după ce juraţii au revenit, în şir indian, în sala de judecată şi şi-au reluat locurile.

— Da, Onorată Instanţă, a spus şeful juraţilor, un gentleman distins, care purta costum gri-cărbune, la două rânduri şi cravată Cavalry. Am putut să ajungem la un verdict, cu privire la prima şi a doua acuzaţie, dar suntem divizaţi cu privire la a treia, aceea de a primi bunuri furate.

— Credeți că ar fi posibil să prezentaţi un verdict al majorității, adică asupra căruia cel puțin zece din dvs. aţi fost de aceeaşi părere?

— Aşa cred, Onorată Instanţă, dacă ni s-ar fi acordat ceva mai mult timp.

— În acest caz, vom lua acum pauză şi ne vom reuni la ora 10:00, mâine-dimineaţă, pentru a le permite juraţilor să doarmă.

Toţi cei din sala de judecată s-au ridicat în picioare şi s-au înclinat. Dl Justice Nourse le-a întors complimentul, înainte de a-şi părăsi locul.

— Nu vă doriţi uneori să puteţi sări peste douăzeci şi patru de ore şi să aflaţi ce urmează să se întâmple? a întrebat William.

— Nici tu nu-ţi vei dori, când vei fi de vârsta mea, a răspuns Hawksby.

33

COROANA contra RAINSFORD

— Sir Julian, îl puteţi chema pe următorul dvs. martor.

— Nu pot face lucrul acesta, Onorată Instanţă. Deşi citaţiile au fost emise ieri, aşa cum aţi ordonat, angajaţii curţii n-au putut să le înmâneze înscrisurile nici dlui Stern, nici dlui Fortounis.

— Aşadar, vom avea de aşteptat până ce primesc ei citaţiile, a spus judecătorul.

— S-ar putea să dureze ceva timp, Onorată Instanţă.

— Ce vă face să credeţi asta, sir Julian?

— Mi s-a spus că dl Fortounis s-a întors acasă în Nikosia, cu câteva zile înainte de începerea procesului şi, de atunci n-a mai fost văzut sau auzit.

— Cine este sursa acestei informaţii?

— Proprietarul cârciumii Admiral Nelson din West Ham Grove, unde Fortounis era un obişnuit al locului.

— Şi dl Stern?

— Se pare că a plecat cu avionul, noaptea trecută târziu, de pe aeroportul Birmingham.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus judecătorul, a luat un zbor tot spre Nikosia.

— Şi, cum a cumpărat un bilet numai dus, personalul tribunalului ar putea avea oarece dificultăţi în aducerea la îndeplinire a deciziei dvs. şi, după cum sunt sigur că ştiţi,Onorată Instanţă, Marea Britanie nu are tratat de extrădare cu Cipru.

— Deci, voi emite o decizie ca bunurile dlui Stern să fie confiscate şi el să fie arestat în clipa în care ar pune din nou piciorul în această ţară. Presupun că este prea mult să sper că, precum Bolingbroke,

pedeapsa se va dovedi o pedeapsă şi mai aspră, pentru el, decât încarcerarea.

Nimeni nu a intervenit cu vreo opinie.

Dl Llewellyn s-a ridicat în picioare.

— Mă pot apropia de prezidiu, Onorată Instanţă?

Lord Justice Arnott a aprobat, plecându-şi capul. Dl Llewellyn şi sir Julian au mers în faţa sălii, la Onorata Instanţă. S-au adresat cu voci joase celor trei judecători, timp de câteva minute, apoi lord Justice Arnott a ridicat mâna şi a început să se sfătuiască cu colegii săi.

— Despre ce vorbesc, a întrebat-o Beth pe Grace, în şoaptă.

— Habar n-am. Dar, bănuiesc, că vom afla imediat.

COROANA contra FAULKNER

— Îi rugăm pe cei implicaţi în cazul Faulkner să aibă amabilitatea să meargă în sala de judecată numărul paisprezece, pentru că juraţii sunt pregătiţi să se întoarcă în sală, a răsunat o voce în boxe.

Mai multe persoane care stăteau în hol şi-au încheiat conversaţiile, iar alţii şi-au stins ţigările, înainte de a porni cu toţii, rapid, spre sala de judecată. William s-a alăturat comandantului Hawksby, ID Lamont, avocaţilor, jurnaliştilor şi curioşilor, în timp ce administraţia îşi îndeplinea sarcinile în sală pentru ca juraţii să-şi reocupe locurile în boxa juraţilor.

Odată ce au fost cu toţii la locurile lor, aprodul a spus:

— Rugăm pe preşedintele juraţilor să se ridice în picioare.

Preşedintele s-a ridicat de la locul său din capătul primului rând de scaune.

— Aţi ajuns la un verdict în toate cele trei capete de acuzare? a întrebat lord Justice Arnott.

— Da, Onorată Instanţă, a răspuns preşedintele.

Judecătorul i-a făcut semn cu capul funcţionarului tribunalului.

— Domnule Preşedinte, este pârâtul Miles Faulkner vinovat sau nevinovat de furtul picturii lui Rembrandt numit *Funcţionarii Ghildei Ţesătorilor,* de la Muzeul Fitzmolean, din Londra?

— Nevinovat, Onorată Instanţă.

Faulkner şi-a permis un zâmbet. Booth Watson nu a arătat nicio emoţie. William s-a încruntat.

— Şi, cu privire la al doilea cap de acuzare, anume că pârâtul a fost complice la acest furt. Este vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat.

Lamont a înjurat în barbă.

— Şi, cu privire la al treilea cap de acuzare, anume primirea de bunuri despre care ştia că erau furate, anume pictura lui Rembrandt deja numită, este vinovat sau nevinovat?

— Cu o majoritate de zece la doi, Onorată Instanţă, l-am declarat vinovat.

În sală au izbucnit comentarii şi câţiva jurnalişti au ieşit în grabă mare pentru a merge la cel mai apropiat telefon ca să raporteze verdictul serviciilor lor de ştiri. Judecătorul a aşteptat până ce sala s-a liniştit, apoi s-a întors spre prizonier.

— Îl rugăm pe pârât să se ridice în picioare, a spus aprodul.

O siluetă mai puţin încrezătoare s-a ridicat în picioare, în boxă, s-a clătinat şi s-a prins cu mâinile de balustradă, pentru a se menţine în picioare.

— Miles Faulkner, a spus, pe un ton grav, judecătorul. Aţi fost declarat vinovat pentru primirea de bunuri furate, anume a unei opere de artă de importanţă naţională. Din cauza gravităţii faptei dvs., doresc să petrec câteva zile analizând ce pedeapsă este potrivită pentru fapta dvs. De aceea, voi amâna pronunţarea sentinţei până marţea următoare, la ora 10:00 dimineaţa.

— Ce pune acesta la cale? a spus Hawksby, în timp ce Booth Watson a sărit în picioare.

— Onorată Instanţă, vă pot ruga să prelungiţi cauţiunea până la această dată?

— Voi permite acest lucru, cu condiţia să lase paşaportul la tribunal. Şi, sunt sigur, dle Booth Watson, că-i veţi explica clientului dvs. consecinţele pe care le va suporta, dacă nu reuşeşte să compară în faţa mea, la tribunal, marţi dimineaţa.

— O voi face, Onorată Instanţă.

— Dle Booth Watson şi dle Palmer, fiţi aşa de amabili şi însoțiți-mă în biroul meu.

— Ce pune acesta la cale? a repetat comandantul.

COROANA contra RAINSFORD

Sala de judecată era plină cu mult timp înainte ca lord Justice Arnott şi cei doi colegi ai lui să-şi facă intrarea, la ora 10:00, în dimineaţa următoare.

Lord Justice Arnott a pus pe masă, în faţa lui, un dosar roşu şi s-a înclinat în faţa curţii. Apoi s-a aşezat pe scaunul din mijloc, şi-a rearanjat roba lungă şi roşie şi şi-a ajustat ochelarii, înainte de a deschide dosarul şi a da prima pagină.

În sala de judecată s-a lăsat o asemenea linişte, că el a trebuit să se uite dacă sunt toţi prezenţi. A privit spre feţele în aşteptare şi, apoi, spre prizonierul din boxă, înainte de a da verdictul final. Îi părea rău pentru Rainsford.

— Am prezidat, în cariera mea ca judecător multe cazuri, a început Arnott, şi în fiecare, am încercat să rămân indiferent şi neimplicat emoţional, astfel încât să mă asigur nu numai că s-a făcut dreptate, dar să şi arate că s-a făcut.

Cu toate acestea, mă tem că, în acest caz, chiar m-am implicat emoţional. După audierea dlui Stern, mi-a fost clar că s-ar putea să se fi făcut o nedreptate. Sentimentul acesta a fost întărit când profesorul Abrahams şi-a pus expertiza în susţinerea acestui caz. Eu

şi colegii mei am fost convinşi, în cele din urmă, pe parcursul interogatoriului sergentului detectiv Clarkson, a cărui mărturie sinceră a fost o dovadă a profesionalismului său.

Cu toate că adevăraţii autori ai acestei crime s-ar putea să nu fie reţinuţi niciodată, nu am nicio îndoială că Arthur Edward Rainsford a fost acuzat în mod fals de uciderea lui Gary Kirkland, prietenul şi partenerul lui de afaceri. Prin urmare, am ordonat ca verdictul procesului iniţial să fie anulat. (Au izbucnit aplauze, care nu s-au domolit decât când judecătorul s-a încruntat, comunicând clar că nu a terminat.) Un proces de felul acesta n-ar trebui să fie considerat uşor, a continuat el. Nu consider că juraţii de la primul proces trebuie să fie blamaţi pentru verdictul la care au ajuns, pentru că ei au luat cuvintele inspectorului-detectiv la valoarea nominală şi, din cauza duplicităţii acestui om, nu li s-a permis niciodată să analizeze pagina lipsă din declaraţia pe care a dat-o dl Rainsford la poliţie, în seara în care a fost arestat, rezultatul fiind o gravă nedreptate făcută unui om nevinovat. Îmi face o plăcere foarte mare nu numai să eliberez prizonierul, ci şi să spun clar că niciodată nu a existat, şi nici nu trebuia să existe, o pată pe caracterul acestui bărbat. Domnule Rainsford, sunteţi liber să părăsiţi instanţa.

Beth şi Joanna Rainsford au fost printre primele care au sărit în aer şi au aplaudat când, în sfârşit a căzut cortina. Totuşi, gestul pe care Arthur şi-l va aminti mult timp după ce furia bătăliei se va fi domolit, a sosit când dl Llewellyn şi-a părăsit locul de la biroul Coroanei, a traversat sala până la boxa acuzatului şi i-a strâns mâna pârâtului. Arthur a trebuit să se aplece pentru a-i auzi cuvintele, în gălăgia pe care o făcea mulţimea.

— Pentru prima dată în viaţa mea, sir, sunt încântat să pierd un caz, i-a şoptit Llewellyn.

***

Dl Justice Nourse şi-a dat jos roba, şi-a scos peruca şi îşi turna un pahar de whisky, când a bătut cineva la uşă.

— Intră, a spus el.

Uşa s-a deschis şi Booth Watson şi Palmer, i s-au alăturat, în vizuina lui.

— În timp ce fac onorurile casei, vă pot oferi ceva, BW, Adrian?

— Nu, mulţumesc, Martin, a spus Booth Watson, scoţându-şi peruca. Ştiu că nu vei crede, dar încă încerc să mai dau jos din greutate.

— Adrian?

— Da, mulţumesc, domnule judecător, a spus Palmer. Mă alătur dvs. la un pahar, dacă e posibil.

— Vă rog să luaţi loc, amândoi, a spus judecătorul, în timp ce-i dădea avocatului de urmărire penală băutura. (A sorbit o gură de whisky şi a aşteptat ca cei doi să se aşeze, apoi a început să vorbească, din nou.) Am vrut să vorbesc ceva cu tine între patru ochi, BW, dar am simţit că trebuia să fie prezent şi Adrian, pentru ca, astfel, să nu poată apărea vreo neînţelegere mai târziu.

Booth Watson a ridicat dintr-o sprânceană, ceea ce niciodată nu s-ar fi gândit să facă în sala de judecată.

— Sunt curios să aflu dacă este serios clientul tău cu privire la intenţia de a dona Rubens-ui lui Muzeului Fitzmolean?

— Nu am niciun motiv să cred că nu este, a spus Booth Watson. Dar, dacă simţi că este important, aş putea, cu siguranţă, să aflu şi să vă comunic.

— Nu. Nu. Eram, pur şi simplu, curios. Şi, pentru că vă aflaţi aici, permiteţi-mi să vă felicit pe amândoi pentru felul în care aţi administrat cazurile voastre. Cred că puteţi să vă consideraţi rezultatul o remiză.

— Nu cred că îl vede aşa clientul meu, a spus Booth Watson.

— Poate că ar fi trebuit să accepte oferta mea, a spus Palmer, golindu-şi paharul.

— Să-ndrăznesc să întreb? a spus judecătorul.

— Coroana ar fi renunţat la acuzaţia de furt, dacă el ar fi pledat vinovat de primirea de obiecte furate.

— Deci juraţii au decis corect, a spus Nourse, înainte de a mai sorbi din pahar. Încă unul, Adrian?

— Mulţumesc, domnule judecător.

— Şi tu, BW, eşti sigur că nu te pot ispiti?

— Nu, mulţumesc, Martin. Am consultare cu clientul meu, peste câteva minute, aşa că mai bine plec.

— Da, desigur, BW, ne vedem marţi dimineaţă.

Booth Watson s-a ridicat şi s-a pregătit să plece.

— Şi, poate, îmi spui dacă dă Rubens-ul la Muzeul Fitzmolean clientul tău cum a spus sub jurământ, a spus Martin şi a adăugat, după o pauză...înainte de ziua de marţi.

Booth Watson a dat din cap, dar nu a comentat.

Palmer a mai sorbit o gură de whisky şi a aşteptat să se închidă uşa, apoi a întrebat:

— Am fost oare martorul unui braţ care s-a răsucit insesizabil?

— Cu siguranţă, nu, a spus judecătorul, ridicând glasul. Eu am decis deja soarta lui Faulkner, cu toate că, mărturisesc, dacă ar fi dat cel mai mic semn de regret, există o concesie la care chiar aş putea să vreau să mă gândesc. Dar, pe de altă parte, aş putea să n-o fac.

***

— De ce crezi că te-a întrebat asta? a întrebat Faulkner.

— Se cunoaşte că judecătorii fac concesii, în ultimul moment, dar numai dacă au regrete sincere.

— Cât de sincere?

— Dacă ar fi să oferi Rubens-ul Muzeului Fitzmolean, înainte de ziua de marţi, am motiv să cred că Înălţimea-Sa ar putea considera acest lucru un act sincer de căinţă.

— Şi la ce m-aş putea aştepta în schimb?

— Nourse este de departe prea perspicace pentru a da mai mult decât o sugestie a unei aluzii, dar are puterea de a decide între pedeapsa maximă pentru delict, de patru ani, sau cea minimă, de şase luni. Există chiar posibilitatea unei sentinţe suspendate şi o amendă de zece mii de lire – dar asta-i numai o posibilitate, deci nu-ţi face speranţe.

— După cum ştii, BW, nu dau doi bani pe amendă. Dar, dacă e să petrec şase săptămâni în închisoare, Dumnezeu ştie ce prăpăd ar putea face Christina, în absenţa mea.

— Asta înseamnă că vrei să donezi Rubens-ul Muzeului Fitzmolean?

— Înseamnă că mă voi gândi la asta.

— Înainte de marţi.

***

Arthur a adormit la ora zece, ceea ce a fost destul de incomod pentru restul familiei, pentru că ei se bucurau de o cină sărbătorească la San Lorenzo, restaurantul lor preferat, unde el a fost primit ca şi cum nu fusese plecat niciodată.

— Lumina se stingea la zece, a explicat el. După aproape trei ani, nu e un obicei pe care să-l întrerupi cu uşurinţă.

— Care este primul lucru pe care-l vei face când te vei trezi, mâine-dimineaţă? a întrebat Grace.

— La ora şase, a spus Arthur.

— Cârnaţi, ouă, şuncă şi fasole? a sugerat William.

— Omleta nu lipseşte din pachet şi, probabil, îmi voi permite o felie de somon afumat, nişte pâine prăjită care să nu fie arsă, şi o ceaşcă cu cafea fierbinte, aburindă, cu lapte, care să nu fie sub formă de pudră, a răspuns Arthur.

— Şi după mic-dejun?

— Voi face o plimbare lungă în parc, înainte de a merge la cumpărături. Voi avea nevoie de un costum nou, dacă e să arăt elegant când mă întorc, mâine-dimineaţă, la muncă.

— De ce să nu iei o pauză de la serviciu, a sugerat sir Julian. Mergi în vacanţă.

— Absolut nu, a spus Arthur cu hotărâre. Am deja o pauză de trei ani. Nu, intenţionez să mă reîntorc la birou, cât mai curând posibil.

— Ai putea să mai amâni cu o zi, tata? a întrebat Beth. Tu şi mama aţi fost invitaţi la Fitzmolean, mâine, pentru dezvelirea Rembrandt-ului şi vă aştept pe toţi să fiţi prezenţi la un moment de triumf.

— Momentul tău de triumf? a întrebat William.

Toţi au început să râdă, cu excepţia lui Arthur, care adormise din nou.

***

Sala de judecată numărul paisprezece era plină, cu mult înainte de zece dimineaţa şi, ca un auditoriu de teatru, stăteau de vorbă între ei, în aşteptarea ridicării cortinei.

Comandantul Hawksby, inspectorul detectiv Lamont, sergentul-detectiv Roycroft şi detectivul Warwick stăteau la vreo două rânduri în spatele dlui Adrian Palmer Consilier al Reginei, avocat al acuzării.

Dl. Booth Watson Consilier al Reginei şi asistentul lui, dl Mishcon, stăteau la celălalt capăt al băncii, discutând despre spaţiul pe care clientul lor îl primise în presa naţională, în dimineaţa aceea. Erau de acord că mai bine de-atât nu se putea.

Miles Faulkner, în picioare lângă Hristos, decora mai multe prime pagini, împreună cu cuvintele pe care le scrisese Booth Watson şi clientul său le repetase textual: *Desigur este trist să te desparţi de o*

pictură favorită, nu diferit de pierderea unicului copil, dar Rubens-ul meu nu putea să meargă într-o casă mai bună ca Muzeul Fitzmolean.

Spaţiile rezervate presei de-a lungul sălii de judecată erau atât de aglomerate, încât câţiva din seniori care nu putuseră prinde un scaun, stăteau în picioare în spatele colegilor lor mai puţin iluştri. Odată ce va fi dată sentinţa, ei vor alerga la cel mai apropiat telefon şi vor raporta decizia judecătorului, redactorului de serviciu.

Evening Standard va fi primul în stradă şi avea deja la tipar titlurile de pe prima pagină: Faulkner închis pentru X ani. Numai numărul trebuia adăugat. Corespondentul prezentase două istorii, cu o noapte înainte, şi redactorul-adjunct va decide care va merge la presă.

De la ora şapte dimineaţa, începuse să se formeze o coadă de curioşi în faţa intrării la Curtea Regală de Justiţie şi, în câteva minute după ce un oficial al curţii va deschide uşa, toate locurile de la galerie vor fi ocupate. Toţi cei prezenţi ştiau că se va ridica cortina la a zecea bătaie a ceasului de pe turnul sud-vest al Catedralei Sf. Paul. Nu că vreunul dintre cei sechestraţi în tribunal ar putea auzi glasurile catedralei.

În momentul în care a apărut dl Justice Nourse, zumzetul glasurilor a încetat, lăsând să se instaleze o atmosferă de aşteptare. Judecătorul şi-a ocupat locul în scaunul de piele roşie de pe podium, a privit în jos spre regatul şi supuşii săi, mimând absenţa oricărui interes în faptul că nu-şi văzuse sala atât de plină, niciodată, până în momentul acela. Le-a răspuns salutului prin înclinarea capului şi a pus pe masă două dosare roşii.

William s-a întors să privească spre Faulkner, care se instala în boxa lui. Într-un costum albastru-închis, cu cămaşă albă şi cravată Old Harrovian, acesta arăta mai degrabă ca un funcţionar la bursă în drum spre serviciu decât un prizonier care era în situaţia de a fi trimis la Pentonville. Stătea drept, aproape mândru, în faţa judecătorului, în exterior arătând calm şi cu stăpânire de sine.

Dl Justice Nourse a deschis primul dosar roşu pe care scria HOTĂRÂRE şi i-a aruncat o privire prizonierului, înainte de a începe să citească documentul scris de propria-i mână.

— Domnule Faulkner, ai fost găsit vinovat de primirea de obiecte furate şi nu de nişte fleacuri inconsistente fără semnificaţie, ci de o comoară a patrimoniului naţional, anume pictura lui Rembrandt *„Funcţionarii Ghildei Ţesătorilor”*.Nu am nicio îndoială că ai fost în posesia acestei lucrări de artă unice ceva timp, probabil şapte ani, după ce ea a fost furată de la Muzeul Fitzmolean, şi că nu ai avut niciodată intenţia de a o returna proprietarului de drept. Dacă soţia ta nu ar fi expediat pictura în Anglia, probabil că ea ar fi atârnat încă pe perete, în casa ta din Monte Carlo.

Dl Adrian Palmer şi-a permis un zâmbet crispat, în numele Coroanei.

— Domnule Faulkner, a continuat judecătorul, nu sunteţi dvs., aşa cum spun unele tabloide, un hoţ-gentleman căruia îi place, pur şi simplu, fiorul urmăririi. Departe de asta. De fapt, nu sunteţi nimic altceva decât un răufăcător comun, al cărui unic scop a fost să fure, de la o instituţie naţională, una din cele mai frumoase comori.

Booth Watson s-a foit neliniştit pe scaun.

Judecătorul a revenit la pagina următoare a manuscrisului său, înainte de a pronunţa:

— Miles Edward Faulkner, vei plăti o amendă de zece mii de lire sterline, maximul pe care mi-l permite legea, cu toate că eu o consider grozav de inadecvată, în acest caz special.

Judecătorul a închis primul dosar roşu şi s-a foit neliniştit pe scaun. Faulkner se înţelesese cu el ca amenda să fie grozav de inadecvată şi şi-a reprimat un rânjet, la gândul că scăpa cu atât de puţin.

Judecătorul a deschis al doilea dosar şi a privit scurt primul paragraf, înainte de a vorbi, din nou.

— În plus de amendă, eu te condamn la patru ani de închisoare.

Figura lui Faulkner s-a ofilit vizibil, în timp ce se holba la judecător, nevenindu-i să creadă.

Judecătorul a dat pagina şi s-a uitat la un paragraf pe care-l tăiase în noaptea trecută şi-l rescrisese, în această dimineaţă.

— Totuşi, a continuat el, sunt nevoit să recunosc că am fost impresionat de generozitatea dvs. de a dona Muzeului Fitzmolean lucrarea *Coborârea de pe cruce,* a lui Rubens. Accept că trebuie să fi avut o strângere de inimă considerabilă să vă despărţiţi de mândria colecţiei dvs. şi ar fi neelegant din partea mea să nu recunosc acest generos gest ca semn de regret sincer.

— Va renunţa la amendă, pe care Faulkner nu dă doi bani, a şoptit comandantul.

— Sau va micşora pedeapsa, a spus William, care nu ştia la cine să se uite, la judecător sau la Faulkner.

Faulkner n-a avut nicio tresărire, sperând cu disperare să audă un anume cuvânt şi acesta nu era AMENDĂ.

— Prin urmare, a continuat judecătorul, am decis, poate împotriva hotărârii mele mai bune, să dau dovadă de oarecare mărinimie şi să suspend sentinţa, cu indicaţia clară că, dacă, în următorii zece ani, mai comiteţi orice altă faptă criminală, indiferent cât de mică ar fi aceasta, va fi actualizată automat pedeapsa cu închisoarea pe patru ani.

Faulkner a considerat că gestul lui generos, aşa cum îl prezentase cu atâta amabilitate judecătorul, a meritat.

— Prin urmare, sunteţi liber să părăsiţi instanţa, dle Faulkner, a spus judecătorul, pe un ton care sugera că deja regreta decizia luată.

William era livid şi nu lăsa pe nimeni din cei din jurul lui să aibă vreun dubiu asupra felului în care se simţea el. Lamont rămăsese fără grai şi Hawksby era pe gânduri. La urma urmelor, dl Justice Nource spusese orice altă faptă criminală, indiferent cât de mică.

Când Beth a aflat vestea, mai târziu în acea după-amiază, a spus, simplu:

— Dacă ar trebui să aleg între a-l trimite pentru patru ani pe Faulkner la închisoare şi Fitzmolean să primească o operă nepreţuită, m-aş gândi de două ori.

— Eu am sperat mai degrabă la ce-i mai bine pentru ambele părţi, a spus William. Ca Muzeul Fitzmolean să primească Rubens-ul, iar Faulkner să-şi petreacă următorii patru ani lâncezind la Pentonville.

— Dar, de partea cui ai fi fost, dacă aveai de ales numai între închisoarea pe patru ani pentru Faulkner şi Muzeul să deţină Rubens-ul pe viaţă?

— De partea Muzeului Fitzmolean, desigur, a spus William, încercând să arate că gândea chiar aşa.

34

— Alteţa Voastră Regală, lorzi, doamnelor şi domnilor. Numele meu este Tim Knox şi, ca director al Muzeului Fitzmolean, este o plăcere să vă spun „Bun venit!” la dezvelirea capodoperei lui Rembrandt, *Funcţionarii Ghildei Ţesătorilor. Funcţionarii* după cum ştiţi, a fost furat de la muzeu, cu şapte ani în urmă, şi unii credeau că nu se vor mai întoarce niciodată în muzeu. Cu toate acestea, aşa cum noi am fost încrezători că ei se vor întoarce acasă, în cele din urmă, nu am permis niciodată ca pe locul ei din expoziţie să fie aşezată vreo altă pictură.

A urmat un ropot spontan de aplauze. Directorul a aşteptat să se facă linişte, înainte de a continua:

— Voi invita acum pe Alteța Sa Regală să dezvelească pictura.

Prințesa regală a venit la microfon.

— Înainte de a face aceasta, Tim, a spus ea, îmi permiţi să-ţi amintesc că stră-stră-bunicul meu a deschis acest muzeu cu peste o sută de ani în urmă. Sunt încrezătoare că, dacă trag de această frânghie, ceea ce au făcut de multe ori membrii familiei mele, pe latura cealaltă, va fi un Rembrandt, nu un dreptunghi decolorat, unde au atârnat, cândva, *Funcţionarii.*

Toată lumea prezentă a râs. Prințesa Ann a prins de frânghie şi cortina roşie s-a tras pentru a le permite tuturor să admire pictura, unii dintre ei, pentru prima oară. William s-a uitat în colțul din dreapta jos, pentru a se asigura că RvR-ul este la locul lui, apoi s-a alăturat aplauzelor.

— Vă mulțumesc, a spus Knox. Dar, astă-seară, veţi primi două la preţ de una, pentru că nu se poate să fi ratat informaţia că există o a doua pictură care aşteaptă să fie dezvelită. Dar, acum, să ne bucurăm de un pahar de şampanie şi să admirăm Rembrandt-ul, înainte de a vă face cunoştinţă cu ultima noastră achiziție.

William nu s-a clintit, rămânând să admire pictura pe care o văzuse prima oară la Monte Carlo, când se întrebase dacă o va mai vedea vreodată. Nu l-a remarcat pe comandant, care a stat alături de el, până el s-a desprins din gânduri.

— Felicitări, William, a spus Hawksby. Este un triumf personal pentru tine.

— A fost un efort colectiv, sir, a spus William, desprinzându-şi cu greu ochii de la pictură şi întorcându-se spre şeful lui.

— Prostii. Niciodată tabloul n-ar fi revenit la locul lui, dacă tu nu te-ai fi alăturat echipei noastre. Cu toate acestea, numai pentru a te încălzi, îndată ce ne întoarcem la Scotland Yard, voi raporta comisarului şi îmi voi asuma succesul.

William a zâmbit.

— Eu sunt mulţumit că Jackie a fost invitată, astă-seară, a spus el, privind prin sală şi zărindu-şi sora, care stătea de vorbă cu Beth. Ea a făcut mult din muncă, înainte chiar ca eu să fi intrat în scenă.

— Sunt de acord. Şi, cu toate că a fost retrogradată, sunt încântat că echipa nu a rămas fără ea. Dar, asta a creat o problemă, pentru că Artă şi Antichităţi are în schemă numai un post de poliţist detectiv.

William a acceptat regula că, dacă eşti ultimul intrat în echipă şi trebuie făcute reduceri de personal, eşti primul care pleci. Spera numai să nu fie trimis din nou la patrulare.

— William, mă tem că va trebui să treci la un alt departament, dar nu înainte de a-ţi lua examenul de ofiţer.

— Dar nu sunt eligibil decât peste aproximativ un an de zile, sir.

— Ştiu foarte bine acest lucru, Warwick. De aceea, te voi pune pe lista de promovare accelerată, pe care ai încercat atât de serios să o eviţi, de când te-ai alăturat poliţiei.

Wiliam a vrut să protesteze, dar ştia bine că era o bătălie pe care nu o putea câştiga.

— Şi la ce departament vă gândiţi, pentru mine, sir?

— Nu am decis dacă la droguri, fraudă sau crime.

— M-am săturat de crime, sir, cu toate că voi fi recunoscător veşnic pentru ajutorul dvs. dat la eliberarea viitorului meu socru.

— Să nu mai spui niciodată asta în public sau chiar în privat, a spus Hawksby, în timp ce se apropia de ei Arthur.

— Abia aştept să văd ce este în spatele celeilalte cortine, a spus Arthur. Beth s-a agitat atât de mult în legătură cu acest lucru.

— Şi are dreptate să facă acest lucru, a spus William, dar tot ce pot eu spune este că nu vei fi dezamăgit.

Tim Knox a bătut în paharul lui de şampanie cu o linguriţă, de mai multe ori, înainte ca să se oprească toţi din vorbit şi să se întoarcă spre el.

— În trecut, a spus el, am considerat *Funcţionarii* ca steaua galaxiei noastre, dar, când această a doua cortină se va deschide, mă întreb dacă veţi considera că un adevărat rival s-a alăturat firmamentului.

Fără alt cuvânt, el a tras de frânghie şi a dezvelit *Coborârea de pe Cruce* a lui Rubens, spre uluirea privitorilor, urmată de aplauze furtunoase.

— Această uluitoare intrare în colecţia noastră, a continuat el, odată ce ovaţiile s-au diminuat, a fost făcută posibilă prin incredibila generozitate a unui bine-cunoscut colecţionar şi filantrop, dl Miles Faulkner. Cum el este cu noi în această seară, vă rog pe toţi să ridicaţi paharul şi să beţi pentru sănătatea lui.

— Contează pe mine, a murmurat William, în ciuda strigătelor Ascultă! Ascultă! şi clinchetele paharelor.

— Contează pe mine, a spus Beth, ridicând paharul, atâta timp cât are încă atât de multe comori rare pe pereţi, pe care am fi fericiţi să le vedem pe pereţii Muzeului Fitzmolean.

— Eu l-aş atârna întâi pe el, a spus William.

— Eu cred că mai bine m-aş duce să-mi salvez tatăl şi să-l duc acasă, a spus Beth. Se apropie ora lui de culcare şi nu trebuie să uităm că, mâine, se va întoarce la serviciu.

William a dat din cap.

— Vin şi eu într-o clipă, a spus el, incapabil să se desprindă de Rubens.

— Îmi va lipsi lucrarea mea favorită, a spus o voce, din spatele lui.

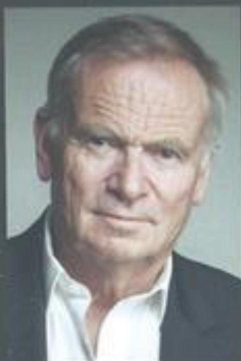
William s-a întors brusc şi l-a văzut pe Faulkner care admira şi el Rubens-ul, dar a refuzat să-l salute. Asta nu l-a împiedicat pe Faulkner să spună:

— Dacă veniţi vreodată în New York, domnule poliţist, vă rog să mă sunaţi, pentru că aş vrea să vă invit la o băutură, în apartamentul meu de pe FifthAvenue.

— De ce-aş vrea eu să fac acest lucru? a întrebat William, aproape scuipând cuvintele.

Faulkner s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche.

— Pentru că, atunci, vă voi putea arăta originalul.

JEFFREY ARCHER

SERIA WILLIAM WARWICK
POVESTEA VIETII UNUI DETECTIV

Dragă cititorule,
După ce am terminat de scris ultimul volum din Cronicile Clifton, au fost cititori care mi-au scris că doresc să știe mai multe despre William Warwick, eroul eponim al romanelor lui Harry Clifton.
Mărturisesc că mă gândisem oarecum la acest lucru înainte de a începe să lucrez la primul roman din seria William Warwick.

NU RIȘTI, NU CÂȘTIGI începe când William părăsește școala și decide, spre marea nemulțumire a tatălui său, să intre în Poliția Metropolitană , în loc să-i urmeze cariera de avocat. William perseverează și, în acest roman, îi urmărim viața în înfruntarea cu personajele, unele pozitive, altele nu așa de pozitive, care îi ies în cale, în timp ce el încearcă să devină detectiv și se transferă la Scotland Yard.

Veți urmări, de-a lungul seriei, întâmplările prin care trece William pe parcursul său de la calitatea de polițist la cea de comisar al Poliției Metropolitane.

În prezent, lucrez la al doilea roman din serie, care se va concentra asupra perioadei sale de tânăr sergent în Unitatea de elită pentru combaterea traficului de droguri. Dacă va reuși vreodată să ajungă comisar depinde în egală măsură de hotărârea și de abilitatea sa, precum și de speranțele mele de longevitate – ale mele, nu ale tale, cititorule."

Jeffrey Archer, septembrie 2019.

ISBN 978-973-150-155-0